

ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΟΥ Ή ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ;

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

JENNIFER LYNN BARNES

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΕΣΥ ΤΙ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΟΥ Ή ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ;

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

JENNIFER LYNN BARNES

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

OceanofPDF.com

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Παιχνίδια κληρονομιάς
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Inheritance Games
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jennifer Lynn Barnes
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Γαλάτουλα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Lisa Horton
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Jennifer Lynn Barnes, 2020

© Εικαστικών εξωφύλλου: Shutterstock

Published by arrangement with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη ηλεκτρονική έκδοση: Μάιος 2023

ISBN 978-618-01-5002-5

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15

106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

psychogios.gr

e-mail: info@psychogios.gr

<http://blog.psichogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str.

106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

psychogios.gr

e-mail: info@psychogios.gr

<http://blog.psichogios.gr>

Εάν έχετε αγοράσει το παρόν βιβλίο, σας ευχαριστούμε. Συμβάλλετε στο να ακολουθήσουν πολλά βιβλία ακόμη. Εάν το έχετε κατεβάσει ηλεκτρονικά χωρίς να το πληρώσετε, πρόκειται για πειρατικό αντίτυπο. Στην περίπτωση αυτή, ούτε οι συγγραφείς, ούτε ο εκδότης, ούτε οι υπάλληλοι ή συνεργάτες του, έχουν λάβει οποιοδήποτε αντίτιμο για το αντίτυπο. Σας παρακαλούμε να μην προβαίνετε στην προμήθεια τέτοιων αντιτύπων και να αναφέρετε οποιοδήποτε παρόμοιο περιστατικό πειρατείας ή πώλησης πειρατικών αντιτύπων στον εκδότη. Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα για τις συνέπειες της παράνομης διανομής περιεχομένου, επισκεφθείτε την παρακάτω σελίδα:

www.psichogios.gr/italcomesbacktoyou

OceanofPDF.com

JENNIFER LYNN BARNES

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Μετάφραση: Τατιάνα Γαλάτουλα

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ e-books

OceanofPDF.com

**Σας ευχαριστούμε
που αγοράσατε αυτό το e-book
από τις Εκδόσεις Ψυχογιός.**

Γραφτείτε στο newsletter μας
ώστε να ενημερώνεστε για νέες εκδόσεις,
προσφορές μόνο για τα μέλη μας,
αλλά και εκδηλώσεις σχετικές
με τα e-books και τις εφαρμογές μας.

Εγγραφείτε εδώ

ή επισκεφθείτε μας στην παρακάτω διεύθυνση:

<http://www.psichogios.gr/site/Content/newslettersubscribe?prm=ebooks>

[OceanofPDF.com](http://www.OceanofPDF.com)

Στον Σάμιουελ

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Όταν ήμουν μικρή, η μαμά μου επινοούσε συνεχώς διάφορα παιχνίδια. Το Παιχνίδι της Σιωπής. Το Παιχνίδι του Μπισκότου, όπου νικητής ήταν αυτός που έτρωγε το μπισκότο του πιο αργά από τον άλλον. Και το διαχρονικά αγαπημένο Παιχνίδι των Μαρσμέλοου, όπου, μεταξύ άλλων, τρώγαμε μαρσμέλοου φορώντας μες στο σπίτι χοντρά μπουφάν αγορασμένα από φτηνομάγαζα με μεταχειρισμένα ρούχα, ώστε να αποφύγουμε να ανάψουμε τη θέρμανση. Όταν μας έκοβαν το ρεύμα, παίζαμε το Παιχνίδι του Φακού. Δεν πηγαίναμε πουθενά περπατώντας – μονίμως κάναμε αγώνες δρόμου. Το πάτωμα ήταν σχεδόν πάντα ένα ποτάμι λάβας. Ο βασικός λόγος ύπαρξης των μαξιλαριών ήταν η κατασκευή οχυρών.

Το παιχνίδι μας με τη μεγαλύτερη διάρκεια λεγόταν Έχω Ένα Μυστικό, επειδή η μαμά μου έλεγε ότι κάθε άνθρωπος έπρεπε να έχει τουλάχιστον ένα μυστικό. Κάποιες μέρες μάντευε το μυστικό μου. Κάποιες άλλες όχι. Παίζαμε κάθε εβδομάδα, ώσπου έγινα δεκαπέντε ετών και ένα από τα δικά της μυστικά την οδήγησε στο νοσοκομείο.

Και προτού καλά καλά το καταλάβω, η μαμά μου χάθηκε για πάντα.

«Σειρά σου, πριγκίπισσα». Μια βραχνή φωνή με επανέφερε απότομα στο παρόν. «Δε σκοπεύω να ξημερωθώ εδώ».

«Δεν είμαι πριγκίπισσα», απάντησα κοφτά καθώς μετακινούσα έναν από τους ιππότες μου. «Σειρά σου, γέρο».

Ο Χάρι με αγριοκοίταξε. Στην πραγματικότητα, δεν ήξερα πόσων χρόνων ήταν, ή πώς είχε καταλήξει να είναι άστεγος και να ζει στο πάρκο, όπου παίζαμε σκάκι κάθε πρωί. Ήξερα, όμως, ότι ήταν καταπληκτικός αντίπαλος.

«Είσαι φρικτός άνθρωπος», μουρμούρισε με το βλέμμα καρφωμένο στη σκακίερα.

Με τις τρεις επόμενες κινήσεις τον είχα νικήσει. «Ματ! Ξέρεις τι σημαίνει αυτό, Χάρι».

Μου έριξε μια θυμωμένη ματιά. «Πρέπει να σ' αφήσω να με κεράσεις

πρωινό». Αυτοί ήταν οι όροι του στοιχήματος που είχαμε βάλει πριν από καιρό. Όταν κέρδιζα, ήταν υποχρεωμένος να δεχτεί ένα δωρεάν γεύμα.

Προς τιμήν μου, δεν καυχήθηκα ιδιαίτερα. «Είναι ωραίο να είσαι βασίλισσα».

Έφτασα εγκαίρως στο σχολείο, αν και οριακά. Είχα τη συνήθεια να εμφανίζομαι πάντα στο παρά πέντε. Στο ίδιο τεντωμένο σκοινί ακροβατούσα και με τους βαθμούς μου. Πώς μπορούσα να πάρω Α με τη μικρότερη δυνατή προσπάθεια; Δεν ήμουν τεμπέλα. Απλώς είχα πρακτικό πνεύμα. Άξιζε τον κόπο να βαθμολογηθώ με 17 αντί 19, αν έτσι είχα το περιθώριο να αναλάβω μία επιπλέον βάρδια στη δουλειά.

Ήμουν στο μάθημα των ισπανικών και προετοίμαζα την εργασία μου για τη Γλώσσα, όταν με ενημέρωσαν ότι ήθελε να με δει ο λυκειάρχης. Κανονικά, τα κορίτσια σαν εμένα ήταν αόρατα. Δε χρειαζόταν ποτέ να πηγαίνουμε στο γραφείο του διευθυντή. Μπλεκόμασταν σε μπελάδες μόνο αν μας έπαιρνε – πράγμα που σήμαινε ότι εγώ δεν μπλεκόμουν σε μπελάδες ποτέ.

«Πέρασε, Έιβερι». Η υποδοχή του λυκειάρχη, του κυρίου Άλτμαν, ήταν κάθε άλλο παρά θερμή. «Κάθισε».

Υπάκουσα.

Έπλεξε τα χέρια του πάνω στο γραφείο του που δέσποζε ανάμεσά μας. «Υποθέτω ότι ξέρεις για ποιον λόγο βρίσκεσαι εδώ».

Αν η επίσκεψή μου στο γραφείο του δεν αφορούσε τα εβδομαδιαία παιχνίδια πόκερ που οργάνωνα στο υπαίθριο πάρκινγκ για να χρηματοδοτώ τα πρωινά γεύματα του Χάρι –και μερικές φορές και τα δικά μου–, δεν είχα ιδέα τι μπορεί να είχα κάνει για να τραβήξω την προσοχή του λυκειάρχη. «Συγγνώμη, αλλά δεν ξέρω», είπα, προσπαθώντας να ακουστώ επαρκώς πειθήνια.

Ο κύριος Άλτμαν με άφησε να βράζω στο ζουμί μου για μερικά λεπτά κι έπειτα έτεινε προς το μέρος μου μια δέσμη συραμμένα χαρτιά. «Αυτό εδώ είναι το χθεσινό σου διαγώνισμα στη Φυσική».

«Μάλιστα», είπα.

Η απάντηση δεν τον ικανοποίησε, όμως δεν ήξερα τι άλλο να πω. Για μία φορά είχα διαβάσει πραγματικά. Δυσκολεύονται να πιστέψω ότι τα

είχα πάει τόσο χάλια, ώστε να αξίζω την κατσάδα του λυκειάρχη.

«Ο κύριος Γέιτς βαθμολόγησε τα διαγωνίσματα, Έιβερι. Ήσουν η μόνη που πήρε 20!»

«Πολύ χαίρομαι», είπα, προσπαθώντας συνειδητά να ελέγξω τον εαυτό μου και να μην πω ξανά «μάλιστα».

«Δε θα έπρεπε να χαίρεσαι, δεσποινίς μου. Ο κύριος Γέιτς σκόπιμα προετοιμάζει διαγωνίσματα που δυσκολεύουν τους μαθητές του. Διδάσκει εδώ και είκοσι χρόνια και δεν έχει βαθμολογήσει με 20 κανέναν μαθητή. Αντιλαμβάνεσαι ποιο είναι το πρόβλημα;»

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την ενστικτώδη απάντησή μου. «Λέτε ότι ένας καθηγητής βάζει διαγωνίσματα που χαντακώνουν τους περισσότερους μαθητές του;»

Ο κύριος Άλτμαν μισόκλεισε τα μάτια. «Είσαι καλή μαθήτριά, Έιβερι. Πολύ καλή, δεδομένων των συνθηκών. Αλλά δε φημίζεσαι για τους υψηλούς βαθμούς σου».

Είχε δίκιο. Τότε, λοιπόν, γιατί ένιωσα σαν να μου έριξε γροθιά στο στομάχι;

«Κατανοώ την κατάστασή σου», συνέχισε ο κύριος Άλτμαν, «αλλά θέλω να είσαι ειλικρινής μαζί μου». Στύλωσε τα μάτια του στα δικά μου. «Ήξερες ότι ο κύριος Γέιτς αποθηκεύει αντίγραφα όλων των διαγωνισμάτων του στο cloud;» Νόμιζε ότι ήξερα εκ των προτέρων τις απαντήσεις του διαγωνίσματος. Έτσι όπως καθόταν απέναντί μου και με κεραυνοβολούσε με το βλέμμα του, ένιωσα πιο τιποτένια από ποτέ. «Θέλω να σε βοηθήσω, Έιβερι. Τα πηγαίνεις εξαιρετικά, αν σκεφτεί κανείς πόσο σκληρά σου φέρθηκε η ζωή. Θα στενοχωριόμουν πολύ αν ανατρέπονταν τα σχέδια που έχεις για το μέλλον».

«Τα σχέδια που μπορεί να έχω για το μέλλον;» επανέλαβα. Αν είχα διαφορετικό επώνυμο, αν είχα έναν μπαμπά οδοντίατρο και μια μαμά που έμενε στο σπίτι για να φροντίζει την οικογένειά της, δε θα αναφερόταν στο μέλλον μου σαν να ήταν κάτι που μπορεί να είχα σκεφτεί. «Είμαι στη Β΄ Λυκείου», είπα με σφιγμένα δόντια. «Του χρόνου θα αποφοιτήσω με πιστωτικές μονάδες τουλάχιστον τριών τριμήνων. Χάρη στους βαθμούς των διαγωνισμάτων μου ελπίζω να μπω στη λίστα των υποψηφίων για μια υποτροφία στο Πανεπιστήμιο του Κονέκτικατ, που έχει ένα από τα καλύτερα προγράμματα Αναλογιστικής Επιστήμης σε όλη τη χώρα».

Ο κύριος Άλτμαν συνοφρυώθηκε. «Αναλογιστική επιστήμη;» είπε

κάπως έκπληκτος.

«Στατιστικές μέθοδοι υπολογισμού ρίσκου». Ήταν ό,τι καταλληλότερο μπορούσα να βρω για να σπουδάσω ταυτόχρονα πόκερ και μαθηματικά. Χώρια που με το συγκεκριμένο πτυχίο θα ήμουν περιζήτηση στην αγορά εργασίας.

«Σου αρέσουν τα υπολογισμένα ρίσκα, δεσποινίς Γκραμπς;» είπε καρφώνοντάς με με το βλέμμα του.

Όπως η αντιγραφή στα διαγωνίσματα; Δεν έπρεπε να επιτρέψω στον εαυτό μου να εξοργιστεί περισσότερο. Γι' αυτό άρχισα να παίζω νοερά σκάκι, κινώντας νοερά τα πιόνια. Στα κορίτσια σαν εμένα δεν επιτρέπονταν οι εκρήξεις και τα ξεσπάσματα. «Δεν αντέγραψα», είπα ήρεμα. «Είχα διαβάσει».

Είχα αφιερώσει στη μελέτη όλο τον χρόνο που κατάφερνα να ξεκλέψω δεξιά κι αριστερά – από τα άλλα μαθήματα, από τα κενά ανάμεσα στις βάρδιες, από τα ξενύχτια. Γνώριζα ότι ο κύριος Γέιτς ήταν διαβόητος για τα τρομακτικά δύσκολα διαγωνίσματά του και, πειστωμένη, θέλησα να δοκιμάσω τις ικανότητές μου. Για μία φορά, αντί να δω αν μπορούσα να περάσω οριακά, ήθελα να δω πόσο καλά μπορούσα να τα καταφέρω.

Και αυτή ήταν η ανταμοιβή για τις προσπάθειές μου – επειδή τα κορίτσια σαν εμένα δεν έπαιρναν ποτέ 20 στα τρομακτικά δύσκολα διαγωνίσματα.

«Θα ξαναγράψω», είπα, προσπαθώντας να μην ακούγομαι έξω φρενών ή, ακόμα χειρότερα, πληγωμένη. «Και θα πάρω πάλι τον ίδιο βαθμό».

«Και τι θα έλεγες αν σε ενημέρωνα ότι ο κύριος Γέιτς έχει ετοιμάσει ένα νέο διαγώνισμα; Οι ερωτήσεις είναι καινούριες, αλλά εξίσου δύσκολες με αυτές του πρώτου τεστ».

Δε δίστασα ούτε στιγμή. «Θα ξαναγράψω».

«Μπορείς να γράψεις αύριο την τρίτη ώρα, αλλά οφείλω να σε προειδοποιήσω ότι σε συμφέρει περισσότερο να—»

«*Τώρα*».

Ο κύριος Άλτμαν με κοίταξε έκπληκτος. «Συγγνώμη;»

Βαρέθηκα να είμαι πειθήνια. Βαρέθηκα να είμαι αόρατη. «Θέλω να γράψω τώρα αμέσως, εδώ πέρα, στο γραφείο σας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

«Δύσκολη μέρα;» με ρώτησε η Λίμπι. Η αδελφή μου ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερή μου και τόσο συμπονετική, ώστε συχνά έκανε κακό του κεφαλιού της· ή του δικού μου κεφαλιού.

«Όχι, είμαι μια χαρά», απάντησα. Δεν είχε νόημα να της μιλήσω για την επίσκεψή μου στο γραφείο του κυρίου Άλτμαν· το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να τη στενοχωρήσω. Και μέχρι ο κύριος Γέιτς να βαθμολογήσει το δεύτερο διαγώνισμά μου, δεν μπορούσε κανείς να κάνει κάτι. Άλλαξα θέμα συζήτησης. «Τα πουρμπουάρ ήταν καλά σήμερα».

«Πόσο καλά;» Το στιλ της αδελφής μου ταλαντευόταν ανάμεσα στο πανκ και το γκοθ, αλλά η προσωπικότητά της χαρακτηριζόταν από μια ακλόνητη αισιοδοξία. Η Λίμπι πίστευε ακράδαντα ότι ανά πάσα στιγμή θα έσκαγε μύτη ένα πουρμπουάρ των εκατό δολαρίων σε ένα diner που θύμιζε καταγώγιο και που χρέωνε τα περισσότερα ορεκτικά κάτω από επτά δολάρια.

Έχωσα στη χούφτα της ένα μάτσο τσαλακωμένα χαρτονομίσματα του ενός δολαρίου. «Αρκετά καλά, για να βοηθήσουν με το νοίκι».

Η Λίμπι προσπάθησε να μου επιστρέψει τα λεφτά, αλλά απομακρύνθηκα προτού με πλησιάσει. «Θα σ' τα πετάξω στα μούτρα», με προειδοποίησε αυστηρά.

Ανασήκωσα τους ώμους αδιάφορα. «Θα σκύψω, για να τα αποφύγω».

«Είσαι άνω ποταμών!» Η Λίμπι έβαλε απρόθυμα τα λεφτά σε μια άκρη κι έπειτα εμφάνισε από το πουθενά ένα μεταλλικό κουτί με μάφιν και στύλωσε πάνω μου τα μάτια της. «Τουλάχιστον θα πάρεις για αντάλλαγμα ένα μάφιν;»

«Εννοείται». Καθώς πλησίαζα για να πάρω το μάφιν από το τεντωμένο χέρι της, έριξα μια ματιά πίσω της, στον πάγκο της κουζίνας, και είδα ότι δεν είχε φτιάξει μόνο μάφιν. Είχε φτιάξει και καπκέικ. Ένιωσα το στομάχι μου να δένεται κόμπος. «Αχ όχι, Λιμπ...»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις», προσπάθησε να με πείσει η Λίμπι. Έφτιαχνε καπκέικ όποτε ένιωθε την ανάγκη να εξιλεωθεί. Έφτιαχνε

καπκέικ όποτε ένιωθε ενοχές. Έφτιαχνε καπκέικ όποτε ήθελε να με πείσει να μη θυμώσω μαζί της.

«Δεν είναι αυτό που νομίζω;» επανέλαβα με ήρεμη φωνή. «Δηλαδή, δεν έχει καμία σχέση μ' εκείνον; Δε θα ξανάρθει να μείνει μαζί μας;»

«Τα πράγματα θα είναι διαφορετικά τώρα. Έχει αλλάξει», υποσχέθηκε η Λίμπι. «Και τα καπκέικ είναι με σοκολάτα».

Τα αγαπημένα μου.

«Δεν πρόκειται ν' αλλάξει», είπα. Αλλά αφού δεν είχα καταφέρει να την πείσω τόσον καιρό, δε θα τα κατάφερνα τώρα.

Πάνω στην ώρα μπήκε μες στην κουζίνα το αγόρι της αδελφής μου, ένας τύπος που τρελαινόταν να ρίχνει γροθιές στους τοίχους και να καμαρώνει που δεν έριχνε γροθιές στη Λίμπι – μάλλον γι' αυτό μία τα έφτιαχναν και μία τα χαλούσαν. Βούτηξε ένα καπκέικ από τον πάγκο και με ζύγισε με το βλέμμα. «Γεια σου, πιπίνι».

«Ντρέικ...» είπε η Λίμπι.

«Πλάκα κάνω», είπε ο Ντρέικ χαμογελώντας. «Το ξέρεις ότι κάνω πλάκα, γλυκιά μου Λίμπι. Εσύ κι η αδελφή σου πρέπει ν' αποκτήσετε αίσθηση του χιούμορ».

Δε βρισκόταν εκεί ούτε ένα λεπτό, και είχε ήδη αρχίσει να επιρρίπτει ευθύνες σ' εμάς.

«Αυτή η κατάσταση είναι εντελώς άρρωστη», είπα στη Λίμπι. Ο Ντρέικ είχε δυσανασχετήσει όταν η αδελφή μου είχε αποφασίσει να με φιλοξενήσει στο σπίτι της· και δεν είχε πάψει ποτέ να την τιμωρεί για εκείνη την απόφαση.

«Δεν είναι δικό σου το σπίτι», πέταξε θυμωμένα ο Ντρέικ.

«Η Έιβερι είναι αδελφή μου», επέμεινε η Λίμπι.

«Ετεροθαλής αδελφή σου», τη διόρθωσε ο Ντρέικ· κι έπειτα χαμογέλασε ξανά. «Πλάκα κάνω».

Δεν έκανε πλάκα, αλλά δεν είχε και άδικο. Η Λίμπι κι εγώ είχαμε τον ίδιο απόντα πατέρα, αλλά διαφορετικές μαμάδες. Όταν ήμασταν μικρές, βλεπόμασταν μια δυο φορές τον χρόνο. Κανένας δεν περίμενε ότι θα αναλάμβανε την κηδεμονία μου πριν από δύο χρόνια. Ήταν νέα. Ήταν απένταρη. Όμως ήταν η Λίμπι. Το βασικό χαρακτηριστικό της ήταν η αγάπη της για τους ανθρώπους.

«Αν μείνει εδώ ο Ντρέικ, εγώ θα φύγω», της είπα χαμηλόφωνα.

Η αδελφή μου πήρε ένα καπκέικ και το στριφογύρισε στα χέρια της.
«Κάνω ό,τι μπορώ, Έιβερι».

Η Λίμπι ήθελε πάντα να ικανοποιεί τους άλλους. Και ο Ντρέικ ήθελε πάντα να τη βάζει στη μέση. Με χρησιμοποιούσε για να την πληγώνει.

Δεν μπορούσα να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια και να περιμένω τη μέρα που θα σταματούσε να ρίχνει γροθιές μόνο στους τοίχους.

«Αν με χρειαστείς, ξέρεις πού να με βρεις· θα μένω στο αυτοκίνητό μου», είπα στη Λίμπι.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Το παμπάλαιο αμάξι μου μάρκας Pontiac ήταν σωστό σαράβαλο, αλλά τουλάχιστον η θέρμανση δούλευε. Στο περίπου. Πάρκαρα πίσω από το diner, όπου δε θα με έβλεπε κανείς. Η Λίμπι μου έστειλε μήνυμα, αλλά δεν είχα διάθεση να της απαντήσω, κι έτσι απλώς έμεινα με το βλέμμα καρφωμένο στο κινητό. Η οθόνη ήταν ραγισμένη. Το πακέτο μου είχε απειροελάχιστα δεδομένα, οπότε δεν μπορούσα να μπω στο ίντερνετ, όμως είχε απεριόριστα μηνύματα.

Δε με ενδιέφερε να στέλνω μηνύματα σε κανέναν άλλον εκτός από τη Λίμπι και άλλο ένα άτομο. Το sms που έστειλα στη Μαξ ήταν σύντομο και περιεκτικό: *Γύρισε ο συνήθης ύποπτος.*

Δε μου απάντησε αμέσως. Οι γονείς της Μαξ ήταν οπαδοί της πρακτικής «διάλειμμα από τη χρήση του κινητού», και δεν ήταν λίγες οι φορές που είχαν κατασχέσει το τηλέφωνό της. Ήταν επίσης διαβόητοι για τις συχνές υποκλοπές των μηνυμάτων της, γι' αυτό δεν είχα κατονομάσει τον Ντρέικ· και δε σκόπευα να γράψω οτιδήποτε μπορεί να αποκάλυπτε πού θα περνούσα τη νύχτα. Ούτε οι Λιου ούτε η κοινωνική λειτουργός μου χρειαζόταν να ξέρουν ότι δεν ήμουν εκεί που θα έπρεπε να είμαι.

Άφησα το κινητό και έριξα μια ματιά στο σακίδιό μου στη θέση του συνοδηγού, αλλά αποφάσισα να διαβάσω τα υπόλοιπα μαθήματά μου το πρωί. Έγειρα το κάθισμά μου και έκλεισα τα μάτια, αλλά δεν μπορούσα να κοιμηθώ, οπότε άνοιξα το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου κι έβγαλα από μέσα το μοναδικό πράγμα αξίας που μου είχε αφήσει η μητέρα μου: μια δέσμη καρτ ποστάλ. Δεκάδες καρτ ποστάλ. Δεκάδες μέρη που σχεδιάζαμε να επισκεφτούμε μαζί.

Χαβάη. Νέα Ζηλανδία. Μάτσου Πίτσου... Κοίταζα μία μία τις φωτογραφίες και φανταζόμουν ότι βρισκόμουν οπουδήποτε αλλού εκτός από το μέρος όπου βρισκόμουν εκείνη τη στιγμή. Τόκιο. Μπαλί. Ελλάδα. Δεν ξέρω πόση ώρα ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου, όταν ήχησε το τηλέφωνό μου. Το πήρα στα χέρια μου και διαπίστωσα ότι η Μαξ είχε απαντήσει στο μήνυμά μου για τον Ντρέικ.

Τον μακάκα... Κι ένα λεπτό αργότερα: Είσαι καλά;

Η Μαξ και η οικογένειά της είχαν μετακομίσει το καλοκαίρι μετά τη Γ' Γυμνασίου. Επικοινωνούσαμε κυρίως γραπτώς, αλλά δεν τολμούσε να γράψει βρισιές, επειδή φοβόταν ότι μπορεί να τις έβλεπαν οι γονείς της.

Οπότε επιστράτευε την ευρηματικότητά της.

Ναι, καλά είμαι, της απάντησα. Κι αυτό ήταν το μοναδικό έναυσμα που χρειαζόταν, προκειμένου να εξαπολύσει για λογαριασμό μου την οργισμένη επίθεσή της εναντίον του Ντρέικ.

ΤΟΝ ΜΑΚΑΚΑ, ΤΟΝ ΜΑΡΙΟΛΗ, ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟΝ ΜΟΥΛΟ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΕΙ ΝΑ ΜΑΜΗΘΕΙ!

Αμέσως μετά χτύπησε το κινητό μου. «Σίγουρα είσαι καλά;» ρώτησε η Μαξ μόλις απάντησα.

Κοίταξα τις καρτ ποστάλ στα γόνατά μου και ένιωσα τους μυς του λαιμού μου να σφίγγονται. Θα τελείωνα το λύκειο. Θα έκανα αίτηση για όλες τις υποτροφίες που θα μπορούσα να κυνηγήσω με βάση τους βαθμούς μου. Θα έπαιρνα ένα πτυχίο που θα ήταν περιζήτητο στην αγορά εργασίας και θα μου επέτρεπε να εργάζομαι εξ αποστάσεως και να πληρώνομαι καλά.

Θα ταξίδευα σε όλον τον κόσμο.

Μια μακρόσυρτη, τρεμουλιαστή εκπνοή βγήκε από τα χείλη μου, προτού απαντήσω στην ερώτηση της Μαξ. «Με ξέρεις τώρα, Μαξίν... Πάντα τα βγάζω πέρα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Την επόμενη μέρα πλήρωσα το τίμημα της διανυκτέρευσής μου στο αυτοκίνητο. Πονούσα παντού και χρειάστηκε να κάνω ντους μετά τη γυμναστική, επειδή οι χειροπετιστές στο μπάνιο του diner θα έκαναν μισή δουλειά. Καθώς δεν πρόλαβα να στεγνώσω τα μαλλιά μου, ήμουν ακόμα μούσκεμα όταν έφτασα στο επόμενο μάθημα. Δεν ήμουν στις ομορφιές μου, αλλά όλα αυτά τα παιδιά ήταν συμμαθητές μου μια ολόκληρη ζωή. Ήταν σαν να ήμουν αόρατη.

Κανείς δε μου έδωσε σημασία.

«Το έργο *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* βρίθει από αποφθέγματα – σύντομες και περιεκτικές σοφές φράσεις σχετικά με τις αρχές που διέπουν τον κόσμο και την ανθρώπινη φύση». Η φιλόλογός μας ήταν μια νέα και σοβαρή γυναίκα. Είχα βάσιμες υποψίες ότι είχε πει περισσότερο καφέ απ' όσο έπρεπε. «Ας αφήσουμε για λίγο στην άκρη τον Σαίξπηρ. Ποιος μπορεί να μου δώσει ένα παράδειγμα μιας παροιμίας που χρησιμοποιούμε στην καθημερινότητά μας;»

Στην αναβροχιά καλό είν' και το χαλάζι, σκέφτηκα, νιώθοντας τον πόνο να μου σφυροκοπάει το κεφάλι και τα βρεγμένα μαλλιά μου να στάζουν στην πλάτη μου. *Πενία τέχνας κατεργάζεται. Ο Μανόλης με τα λόγια χτίζει ανώγια και κατώγια.*

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε. Μία υπάλληλος της γραμματείας περίμενε μέχρι να τραβήξει την προσοχή της καθηγήτριας κι έπειτα ανακοίνωσε με φωνή επαρκώς δυνατή για να την ακούσει όλη η τάξη: «Ο κύριος λυκειάρχης θέλει να δει την Έιβερι Γκραμπς στο γραφείο του».

Υπέθεσα ότι αυτό σήμαινε πως κάποιος είχε βαθμολογήσει το διαγώνισμά μου.

Εννοείται πως δεν περίμενα ότι ο κύριος Άλτμαν θα μου ζητούσε συγγνώμη, αλλά ούτε και περίμενα ότι θα με υποδεχόταν στο γραφείο της

γραμματέως του με ένα τόσο ενθουσιώδες και θερμό χαμόγελο, σαν να είχε μόλις δεχτεί επίσκεψη από τον πάπα. «Ειβερι!»

Μια σειρήνα συναγερμού άρχισε να χτυπάει στο πίσω μέρος του μυαλού μου, αφού κανένας δε χαιρόταν ποτέ τόσο πολύ όταν με έβλεπε.

«Έλα, πέρασε». Μόλις άνοιξε την πόρτα του γραφείου του, διέκρινα στο εσωτερικό μια οικεία μπλε ηλεκτρική αλογουρά.

«Λίμπι;» είπα. Φορούσε μια νοσηλευτική μπλούζα με νεκροκεφαλές και ήταν άβαφη, πράγμα που σήμαινε ότι είχε έρθει απευθείας από τη δουλειά· και ότι είχε φύγει μες στη μέση της βάρδιας της. Οι νοσοκόμες στους οίκους ευγηρίας δεν επιτρέπεται να εγκαταλείπουν το πόστο τους στα καλά καθούμενα, όταν είχαν βάρδια.

Εκτός κι αν υπήρχε επείγουσα ανάγκη.

«Μήπως ο μπαμπάς...» Δεν είχα το κουράγιο να ολοκληρώσω την ερώτησή μου.

«Ο πατέρας σας είναι μια χαρά». Η φωνή που μου απάντησε δεν ανήκε ούτε στη Λίμπι ούτε στον κύριο Άλτμαν. Σήκωσα με μια απότομη κίνηση το κεφάλι μου και κοίταξα πέρα από την αδελφή μου. Κάποιος καθόταν στην καρέκλα του λυκειάρχη – ένας τύπος που δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα. *Τι στην ευχή συμβαίνει;*

Ο τύπος ήταν κοστουμαρισμένος και έμοιαζε να ανήκει σε εκείνη την κατηγορία των ανθρώπων που περιβάλλονται από αυλικούς.

«Μέχρι χθες», συνέχισε με τη χαμηλή, μεστή φωνή του, αρθρώνοντας emphaticά και καθαρά κάθε λέξη, «ο Ρίκι Γκραμπς ήταν σώος και αβλαβής, αν και λιπόθυμος σε ένα δωμάτιο ενός μοτέλ στο Μίσιγκαν, μία ώρα έξω από το Ντιτρόιτ».

Προσπάθησα να ξεκολλήσω τα μάτια μου αποπάνω του – αλλά απέτυχα. *Ανοιχτόχρωμα μαλλιά και μάτια. Πρόσωπο με αδρά χαρακτηριστικά.*

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησα. Ούτε καν εγώ δεν ήξερα πού βρισκόταν ο χαραιοφάνης πατέρας μου, που δεν έμπαινε στον κόπο να μας δώσει δεκάρα τσακιστή. Πώς ήταν δυνατόν να το ήξερε αυτός ο τύπος;

Ο κοστουμαρισμένος νεαρός δεν απάντησε στην ερώτησή μου, μόνο αρκέστηκε να υψώσει το ένα του φρύδι. «Κύριε Άλτμαν», είπε, «μπορείτε να μας αφήσετε για λίγο μόνους;»

Ο λυκειάρχης άνοιξε το στόμα του, πιθανότατα για να διαμαρτυρηθεί

που τον έδιωχναν από το ίδιο του το γραφείο, αλλά τα φρύδια του αγοριού υψώθηκαν ακόμα περισσότερο.

«Κάναμε μια συμφωνία, αν θυμάμαι καλά».

Ο Άλτμαν ξερόβηξε. «Ναι, φυσικά». Και χωρίς να πει άλλη κουβέντα, έκανε μεταβολή και βγήκε από το δωμάτιο. Έκλεισε πίσω του την πόρτα κι εγώ στράφηκα ξανά στον νεαρό που τον είχε εξορίσει και συνέχισα να τον περιεργάζομαι απροκάλυπτα.

«Με ρώτησες πώς ξέρω πού βρίσκεται ο πατέρας σου». Τα μάτια του είχαν το ίδιο χρώμα με το κοστούμι του: ανοιχτό γκρι, σχεδόν ασημί. «Προς το παρόν θα ήταν προτιμότερο να υποθέτεις ότι ξέρω τα πάντα».

Αν δεν έλεγε αυτές τις μπαρούφες, η φωνή του θα ήταν ευχάριστη. «Ένα αγόρι που νομίζει ότι ξέρει τα πάντα», μουρμούρισα. «Τι πρωτότυπο!»

«Κι ένα κορίτσι με μεγάλη γλώσσα», ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση, με τα ασημόγκριζα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου και τις άκρες των χειλιών του να ανασηκώνονται.

«Ποιος είσαι;» ρώτησα. «Και τι θέλεις;» Από μένα, πρόσθεσε μια φωνή μέσα μου. *Τι θέλεις από μένα;*

«Το μόνο που θέλω», είπε, «είναι να παραδώσω ένα μήνυμα». Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα. «Ένα μήνυμα που, απ' ό,τι αποδείχθηκε, ήταν δύσκολο να σταλεί με τον παραδοσιακό τρόπο».

«Όσο γι' αυτό, μάλλον φταίω εγώ», ομολόγησε αμήχανα η Λίμπι που καθόταν δίπλα μου.

«Για ποιο πράγμα φταις εσύ;» Γύρισα να την κοιτάξω, νιώθοντας ευγνωμοσύνη που βρήκα ένα πρόσχημα για να αποστρέψω το βλέμμα μου από τον Γκριζομάτη και παλεύοντας ενάντια στην παρόρμηση να τον κοιτάξω ξανά.

«Αυτό που θέλω να ξέρεις», είπε η Λίμπι με μια σοβαρότητα πρωτοφανή για κάποιον που φορούσε νοσηλευτική ποδιά με νεκροκεφαλές, «είναι πως δεν είχα ιδέα ότι αυτά τα γράμματα ήταν αληθινά».

«Ποια γράμματα;» ρώτησα. Ήμουν το μοναδικό άτομο εκεί μέσα που δεν ήξερε τι συνέβαινε και είχα κυριευτεί από την αίσθηση ότι αυτή η άγνοια με έθετε σε κίνδυνο, σαν να στεκόμουν στις σιδηροδρομικές γραμμές και να μην ήξερα από ποια κατεύθυνση θα ερχόταν το τρένο.

«Τα συστημένα γράμματα που έστελναν οι δικηγόροι του παππού μου στο σπίτι σας επί σχεδόν τρεις εβδομάδες», είπε το κοστουμαρισμένο αγόρι, κι ένιωσα τη ζεστή φωνή του να με τυλίγει.

«Νόμιζα ότι ήταν κάποια απάτη», μου είπε η Λίμπι.

«Σας διαβεβαιώνω ότι δεν είναι απάτη», απάντησε με πραότητα το αγόρι.

Ήξερα καλά ότι δεν έπρεπε να πιστεύω τις διαβεβαιώσεις γοητευτικών αγοριών.

«Επιτρέψτε μου να πάρω τα πράγματα από την αρχή», είπε πλέκοντας τα χέρια του πάνω στο γραφείο ανάμεσά μας. Ο αντίχειρας του δεξιού χεριού του άρχισε να διαγράφει νωχελικά κύκλους γύρω από το μανικετόκουμπο στον αριστερό καρπό του. «Λέγομαι Γκρέισον Χόθορν. Βρίσκομαι εδώ εκ μέρους της Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς, μιας δικηγορικής εταιρείας που εδρεύει στο Ντάλας και διαχειρίζεται την περιουσία του παππού μου». Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του Γκρέισον συνάντησαν τα δικά μου. «Ο παππούς μου πέθανε νωρίτερα αυτόν τον μήνα». Ακολούθησε μια βαριά σιωπή. «Λεγόταν Τομπάιας Χόθορν». Ο Γκρέισον παρατηρούσε την αντίδρασή μου – ή, για την ακρίβεια, την απουσία κάθε αντίδρασής μου. «Σου λέει κάτι αυτό το όνομα;»

Ένιωσα πάλι σαν να στεκόμουν στις σιδηροτροχιές. «Όχι», είπα. «Θα 'πρεπε;»

«Ο παππούς μου ήταν πολύ πλούσιος, Έιβερι. Και απ' ό,τι φαίνεται, εκτός από την οικογένειά μας και ορισμένους ανθρώπους που βρίσκονταν στη δούλεψή του, έχει συμπεριλάβει και εσένα στη διαθήκη του».

Παρ' όλο που είχα ακούσει τα λόγια του, δεν μπορούσα να τα συλλάβω. «Στην ποια;»

«Στη διαθήκη του», επανέλαβε ο Γκρέισον με ένα αχνό, φευγαλέο χαμόγελο. «Δεν ξέρω ακριβώς τι σου άφησε, αλλά απαιτείται η παρουσία σου στην ανάγνωση της διαθήκης. Την αναβάλλουμε εδώ και εβδομάδες».

Ήμουν ευφυής και εύστροφη, αλλά τα λόγια του Γκρέισον Χόθορν ηχούσαν στ' αυτιά μου τόσο ακαταλαβίστικα όσο αν μου μιλούσε στα σουηδικά.

«Μα γιατί να με συμπεριλάβει ο παππούς σου στη διαθήκη του;» ρώτησα.

Ο Γκρέισον σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Πράγματι, αυτό είναι το

μεγάλο ερώτημα». Έκανε τον γύρο του γραφείου και ξαφνικά ήξερα ακριβώς από ποια κατεύθυνση ερχόταν το τρένο.

Από τη δική του.

«Πήρα το θάρρος να κανονίσω το ταξίδι σου για λογαριασμό σου».

Αυτό δεν ήταν πρόσκληση. Ήταν *εντολή*. «Και γιατί πιστεύεις ότι—» ξεκίνησα να λέω, αλλά με διέκοψε η Λίμπι. «Τέλεια!» αναφώνησε καθώς με στραβοκοίταζε.

Ο Γκρέισον έσκασε ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Θα σας αφήσω για λίγο μόνες». Κάρφωσε τα μάτια του πάνω μου τόσο επίμονα, ώστε άρχισα να νιώθω άβολα. Κι έπειτα, χωρίς να πει άλλη λέξη, βγήκε από το δωμάτιο.

Η Λίμπι κι εγώ μείναμε σιωπηλές πέντε ολόκληρα λεπτά μετά την αναχώρησή του. «Μην το πάρεις στραβά», ψιθύρισε τελικά η αδελφή μου, «αλλά νομίζω ότι είναι θεός».

«Πάντως σίγουρα αυτό πιστεύει εκείνος», κάγχασα. Τώρα που είχε φύγει, ήταν ευκολότερο να αγνοήσω την επίδραση που ασκούσε πάνω μου. Τι σόι άνθρωπος μπορούσε να έχει τόση αυτοπεποίθηση; Κάθε κίνησή του, κάθε λέξη του, κάθε αντίδρασή του απέπνεε σιγουριά. Η δύναμη της επιβολής ήταν γι' αυτόν τον τύπο κάτι τόσο δεδομένο στη ζωή όσο ο νόμος της βαρύτητας. Ο Γκρέισον Χόθορν διέταζε, και ο κόσμος στεκόταν σούζα. Και αν δεν μπορούσε να αγοράσει κάτι με το χρήμα, μάλλον θα κατάφερνε να το αγοράσει με αυτά τα μάτια.

«Πες τα μου όλα απ' την αρχή», είπα στη Λίμπι. «Και μην παραλείψεις ούτε την παραμικρή λεπτομέρεια».

Η Λίμπι στριφογύρισε στα δάχτυλά της τις κατάμαυρες άκρες της μπλε αλογοουράς της. «Πριν από δυο τρεις εβδομάδες άρχισαν να έρχονται αυτά τα γράμματα – απευθύνονταν σ' εσένα, αλλά η παραλήπτρια ήμουν εγώ. Έλεγαν ότι είχες κληρονομήσει ένα χρηματικό ποσό και ότι έπρεπε να τηλεφωνήσουμε στο νούμερο που αναγραφόταν στα γράμματα. Νόμιζα ότι ήταν απάτη. Σαν αυτά τα μείλ που στέλνει κάποιος υποτιθέμενος πρίγκιπας από το εξωτερικό».

«Μα γιατί αυτός ο Τομπάιαν Χόθορν –ένας άνθρωπος που μου είναι παντελώς άγνωστος– με συμπεριέλαβε στη διαθήκη του;» ρώτησα.

«Δεν ξέρω, αλλά *αυτό*», είπε η Λίμπι δείχνοντας προς την πόρτα απ' όπου είχε βγει ο Γκρέισον, «δεν είναι απάτη. Πρόσεξες πώς αντιμετώπισε τον Άλτμαν; Σε τι είδους συμφωνία λες να αναφερόταν ο Γκρέισον; Σε δωροδοκία; Ή σε κάποια απειλή;»

Και τα δύο. Καταπνίγοντας αυτή την απάντηση, έβγαλα το κινητό μου και συνδέθηκα στο Wi-Fi του σχολείου. Έψαξα στο ίντερνετ το όνομα του Τομπάιας Χόθορν και εμφανίστηκε μπροστά μας ο τίτλος ενός ειδησεογραφικού άρθρου: *Γνωστός ευεργέτης πέθανε σε ηλικία 78 ετών.*

«Ξέρεις τι σημαίνει “ευεργέτης”;» με ρώτησε με σοβαρό ύφος η Λίμπι. «Σημαίνει “πλούσιος”».

«Σημαίνει “κάποιος που προσφέρει λεφτά για φιλανθρωπικούς σκοπούς”», τη διόρθωσα

«Άρα... πλούσιος». Η Λίμπι μου έριξε μια ματιά. «Λες να είσαι εσύ ο φιλανθρωπικός σκοπός; Αν αυτός ο τύπος σου είχε αφήσει μόνο μερικές εκατοντάδες δολάρια, δε θα έστελναν τον εγγονό του να σε ενημερώσει. Μάλλον μιλάμε για χιλιάδες δολάρια. Με αυτά τα λεφτά θα μπορούσες να κάνεις ταξίδια, Έιβερι, ή να πληρώσεις τις σπουδές σου στο πανεπιστήμιο, ή να αγοράσεις ένα καλύτερο αυτοκίνητο».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πάλι πιο γρήγορα. «Μα γιατί να μου αφήσει χρήματα ένας άγνωστος;» αναρωτήθηκα ξανά, παλεύοντας ενάντια στην παρόρμηση να παρασυρθώ έστω για ένα δευτερόλεπτο σε ονειροπολήσεις, επειδή, αν άρχιζα, δεν ήμουν σίγουρη ότι θα μπορούσα να σταματήσω.

«Μήπως γνώριζε τη μαμά σου;» είπε η Λίμπι. «Δεν ξέρω τον λόγο, αλλά το βέβαιο είναι ότι δεν έχεις επιλογή. Πρέπει οπωσδήποτε να παραστείς στην ανάγνωση αυτής της διαθήκης».

«Δε γίνεται να τα παρατήσω όλα και να φύγω», της είπα. «Ούτε εσύ...»

Θα έπρεπε να λείψουμε από τις δουλειές μας. Και εγώ θα έχανα μαθήματα. Όμως... αν μη τι άλλο, ένα ταξίδι θα απομάκρυνε τη Λίμπι από τον Ντρέικ, έστω προσωρινά. *Και αν ισχύουν όσα ισχυρίζεται ο Γκρέισον...* Μου ήταν ήδη πιο δύσκολο να μη σκέφτομαι τις δυνατότητες που ανοίγονταν μπροστά μου.

«Έχω τακτοποιήσει τις βάρδιες μου για αύριο και μεθαύριο», με ενημέρωσε η Λίμπι. «Και έκανα μερικά τηλεφωνήματα για να τακτοποιήσω και τις δικές σου». Άπλωσε το χέρι της και έπιασε το δικό μου. «Έλα, Έιβ. Σκέψου τι ωραία που θα ’ναι να πάμε ένα ταξιδάκι οι δυο μας...»

Μου έσφιξε το χέρι. Και ύστερα από λίγο έσφιξα κι εγώ το δικό της. «Και πού θα γίνει η ανάγνωση αυτή της διαθήκης;»

«Στο Τέξας!» είπε η Λίμπι με ένα πλατύ χαμόγελο. «Και δε φρόντισαν

απλώς να μας κλείσουν αεροπορικά εισιτήρια. Φρόντισαν να μας κλείσουν εισιτήρια στην πρώτη θέση!»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευα αεροπορικώς. Το αεροπλάνο πετούσε στα δέκα χιλιάδες πόδια κι εγώ κοίταζα κάτω και ονειρευόμουν ότι πήγαινα σε μέρη πολύ πιο μακρινά από το Τέξας. Στο Παρίσι. Στο Μπαλί. Στο Μάτσου Πίτσου... Όνειρα που θα γίνονταν πραγματικότητα κάποια μέρα, όπως προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου.

Όμως τώρα...

Δίπλα μου, η Λίμπι πετούσε στον έβδομο ουρανό και σιγόπινε το κοκτέιλ που μας είχαν προσφέρει. «Ωρα για ταινία», δήλωσε. «Κουλουριάσου, άνοιξε το σακουλάκι με τους ξηρούς καρπούς και όρμα στα καρύδια».

Μια κυρία, που καθόταν στην άλλη πλευρά του διαδρόμου, κοίταξε επιτιμητικά τη Λίμπι. Δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό που την είχε σκανδαλίσει ήταν τα μαλλιά της Λίμπι, το τζάκετ παραλλαγής που είχε αντικαταστήσει τη νοσηλευτική ποδιά της, το τσόκερ της με τα μεταλλικά καρφιά, η σέλφι που προσπαθούσε να βγάλει ή η ένταση της φωνής της όταν πρόφερε τη φράση «όρμα στα καρύδια».

Παίρνοντας το πιο αλαζονικό ύφος μου, έγειρα προς το μέρος της αδελφής μου και κράτησα ψηλά το σακουλάκι με τους ξηρούς καρπούς.

Η Λίμπι έγειρε το κεφάλι της στον ώμο μου, έβγαλε τη φωτογραφία και έστρεψε το κινητό προς το μέρος μου για να μου τη δείξει. «Θα σ' τη στείλω μόλις προσγειωθούμε». Το χαμόγελό της τρεμόπαιξε στα χείλη της. «Αλλά μην την ποστάρεις, εντάξει;»

Επειδή ο Ντρέικ δεν ξέρει πού είσαι, ε; Κατέπνιξα την παρόρμηση να της υπενθυμίσω ότι είχε το δικαίωμα να ζήσει. Δεν ήθελα να τσακωθούμε. «Εντάξει». Δεν ήταν και καμιά φοβερή θυσία. Είχα λογαριασμούς στα social media, αλλά τους χρησιμοποιούσα κυρίως για να στέλνω προσωπικά μηνύματα στη Μαξ.

Και μιλώντας για τη Μαξ... Έβγαλα το κινητό μου. Είχα ενεργοποιήσει τη λειτουργία πτήσης, πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσα να στείλω μηνύματα, αλλά οι επιβάτες της πρώτης θέσης είχαν πρόσβαση σε

δωρεάν Wi-Fi. Έστειλα στη Μαξ ένα συνοπτικό ραπόρτο όσων είχαν συμβεί κι έπειτα πέρασα την υπόλοιπη πτήση διαβάζοντας μανιωδώς πληροφορίες για τον Τομπάιιας Χόθορν.

Είχε βγάλει χρήματα από την ενασχόλησή του με το πετρέλαιο κι ύστερα είχε επεκτείνει τις δραστηριότητές του. Κρίνοντας από τον τρόπο που ο Γκρέισον είχε πει ότι ο παππούς του ήταν «πλούσιος» και από τη λέξη «ευεργέτης» που είχα διαβάσει στην εφημερίδα, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο Τομπάιιας Χόθορν ήταν εκατομμυριούχος.

Έκανα λάθος.

Δεν ήταν απλώς «πλούσιος» ή «εύπορος». Δεν υπήρχαν ανεκτοί όροι για να περιγράψουν την οικονομική κατάσταση του Τομπάιιας Χόθορν, εκτός από τον όρο «εισάγετε-εδώ-την-υβριστική-λέξη-της-επιλογής-σας πάμπλουτος». Μιλάμε για δισεκατομμύρια – δώστε βάση στο δις και στον πληθυντικό. Ήταν ο ένατος πλουσιότερος άνθρωπος των Ηνωμένων Πολιτειών και ο πλουσιότερος στην πολιτεία του Τέξας.

Σαράντα έξι κόμμα δύο δισεκατομμύρια δολάρια. Αυτή ήταν η καθαρή του αξία. Ασύλληπτο νούμερο! Τελικά έπαψα να αναρωτιέμαι γιατί ένας άγνωστος μου άφησε χρήματα, και άρχισα να αναρωτιέμαι πόσα χρήματα μου άφησε.

Η Μαξ μου απάντησε λίγα λεπτά πριν από την προσγείωση: «Με δουλεύεις, μαρή κουτάλα;»

Έσκασα ένα χαμόγελο. «Όχι. Αλήθεια σου λέω. Είμαι στο αεροπλάνο για Τέξας. Ετοιμαζόμαστε για προσγείωση».

Η Μαξ περιορίστηκε να απαντήσει: «Πο, ρε φίλεε...»

Μια μελαχρινή γυναίκα με ολόλευκο σακάκι και παντελόνι υποδέχτηκε τη Λίμπι κι εμένα μόλις τελειώσαμε με τη διαδικασία του ελέγχου στο αεροδρόμιο. «Είβερι», με χαιρέτησε γνέφοντας με το κεφάλι. Έπειτα, με ένα ακόμα νεύμα του κεφαλιού, χαιρέτησε την αδελφή μου. «Λίμπι». Έκανε μεταβολή, περιμένοντας ότι θα την ακολουθήσουμε. Την ακολουθήσαμε. «Λέγομαι Αλίσα Ορτέγκα», είπε, «και είμαι συνέταιρος στη δικηγορική εταιρεία Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς». Έκανε μια παύση κι έπειτα μου έριξε μια λοξή ματιά. «Δυσκολευτήκαμε πολύ να σε εντοπίσουμε».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Ζω στο αυτοκίνητό μου».

«Δε ζει στο αυτοκίνητό της», πετάχτηκε η Λίμπι. «Εξήγησέ της, Έιβερι, πες της ότι δεν είναι αλήθεια».

«Χαιρόμαστε πολύ που ήρθες». Η Αλίσα Ορτέγκα, από τη δικηγορική εταιρεία Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς, στην πραγματικότητα σκοτιζόταν για τις εξηγήσεις μου. Είχα την αίσθηση ότι η δική μου συμβολή σε αυτή τη συζήτηση ήταν εντελώς τυπική. «Όσο θα βρίσκεστε στο Τέξας, θα είστε φιλοξενούμενες των Χόθορν. Η δικηγορική εταιρεία μας μου έχει αναθέσει την εκπροσώπησή σου. Αν χρειαστείτε οτιδήποτε όσο είστε εδώ, μπορείτε να επικοινωνείτε μαζί μου».

Απ' όσο ξέρω, οι δικηγόροι χρεώνουν με την ώρα, σκέφτηκα. Άραγε πόσα πλήρωσαν οι Χόθορν για να στείλουν την ίδια την Ορτέγκα να μας παραλάβει από το αεροδρόμιο; Δε μου πέρασε καν από το μυαλό ότι αυτή η γυναίκα μπορεί να μην ήταν δικηγόρος. Η Ορτέγκα πρέπει να κόντευε τα τριάντα. Όταν μιλούσε, απέπνεε τον ίδιο αέρα που είχε και ο Γκρέισον Χόθορν. Είχε κι αυτή δύναμη, ήταν κι αυτή *κάποια*.

«Χρειάζεστε οτιδήποτε;» ρώτησε η Αλίσα Ορτέγκα. Προχωρούσε με βιαστικές δρασκελιές προς μια αυτόματη πόρτα και, παρόλο που η πόρτα δε φαινόταν να ανοίγει εγκαίρως, εκείνη δε βράδυνε ούτε στο ελάχιστο το βήμα της.

Περίμενα μέχρι να σιγουρευτώ ότι δε θα κουτουλούσε στο τζάμι, προτού απαντήσω. «Ναι, μερικές πληροφορίες».

«Θα πρέπει να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένη».

«Ξέρεις τι λέει η διαθήκη;» ρώτησα.

«Όχι». Έδειξε με μια κίνηση του χεριού ένα μαύρο σεντάν παρκαρισμένο μπροστά στο πεζοδρόμιο. Μου άνοιξε την πίσω πόρτα, μπήκα στο αυτοκίνητο κι έπειτα επιβιβάστηκε και η Λίμπι. Η Αλίσα κάθισε μπροστά, στη θέση του συνοδηγού. Η θέση του οδηγού ήταν κατειλημμένη. Προσπάθησα να δω τον σοφέρ, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω το πρόσωπό του.

«Θα μάθεις σύντομα τι λέει η διαθήκη», είπε η Αλίσα τόσο επίσημα και τόσο καθαρά όσο το αψεγάδιαστο κατάλευκο ταγέρ της. «Όλοι θα μάθουμε σύντομα τι λέει. Θα την ανοίξουμε λίγο μετά την άφιξή σου στην Οικία Χόθορν».

Όχι στο σπίτι των Χόθορν. Στην Οικία Χόθορν, σαν αυτές τις αγγλικές επαύλεις που έχουν και ονόματα.

«Εκεί θα μείνουμε;» ρώτησε η Λίμπι. «Στην Οικία Χόθορν;»

Μας είχαν ήδη κλείσει εισιτήρια επιστροφής για την επόμενη μέρα. Είχαμε φέρει μαζί μας τα απαραίτητα μόνο για μία διανυκτέρευση.

«Μπορείτε να επιλέξετε εσείς τα δωμάτιά σας», μας διαβεβαίωσε η Αλίσσα. «Ο κύριος Χόθορν αγόρασε την έκταση της έπαυλης πριν από περίπου πενήντα χρόνια και, από τότε, επέκτεινε κάθε χρόνο αυτό το αρχιτεκτονικό αριστούργημα. Δε θυμάμαι πια πόσα δωμάτια έχει, αλλά είναι περισσότερα από τριάντα. Η Οικία Χόθορν είναι... πολύ εντυπωσιακή».

Ήταν η πρώτη φορά από τη στιγμή της συνάντησής μας που η Αλίσσα αποκάλυπτε τόσες πληροφορίες. Αποτόλμησα να προκαλέσω την τύχη μου. «Υποσιάζομαι ότι και ο κύριος Χόθορν ήταν *πολύ εντυπωσιακός...*»

«Σωστά μάντεψες», είπε η Αλίσσα. Στράφηκε και μου έριξε μια ματιά. «Ο κύριος Χόθορν εκτιμούσε ιδιαίτερα τους ανθρώπους που ήξεραν να μαντεύουν σωστά».

Με πλημμύρισε μια αλλόκοτη, ανατριχιαστική αίσθηση, σχεδόν σαν προαίσθημα. *Άραγε γι' αυτό με επέλεξε;*

«Τον γνώριζες καλά;» ρώτησε η Λίμπι.

«Ο πατέρας μου ήταν δικηγόρος του Τομπάιας Χόθορν προτού ακόμα γεννηθώ εγώ». Η Αλίσσα Ορτέγκα είχε αφήσει στην άκρη το επαγγελματικό, τυπικό ύφος της. Η φωνή της ήταν τώρα πιο γλυκιά. «Περνούσα πολύ χρόνο στην Οικία Χόθορν όταν ήμουν μικρή».

Ο Χόθορν δεν ήταν απλώς ένας πελάτης της, σκέφτηκα. «Ξέρεις γιατί βρίσκομαι εδώ;» ρώτησα. «Για ποιον λόγο με συμπεριέλαβε στη διαθήκη του;»

«Μήπως είσαι ένας απ' αυτούς τους ανθρώπους που ονειρεύονται να σώσουν τον κόσμο;» ρώτησε η Αλίσσα με απόλυτη φυσικότητα, λες και αυτή ήταν η πιο συνηθισμένη ερώτηση στον κόσμο.

«Δε νομίζω», είπα διστακτικά.

«Μήπως σου κατέστρεψε ποτέ τη ζωή κάποιος Χόθορν;» συνέχισε η Αλίσσα.

Την κοίταξα για λίγο και, με μεγαλύτερη σιγουριά αυτή τη φορά, της απάντησα: «Όχι».

Η Αλίσσα χαμογέλασε, όμως το χαμόγελό της δεν έφτασε ως τα μάτια της. «Είσαι πολύ τυχερή».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Η Οικία Χόθορν δέσποζε σε έναν λόφο. Πελώρια. Απλωμένη σε μια απέραντη έκταση. Έμοιαζε περισσότερο με κάστρο· με ανάκτορο που θα ταίριαζε περισσότερο σε ένα βασίλειο παρά σε μια πολιτεία γεμάτη ράντσα. Απέξω ήταν παρκαρισμένα πεντέξι αυτοκίνητα και μια μοτοσικλέτα τόσο σαραβαλιασμένη, ώστε θα ήταν προτιμότερο να αποσυναρμολογηθεί και να πουληθεί για ανταλλακτικά.

Η Αλίσα κοίταξε τη μοτοσικλέτα. «Απ' ό,τι φαίνεται, επέστρεψε και ο Νας».

«Ο Νας;» ρώτησε η Λίμπι.

«Ο μεγαλύτερος εγγονός του κυρίου Χόθορν», απάντησε η Αλίσα, στρέφοντας το βλέμμα της από τη μοτοσικλέτα στο κάστρο. «Ο κύριος Χόθορν έχει τέσσερις εγγονούς».

Τέσσερις εγγονούς. Δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου εκείνον τον Χόθορν που είχα ήδη γνωρίσει. Τον Γκρέισον. Με το καλοραμμένο κοστούμι. Με τα ασημόγκριζα μάτια. Με την αλαζονεία στον τόνο της φωνής του όταν μου είπε ότι θα έπρεπε να υποθέτω πως γνώριζε τα πάντα.

Η Αλίσα με κοίταξε με ένα βλέμμα γεμάτο κατανόηση. «Σου μιλάω από προσωπική πείρα. Μην αφήσεις ποτέ έναν Χόθορν να σου κλέψει την καρδιά».

«Μην ανησυχείς», της είπα ενοχλημένη που είχε υποθέσει κάτι τέτοιο και που είχε διαβάσει τις σκέψεις μου στο πρόσωπό μου. «Η δική μου καρδιά είναι κλειδαμπαρωμένη».

Το χολ ήταν μεγαλύτερο από ορισμένα σπίτια – σχεδόν εκατό τετραγωνικά, λες και αυτός που το είχε φτιάξει φοβόταν ότι ίσως χρειαζόταν να φιλοξενεί εκεί και χορούς. Πέτρινες καμάρες κοσμούσαν και τις δύο πλευρές του χολ που, πάνω από τους δύο ορόφους της οικίας,

κατέληγε σε μια περίτεχνη ξύλινη οροφή. Και μόνο που κοίταξα ψηλά, μου κόπηκε η ανάσα.

«Α, ήρθατε». Μια γνώριμη φωνή επανέφερε την προσοχή μου στη γη. «Και ακριβώς στην ώρα σας. Να υποθέσω ότι δεν υπήρξε κάποιο πρόβλημα με την πτήση σας...»

Ο Γκρέισον Χόθορν φορούσε τώρα άλλο κοστούμι. Μαύρο αυτή τη φορά – όπως το πουκάμισο και η γραβάτα του.

«Πάλι εσύ εδώ;» είπε η Αλίσα αντί για χαιρετισμό, κεραυνοβολώντας τον Γκρέισον με ένα ψυχρό βλέμμα.

«Να υποθέσω ότι δε με έχεις συγχωρήσει ακόμα που αποφάσισα να μεσολαβήσω, ε;» ρώτησε ο Γκρέισον.

«Είσαι δεκαεννιά ετών», απάντησε η Αλίσα. «Σου είναι τόσο δύσκολο να συμπεριφέρεσαι σαν δεκαεννιάχρονος;»

«Μάλλον», είπε ο Γκρέισον με ένα πλατύ χαμόγελο. «Όσο για την εξυπηρέτηση που σου έκανα, παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα». Χρειάστηκε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβω ότι αυτή η «μεσολάβηση» ήταν η πρωτοβουλία του Γκρέισον να έρθει στο Κονέκτικατ για να με ενημερώσει. «Κυρίες μου», είπε το αγόρι, «να πάρω τα παλτά σας;»

«Εγώ θα το κρατήσω», απάντησα από αντίδραση – αλλά και από την ανάγκη να νιώθω ότι υπήρχε μια προστατευτική στιβάδα ανάμεσα σ' εμένα και τον κόσμο.

«Να πάρω το δικό σου;» ρώτησε με αβρότητα τη Λίμπι.

Θαμπωμένη ακόμα από το χολ, η Λίμπι έβγαλε το τζάκετ και του το έδωσε. Ο Γκρέισον διάβηκε μία από τις πέτρινες καμάρες που έβγαζε σε έναν διάδρομο. Ο τοίχος ήταν καλυμμένος από μικρά, τετράγωνα πάνελ. Έσπρωξε ένα από τα πάνελ κι έπειτα, στρίβοντας το χέρι του κατά ενενήντα μοίρες, έσπρωξε το διπλανό. Ύστερα, με μια κίνηση τόσο αστραπιαία που δεν μπόρεσα να την αποκωδικοποιήσω, πίεσε τουλάχιστον άλλα δύο πάνελ. Ακούστηκε ένας κοφτός ήχος κι αμέσως μετά εμφανίστηκε μια πόρτα, που έμοιαζε να αποσπάται από τον τοίχο καθώς άνοιγε.

«Τι στην ευχή...» ξεκίνησα να λέω.

Ο Γκρέισον άπλωσε το χέρι και έβγαλε αποκεί μέσα μια κρεμάστρα. «Είναι γκαρνταρόμπα». Αυτό δεν ήταν εξήγηση. Ήταν απλώς μια περιγραφή, λες και αυτή ήταν μια συνηθισμένη γκαρνταρόμπα σε ένα

συνηθισμένο σπίτι.

Η Αλίσα θεώρησε ότι αυτό ήταν το σύνθημα που περίμενε για να μας αφήσει στα ικανά χέρια του Γκρέισον. Στο μεταξύ, εγώ προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να αντιδράσει, αντί να στέκεται εκεί και να κοιτάζει με το στόμα ανοιχτό σαν χάννος. Ο Γκρέισον πήγε να κλείσει την ντουλάπα, αλλά κοντοστάθηκε ακούγοντας έναν ήχο από το εσωτερικό της.

Έφτασε ως τ' αυτιά μου ένα τρίξιμο κι ύστερα ένας γδούπος. Ακολούθησε ένα θρόισμα πίσω από τα παλτά, ώσπου τελικά μια σκοτεινή φιγούρα άνοιξε δρόμο ανάμεσα από τα πανωφόρια και ξεπρόβαλε μπροστά μας. Ήταν ένα αγόρι που έμοιαζε συνομήλικό μου, ίσως και λίγο μικρότερο. Φορούσε κοστούμι, αλλά αυτή ήταν η μοναδική του ομοιότητα με τον Γκρέισον. Το κοστούμι του ήταν καταζαρωμένο, λες και το αγόρι είχε πάρει έναν υπνάκο —ή είκοσι υπνάκους— με τα ρούχα. Το σακάκι του ήταν ξεκούμπωτο. Η γραβάτα του κρεμόταν άδετη γύρω από τον λαιμό του. Ήταν ψηλός, αλλά είχε παιδικό πρόσωπο και έναν θύσανο από σκούρα σγουρά μαλλιά. Τα μάτια του ήταν ανοιχτοκάστανα και η επιδερμίδα του σταρénια.

«Άργησα;» ρώτησε το αγόρι τον Γκρέισον.

«Γιατί δεν απευθύνεις αυτό το ερώτημα στο ρολόι σου;»

«Δεν ήρθε ακόμα ο Τζέιμσον;» ρώτησε το αγόρι, αλλάζοντας ρότα.

Ο Γκρέισον φάνηκε να εκνευρίζεται. «Όχι».

Το άλλο αγόρι έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο. «Άρα δεν άργησα!» Έπειτα το βλέμμα του στάθηκε πίσω από τον Γκρέισον, στη Λίμπι κι εμένα. «Και οι δεσποινίδες πρέπει να είναι οι φιλοξενούμενές μας! Μεγάλη αγένεια εκ μέρους του Γκρέισον να μη μας συστήσει...»

Ένας μυς συσπάστηκε στο σαγόνι του Γκρέισον. «Η Έιβερι Γκραμπς», είπε με επισημότητα, «και η αδελφή της, η Λίμπι. Και αποδώ ο αδελφός μου, ο Αλεξάντερ». Για μια στιγμή φάνηκε ότι δε θα πρόσθετε τίποτε άλλο, αλλά τελικά ύψωσε το φρύδι του και είπε: «Ο Αλεξάντερ είναι το μωρό της οικογένειας».

«Ο όμορφος της οικογένειας», τον διόρθωσε ο Αλεξάντερ. «Ξέρω τι σκέφτεστε. Αυτός ο σοβαροφανής τύπος δίπλα μου μπορεί σίγουρα να αναδείξει ένα κοστούμι Armani. Όμως το ερώτημα είναι αν μπορεί να ανάψει φωτιές και να φέρει τα πάνω κάτω με το χαμόγελό του, όπως θα έκανε στα νιάτα της μια επαναστάτρια Μέρι Τάιλερ Μουρ ενσαρκωμένη

στο σώμα ενός μιγά Τζέιμς Ντιν». Απ' ό,τι φαινόταν, ο Αλεξάντερ μπορούσε να μιλήσει μόνο με έναν τρόπο: γρήγορα. «Όχι», απάντησε μόνος του στην ερώτησή του. «Όχι, δεν μπορεί».

Έκανε επιτέλους μια παύση αρκετά μεγάλη για να προλάβει να μιλήσει και κάποιος άλλος. «Χαίρω πολύ», κατάφερε να πει η Λίμπι.

«Περνάς πολύ χρόνο μέσα σε γκαρνταρόμπες;» ρώτησα.

Ο Αλεξάντερ ξεσκόνισε τα χέρια του πάνω στο παντελόνι του. «Είναι ένα μυστικό πέρασμα», είπε, προσπαθώντας τώρα να ξεσκονίσει τα μπατζάκια του με τα χέρια του. «Αυτό το σπίτι είναι γεμάτο μυστικά περάσματα».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Με το ζόρι κρατιόμουν να μη βγάλω το κινητό μου για να αρχίσω να τραβάω φωτογραφίες. Η Λίμπι δεν είχε τέτοιου είδους αναστολές.

«Λίμπι...» Ο Αλεξάντερ έκανε ένα βήμα στο πλάι για να σαμποτάρει μία από τις φωτογραφίες της. «Μου επιτρέπεις να σε ρωτήσω τι γνώμη έχεις για τα ρόλερ κόστερ;»

Τα μάτια της Λίμπι λίγο έλειψε να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους. «Υπάρχει και ρόλερ κόστερ εδώ μέσα;»

Ο Αλεξάντερ έσκασε ένα πονηρό χαμόγελο. «Στο περίπου». Και προτού καταλάβω τι γινόταν, το «μωρό» της οικογένειας Χόθορν –που, όπως το έκοβα, πρέπει να κόντευε σε ύψος τα δύο μέτρα– τραβολογούσε ήδη την αδελφή μου προς το βάθος του χολ.

Είχα μείνει άφωνη. *Πώς γίνεται ένα σπίτι να έχει «στο περίπου» ένα ρόλερ κόστερ;* Ο Γκρέισον, που στεκόταν δίπλα μου, κάγχασε. Τον έπιασα να με κοιτάζει και μισόκλεισα τα μάτια. «Τι έγινε;»

«Τίποτα», είπε ο Γκρέισον, αν και οι ανασηκωμένες άκρες των χειλιών του δήλωναν το αντίθετο. «Έχεις... πολύ εκφραστικό πρόσωπο».

Καμία σχέση. Η Λίμπι πάντα έλεγε ότι ήμουν εντελώς ανέκφραστη. Εξάλλου, ακριβώς χάρη στο ανέκφραστο πρόσωπό μου χρηματοδοτούσα εδώ και μήνες τα πρωινά γεύματα του Χάρι. Οπότε, όχι, δεν είχα καθόλου εκφραστικό πρόσωπο.

Το πρόσωπό μου δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο.

«Ζητώ συγγνώμη για τον Αλεξάντερ», είπε ο Γκρέισον. «Δεν ασπάζεται τις απαρχαιωμένες ιδέες, όπως η άποψη ότι πρέπει να σκέφτεσαι προτού μιλήσεις ή να παραμένεις ακίνητος για περισσότερα από τρία δευτερόλεπτα». Χαμήλωσε το βλέμμα του στο πάτωμα. «Είναι ο καλύτερος απ' όλους μας, ακόμα και στις χειρότερες μέρες του».

«Η Αλίσα είπε ότι είστε τέσσερις». Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. Ήθελα να μάθω περισσότερα γι' αυτή την οικογένεια. Για εκείνον. «Τέσσερις εγγονοί, εννοώ».

«Έχω τρεις αδελφούς», απάντησε ο Γκρέισον. «Από την ίδια μητέρα,

αλλά διαφορετικούς πατεράδες. Η θεία Ζάρα δεν έχει παιδιά». Το βλέμμα του στάθηκε κάπου πίσω μου. «Και μια που μιλάμε για τους συγγενείς μου, πιστεύω ότι σου οφείλω εκ των προτέρων άλλη μία συγγνώμη».

«Γκρέι, χρυσό μου!» Μια αεράτη γυναίκα μάς πλησίασε μέσα σε μια δίνη από ύφασμα που ανέμιζε γύρω της. Μόλις η φούστα της έπαψε να κυματίζει, την κοίταξα προσπαθώντας να μαντέψω την ηλικία της. Μεγαλύτερη από τριάντα ετών, μικρότερη από πενήντα – δεν κατάφερα να την προσδιορίσω με μεγαλύτερη ακρίβεια. «Είναι όλοι έτοιμοι και μας περιμένουν στη Μεγάλη Αίθουσα», είπε η γυναίκα στον Γκρέισον. «Ή θα είναι έτοιμοι από λεπτό σε λεπτό. Πού είναι ο αδελφός σου;»

«Θα πρέπει να γίνεις πιο συγκεκριμένη, μητέρα».

Η γυναίκα σήκωσε με αγανάκτηση το βλέμμα στον ουρανό. «Σταμάτα πια με αυτό το “μητέρα”, Γκρέισον». Στράφηκε προς το μέρος μου. «Θα ’λεγε κανείς ότι γεννήθηκε φορώντας αυτό το κοστούμι», είπε με συνωμοτικό ύφος, σαν να εμπιστευόταν σε κάποιον ένα συγκλονιστικό μυστικό. «Αλλά στην πραγματικότητα ο Γκρέι ήταν ο μικρός μου επιδειξίας. Ο ορισμός του ελεύθερου πνεύματος. Δεν ανεχόταν να φοράει ούτε ένα ρούχο πάνω του μέχρι που έγινε τεσσάρων ετών. Είχα εγκαταλείψει την προσπάθεια να τον πείσω». Έκανε μια παύση και με ζύγισε απροκάλυπτα με το βλέμμα της. «Εσύ πρέπει να είσαι η Έιβα».

«Έιβερι», τη διόρθωσε ο Γκρέισον. Ακόμα και αν ντράπηκε με την αποκάλυψη ότι στο παρελθόν ήταν ένας μικρός γυμνιστής, δεν το έδειξε. «Το όνομά της είναι Έιβερι, μητέρα».

Η γυναίκα αναστέναξε, αλλά ταυτόχρονα χαμογέλασε, σαν να της ήταν αδύνατο να βλέπει τον γιο της χωρίς να εκστασιάζεται από την παρουσία του. «Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι τα παιδιά μου θα με φώναζαν με το μικρό μου όνομα», μου είπε. «Ότι θα τα μεγάλωνα σαν να ήμασταν ίσοι, κατάλαβες; Αλλά, βέβαια, πάντα φανταζόμουν ότι θα αποκτούσα κόρες. Όμως, μου προέκυψαν τέσσερα αγόρια...» Ανασήκωσε τους ώμους της με μια κίνηση όλο χάρη.

Αντικειμενικά, η μητέρα του Γκρέισον ήταν κάτι παραπάνω από πληθωρική. Αλλά κατά την υποκειμενική μου άποψη ήταν οδοστρωτήρας!

«Αν δε γίνομαι αδιάκριτη, γλυκιά μου, τότε έχεις τα γενέθλιά σου;»

Η ερώτηση με αιφνιδίασε. Είχα στόμα. Και λειτουργούσε μια χαρά. Όμως μου ήταν τόσο δύσκολο να ακολουθήσω τον ξέφρενο ρυθμό της,

ώστε δεν μπορούσα να απαντήσω. Άγγιξε με το χέρι της το μάγουλό μου. «Μήπως είσαι Σκορπιός; Ή Αιγόκερος; Πάντως, αποκλείεται να είσαι Ιχθύς...»

«Μητέρα...» είπε ο Γκρέισον. Και έπειτα επανορθώνοντας: «Σκάι...»

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι αυτό πρέπει να ήταν το μικρό της όνομα και ότι ο Γκρέισον της έκανε τη χάρη να την αποκαλέσει έτσι για να την ενθαρρύνει να διακόψει την αστρολογική μου ανάκριση.

«Ο Γκρέισον είναι καλό παιδί», μου είπε η Σκάι. «Παραείναι καλό παιδί». Κι έπειτα μου έκλεισε συνωμοτικά το μάτι. «Θα το συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή».

«Δε νομίζω ότι η Έιβερι σκοπεύει να μείνει αρκετό καιρό, ώστε να προλάβεις να της πιάσεις την κουβέντα, ή να της ρίξεις τα Ταρό». Μια άλλη γυναίκα, συνομήλικη της Σκάι ή λίγο μεγαλύτερη, μπήκε στην κουβέντα μας. Ενώ η Σκάι είχε μια τάση προς τα κυματιστά ρούχα και την υπερπληροφόρηση, αυτή η γυναίκα έδειχνε να προτιμάει τις ίσιες, στενές φούστες και τα μαργαριτάρια.

«Είμαι η Ζάρα Χόθορν-Καλίγκαρις». Στύλωσε πάνω μου το βλέμμα της. Το ύφος της ήταν τόσο βαρύ όσο το ονοματεπώνυμό της. «Θα μπορούσα να μάθω πού είχες γνωρίσει τον πατέρα μου;»

Το σπηλαιώδες χολ τυλίχτηκε στη σιωπή. Ξεροκατάπια. «Δεν τον είχα γνωρίσει».

Ο Γκρέισον στεκόταν δίπλα μου. Ένιωσα το βλέμμα του να καρφώνεται πάλι πάνω μου. Ύστερα από μια μικρή αιωνιότητα, η Ζάρα μου χάρισε ένα σφιγμένο χαμόγελο. «Όπως και να έχει, χαιρόμαστε που είσαι εδώ. Οι τελευταίες εβδομάδες ήταν πολύ δύσκολες, όπως μπορείς να φανταστείς».

Οι τελευταίες εβδομάδες, συμπλήρωσα νοερά, τότε που δεν μπορούσε να με βρει κανείς.

«Ζάρα;» Ένας άντρας με μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω και γυαλιστερά από το ζελέ διέκοψε την κουβέντα μας και πέρασε το χέρι του γύρω από τη μέση της Ζάρα. «Ο κύριος Ορτέγκα θέλει να σου πει δυο λόγια». Ο άντρας, που πρέπει να ήταν ο σύζυγος της Ζάρα, δεν μπήκε στον κόπο να μου ρίξει ούτε μια ματιά.

Η Σκάι έσπευσε να επανορθώσει – και με το παραπάνω. «Η αδελφή μου “αλλάζει λόγια” με τους ανθρώπους. Εγώ προτιμώ τις συζητήσεις. Τις όμορφες συζητήσεις. Για να είμαι ειλικρινής, κάπως έτσι κατέληξα να έχω

τέσσερις γιούς. Ύστερα από υπέροχες, *προσωπικές* συζητήσεις με τέσσερις γοητευτικούς άντρες...

«Είμαι πρόθυμος να σε πληρώσω για να σταματήσεις», είπε ο Γκρέισον με μια έκφραση δυσaráσκειας στο πρόσωπό του.

Η Σκάι χτύπησε χαϊδευτικά το μάγουλο του γιου της. «Δωροδοκίες. Απειλές. Λαδώματα. Είσαι Χόθορν ως το μεδούλι, αγάπη μου». Μου χάρισε ένα εύγλωττο χαμόγελο. «Γι' αυτό τον φωνάζουμε “χρυσό κληρονόμο”».

Υπήρχε κάτι στη φωνή της Σκάι, κάτι στην έκφραση του Γκρέισον όταν η μητέρα του τον αποκάλεσε «χρυσό κληρονόμο», που με έκανε να σκεφτώ ότι δεν είχα συνειδητοποιήσει με πόση ανυπομονησία περίμεναν οι Χόθορν την ανάγνωση της διαθήκης.

Ούτε εκείνοι ξέρουν τι γράφει η διαθήκη. Ξαφνικά ένιωσα σαν να βρισκόμουν σε μια αρένα, χωρίς να έχω την παραμικρή ιδέα για τους κανόνες του παιχνιδιού.

«Τι λέτε;» είπε η Σκάι, τυλίγοντας το ένα μπράτσο της γύρω μου και το άλλο γύρω από τον Γκρέισον. «Πάμε στη Μεγάλη Αίθουσα;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η Μεγάλη Αίθουσα ήταν μόλις κατά ένα τρίτο μικρότερη από το χολ. Στον χώρο δέσποζε ένα τεράστιο πέτρινο τζάκι με λαξευμένες τερατόμορφες φιγούρες στα πλαϊνά τοιχώματά του. Ναι, ειλικρινά, τερατόμορφες φιγούρες.

Ο Γκρέισον άφησε τη Λίμπι κι εμένα να βουλευτούμε σε δυο μπερζέρες κι έπειτα επέστρεψε στην είσοδο της αίθουσας, όπου τρεις μεγαλύτεροι, κοστουμαρισμένοι άντρες κουβέντιαζαν με τη Ζάρα και τον σύζυγό της.

Οι δικηγόροι, σκέφτηκα. Ύστερα από λίγα λεπτά ήρθε να τους συναντήσει και η Αλίσα. Περιεργάστηκα τους υπόλοιπους παρευρισκόμενους. Ένα ζευγάρι μιας κάποιας ηλικίας, εξηντάρηδες και βάλε. Ένας μαύρος, σαραντάρης άντρας με στρατιωτικό παράστημα, ο οποίος στεκόταν με την πλάτη στηριγμένη σε έναν τοίχο απ' όπου μπορούσε να επιβλέπει και τις δύο εξόδους. Ο Αλεξάντερ, δίπλα σε ένα αγόρι που ήταν προφανώς άλλος ένας από τους αδελφούς Χόθορν. Αυτός φαινόταν μεγαλύτερος – γύρω στα είκοσι πέντε. Χρειαζόταν ένα γερό κούρεμα και είχε συνδυάσει το κοστούμι του με καουμπόικες μπότες που, όπως και η μοτοσικλέτα απέξω, έμοιαζαν στραπατσαρισμένες.

Ο Νας, σκέφτηκα καθώς θυμήθηκα το όνομα που είχε αναφέρει η Αλίσα.

Τέλος, στο πεδίο μάχης κατέφθασε μια αιωνόβια γυναίκα. Ο Νας της πρόσφερε το μπράτσο του, αλλά εκείνη προτίμησε να πιάσει αγκαζέ τον Αλεξάντερ, που την οδήγησε γραμμή στη Λίμπι και σ' εμένα. «Να σας συστήσω τη γιαγιά», μας είπε. «Η γυναίκα-θρύλος!»

«Έλα, σταμάτα τις ανοησίες», του είπε εκείνη καθώς του έριχνε μια χαϊδευτική ξυλιά στο μπράτσο. «Είμαι η προγιαγιά αυτού του ζιζάνιου». Η γιαγιά κάθισε –με, ομολογουμένως, μεγάλη δυσκολία– στην άδεια πολυθρόνα δίπλα μου. «Μπορεί να είμαι πιο αρχαία από τις πυραμίδες, αλλά είμαι σκληρό καρύδι».

«Είναι ψυχούλα», με διαβεβαίωσε ο Αλεξάντερ με ευθυμία. «Και μου έχει αδυναμία».

«Δε σου έχω αδυναμία», γκρίνιαξε η γιαγιά.

«Όλοι μου έχουν αδυναμία!» είπε ο Αλεξάντερ με ένα κατεργάρικο χαμόγελο.

«Είσαι φτυστός ο αδιόρθωτος παππούς σου», γρύλισε η γιαγιά. Έκλεισε τα μάτια της και πρόσεξα ότι το χέρι της έτρεμε ελαφρά. «Τι φρικτός άνθρωπος...» Στη φωνή της υπήρχε μια νότα τρυφερότητας.

«Ο κύριος Χόθορν ήταν γιος σας;» ρώτησε στοργικά η Λίμπι. Χάρη στη δουλειά της, ήταν μαθημένη με τους ηλικιωμένους και ήξερε να ακούει με κατανόηση.

Η γιαγιά φάνηκε να χαίρεται που της δόθηκε η ευκαιρία να καγχάσει ξανά. «Γαμπρός μου».

«Είχε και σ' εκείνον αδυναμία», διευκρίνισε ο Αλεξάντερ. Ο τόνος της φωνής του έκρυβε μια χροιά οδύνης. Δε βρισκόμασταν σε κηδεία. Ο κύριος Χόθορν πρέπει να είχε ταφεί πριν από αρκετές εβδομάδες, όμως ήξερα καλά τον πόνο του πένθους, μπορούσα να τον νιώσω – σχεδόν να τον μυρίσω.

«Είσαι καλά, Έιβ;» με ρώτησε η Λίμπι. Θυμήθηκα τον Γκρέισον να μου λέει πόσο εκφραστικό είναι το πρόσωπό μου.

Καλύτερα να τρέχει το μυαλό μου στον Γκρέισον Χόθορν παρά σε κηδείες και σε πένθη.

«Ναι, μια χαρά», απάντησα στη Λίμπι. Μόνο που δεν ήμουν μια χαρά. Παρόλο που είχαν περάσει δύο χρόνια, η μαμά μού έλειπε τόσο πολύ, ώστε ο πόνος με χτυπούσε σαν τσουνάμι. «Θα βγω για λίγο έξω», είπα με ένα βεβιασμένο χαμόγελο. «Για να πάρω αέρα».

Ο άντρας της Ζάρα με σταμάτησε καθώς έβγαινα από την αίθουσα. «Πού πας; Θα ξεκινήσουμε σε λίγο», είπε, αρπάζοντας σφιχτά τον αγκώνα μου.

Ελευθερώθηκα από τη λαβή του με ένα τράβηγμα. Δε με ένοιαζε ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Δεν επέτρεπα σε κανέναν να απλώνει χέρι πάνω μου. «Απ' όσο ξέρω, ο κύριος Χόθορν είχε τέσσερις εγγονούς», είπα με ψυχρή φωνή. «Και αν μέτρησα σωστά, λείπει ακόμα ένας. Θα επιστρέψω σε λίγα λεπτά. Ούτε που θα αντιληφθείτε την απουσία μου...»

Με κάποιον τρόπο βρέθηκα στην πίσω αυλή αντί για την μπροστινή – αν υποθέσουμε ότι μπορούσε κανείς να την αποκαλέσει «αυλή». Ήταν σχολαστικά φροντισμένη. Είχε ένα σιντριβάνι. Έναν κήπο με αγάλματα. Ένα θερμοκήπιο. Και πέρα μακριά, ως εκεί που έφτανε το μάτι,

απλωνόταν μια απέραντη έκταση γης. Κάποιες περιοχές της έμοιαζαν με δάσος. Κάποιες άλλες γυμνές. Όμως, έτσι όπως στεκόμουν εκεί και αγνάντευα το τοπίο, δεν ήταν καθόλου δύσκολο να φανταστώ ότι αν κάποιος τολμούσε να ξεμακρύνει, μπορεί να μην έβρισκε ποτέ τον δρόμο της επιστροφής.

«Αν το “ναι” είναι “όχι” και το “μία φορά” είναι “ποτέ”, πόσες πλευρές έχει ένα τρίγωνο;» Η ερώτηση ακούστηκε κάπου πάνω από το κεφάλι μου. Σήκωσα το βλέμμα και είδα ένα αγόρι να κάθεται στην άκρη της βεράντας, ισορροπώντας επικίνδυνα στην κουπαστή από σφυρήλατο σίδερο. Ήταν μεθυσμένος.

«Θα πέσεις», του είπα.

«Ενδιαφέρουσα πρόταση», είπε με ένα μειδίαμα.

«Δεν ήταν πρόταση», απάντησα.

Το αγόρι χαμογέλασε νωχελικά. «Δεν είναι ντροπή να κάνεις προτάσεις σε έναν Χόθορν». Τα μαλλιά του ήταν πιο σκούρα από του Γκρέισον και πιο ανοιχτά από του Αλεξάντερ. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω.

Πολύ σοφή απόφαση μες στο καταχείμωνο, σκέφτηκα με σαρκαστική διάθεση, αλλά δεν κατόρθωσα να ελέγξω το βλέμμα μου που κατηφόρισε από το πρόσωπό του στο στήνο του. Ο κορμός του ήταν αδύνατος, η κοιλιά του γραμμωμένη. Μια μακριά, λεπτή ουλή ξεκινούσε από την κλείδα του και κατέληγε στον γοφό του.

«Εσύ πρέπει να είσαι το Μυστηριώδες Κορίτσι», είπε.

«Είμαι η Έιβερι», τον διόρθωσα. Είχα βγει έξω για να γλιτώσω από τους Χόθορν και την πένθιμη ατμόσφαιρα. Η έκφραση του προσώπου του έμοιαζε να δηλώνει ότι αυτό το αγόρι δεν είχε καμία έγνοια στον κόσμο, λες και η ζωή ήταν ένα ξεκαρδιστικό αστείο. Λες και δεν ήταν βυθισμένος στο πένθος, όπως οι υπόλοιποι μες στην αίθουσα.

«Ό,τι πεις, Μ.Κ.», απάντησε. «Μπορώ να σε φωνάζω “Μ.Κ.”, Μυστηριώδες Κορίτσι;»

«Όχι», είπα, σταυρώνοντας τα μπράτσα στο στήθος μου.

Ανέβασε τα πόδια του στην κουπαστή και στάθηκε όρθιος. Ταλαντεύτηκε επικίνδυνα και για μια στιγμή είχα την τρομακτική αίσθηση ότι μπορούσα να προφητεύσω τι έμελλε να συμβεί. *Είναι θλιμμένος. Και η κουπαστή απέχει πολύ από το έδαφος.* Δεν είχα επιτρέψει στον εαυτό μου να ενδώσει σε αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές όταν είχε πεθάνει η μαμά μου. Αυτό όμως δε σημαίνει και ότι δεν είχα νιώσει

την παρόρμηση.

Μετατόπισε το βάρος του στο ένα πόδι και τέντωσε μπροστά το άλλο.

«Μη!» Προτού προλάβω να πω οτιδήποτε άλλο, το αγόρι έκανε μια περιστροφή, άρπαξε την κουπαστή με τα χέρια του και, με τα πόδια στον αέρα, εκτέλεσε μια εντυπωσιακή κατακόρυφο. Διέκρινα τους μυς στην πλάτη του να συστέλλονται και να διαστέλλονται γύρω από τις ωμοπλάτες του καθώς κατέβαζε τα πόδια του... και προσγειωνόταν στο έδαφος.

Βρέθηκε ακριβώς δίπλα μου. «Δε θα 'πρεπε να είσαι εδώ έξω, Μ.Κ.».

Δεν ήμουν εγώ αυτή που περιφερόταν ημίγυμνη και πηδούσε από μπαλκόνια. «Ούτε εσύ».

Αναρωτήθηκα αν μπορούσε να ακούσει πόσο ξέφρενα χτυπούσε η καρδιά μου. Και αναρωτήθηκα αν και η δική του καρδιά χτυπούσε γρηγορότερα.

«Αν κάνω ό,τι δε θα έπρεπε να κάνω πιο συχνά απ' όσο λέω ό,τι δε θα έπρεπε να λέω», οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν, «τότε τι είμαι;»

Ο Τζέιμσον Χόθορν, σκέφτηκα. Τώρα που στεκόταν δίπλα μου, μπορούσα να διακρίνω το χρώμα των ματιών του: ένα σκούρο, απύθμενο πράσινο.

«Τότε τι είμαι;» επανέλαβε επίμονα.

Απέστρεψα το βλέμμα μου από τα μάτια του. Και τους κοιλιακούς του. Και τα μαλλιά του που ήταν ατημέλητα χτενισμένα με ζελέ.

«Μεθυσμένος», είπα. Και έπειτα, καθώς διαισθανόμουν ότι θα ακολουθούσε άλλη μια ενοχλητική απάντηση, πρόσθεσα άλλες δύο λέξεις. «Και δύο».

«Τι;» είπε ο Τζέιμσον Χόθορν.

«Αυτή είναι η λύση του πρώτου αινίγματος», του είπα. «Αν το “ναι” είναι “όχι” και το “μία φορά” είναι “ποτέ”, τότε ένα τρίγωνο... έχει... δύο πλευρές». Ξεφούρνισα την απάντησή μου, χωρίς να μπω στον κόπο να του εξηγήσω πώς είχα καταλήξει στη λύση.

«Με τάπωσε, Μ.Κ.». Ο Τζέιμσον με προσπέρασε με το νωχελικό βήμα του, αγγίζοντας φευγαλέα με το γυμνό μπάτσο του το δικό μου. «Με τάπωσε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Έμεινα λίγο ακόμα στην αυλή. Όλα φαίνονταν σουρεαλιστικά εκείνη τη μέρα. Την επομένη, καλώς εχόντων των πραγμάτων, θα επέστρεφα στο Κονέκτικατ. Θα ήμουν λίγο πλουσιότερη, θα είχα ζήσει μια συναρπαστική εμπειρία, και πιθανότατα δε θα ξανάβλεπα ποτέ κανέναν από τους Χόθορν.

Δε θα ξανάβλεπα ποτέ μια τέτοια θέα.

Μέχρι να επιστρέψω στη Μεγάλη Αίθουσα, ο Τζέιμσον Χόθορν είχε καταφέρει ως εκ θαύματος να βρει ένα πουκάμισο και ένα σακάκι. Μου χαμογέλασε και με χαιρέτησε με ένα διακριτικό νεύμα. Δίπλα του, είδα το κορμί του Γκρέισον να τσιτώνεται και το σαγόνι του να σφίγγεται.

«Τώρα που είμαστε όλοι εδώ», είπε ένας από τους δικηγόρους, «μπορούμε να ξεκινήσουμε».

Οι τρεις δικηγόροι στήθηκαν σε έναν τριγωνικό σχηματισμό. Ο άντρας που είχε μιλήσει πρώτος είχε τα ίδια χαρακτηριστικά με την Αλίσα: σκούρα μαλλιά, μελαμψό δέρμα και έναν αέρα αυτοπεποίθησης. Υπέθεσα ότι ήταν ο Ορτέγκα του σχήματος Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς. Οι άλλοι δύο –προφανώς ο Τζόουνς και ο Μακναμάρα– στέκονταν δεξιά κι αριστερά του.

Από πότε χρειάζεται να παρίστανται τέσσερις δικηγόροι για το άνοιγμα μιας διαθήκης; σκέφτηκα.

«Βρίσκεστε όλοι εδώ», είπε ο κύριος Ορτέγκα πλημμυρίζοντας την αίθουσα με τη στεντόρεια φωνή του, «για να ακούσετε την τελευταία βούληση και τη διαθήκη του Τομπάιας Πενΐαν Χόθορν. Σύμφωνα με τις οδηγίες του κυρίου Χόθορν, οι συνάδελφοί μου θα σας παραδώσουν τώρα τις επιστολές που άφησε για τον καθέναν από εσάς».

Οι δύο άλλοι άντρες άρχισαν να περιφέρονται μες στην αίθουσα και να μοιράζουν έναν έναν τους φακέλους.

«Μπορείτε να ανοίξετε τις επιστολές αφότου ολοκληρωθεί η ανάγνωση της διαθήκης».

Ένας από τους δικηγόρους μού παρέδωσε έναν φάκελο. Στην μπροστινή

πλευρά του ήταν γραμμένο το πλήρες ονοματεπώνυμό μου με καλλιγραφικούς χαρακτήρες. Η Λίμπι, που καθόταν δίπλα μου, σήκωσε το βλέμμα και κοίταξε τον δικηγόρο, όμως εκείνος την προσπέρασε και συνέχισε τη διανομή των φακέλων στους άλλους παρευρισκόμενους.

«Σύμφωνα με τη βούληση του κυρίου Χόθορν, για την ανάγνωση της διαθήκης απαιτείται η παρουσία των ακόλουθων φυσικών προσώπων: Σκάι Χόθορν, Ζάρα Χόθορν-Καλίγκαρις, Νας Χόθορν, Γκρέισον Χόθορν, Τζέιμσον Χόθορν, Αλεξάντερ Χόθορν και Έιβερι Κάιλι Γκραμπς εκ του Νιου Κασλ του Κονέκτικατ».

Ένιωσα τόσο εκτεθειμένη όσο θα ένιωθα αν συνειδητοποιούσα ξαφνικά ότι ήμουν ολόγυμνη.

«Εφόσον βρίσκεστε όλοι εδώ», συνέχισε ο κύριος Ορτέγκα, «μπορούμε να ξεκινήσουμε».

Η Λίμπι άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το δικό μου.

«Εγώ, ο Τομπάιας ΠενΊαν Χόθορν», ξεκίνησε να διαβάζει ο κύριος Ορτέγκα, «έχοντας σώας τας φρένας, επιθυμώ να ορίσω σε ποια πρόσωπα θα περιέλθει η κινητή και ακίνητη περιουσία μου.

»Στον Άντριου και τη Λότι Λάφλιν, για την αφοσίωση και τις υπηρεσίες τους όλα αυτά τα χρόνια, καταλείπω το ποσό των εκατό χιλιάδων δολαρίων εις έκαστον εξ αυτών και τους εκχωρώ ισοβίως και άνευ καταβολής ενοικίου το δικαίωμα διαμονής στο Γουέιμπακ Κότατζ, την αγροικία που βρίσκεται στο δυτικό όριο των εκτάσεών μου στο Τέξας».

Οι Λάφλιν –το ηλικιωμένο ζευγάρι που είχα δει νωρίτερα– έγειραν ο ένας προς τον άλλον. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν: *ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΟΛΑΡΙΑ*. Παρόλο που η παρουσία των Λάφλιν δεν ήταν υποχρεωτική για την ανάγνωση της διαθήκης, είχαν μόλις λάβει εκατό χιλιάδες δολάρια. Έκαστος!

Χρειάστηκε να καταβάλω σκληρή προσπάθεια για να θυμηθώ πώς να αναπνέω.

«Στον Τζον Όρεν, επικεφαλής της ομάδας ασφαλείας μου, ο οποίος έσωσε τόσες φορές και με τόσους τρόπους τη ζωή μου, καταλείπω το περιεχόμενο της εργαλειοθήκης μου, που φυλάσσεται αυτή τη στιγμή στα γραφεία της εταιρείας Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς, καθώς και το ποσό των τριακοσίων χιλιάδων δολαρίων».

Ο Τομπάιας Χόθορν γνώριζε αυτούς τους ανθρώπους, σκέφτηκα νιώθοντας την καρδιά μου να σφυροκοπάει στο στήθος μου. *Τους είχε στη*

δούλεψή του. Τους νοιαζόταν. Εγώ δεν είχα καμία σχέση μαζί του.

«Στην πεθερά μου, Περλ Ο'Ντέι, καταλείπω ένα ετήσιο επίδομα της τάξεως των εκατό χιλιάδων τον χρόνο και ένα καταπίστευμα για την κάλυψη ιατρικών εξόδων, σύμφωνα με όσα ορίζονται στον κωδικέλλο. Όλα τα κοσμήματα της εκλιπούσας συζύγου μου, Άλις Ο'Ντέι Χόθορν, θα παραδοθούν μετά τον θάνατό μου στη μητέρα της, η οποία μπορεί να τα διαθέσει κατά την κρίση της».

Η γιαγιά γρύλισε. «Μη σας μπαίνουν ιδέες», είπε αναφερόμενη στην ομήγυρη. «Θα σας θάψω όλους».

Ο κύριος Ορτέγκα χαμογέλασε, αλλά αμέσως μετά το χαμόγελό του έσβησε. «Στις...» Έκανε μια παύση και προσπάθησε ξανά. «Στις κόρες μου, Ζάρα Χόθορν-Καλίγκαρις και Σκάι Χόθορν, καταλείπω τα απαραίτητα κεφάλαια προκειμένου να εξοφλήσουν όλα τα χρέη που θα έχουν συσσωρευτεί μέχρι την ημερομηνία και τη στιγμή του θανάτου μου». Ο κύριος Ορτέγκα έκανε άλλη μια παύση και έσμιξε τα χείλη του σε μια λεπτή γραμμή. Οι άλλοι δύο δικηγόροι είχαν στυλώσει το βλέμμα τους ευθεία μπροστά, αποφεύγοντας να κοιτάζουν κατάματα οποιοδήποτε μέλος της οικογένειας Χόθορν.

«Επιπροσθέτως, καταλείπω στη Σκάι την πυξίδα μου, ώστε να βρίσκει πάντα τον δρόμο της στη ζωή, ενώ στη Ζάρα καταλείπω τη βέρα μου, με την ευχή να αγαπάει με αφοσίωση και με όλη της την καρδιά, όπως αγαπούσα εγώ τη μητέρα της».

Άλλη μια παύση, ακόμα πιο άβολη από την προηγούμενη.

«Συνεχίστε», είπε ο άντρας της Ζάρα.

«Σε καθεμία από τις κόρες μου», διάβασε με αργόσυρτη φωνή ο κύριος Ορτέγκα, «πέραν των προαναφερθέντων, καταλείπω το εφάπαξ ποσό των πενήντα χιλιάδων δολαρίων».

Πενήντα χιλιάδων δολαρίων! Προτού προλάβω να επαναλάβω νοερά αυτές τις λέξεις, ο άντρας της Ζάρα, εξοργισμένος, τις πρόφερε μεγαλόφωνα: «Ο Τομπάιας Χόθορν άφησε στις κόρες του λιγότερα χρήματα απ' όσα είχε αφήσει στον υπεύθυνο ασφαλείας του!»

Ξαφνικά άρχισα να καταλαβαίνω γιατί η Σκάι είχε αποκαλέσει «χρυσό κληρονόμο» τον Γκρέισον.

«Εσύ φταις για όλα», είπε η Ζάρα γυρίζοντας να κοιτάξει τη Σκάι. Παρόλο που δεν ύψωσε τη φωνή της, ο τόνος της ήταν φαρμακερός.

«Εγώ;» ρώτησε αγανακτισμένη η Σκάι.

«Ο μπαμπάς έγινε άλλος άνθρωπος από τότε που πέθανε ο Τόμπι», συνέχισε η Ζάρα.

«Από τότε που χάθηκε ο Τόμπι», τη διόρθωσε η Σκάι.

«Θεέ μου, τι ανοησίες είναι αυτές που λες!» Η Ζάρα δεν έλεγχε πια τον τόνο της φωνής της. «Κατάφερες να τον φέρεις με τα νερά σου, έτσι δεν είναι, Σκάι; Τον τούμπαρες με τα νάζια σου και τον έπεισες να μας παρακάμψει και να αφήσει τα πάντα στους...»

«Στους γιους μου», είπε ψυχρά η Σκάι. «Αυτό δεν ήθελες να πεις;»

«Αυτό που ήθελε να πει ήταν “στα μπάσταρδά σου”». Ο Νας Χόθορν είχε την πιο βαριά τεξανή προφορά απ’ όλους τους παρευρισκόμενους. «Δε θα είναι η πρώτη φορά που το ακούμε».

«Αν είχα αποκτήσει κι εγώ έναν γιο...» Η φωνή της Ζάρα έσπασε.

«Μόνο που δεν απέκτησες». Η Σκάι σώπασε για λίγο, ώστε τα λόγια της να βρουν τον στόχο τους. «Έτσι δεν είναι, Ζάρα;»

«Αρκετά», παρενέβη ο άντρας της Ζάρα. «Θα βρούμε μια λύση».

«Πολύ φοβάμαι ότι δεν υπάρχει άλλη λύση», είπε ο κύριος Ορτέγκα μπαίνοντας στη μάχη. «Η διαθήκη είναι απρόσβλητη και περιλαμβάνει ισχυρά αντικίνητρα για οποιονδήποτε επιχειρήσει να την αμφισβητήσει».

Πράγμα που, όπως κατάλαβα, σήμαινε κατά προσέγγιση: *Σκάστε και καθίστε κάτω*.

«Και τώρα, αν μου επιτρέπετε να συνεχίσω...» Ο κύριος Ορτέγκα χαμήλωσε ξανά το βλέμμα του στη διαθήκη που κρατούσε στα χέρια του. «Στους εγγονούς μου, Νας Γουέστμπρουκ Χόθορν, Γκρέισον Ντάβενपोर्ट Χόθορν, Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν και Αλεξάντερ Μπλάγκουντ Χόθορν, καταλείπω...»

«Τα πάντα», μουρμούρισε πικρόχολα η Ζάρα.

Ο κύριος Ορτέγκα συνέχισε απτόητος. «Το ποσό των διακοσίων πενήντα χιλιάδων δολαρίων εις έκαστον εξ αυτών. Τα χρήματα αυτά θα τους καταβληθούν την ημέρα των εικοστών πέμπτων γενεθλίων τους. Μέχρι τότε θα τα διαχειρίζεται η Αλίσα Ορτέγκα, την οποία έχω ορίσει καταπιστευματοδόχο».

«Τι;» Η Αλίσα είχε πέσει από τα σύννεφα. «Μα δεν... Τι...»

«Στον διάολο», της είπε περιπαικτικά ο Νας. «Η φράση που ψάχνεις είναι “Τι στον διάολο”».

Ο Τομπάιαν Χόθορν δεν είχε αφήσει τα πάντα στους εγγονούς του. Δεδομένου του όγκου της περιουσίας του, τους είχε αφήσει μόλις μερικές

πενταροδεκάρες.

«Τι στην ευχή συμβαίνει;» ρώτησε ο Γκρέισον, προφέροντας με έμφαση και αγανάκτηση κάθε λέξη.

Ο Τομπάιας Χόθορν δεν είχε αφήσει τα πάντα στους εγγονούς του. Δεν είχε αφήσει τα πάντα στις κόρες του. Ξαφνικά τα γρανάζια του μυαλού μου βραχυκύκλωσαν και έπαψαν να λειτουργούν. Τ' αυτιά μου άρχισαν να βουίζουν.

«Σας παρακαλώ», είπε στην ομήγυρη ο κύριος Ορτέγκα ορθώνοντας το χέρι του. «Επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω την ανάγνωση».

Σαράντα έξι κόμμα δύο δισεκατομμύρια δολάρια, σκέφτηκα νιώθοντας την καρδιά μου να επιτίθεται στα πλευρά μου και το στόμα μου ξερό σαν γυαλόχαρτο. Ο Τομπάιας Χόθορν είχε αποκτήσει μια περιουσία που ανερχόταν σε σαράντα έξι κόμμα δύο δισεκατομμύρια δολάρια και είχε αφήσει συνολικά στους εγγονούς του ένα εκατομμύριο δολάρια. Εκατό χιλιάδες στις δύο κόρες του. Άλλο μισό εκατομμύριο στους υπηρέτες του, ένα ετήσιο επίδομα στη γιαγιά...

Κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτή την εξίσωση. Τα νούμερα δεν έβγαιναν με τίποτα.

Οι παρευρισκόμενοι στην αίθουσα στράφηκαν ένας ένας και στύλωσαν το βλέμμα τους πάνω μου.

«Καταλείπω την υπόλοιπη περιουσία μου», διάβασε ο κύριος Ορτέγκα, «συμπεριλαμβανομένων όλων των ακίνητων και νομισματικών περιουσιακών στοιχείων μου, καθώς και όλων των μη προδιαγραφόμενων άλλως υλικών αγαθών μου, στην Έιβερι Κάιλι Γκραμπς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Δεν το πιστεύω.

Δεν μπορώ να το πιστέψω.

Πρέπει να ονειρεύομαι.

Πρέπει να έχω παραισθήσεις.

«Άφησε τα πάντα σ' αυτήν;» Η φωνή της Σκάι ήταν τόσο τσιριχτή, ώστε με επανέφερε στην πραγματικότητα. «Γιατί;» Πάει η γυναίκα που προσπαθούσε να μαντέψει το ζώδιό μου και μοιραζόταν μαζί μου διασκεδαστικές ιστορίες για τους γιους και τους εραστές της... Αυτή η Σκάι έμοιαζε ικανή να σκοτώσει. Κυριολεκτικά.

«Ποια στην ευχή είναι;» Η φωνή της Ζάρα ήταν κοφτερή σαν λεπίδα και δυνατή σαν καμπάνα.

«Πρέπει να έχει γίνει κάποιο λάθος», είπε ο Γκρέισον με το ύφος ανθρώπου που έμοιαζε συνηθισμένος να διαχειρίζεται λάθη. *Δωροδοκίες, απειλές, λαδώματα*, σκέφτηκα. Άραγε τι θα μου έκανε ο «χρυσός κληρονόμος»; *Δεν το πιστεύω*. Επαναλάμβανα αυτές τις λέξεις με κάθε χτύπο της καρδιάς μου, με κάθε εισπνοή, με κάθε εκπνοή. *Δεν μπορώ να το πιστέψω.*

«Έχει δίκιο». Τα λόγια μου ήχησαν σαν ψίθυρος και χάθηκαν μες στις φωνές που υψώνονταν ολόγυρά μου. Προσπάθησα ξανά, πιο δυνατά αυτή τη φορά. «Ο Γκρέισον έχει δίκιο». Ένα ένα τα κεφάλια άρχισαν να στρέφονται προς το μέρος μου. «Πρέπει να έχει γίνει κάποιο λάθος». Η φωνή μου ήχησε βραχνή. Ένιωθα σαν να είχα μόλις πηδήξει από αεροπλάνο. Σαν να έκανα βουτιά στο κενό και να περίμενα πότε θα άνοιγε το αλεξίπτωτό μου.

Ονειρεύομαι. Σίγουρα ονειρεύομαι.

«Είβερι». Η Λίμπι μου έριξε μια σκουντιά στα πλευρά – μια σαφέστατη προειδοποίηση να το βουλώσω και να σταματήσω να αναφέρω τη λέξη «λάθος».

Όμως εγώ ήμουν σίγουρη. Πρέπει να είχε γίνει κάποιο μπέρδεμα. Ένας εντελώς άγνωστος άνθρωπος μου είχε αφήσει μια περιουσία πολλών

δισεκατομμυρίων δολαρίων. Δεν ήταν δυνατόν! Τελεία και παύλα.

«Βλέπετε;» γραπώθηκε η Σκάι από τα λόγια μου. «Μέχρι και η Έιβα συμφωνεί ότι αυτό είναι γελοίο».

Αυτή τη φορά ήμουν απολύτως σίγουρη ότι είχε παραποιήσει επίτηδες το όνομά μου. *«Καταλείπω την υπόλοιπη περιουσία μου, συμπεριλαμβανομένων όλων των ακίνητων και νομισματικών περιουσιακών στοιχείων μου, καθώς και όλων των μη προδιαγραφόμενων άλλως υλικών αγαθών μου, στην Έιβερι Κάιλι Γκραμπς».* Η Σκάι Χόθορν ήξερε πλέον πολύ καλά το όνομά μου.

Όλοι το ήξεραν.

«Δεν έχει γίνει κανένα λάθος, σε διαβεβαιώνω», μου είπε ο κύριος Ορτέγκα συναντώντας το βλέμμα μου, προτού στρέψει την προσοχή του στους άλλους. «Και διαβεβαιώνω και όλους εσάς ότι η διαθήκη του Τομπάιας Χόθορν είναι απολύτως απρόσβλητη. Επειδή οι περισσότερες υπόλοιπες λεπτομέρειες αφορούν μόνο την Έιβερι, ας τελειώνουμε με το μελόδραμα. Επιτρέψτε μου, ωστόσο, να ξεκαθαρίσω κάτι. Σύμφωνα με τους όρους της διαθήκης, οποιοσδήποτε κληρονόμος αμφισβητήσει τα κληρονομικά δικαιώματα της Έιβερι θα υποχρεωθεί να παραιτηθεί από τα δικά του δικαιώματα στην κληρονομιά».

Τα κληρονομικά δικαιώματα της Έιβερι. Το κεφάλι μου γύριζε, το στομάχι μου ανακατευόταν. Ήταν λες και κάποιος είχε ξαναγράψει τους νόμους της φυσικής με ένα απλό κροτάλισμα των δαχτύλων, λες και η σταθερά της βαρύτητας είχε αλλάξει και το σώμα μου ήταν ανίκανο να προσαρμοστεί. Ο κόσμος δεν περιστρεφόταν πια γύρω από τον άξονά του.

«Καμία διαθήκη δεν είναι πραγματικά απρόσβλητη», είπε ο άντρας της Ζάρα με φωνή που έσταζε φαρμάκι. «Ιδιαίτερα όταν μιλάμε για τόσα λεφτά».

«Ναι, καλά», πετάχτηκε ο Νας Χόθορν, «λες και δεν τον ήξερες τον γέρο».

«Η μια παγίδα μετά την άλλη», μουρμούρισε ο Τζέιμσον. «Και ο ένας γρίφος μετά τον άλλον». Ένιωθα τα σκουροπράσινα μάτια του καρφωμένα στα δικά μου.

«Καλύτερα να φύγεις», μου είπε κοφτά ο Γκρέισον. Δεν ήταν παρότρυνση. Ήταν διαταγή.

«Στην πραγματικότητα...» Η Αλίσσα Ορτέγκα ακουγόταν σαν να είχε

μόλις πει αρσενικό. «Αυτό το σπίτι είναι δικό της».

Ήταν προφανές ότι η Αλίσα πράγματι δε γνώριζε το περιεχόμενο της διαθήκης. Την είχαν αφήσει στο σκοτάδι, όπως και την οικογένεια. *Πώς ήταν δυνατόν ο Τομπάιας Χόθορν να τους επιφύλασσε μια τόσο δυσάρεστη έκπληξη; Τι σόι άνθρωπος φέρεται έτσι στους ίδιους του τους συγγενείς;*

«Δεν καταλαβαίνω», είπα υψώνοντας τη φωνή μου και νιώθοντας ζαλισμένη και μουδιασμένη, ανίκανη να καταλάβω τι συνέβαινε.

«Η κόρη μου έχει δίκιο», είπε ο κύριος Ορτέγκα με ουδέτερη φωνή. «Είναι όλα δικά σας, δεσποινίς Γκραμπς. Όχι μόνο η χρηματική περιουσία του κυρίου Χόθορν αλλά και τα ακίνητά του, συμπεριλαμβανομένης της Οικίας Χόθορν. Σύμφωνα με τους όρους της διαθήκης, τους οποίους προτίθεμαι να σας εξηγήσω, οι σημερινοί ένοικοι έχουν την άδεια να παραμείνουν στην οικία, εκτός εάν –οποιαδήποτε στιγμή– η συμπεριφορά τους σας υποχρεώσει να αποφασίσετε την απομάκρυνσή τους». Τα λόγια του έμειναν να πλανιούνται στον αέρα. «Σε καμία περίπτωση», συνέχισε με σοβαρό ύφος και με μια προειδοποιητική χροιά στη φωνή του, «οι εν λόγω ένοικοι δεν μπορούν να απομακρύνουν εσάς από την Οικία Χόθορν».

Στην αίθουσα επικράτησε ξαφνικά απόλυτη σιωπή και ακινησία. *Θα με σκοτώσουν. Είμαι σίγουρη ότι θα με σκοτώσει κάποιος απ' όλους αυτούς που βρίσκονται εδώ μέσα.* Ο άντρας που είχα υποθέσει ότι ήταν πρώην στρατιωτικός διέσχισε το δωμάτιο με μεγάλες δρασκελιές και στάθηκε ανάμεσα σ' εμένα και την οικογένεια του Τομπάιας Χόθορν. Δεν έβγαλε λέξη, μόνο σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο στήθος του και έμεινε εκεί, με την πλάτη του στραμμένη σ' εμένα και τα μάτια του στυλωμένα στους Χόθορν.

«Όρεν!» είπε η Ζάρα σοκαρισμένη. «Είσαι στη δούλεψη της οικογένειάς μας».

«Ήμουν στη δούλεψη του κυρίου Χόθορν». Ο Τζον Όρεν έκανε μια παύση και κράτησε ψηλά ένα φύλλο χαρτί. Χρειάστηκε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι ήταν η επιστολή που του είχε αφήσει ο Τομπάιας Χόθορν. «Και η τελευταία του επιθυμία ήταν να συνεχίσω στη δούλεψη της Έιβερι Κάιλι Γκραμπς». Μου έριξε μια ματιά. «Θα είμαι ο υπεύθυνος ασφαλείας σου. Πίστεψέ με, θα χρειαστείς τις υπηρεσίες μου».

«Και όχι μόνο για να προστατευτείς από εμάς!» πρόσθεσε ο Αλεξάντερ

που στεκόταν αριστερά μου.

«Απομακρύνσου, σε παρακαλώ», διέταξε ο Όρεν.

Ο Αλεξάντερ σήκωσε ψηλά τα χέρια. «Έρχομαι εν ειρήνη», είπε. «Και εν ειρήνη κάνω σκοτεινές προβλέψεις για το μέλλον!»

«Ο Αλεξάντερ έχει δίκιο», είπε ο Τζέιμσον χαμογελώντας, λες και όλο αυτό ήταν ένα παιχνίδι. «Δε θα υπάρξει άνθρωπος που να μη σ' την πέσει, Μυστηριώδες Κορίτσι. Μιλάμε για το γεγονός του αιώνα!»

Το γεγονός του αιώνα! Τα γρανάζια του μυαλού μου ξανάρχισαν να λειτουργούν, καθώς όλα τα στοιχεία έδειχναν ότι δεν επρόκειτο γι' αστείο. Δεν είχα παραισθήσεις. Δεν ονειρευόμουν.

Ήμουν πράγματι η κληρονόμος.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Έφυγα σαν σίφουνας από την αίθουσα. Και προτού το καταλάβω, βρέθηκα έξω. Η κυρίως πόρτα της Οικίας Χόθορν έκλεισε με πάταγο πίσω μου. Ο δροσερός αέρας ράπισε το πρόσωπό μου. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι ανέπνεα, όμως ένιωθα το σώμα μου απόμακρο και μουδιασμένο. Έτσι νιώθεις όταν βρίσκεσαι σε κατάσταση σοκ;

«Ειβερι!» Η Λίμπι ήρθε τρεχάτη να με συναντήσει. «Είσαι καλά;» Με περιεργάστηκε ανήσυχη. «Και επίσης; Είσαι τρελή; Όταν κάποιος σου χαρίζει λεφτά, δεν προσπαθείς να τα επιστρέψεις!»

«Εσύ αυτό κάνεις», της επεσήμανα, ενώ μες στο κεφάλι μου αντηχούσε ένα εκκωφαντικό βουητό που με εμπόδιζε να σκεφτώ. «Κάθε φορά που προσπαθώ να σου δώσω τα πουρμπουάρ μου».

«Μόνο που τώρα δε μιλάμε για πουρμπουάρ!» Μερικά μπλε τσουλούφια είχαν ξεφύγει από την αλογοουρά της Λίμπι. «Μιλάμε για εκατομμύρια!»

Δισεκατομμύρια, τη διόρθωσα σιωπηλά, όμως τα χείλη μου αρνούνταν κατηγορηματικά να προφέρουν τη λέξη.

«Ειβ...» Η Λίμπι ακούμπησε το χέρι της στον ώμο μου. «Σκέψου τι σημαίνει αυτό. Δε θα χρειαστεί να αγχωθείς ποτέ ξανά για τα χρήματα. Θα μπορείς να αγοράζεις ό,τι θέλεις, να κάνεις ό,τι θέλεις. Θυμάσαι αυτές τις καρτ ποστάλ που σου έχει αφήσει ως κληρονομιά η μαμά σου;»

Έγειρε προς το μέρος μου και ακούμπησε το μέτωπό της στο δικό μου. «Θα μπορείς να ταξιδέψεις όπου θέλεις. Φαντάζεσαι πόσα πράγματα μπορείς να κάνεις;»

Το φανταζόμουν, παρόλο που ένιωθα ότι επρόκειτο για ένα κακόγουστο αστείο, λες και το σύμπαν προσπαθούσε να με πείσει με τεχνάσματα ότι μπορούσα να επιθυμώ πράγματα που ήταν απαγορευμένα σε κορίτσια σαν εμένα...

Η βαριά εξώπορτα της Οικίας Χόθορν άνοιξε με φόρα. Πισωπάτησα με ένα τίναγμα. Ο Νας Χόθορν προχώρησε προς το μέρος μας. Παρόλο που φορούσε κοστούμι, ήταν ολόιδιος με καουμπόη έτοιμο να συναντήσει τον

αντίπαλό του μες στο καταμεσήμερο.

Μάζεψα το κουράγιο μου για να τον αντιμετωπίσω. *Δισεκατομμύρια.*

Είχαν ξεσπάσει ολόκληροι πόλεμοι για μικρότερα ποσά.

«Ηρέμησε, μικρή». Η αργόσυρτη ομιλία του ήταν νωχελική και μεστή, σαν ούισκι. «Δε θέλω τα χρήματα. Ποτέ μου δεν τα ήθελα. Κατά την άποψή μου, το σύμπαν σπάει πλάκα με μερικούς τύπους που πιθανότατα το αξίζουν».

Το βλέμμα του μεγαλύτερου από τους αδελφούς Χόθορν μετατοπίστηκε από εμένα στη Λίμπι. Εκείνος ήταν ψηλός, μυώδης και ηλιοκαμένος. Εκείνη ήταν μικροκαμωμένη και αδύνατη, με ωχρή επιδερμίδα που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το σκούρο κραγιόν της και τα φωσφοριζέ μαλλιά της. Αυτοί οι δυο ήταν σαν τη μέρα με τη νύχτα, κι όμως, να που ο Νας την κοίταζε τώρα με ένα αχνό, σαγηνευτικό χαμόγελο.

«Τα λέμε, γλύκα», είπε ο Νας στην αδελφή μου. Προχώρησε ράθυμα ως τη μηχανή του, φόρεσε το κράνος και, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, εξαφανίστηκε.

Η Λίμπι ακολούθησε τη μηχανή με το βλέμμα της. «Παίρνω πίσω αυτό που είπα για τον Γκρέισον. Νομίζω ότι αυτός εδώ είναι ο θεός».

Όμως εκείνη τη στιγμή είχαμε να λύσουμε σοβαρότερα ζητήματα, αντί να αναρωτιόμαστε ποιος από τους αδελφούς Χόθορν ήταν θεός. «Δε γίνεται να μείνουμε εδώ, Λίμπι. Δε νομίζω ότι τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας αντιμετωπίζουν το θέμα της διαθήκης με την αδιαφορία και την άνεση που έδειξε ο Νας. Πρέπει να φύγουμε».

«Θα έρθω μαζί σου», είπε μια βαθιά φωνή. Στράφηκα και είδα τον Τζον Όρεν να στέκεται μπροστά στην εξώπορτα. Δεν τον είχα ακούσει να την ανοίγει.

«Δε θέλω σωματοφύλακα», του είπα. «Το μόνο που θέλω είναι να φύγω αποδώ».

«Θα χρειάζεσαι σωματοφύλακα για την υπόλοιπη ζωή σου». Ο τόνος του ήταν τόσο κατηγορηματικός, ώστε δεν τόλμησα να διαφωνήσω. «Όμως δεξ τη θετική πλευρά...» Έδειξε με το κεφάλι το αυτοκίνητο που μας είχε παραλάβει από το αεροδρόμιο. «Είμαι και σοφέρ».

Ζήτησα από τον Όρεν να μας πάει σε ένα μοτέλ. Αντί γι' αυτό, εκείνος

μας πήγε στο πιο πολυτελές ξενοδοχείο που είχα δει ποτέ. Προφανώς είχε ακολουθήσει τη διαδρομή με την ωραιότερη θέα, αλλά και τα περισσότερα χιλιόμετρα, αφού η Αλίσα Ορτέγκα μας περίμενε ήδη στο λόμπι.

«Πρόλαβα να διαβάσω όλη τη διαθήκη». Απ' ό,τι φαίνεται, έτσι χαιρετούσε τον κόσμο η Αλίσα. «Σου έφερα ένα αντίγραφο. Προτείνω να ανεβούμε στα δωμάτιά σας και να δούμε μαζί τις λεπτομέρειες».

«Τα δωμάτιά μας;» επανέλαβα. Οι πορτιέρηδες φορούσαν σμόκιν. Το λόμπι φωτιζόταν από έξι πολυελαίους. Λίγο πιο πέρα μια γυναίκα έπαιζε άρπα με ενάμισι μέτρο ύψος. «Δεν έχουμε αρκετά χρήματα για να μείνουμε εδώ».

Η Αλίσα με κοίταξε σχεδόν με οίκτο. «Αχ, γλυκιά μου», είπε. Κι έπειτα, ανακτώντας τον επαγγελματικό της τόνο, πρόσθεσε: «Αυτό το ξενοδοχείο είναι δικό σου».

Είναι... δικό μου; Και μόνο που η Λίμπι κι εγώ στεκόμασταν στο λόμπι, οι υπόλοιποι ένοικοι του ξενοδοχείου μάς κοίταζαν με ένα ύφος που έμοιαζε να λέει: «Ποιος επέτρεψε την είσοδο σε αυτές τις δευτεροκλασάτες;» Ήταν δυνατόν αυτό το ξενοδοχείο να είναι δικό μου;

«Επίσης», συνέχισε η Αλίσα, «η διαδικασία επικύρωσης της διαθήκης δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα. Ίσως περάσει λίγος καιρός μέχρι να αποδεσμευτούν τα χρήματα και τα ακίνητα, αλλά, στο μεταξύ, η εταιρεία Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς θα καλύπτει τα έξοδα για οτιδήποτε χρειαστείτε».

Η Λίμπι συνοφρυώθηκε και το μέτωπό της αυλακώθηκε από ρυτίδες. «Συνηθίζεται αυτό στις δικηγορικές εταιρείες;»

«Ίσως θεωρείτε ότι ο κύριος Χόθορν ήταν ένας από τους σημαντικότερους πελάτες μας», είπε κομπάζοντας η Αλίσα. «Στην πραγματικότητα, όμως, ήταν ο μοναδικός μας πελάτης. Και τώρα...»

«Τώρα», είπα συνειδητοποιώντας την κατάσταση, «αυτός ο πελάτης είμαι εγώ».

Χρειάστηκα σχεδόν μία ώρα για να διαβάσω, να ξαναδιαβάσω και να διαβάσω για τρίτη φορά τη διαθήκη. Ο Τομπάιαν Χόθορν είχε θέσει μόνο έναν όρο για να λάβω την κληρονομιά.

«Θα πρέπει να μείνεις στην Οικία Χόθορν. Έχεις περιθώριο τριών ημερών για να εγκατασταθείς εκεί». Η Αλίσα είχε ήδη επισημάνει δύο φορές αυτόν τον όρο της διαθήκης, αλλά το μυαλό μου δεν μπορούσε να το χωνέψει.

«Δηλαδή, για να κληρονομήσω μια περιουσία δισεκατομμυρίων δολαρίων, η μοναδική μου υποχρέωση είναι να εγκατασταθώ σε μια έπαυλη».

«Σωστά».

«Μια έπαυλη όπου εξακολουθούν να μένουν ένα σωρό άνθρωποι που περίμεναν να κληρονομήσουν αυτά τα χρήματα. Και δεν έχω το δικαίωμα να τους διώξω».

«Σωστά. Εκτός και αν προκύψουν εξαιρετικές περιστάσεις. Μπορεί να είναι φτωχή παρηγοριά, αλλά το σπίτι είναι πολύ μεγάλο».

«Και αν αρνηθώ;» ρώτησα. «Ή αν οι Χόθορν βάλουν κάποιον να με σκοτώσει;»

«Κανείς δεν πρόκειται να σε σκοτώσει», είπε με απόλυτη ηρεμία η Αλίσα.

«Ξέρω ότι μεγάλωσες δίπλα σ' αυτούς τους ανθρώπους», είπε η Λίμπι στην Αλίσα προσπαθώντας να τηρήσει διπλωματική στάση, «αλλά είναι απολύτως βέβαιο ότι θα προσπαθήσουν να στείλουν στα θυμαράκια την αδελφή μου, σαν εκείνη την τρελή τη Λίζι Μπόρντεν, που είχε δολοφονήσει με τσεκούρι τους γονείς της».

«Ομολογώ ότι θα προτιμούσα να μη δολοφονηθώ με τσεκούρι», δήλωσα με έμφαση.

«Επικινδυνότητα χαμηλή», μουρμούρισε ο Όρεν. «Τουλάχιστον όσον αφορά τα τσεκούρια».

Μου πήρε ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβω ότι αστειευόταν. «Το θέμα είναι σοβαρό!» τόνισα.

«Πίστεψέ με, το γνωρίζω», απάντησε ο Όρεν. «Όμως γνωρίζω και τους Χόθορν. Τα αγόρια δε θα έκαναν ποτέ κακό σε μια γυναίκα. Και οι γυναίκες θα εξαπέλυαν την επίθεσή τους στα δικαστήρια, χωρίς τσεκούρια».

«Εξάλλου», πρόσθεσε η Αλίσα, «στην πολιτεία του Τέξας, αν ένας κληρονόμος πεθάνει πριν από την επικύρωση της διαθήκης, η κληρονομιά δεν επανέρχεται στην αρχική περιουσιακή κατάσταση, αλλά καθίσταται μέρος της περιουσίας του κληρονόμου».

Έχω περιουσία και δεν το 'ξερα; σκέφτηκα απορημένη. «Και αν αρνηθώ να μείνω μαζί τους;» ρώτησα ξανά, με έναν τεράστιο κόμπο στον λαιμό μου.

«Δε θα αρνηθεί», είπε η Λίμπι καθώς με κεραυνοβολούσε με το βλέμμα.

«Αν δεν εγκατασταθείς στην Οικία Χόθορν μέσα σε τρεις μέρες από σήμερα», μου είπε η Αλίσα, «το δικό σου μερίδιο της περιουσίας θα διατεθεί σε φιλανθρωπικές οργανώσεις».

«Δηλαδή, δε θα πάει στους συγγενείς του Τομπάιας Χόθορν;» ρώτησα.

«Όχι». Το ανέκφραστο προσωπείο της Αλίσα ξεγλίστρησε λιγάκι. Γνώριζε τους Χόθορν εδώ και χρόνια. Μπορεί να δούλευε πλέον για εμένα, αλλά δεν μπορεί να ήταν ευχαριστημένη με αυτό το νέο καθεστώς. Η μήπως ήταν;

«Η διαθήκη συντάχθηκε από τον πατέρα σου, έτσι δεν είναι;» είπα, προσπαθώντας να χωνέψω αυτή την παρανοϊκή κατάσταση.

«Σε συνεννόηση με τους υπόλοιπους συνεταίρους μας», επιβεβαίωσε η Αλίσα.

«Μήπως σου είπε...» Προσπάθησα να βρω έναν καλύτερο τρόπο να διατυπώσω την ερώτησή μου, αλλά τελικά τα παράτησα. «Μήπως σου είπε γιατί;»

Γιατί ο Τομπάιας Χόθορν είχε αποκληρώσει τους συγγενείς του; Γιατί είχε αφήσει τα πάντα σ' εμένα;

«Δε νομίζω ότι ο πατέρας μου γνωρίζει τους λόγους», είπε η Αλίσα. Στύλωσε τα μάτια της στα δικά μου, αφήνοντας το ανέκφραστο προσωπείο της να ξεγλιστρήσει άλλη μια φορά. «Μήπως τους γνωρίζεις εσύ;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

«Ποπό, μακάκα, τι φάση!» είπε χαμηλόφωνα η Μαξ. «Τι μαμάτη φάση!» Κι ύστερα, ψιθυριστά, ξεστομίσε μια πραγματική βρισιά. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα εδώ, αλλά δύο ώρες νωρίτερα εκεί. Ήμουν σχεδόν βέβαιη ότι θα άκουγα την κυρία Λιου να ορμάει μες στο δωμάτιο της Μαξ και να της αρπάζει το τηλέφωνο από τα χέρια, αλλά διαψεύστηκα.

«Πώς;» ρώτησε η Μαξ. «Γιατί;»

Κοίταξα την επιστολή στα γόνατά μου. Ο Τομπάιας Χόθορν μου έδινε εξηγήσεις στο γράμμα του, αλλά, αν και είχαν περάσει τόσες ώρες από την ανάγνωση της διαθήκης, δεν είχα βρει το κουράγιο να ανοίξω τον φάκελο. Καθόμουν μόνη στο σκοτεινό μπαλκόνι μιας σουίτας στο ρετιρέ ενός ξενοδοχείου που μου ανήκε, φορώντας ένα αφράτο, μακρύ μπουρνούζι που πιθανότατα ήταν ακριβότερο από το αυτοκίνητό μου, και είχα ξεπαγιάσει.

«Μπορεί να είχαν κάνει λάθος στο μαιευτήριο», είπε σκεπτική η Μαξ, «και να σε είχαν δώσει σε άλλη οικογένεια». Η Μαξ έβλεπε πολλή τηλεόραση και έπασχε από ένα σύνδρομο που θα μπορούσε να διαγνωστεί ως «εθισμός στα βιβλία».

«Μπορεί πριν από χρόνια να του είχε σώσει τη ζωή η μητέρα σου», συνέχισε η Μαξ. «Μπορεί να οφείλει την τεράστια περιουσία του στον προ-προπάππο σου. Μπορεί να επιλέχθηκες από έναν εξελιγμένο αλγόριθμο ηλεκτρονικού υπολογιστή, που θ' αρχίσει σύντομα να αναπτύσσει μοντέλα τεχνητής νοημοσύνης!»

«Μαξίν...» είπα με έναν καγχασμό. Ειδικά το τελευταίο της σενάριο με έπεισε να ξεστομίσω τις λέξεις που προσπαθούσα να μη σκέφτομαι. «Μπορεί ο πατέρας μου να μην είναι ο πραγματικός μου πατέρας».

Στο κάτω κάτω, αυτή δε θα ήταν η πιο λογική εξήγηση; Μπορεί ο Τομπάιας Χόθορν να μην είχε αποκληρώσει τους συγγενείς του για μια άγνωστη. Μπορεί να ήμουν κι εγώ συγγενής του.

Έχω ένα μυστικό... Έφερα στον νου μου την εικόνα της μαμάς μου. Πόσες και πόσες φορές δεν την είχα ακούσει να λέει ακριβώς αυτές τις

λέξεις;

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Μαξ στην άλλη άκρη της γραμμής.

Χαμήλωσα το βλέμμα στον φάκελο, στο όνομά μου που ήταν γραμμένο στην μπροστινή πλευρά με καλλιγραφικούς χαρακτήρες. Ξεροκατάπια.

«Ο Τομπάιας Χόθορν μου άφησε ένα γράμμα».

«Και δεν το έχεις ανοίξει ακόμα;» είπε η Μαξ. «Ειβερι, τι στον άβολο...»

«Μαξίν!» Παρόλο που βρισκόμουν στην άλλη άκρη της γραμμής, μπορούσα να ακούσω τη φωνή της κυρίας Λιου στο βάθος.

«Άβολο, μαμά. Είπα “άβολο”...» Ακολούθησε μια σύντομη παύση κι έπειτα η Μαξ είπε: «Ειβερι, πρέπει να σ’ αφήσω».

Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. «Θα τα ξαναπούμε σύντομα;» ρώτησα.

«Πολύ σύντομα», υποσχέθηκε η Μαξ. «Και στο μεταξύ, άνοιξέ το. Το Γράμμα».

Έκλεισε το τηλέφωνο. Έκλεισα κι εγώ το δικό μου. Γλίστρησα τον αντίχειρά μου κάτω από το πτερύγιο του φακέλου, όμως ένα χτύπημα στην πόρτα με έσωσε, μεταθέτοντας για αργότερα το άνοιγμα της επιστολής.

Μπήκα στο δωμάτιο και είδα τον Όρεν να στέκεται μπροστά στην πόρτα. «Ποιος είναι;» τον ρώτησα.

«Ο Γκρέισον Χόθορν», απάντησε ο Όρεν. Το βλέμμα μου στυλώθηκε στην πόρτα όσο ο Όρεν μου εξηγούσε. «Αν οι άντρες μου θεωρούσαν ότι αποτελεί απειλή, δε θα είχε καν φτάσει στον όροφό μας. Τον εμπιστεύομαι τον Γκρέισον. Αλλά αν δε θέλεις να τον δεις...»

«Όχι, εντάξει», είπα. Μα τι κάνω; Ήταν αργά και ήμουν σίγουρη ότι η «αυτού μεγαλειότητας» δεν είχε χαρεί καθόλου με την εκθρόνισή του. Όμως υπήρχε κάτι στον τρόπο που με κοίταζε ο Γκρέισον, ήδη από την πρώτη φορά που γνωριστήκαμε...

«Άνοιξε την πόρτα», είπα στον Όρεν που υπάκουσε κι έπειτα έκανε ένα βήμα πίσω.

«Δε θα μου πεις να περάσω;» Μπορεί ο Γκρέισον να μην ήταν πια ο χρυσός κληρονόμος, όμως ο τόνος του άλλα δήλωνε.

«Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ», του είπα καθώς έσφιγγα γύρω μου το μπουρνούζι μου.

«Το ίδιο επαναλάμβανα κι εγώ στον εαυτό μου εδώ και μία ώρα... Κι όμως, να που ήρθα». Τα μάτια του έμοιαζαν με δυο γκρίζες λίμνες, τα

μαλλιά του ήταν αχτένιστα, λες και δεν ήμουν η μοναδική που δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Ο Γκρέισον είχε χάσει τα πάντα εκείνη τη μέρα.

«Γκρέισον...» είπα.

«Δεν ξέρω πώς τα κατάφερες», με διέκοψε. Η φωνή του ήταν απαλή, αλλά απειλητική. «Δεν ξέρω με ποιον τρόπο μπορεί να επηρέασες τον παππού μου ή τι είδους απάτη έχεις στήσει».

«Δεν έχω...»

«Μη με διακόπτεις», είπε. Ακούμπησε την παλάμη του στην πόρτα. Όχι, είχα κάνει λάθος, τα μάτια του δεν έμοιαζαν με λίμνες. Έμοιαζαν με πάγο. «Δεν έχω ιδέα πώς πέτυχες τον σκοπό σου, αλλά θα το ανακαλύψω. Έχω καταλάβει τι σκαρώνεις. Ξέρω τι σόι άτομο είσαι και πού είσαι ικανή να φτάσεις, αλλά θα έκανα τα πάντα για να προστατεύσω την οικογένειά μου. Ό,τι παιχνίδι κι αν παίζεις, όσον καιρό κι αν κρατήσει αυτό το θέατρο... Θα ανακαλύψω την αλήθεια. Και τότε δε θα γλιτώσεις απ' τα χέρια μου».

Ο Όρεν εμφανίστηκε στο οπτικό μου πεδίο, αλλά δεν περίμενα να αναλάβει δράση εκείνος. Άνοιξα την πόρτα με μια σπρωξιά τόσο δυνατή, ώστε ο Γκρέισον τινάχτηκε έξω. Έπειτα κοπάνησα την πόρτα πίσω του. Νιώθοντας την καρδιά μου να σφυροκοπά στο στήθος μου, περίμενα ότι θα χτυπούσε ξανά ή ότι θα άρχιζε να φωνάζει πίσω από την πόρτα. Τίποτα. Σιγά σιγά το κεφάλι μου έγειρε προς τα κάτω, ο φάκελος στα χέρια μου τράβηξε το βλέμμα μου σαν μαγνήτης που έλκει μέταλλο.

Έριξα μια τελευταία ματιά στον Όρεν και αποσύρθηκα στην κρεβατοκάμαρα. Άνοιξε *Το Γράμμα*. Αυτή τη φορά το άνοιξα. Έβγαλα από τον φάκελο μια κάρτα αλληλογραφίας. Το μήνυμα αποτελούνταν από τέσσερις λέξεις όλες κι όλες. Κοίταζα ξανά και ξανά τη σελίδα, διαβάζοντας ξανά και ξανά τον χαιρετισμό, το μήνυμα και την υπογραφή.

Αγαπητή μου Έιβερι,

Συγγνώμη.

T. Π. I. X.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Συγγνώμη; Για ποιον λόγο μού ζητάει συγγνώμη; Αυτή η ερώτηση εξακολουθούσε να αντηχεί στ' αυτιά μου το επόμενο πρωί. Πρώτη φορά στη ζωή μου κοιμήθηκα μέχρι αργά. Βρήκα τον Όρεν και την Αλίσα στην κουζίνα της σουίτας μας να κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα.

Τόσο, ώστε δεν μπορούσα να ακούσω τι έλεγαν.

«Είβερι». Ο Όρεν με αντιλήφθηκε πρώτος. Αναρωτήθηκα αν είχε περιγράψει στην Αλίσα το περιστατικό με τον Γκρέισον. «Πρέπει να συζητήσουμε ορισμένους όρους του πρωτοκόλλου ασφαλείας».

Όπως να μην ανοίγουμε την πόρτα στον Γκρέισον Χόθορν;

«Είσαι στόχος πλέον», μου είπε η Αλίσα, χωρίς να μασήσει τα λόγια της.

Δεδομένου ότι είχε δηλώσει απολύτως βέβαιη πως δεν κινδύνευα από τους Χόθορν, δεν μπορούσα παρά να τη ρωτήσω: «Για ποιον;»

«Για τους παπαράτσι, φυσικά. Η εταιρεία μας φροντίζει προς το παρόν να μην κυκλοφορήσει προς τα έξω η είδηση, όμως αργά ή γρήγορα θα διαρρεύσει. Και υπάρχουν κι άλλοι κίνδυνοι».

«Όπως ο κίνδυνος της απαγωγής», είπε ο Όρεν, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη έμφαση στην τελευταία λέξη. «Η των μανιακών που μπορεί ν' αρχίσουν να σε καταδιώκουν. Σίγουρα θα δεχτείς απειλές – είναι αναπόφευκτο. Και επειδή είσαι νέα και γυναίκα, τα πράγματα θα είναι ακόμα πιο δύσκολα. Αμέσως μόλις γυρίσει η αδελφή σου, θα κανονίσω να ληφθούν κάποια μέτρα προστασίας και για εκείνη, αν μου το επιτρέψει».

Απαγωγές. Μανιακοί. Απειλές. Το μυαλό μου δεν μπορούσε καλά καλά να συλλάβει τις λέξεις. «Πού είναι η Λίμπι;» ρώτησα, μια που ο Όρεν είχε πει ότι την περίμενε να γυρίσει.

«Σ' ένα αεροπλάνο», απάντησε η Αλίσα. «Για την ακρίβεια, στο δικό σου αεροπλάνο».

«Έχω αεροπλάνο;» Δε θα κατάφερνα ποτέ να συνηθίσω αυτές τις αποκαλύψεις.

«Έχεις αρκετά αεροπλάνα», μου είπε η Αλίσα. «Και ένα ελικόπτερο, αν

δεν κάνω λάθος, αλλά αυτή η συζήτηση δεν είναι του παρόντος. Η αδελφή σου πηγαίνει να φέρει τα πράγματά σας. Δεδομένης της προθεσμίας που ισχύει για την εγκατάστασή σου στην Οικία Χόθορν –και δεδομένων των διακυβευμάτων–, σκεφτήκαμε ότι θα ήταν προτιμότερο να μείνεις εδώ. Ιδανικά, θα θέλαμε να εγκατασταθείς εκεί το αργότερο μέχρι σήμερα το βράδυ».

«Αμέσως μόλις διαρρεύσουν τα νέα», είπε με σοβαρό ύφος ο Όρεν, «θα αρχίσεις να φιγουράρεις στα πρωτοσέλιδα όλων των εφημερίδων. Θα είσαι η πρώτη είδηση σε όλα τα δελτία, το δημοφιλέστερο θέμα σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Άλλοι θα σε χαρακτηρίζουν “Σταχτοπούτα”, άλλοι “Μαρία Αντουανέτα”».

Άλλοι θα με ζήλευαν, άλλοι θα με μισούσαν θανάσιμα. Τότε, πρόσεξα στα πλευρά του Όρεν τη θήκη με το όπλο.

«Καλύτερα να μείνεις στο δωμάτιο προς το παρόν», είπε ο Όρεν με ήρεμη φωνή. «Η αδελφή σου θα γυρίσει απόψε».

Το υπόλοιπο πρωινό η Αλίσα κι εγώ παίζαμε επί ώρες το παιχνίδι που νοερά βάφτισα «Το Ξερίζωμα της Ζωής της Έιβερι Μέσα σε Μια Στιγμή». Παιρτήθηκα από τη δουλειά μου. Η Αλίσα φρόντισε να ενημερώσει το σχολείο μου ότι δε θα επέστρεφα.

«Τι θα γίνει με το αυτοκίνητό μου;» ρώτησα.

«Για το άμεσο μέλλον θα εκτελεί χρέη οδηγού σου ο Όρεν, αλλά, αν θέλεις, θα κανονίσουμε να μεταφερθεί εδώ το αυτοκίνητό σου», προσφέρθηκε η Αλίσα. «Ή μπορείς να αγοράσεις ένα καινούριο αυτοκίνητο για προσωπική σου χρήση», είπε τόσο χαλαρά όσο αν μου πρότεινε να αγοράσω τσίχλες.

«Προτιμάς σεντάν ή SUV;» ρώτησε, κρατώντας το κινητό της με έναν τρόπο που έμοιαζε να δηλώνει ότι είχε τη δυνατότητα να παραγγείλει ένα αυτοκίνητο με το πάτημα ενός πλήκτρου. «Έχεις κάποια προτίμηση στο χρώμα;»

«Με συγχωρείς για λίγο», της είπα. Έτρεξα να κρυφτώ στο δωμάτιό μου. Το κρεβάτι ήταν φορτωμένο με ένα βουνό από μαξιλάρια. Ξάπλωσα και έβγαλα το κινητό μου.

Τα sms, τα τηλεφωνήματα και τα προσωπικά μηνύματα στη Μαξ είχαν

όλα την ίδια τύχη: έμεναν αναπάντητα. Ήταν βέβαιο ότι της είχαν κατασχέσει το κινητό της – ίσως ακόμα και τον υπολογιστή της, πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσε να με συμβουλευτεί ποια είναι η κατάλληλη αντίδραση όταν η δικηγόρος σου ετοιμάζεται να παραγγείλει ένα αυτοκίνητο σαν να ήταν μια μαμημένη πίτσα.

Η κατάσταση είναι εντελώς σουρεαλιστική. Λιγότερο από είκοσι τέσσερις ώρες νωρίτερα, κοιμόμουν σε έναν υπαίθριο χώρο στάθμευσης. Η μεγαλύτερη πολυτέλεια που μπορούσα να απολαύσω τότε ήταν ένα σάντουιτς για πρωινό.

Σάντουιτς για πρωινό, σκέφτηκα. *Ο Χάρι.* Ανακάθισα στο κρεβάτι. «Αλίσσα;» φώναξα. «Αν δε θέλω καινούριο αυτοκίνητο, μπορώ να ξοδέψω αυτά τα λεφτά για κάτι άλλο;»

Η κάλυψη των εξόδων ενός σπιτιού για τον Χάρι –και η προσπάθεια να τον πείσω να το δεχτεί– δε θα ήταν εύκολη υπόθεση, όμως η Αλίσσα μου είπε ότι θα φρόντιζε να το τακτοποιήσει. Σε αυτόν τον κόσμο ζούσα τώρα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να ζητήσω κάτι, και όλοι έσπευδαν να το τακτοποιήσουν.

Αποκλείεται αυτό το όνειρο να κρατούσε για πάντα. Ήταν αδύνατον. Αργά ή γρήγορα, κάποιος θα συνειδητοποιούσε ότι είχε γίνει ένα μεγάλο μπέρδεμα. *Γι' αυτό, λοιπόν, ας το απολαύσω όσο διαρκέσει.*

Αυτή η σκέψη κυριαρχούσε στον νου μου όταν πήγαμε να παραλάβουμε τη Λίμπι· όταν η αδελφή μου αποβιβαζόταν από το ιδιωτικό τζετ μου. Άραγε θα μπορούσε η Αλίσσα να τη γράψει στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης; Ή να της αγοράσει ένα μαγαζάκι που θα πουλούσε κακκίικ; Ή...

«*Λίμπι...*» Οι σκέψεις που έτρεχαν σαν τρελές μες στο κεφάλι μου φρέναραν απότομα αμέσως μόλις είδα το πρόσωπό της. Το δεξί μάτι της ήταν μελανιασμένο και σχεδόν κλειστό από το πρήξιμο.

Η Λίμπι ξεροκατάπιε, αλλά δεν απέστρεψε το βλέμμα της. «Αν μου πεις “σ’ τα ’λεγα εγώ”, θα σου φτιάξω κακκίικ με καραμέλα και θα σε φορτώνω με ενοχές αν δεν τρως ένα κάθε μέρα».

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα που θα έπρεπε να γνωρίζω;» ρώτησε τη Λίμπι η Αλίσσα, με φωνή παραπλανητικά ήρεμη καθώς κοίταζε τη

μελανιά.

«Η Έιβερι σιχαίνεται την καραμέλα», είπε η Λίμπι, λες και αυτό ήταν το πρόβλημα.

«Αλίσα», είπα με σφιγμένα δόντια, «μήπως η δικηγορική εταιρεία σας συνεργάζεται με κανέναν εκτελεστή;»

«Όχι». Η Αλίσα διατήρησε τον τόνο της φωνής της αυστηρά επαγγελματικό. «Όμως είμαι πολύ επινοητική. Θα μπορούσα να το διερευνήσω».

«Ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω αν αστειεύεσαι», είπε η Λίμπι, προτού στραφεί προς το μέρος μου. «Δε θέλω να το συζητήσω. Είμαι μια χαρά».

«Μα...»

«Είμαι μια χαρά».

Κατάφερα να κρατήσω το στόμα μου κλειστό. Κι έπειτα, όλοι μαζί, καταφέραμε να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο. Είχαμε συμφωνήσει να τακτοποιήσουμε κάποιες τελευταίες εκκρεμότητες και αμέσως μετά να ξεκινήσουμε για την Οικία Χόθορν.

Μόνο που τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπως τα είχαμε σχεδιάσει.

«Έχουμε ένα πρόβλημα». Ο Όρεν δε φαινόταν ιδιαίτερα ανήσυχος, όμως η Αλίσα άφησε αμέσως κάτω το κινητό της. Ο Όρεν έδειξε με το κεφάλι το μπαλκόνι της σουίτας μας. Η Αλίσα βγήκε έξω, έριξε μια ματιά κάτω και ξεστόμισε μια βλαστήμια.

Ανάγκασα τον Όρεν να παραμερίσει και βγήκα στο μπαλκόνι, για να δω τι συνέβαινε. Κάτω, έξω από την κεντρική είσοδο, οι φρουροί ασφαλείας του ξενοδοχείου προσπαθούσαν να αναχαιτίσουν ένα μπουλούκι. Μόνο όταν άστραψε ένα φλας κατάλαβα τι ήταν αυτό το μπουλούκι.

Παπαράτσι.

Την αμέσως επόμενη στιγμή, όλες οι φωτογραφικές μηχανές ήταν στραμμένες στο μπαλκόνι. Σ' εμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

«Εσύ δεν είπες ότι η εταιρεία σας θα φρόντιζε να μη διαρρεύσει η είδηση;» είπε ο Όρεν αγριοκοιτάζοντας την Αλίσα. Εκείνη του ανταπέδωσε το θυμωμένο βλέμμα, έκανε στα γρήγορα τρία διαδοχικά τηλεφωνήματα –τα δύο απ’ αυτά στα ισπανικά– κι έπειτα στράφηκε ξανά στον υπεύθυνο ασφαλείας μου. «Δε διέρρευσε από εμάς». Τα μάτια της στυλώθηκαν στη Λίμπι. «Τη διέρρευσε ο σύντροφός σου».

Η ψιθυριστή απάντηση της Λίμπι μόλις που ακούστηκε. «Ο πρώην σύντροφός μου».

«Συγγνώμη». Ήταν η χιλιοστή φορά που η Λίμπι ζητούσε συγγνώμη. Είχε πει στον Ντρέικ τα πάντα· για τη διαθήκη, τους όρους της κληρονομιάς, το ξενοδοχείο όπου μέναμε. Τα πάντα. Την ήξερα αρκετά καλά για να γνωρίζω τον λόγο. Ο Ντρέικ θα είχε γίνει έξαλλος με την αναχώρηση της Λίμπι. Κι εκείνη θα είχε προσπαθήσει να τον ηρεμήσει. Και αμέσως μόλις θα του είχε πει για τα λεφτά, ο Ντρέικ θα είχε απαιτήσει να έρθει μαζί της. Θα είχε ήδη αρχίσει να σκέφτεται πώς θα ξόδευε την περιουσία του Χόθορν. Και η Λίμπι, δόξα τω Θεώ, θα του είχε πει ότι δεν μπορούσε να ξοδέψει αυτά τα χρήματα, επειδή δεν ήταν δικά τους· δεν ήταν δικά του.

Ο Ντρέικ τη χτύπησε. Η Λίμπι τον παράτησε. Κι εκείνος μίλησε στους δημοσιογράφους. Κι έτσι τώρα οι δημοσιογράφοι είχαν μαζευτεί κάτω από το ξενοδοχείο. Μια ορδή μάς επιτέθηκε καθώς ο Όρεν με φυγάδευε από μια πλαϊνή πόρτα.

«Να τη!» φώναξε κάποιος.

«Ειβερι!»

«Ειβερι, εδώ πέρα!»

«Ειβερι, πώς νιώθεις που είσαι η πλουσιότερη κοπέλα στην Αμερική;»

«Πώς νιώθεις που είσαι η νεότερη δισεκατομμυριούχος στον κόσμο;»

«Τι σχέση είχες με τον Τομπάιας Χόθορν;»

«Αληθεύει ότι είσαι εξώγαμη κόρη του Τομπάιας Χόθορν;»

Βρέθηκα κακήν κακώς μέσα σε ένα SUV. Η πόρτα έκλεισε πίσω μου, πνίγοντας τον καταιγισμό των ερωτήσεων που εξαπέλυαν εναντίον μου οι ρεπόρτερ. Ακριβώς στα μισά της διαδρομής έλαβα ένα sms – δεν ήταν από τη Μαξ. Ήταν από ένα άγνωστο νούμερο.

Το άνοιξα και είδα ένα screens hot ενός ειδησεογραφικού άρθρου.

«*Ειβερι Γκραμπς: Ποια είναι η κληρονόμος του Τομπάιας Χόθορν;*»

Ένα σύντομο μήνυμα συνόδευε τη φωτογραφία.

«*Γεια σου, Μυστηριώδες Κορίτσι. Είσαι πλέον και επισήμως διάσημη.*»

Έξω από την πύλη της Οικίας Χόθορν περίμεναν κι άλλοι παπαράτσι. Μόλις τους προσπεράσαμε, όμως, ολόκληρος ο κόσμος έμοιαζε να βυθίστηκε στη σιωπή. Ούτε πάρτι για το «καλωσόρισες». Ούτε Τζέιμσον. Ούτε Γκρέισον. Ούτε οποιοσδήποτε άλλος Χόθορν. Έσπρωξα την ογκώδη εξώπορτα – ήταν κλειδωμένη. Η Αλίσα εξαφανίστηκε κάπου στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Όταν τελικά ξαναφάνηκε, έδειχνε πολύ ταραγμένη. Μου έδωσε έναν μεγάλο φάκελο.

«Σύμφωνα με τον νόμο», είπε, «οι Χόθορν είναι υποχρεωμένοι να σου παραδώσουν κλειδιά. Αλλά σύμφωνα με την προσωπική μου πείρα...»

Μισόκλεισε τα μάτια της. «Οι Χόθορν είναι στριμμένα άντερα».

«Είναι νομικός όρος αυτός;» ρώτησε λακωνικά ο Όρεν.

Άνοιξα τον φάκελο και διαπίστωσα ότι οι Χόθορν πράγματι μου είχαν παραδώσει μια αρμαθιά με μια κατοσταριά κλειδιά.

«Ξέρει κανείς ποιο απ' όλα αυτά είναι το κλειδί της εξώπορτας;» ρώτησα. Δεν ήταν συνηθισμένα κλειδιά – ήταν τεράστια και περίτεχνα. Έμοιαζαν όλα με αντίκες, αλλά διέφεραν μεταξύ τους: κάθε κλειδί ήταν φτιαγμένο από διαφορετικό μέταλλο και είχε διαφορετικό σχέδιο, μήκος και μέγεθος.

«Θα βρεις την άκρη», είπε κάποιος.

Σήκωσα το βλέμμα και αντιλήφθηκα ένα θυροτηλέφωνο.

«Άσε τις ανοησίες, Τζέιμσον», είπε επιτακτικά η Αλίσα. «Δεν έχουν καθόλου πλάκα τα αστείακια σου».

Καμία απάντηση.

«Τζέιμσον;» είπε η Αλίσα.

Σιωπή. Και έπειτα: «Είμαι σίγουρος ότι μπορείς να τα καταφέρεις, Μ.Κ.».

Το θυροτηλέφωνο σίγησε και η Αλίσσα, αγανακτισμένη, ξεφύσηξε αργόσυρτα. «Θεέ μου, δώσε μου υπομονή ν' αντέξω τους Χόθορν».

«Μ.Κ.» ρώτησε απορημένη η Λίμπι.

«Μυστηριώδες Κορίτσι», της εξήγησα. «Απ' ό,τι κατάλαβα, κάτι τέτοια παρατσούκλια κατεβάζει το μυαλό του Τζέιμσον Χόθορν». Έστρεψα την προσοχή μου στην αρμαθιά των κλειδιών που κρατούσα στο χέρι μου. Η προφανέστερη λύση ήταν να τα δοκιμάσω όλα. Αν πράγματι βρισκόταν εκεί και το κλειδί της εξώπορτας, αργά ή γρήγορα θα στεκόμουν τυχερή. Μόνο που ένιωθα ότι ο παράγοντας «τύχη» δεν ήταν αρκετός. Ήμουν ήδη το πιο τυχερό κορίτσι του κόσμου.

Ένα κομμάτι του εαυτού μου ήθελε να νιώθει και ότι το δικαιούμαι.

Κοίταξα ένα ένα τα κλειδιά, εξετάζοντας τα σχέδια στις λαβές τους. *Ένα μήλο. Ένα φίδι. Ένας στρόβιλος που θύμιζε υδάτινη δίνη.* Υπήρχαν κλειδιά με καθένα από τα γράμματα του αλφάβητου λαξευμένα με ένα κομψό, παλιομοδίτικο στιλ. Υπήρχαν κλειδιά με νούμερα και κλειδιά με διάφορα σχήματα, ένα κλειδί με μια γοργόνα και τέσσερα άλλα που κοσμούνταν από μάτια.

«Λοιπόν;» είπε κοφτά η Αλίσσα. «Θέλεις να κάνω ένα τηλεφώνημα, για να λύσουμε το πρόβλημα;»

«Όχι». Έστρεψα την προσοχή μου από τα κλειδιά στην εξώπορτα. Το σχέδιό της ήταν απλό, γεωμετρικό – καμία σχέση με οτιδήποτε είχα δει στα κλειδιά που είχα εξετάσει μέχρι στιγμής. *Θα παραήταν εύκολο,* σκέφτηκα. *Θα παραήταν απλό.* Όμως, αμέσως μετά, μια παράλληλη σκέψη ξεπήδησε στον νου μου. *Δε θα ήταν αρκετά απλό.*

Χάρη στο σκάκι, είχα μάθει το εξής: Όσο πιο περίπλοκη φαίνεται η στρατηγική ενός παίκτη, τόσο πιο απίθανο είναι να αναζητήσει απλές λύσεις ο αντίπαλος. Αν η προσοχή του άλλου παραμείνει στραμμένη στον ιππότη σου, μπορείς να τον νικήσεις με μία και μοναδική κίνηση. *Μην εστιάζεις μόνο στις λεπτομέρειες και στις δυσκολίες.* Έστρεψα την προσοχή μου από τις λαβές των κλειδιών στις οδοντωτές άκρες τους. Παρόλο που ορισμένα κλειδιά ήταν μεγαλύτερα και κάποια άλλα μικρότερα, οι άκρες τους έμοιαζαν να έχουν περίπου το ίδιο μέγεθος.

Και όχι μόνο το ίδιο μέγεθος, διαπίστωσα κρατώντας δίπλα δίπλα δύο από τα κλειδιά. Η άκρη τους –ο μηχανισμός που ξεκλείδωνε την

κλειδαριά— ήταν ολόιδια. Εξέτασα ένα τρίτο κλειδί. *Το ίδιο κι εδώ.*
Άρχισα να ελέγχω όλη την αρμαθιά, εξετάζοντας όλα τα κλειδιά,
συγκρίνοντας κάθε κλειδί με το διπλανό του. *Το ίδιο. Το ίδιο. Το ίδιο.*

Δεν υπήρχαν εκατό κλειδιά περασμένα σ' εκείνον τον κρίκο. Όσο πιο
γρήγορα τα κοίταζα, τόσο περισσότερο σιγουρευόμουν. Υπήρχαν δύο
κλειδιά, δεκάδες αντίγραφα ενός λάθος κλειδιού, παραλλαγμένα έτσι
ώστε να φαίνονται διαφορετικά, και έπειτα...

«Αυτό εδώ». Είχα εντοπίσει επιτέλους ένα κλειδί με διαφορετική άκρη.
Ακούστηκε ένας τριγμός από το θυροτηλέφωνο, αλλά αν ο Τζέιμσον
βρισκόταν ακόμα εκεί, δεν είπε λέξη. Έσπρωξα το κλειδί στην κλειδαριά
και, διαπιστώνοντας ότι γύριζε με άνεση, ένιωσα την αδρεναλίνη να
πλημμυρίζει τις φλέβες μου.

Εύρηκα!

«Πώς κατάφερες να βρεις το σωστό κλειδί;» με ρώτησε η Λίμπι.

Η απάντηση ήχησε από το θυροτηλέφωνο. «Μερικές φορές», είπε ο
Τζέιμσον Χόθορν με μια στοχαστικότητα ασύμβατη με τον χαρακτήρα
του, «μπορεί τα πράγματα να φαίνονται διαφορετικά, αλλά να είναι
ολόιδια στον πυρήνα τους».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

«Καλωσόρισες στο νέο σου σπίτι, Έιβερι». Η Αλίσα μπήκε στο χολ και στράφηκε να με κοιτάξει. Για μια στιγμή, καθώς διάβαινα το κατώφλι, μου κόπηκε η ανάσα. Ήταν σαν να έμπαινα στο Μπάκιγχαμ ή στο Χόγκουαρτς και να μου έλεγαν ότι ήταν δικό μου!

«Στο βάθος αυτού του διαδρόμου», είπε η Αλίσα, «βρίσκονται η αίθουσα θεαμάτων και η αίθουσα μουσικής, το αίθριο, το σολάριουμ...» Δεν ήξερα καν τι ήταν τα μισά απ' αυτά τα δωμάτια. «Και, βέβαια, έχεις ήδη δει τη Μεγάλη Αίθουσα», συνέχισε η Αλίσα. «Πιο πέρα βρίσκονται η επίσημη τραπεζαρία, η κουζίνα, η κουζίνα του σεφ...»

«Υπάρχει και σεφ;» ρώτησα έκπληκτη.

«Συνεργαζόμαστε με πολλούς σεφ –για σούσι, για ιταλική, ταϊβανέζικη ή χορτοφαγική κουζίνα–, καθώς και με σεφ ζαχαροπλαστικής». Η φωνή που μου απάντησε ήταν αντρική. Στράφηκα και είδα στην είσοδο της Μεγάλης Αίθουσας το ηλικιωμένο ζευγάρι που είχα συναντήσει στην ανάγνωση της διαθήκης. *Οι Λάφλιν*, θυμήθηκα. «Όμως το καθημερινό μαγείρεμα είναι καθήκον της συζύγου μου», συνέχισε βλοσυρά ο κύριος Λάφλιν.

«Ο κύριος Χόθορν ήταν πολύ κλειστός άνθρωπος», είπε η κυρία Λάφλιν, στυλώνοντας πάνω μου το βλέμμα της. «Προτιμούσε ν' αρκείται στη δική μου μαγειρική, ώστε να μην μπαينوβγαίνουν ξένοι στην Οικία Χόθορν, εκτός και αν ήταν απαραίτητο».

Ήμουν απολύτως βέβαιη ότι πρόφερε τη λέξη «Οικία» με κεφαλαίο Ο– και, κυρίως, ότι με θεωρούσε *ξένη*.

«Οι Χόθορν έχουν στη δούλεψή τους δεκάδες εργαζομένους», μου εξήγησε η Αλίσα. «Αμείβονται όλοι με μισθό πλήρους απασχόλησης, αλλά δουλεύουν μόνο όταν οι εργοδότες τους χρειάζονται τις υπηρεσίες τους».

«Όποτε προκύπτει κάποιο πρόβλημα, υπάρχει κάποιος που μπορεί να το λύσει», είπε ωμά ο κύριος Λάφλιν, «κι εγώ φροντίζω αυτές οι επισκέψεις να είναι όσο το δυνατόν πιο διακριτικές. Τις περισσότερες φορές δεν τις

παίρνει κανείς είδηση».

«Εκτός από εμένα», δήλωσε ο Όρεν. «Οποιαδήποτε κίνηση στις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν ή γύρω απ' αυτές παρακολουθείται αυστηρά. Κανένας δεν περνάει την πύλη, αν δεν έχει προηγηθεί εξονυχιστικός έλεγχος των στοιχείων του. Συνεργεία οικοδομικών εργασιών, οικιακοί βοηθοί και κηπουροί, μασέρ, σεφ, κομμωτές ή σομελιέ... Η ομάδα μου τους περνάει όλους από μικροσκόπιο».

Σομελιέ. Κομμωτές. Σεφ. Μασέρ. Το μυαλό μου επεξεργαζόταν αντίστροφα εκείνη τη λίστα. Είχα σαστίσει εντελώς.

«Οι αθλητικές εγκαταστάσεις βρίσκονται στο βάθος αυτού του διαδρόμου», είπε η Αλίσα, επιστρέφοντας στον ρόλο της ξεναγού. «Υπάρχει ένα γήπεδο μπάσκετ και ένα γήπεδο ράκετμπολ κανονικών διαστάσεων, ένας τοίχος αναρρίχησης, μια αίθουσα μπόουλινγκ...»

«Αίθουσα μπόουλινγκ;» επανέλαβα.

«Μόνο με τέσσερις διαδρόμους», διευκρίνισε η Αλίσα, λες και ήταν απολύτως λογικό να έχει κάποιος μια μικρή αίθουσα μπόουλινγκ στο σπίτι του.

Προσπαθούσα ακόμα να σκεφτώ μια κατάλληλη απάντηση, όταν άνοιξε πίσω μου η εξώπορτα. Την προηγούμενη μέρα ο Νας Χόθορν μου είχε δώσει την εντύπωση ότι έφευγε οριστικά· κι όμως, να που βρισκόταν πάλι εδώ.

«Ο καουμπόης με τη μοτοσικλέτα», ψιθύρισε η Λίμπι στο αυτί μου.

Η Αλίσα, που στεκόταν δίπλα μου, φάνηκε να ταραάζεται. «Αν είναι όλα εντάξει εδώ, πρέπει να γυρίσω στο γραφείο». Έβγαλε από την τσέπη του ταγέρ της ένα καινούριο κινητό τηλέφωνο και μου το έδωσε. «Πέρασα στις επαφές τον αριθμό μου, καθώς και τους αριθμούς του κυρίου Λάφλιν και του Όρεν. Μη διστάσεις να τηλεφωνήσεις, αν χρειαστείς οτιδήποτε», είπε.

Έφυγε χωρίς να ρίξει ούτε ένα βλέμμα στον Νας, που την κοίταζε να απομακρύνεται.

«Να την προσέχεις αυτήν εδώ», συμβούλευσε η κυρία Λάφλιν τον μεγαλύτερο από τους αδελφούς Χόθορν μόλις η πόρτα έκλεισε. «Το γινάτι βγάζει μάτι· και κυρίως το γινάτι μιας πληγωμένης γυναίκας».

Τα λόγια της επιβεβαίωσαν τις υποψίες μου. *Η Αλίσα και ο Νας.* Η δικηγόρος μου με είχε συμβουλευσει να μην αφήσω ποτέ έναν Χόθορν να

μου κλέψει την καρδιά. Και όταν με είχε ρωτήσει αν μου είχε καταστρέψει ποτέ τη ζωή κάποιος Χόθορν και της είχα απαντήσει αρνητικά, εκείνη είχε σχολιάσει ότι ήμουν *τυχερή*.

«Ούτε να σου περάσει απ' το μυαλό ότι η Λι-Λι συνεργάζεται με τον εχθρό», είπε ο Νας στην κυρία Λάφλιν. «Η Έιβερι δεν είναι εχθρός. Δεν υπάρχουν εχθροί εδώ. Αυτό ήθελε εκείνος».

Εκείνος. Ο Τομπάιας Χόθορν. Παρόλο που είχε πεθάνει, έμοιαζε να είναι πανταχού παρών.

«Δε φταίει η Έιβερι», είπε η Λίμπι, που στεκόταν δίπλα μου. «Είναι ακόμα παιδί».

Ο Νας έστρεψε το βλέμμα του πάνω της και είδα την αδελφή μου να προσπαθεί να συρρικνωθεί, σαν να ήθελε να ανοίξει η γη και να την καταπιεί. Το αγόρι κοίταξε εξεταστικά τα μαλλιά της κι έπειτα τη μελανιά στο πρόσωπό της. «Τι έπαθες εκεί;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Τίποτα, είμαι μια χαρά», είπε η Λίμπι σηκώνοντας το πιγούνι της.

«Ναι, το βλέπω», απάντησε ο Νας με απαλή φωνή. «Αλλά αν ποτέ θελήσεις να μου πεις ποιος το έκανε, θα τακτοποιήσω εγώ το ζήτημα».

Διέκρινα πόσο τη συγκίνησαν τα λόγια του. Δεν ήταν συνηθισμένη να έχει κάποιον στο πλευρό της, εκτός από μένα.

«Λίμπι...» είπε ο Όρεν, διεκδικώντας την προσοχή της. «Αν έχεις λίγο χρόνο, θα ήθελα να σου συστήσω τον Χέκτορ, που θα αναλάβει την προστασία σου. Έιβερι, μπορώ να σου εγγυηθώ ανεπιφύλακτα ότι ο Νας δε θα σε δολοφονήσει με τσεκούρι ούτε θα επιτρέψει να σε δολοφονήσει με τσεκούρι οποιοσδήποτε άλλος όσο θα λείπω».

Ο Νας απάντησε με έναν καγχασμό. Έριξα μια θυμωμένη ματιά στον Όρεν. Δεν ήταν ανάγκη να διαλαλεί ότι δεν είχα καμία εμπιστοσύνη στους Χόθορν! Καθώς η Λίμπι ακολουθούσε τον Όρεν στα σωθικά του σπιτιού, ήταν αδύνατον να μην προσέξω πώς την κοίταζε ο Νας καθώς απομακρυνόταν.

«Άφησέ την ήσυχη», είπα στον Νας.

«Είσαι πολύ προστατευτική», σχολίασε ο Νας. «και είμαι σίγουρος ότι δε θα δίσταζες να χρησιμοποιήσεις οποιοδήποτε μέσο για να πετύχεις τον στόχο σου. Και αν υπάρχει κάτι που σέβομαι, είναι ο συνδυασμός αυτών των συγκεκριμένων χαρακτηριστικών».

Ακούστηκε ένας κρότος κι έπειτα ένας γδούπος στο βάθος.

«Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο επέστρεψα εδώ, αντί να απολαμβάνω μια όμορφη νομαδική ζωή αυτή τη στιγμή που μιλάμε», είπε στοχαστικά ο Νας.

Άλλος ένας γδούπος.

Ο Νας σήκωσε ψηλά τα μάτια του με αγανάκτηση. «Ωραία θα περάσουμε πάλι». Προχώρησε με μεγάλες δρασκελιές προς έναν διάδρομο εκεί κοντά. «Καλύτερα να έρθεις κι εσύ, μικρή. Ξέρεις τι λένε για το βάπτισμα του πυρός».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Τα πόδια του Ναζ ήταν τόσο μακριά, ώστε αναγκαζόμουν σχεδόν να τρέχω για να τον προλάβω, παρόλο που εκείνος περπατούσε αργά και νωχελικά. Έριχνα φευγαλέες ματιές στο εσωτερικό των δωματίων που προσπερνούσαμε, αλλά το μόνο που κατάφερνα να διακρίνω ήταν μια συγκεχυμένη εικόνα από έργα τέχνης, αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες και φυσικό φως. Στο βάθος του ατελείωτου διαδρόμου, ο Ναζ άνοιξε μια πόρτα. Ήμουν προετοιμασμένη να γίνω μάρτυρας ενός διαπληκτισμού. Τελικά, όμως, είδα τον Γκρέισον και τον Τζέιμσον να στέκονται στις δύο αντικριστές πλευρές μιας βιβλιοθήκης που μου έκοψε την ανάσα.

Το δωμάτιο ήταν κυκλικό. Τα ράφια, που ορθώνονταν πεντέξι μέτρα πάνω από το κεφάλι μου, ήταν φτιαγμένα από σκουρόχρωμο, πολυτελές ξύλο και φορτωμένα με σκληρόδετα βιβλία. Σε τέσσερα σημεία του δωματίου, σαν πυξίδα που έδειχνε τα σημεία του ορίζοντα, τέσσερις ελικοειδείς σκάλες από σφυρήλατο σίδηρο οδηγούσαν στα ψηλότερα ράφια. Στο κέντρο της βιβλιοθήκης υπήρχε ένας τεράστιος κολοβός κορμός δέντρου που πρέπει να είχε μήκος τουλάχιστον τρία μέτρα. Ακόμα και από απόσταση, μπορούσα να διακρίνω τους δακτυλίους που μαρτυρούσαν την ηλικία του δέντρου.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβω ότι εκείνος ο κορμός χρησίμευε για γραφείο.

Θα μπορούσα να μείνω εδώ μέσα για πάντα, σκέφτηκα. Θα μπορούσα να μείνω σε αυτό το δωμάτιο για πάντα και να μην ξαναβγώ ποτέ.

«Λοιπόν;» είπε ο Ναζ που στεκόταν δίπλα μου, κοιτάζοντας χαλαρά τους αδελφούς του. «Ποιον να πρωτοπλακώσω στο ξύλο;»

Ο Γκρέισον σήκωσε τα μάτια από το βιβλίο που κρατούσε. «Γιατί πρέπει να καταφεύγουμε πάντα στο ξύλο;»

«Απ' ό,τι φαίνεται, έχω έναν εθελοντή για το πρώτο ξυλοφόρτωμα», είπε ο Ναζ. Έπειτα στράφηκε προς τον Τζέιμσον, που στεκόταν γεμμένος σε μια από τις σφυρήλατες σκάλες, και τον κοίταξε σαν να τον ζύγιζε με το βλέμμα. «Θα μου δώσεις μερικά λεπτάκια;»

«Τι έγινε, μεγάλε αδελφέ; Δεν μπορούσες να μας αποχωριστείς, ε;» είπε ο Τζέιμσον με ένα μειδίαμα.

«Δε θα άφηνα την Έιβερι μόνη της μ' εσάς τους ηλίθιους». Μέχρι τη στιγμή που ο Νας ανέφερε το όνομά μου, κανένας από τους δύο δε φαινόταν να είχε αντιληφθεί ότι στεκόμουν πίσω από τον αδελφό τους, όμως ξαφνικά ένιωσα σαν να είχε γλιστρήσει αποπάνω μου ο μαγικός μανδύας που με έκανε αόρατη.

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για τη δεσποινίδα Γκραμπς», είπε ο Γκρέισον, με τα ασημόγκριζα μάτια του να πετούν σπίθες. «Είναι προφανές ότι ξέρει να φροντίζει τον εαυτό της».

Μετάφραση: *Είμαι μια άσπλαχνη, φιλόργυρη απατεώνισσα, αλλά εκείνος με είχε ξεσκεπάσει.*

«Μη δίνεις σημασία στον Γκρέι», μου είπε βαριεστημένα ο Τζέιμσον. «Κανείς μας δεν του δίνει σημασία».

«Τζέιμι», είπε ο Νας. «Βούλωσ' το».

Ο Τζέιμσον τον αγνόησε. «Ο Γκρέισον προπονείται για τους Ολυμπιακούς των Ανυπόφορων· και πιστεύουμε πραγματικά ότι μπορεί να κερδίσει το χρυσό, αν καταφέρει να χώσει αυτό το παλούκι λίγο πιο βαθιά στον...»

Θόλο του, σκέφτηκα, σαν να είχε καταλάβει το σώμα μου η Μαξ.

«Αρκετά», μούγκρισε ο Νας.

«Έχασα κάποιο επεισόδιο;» Ο Αλεξάντερ όρμησε μες στο δωμάτιο ντυμένος με τη στολή ενός ιδιωτικού σχολείου και, με μια νωχελική κίνηση, έβγαλε το μπλέιζερ.

«Δεν έχασες απολύτως τίποτα», του απάντησε ο Γκρέισον. «Και η δεσποινίς Γκραμπς μόλις έφευγε», πρόσθεσε καθώς μου έριχνε μια φευγαλέα ματιά. «Φαντάζομαι ότι θα θέλεις να τακτοποιηθείς».

Παρόλο που εγώ ήμουν πλέον η δισεκατομμυριούχος, ο Γκρέισον συνέχιζε να δίνει διαταγές.

«Για μισό λεπτό...» Ξαφνικά ο Αλεξάντερ αντιλήφθηκε την ατμόσφαιρα μες στο δωμάτιο και συνοφρυώθηκε. «Καβγαδίζατε χωρίς εμένα;» Εξακολουθούσα να μη βλέπω την παραμικρή ένδειξη καβγά ή ολέθρου, αλλά προφανώς ο Αλεξάντερ είχε προσέξει κάτι που δεν είχα προσέξει εγώ. «Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνει όποιος πηγαίνει κανονικά σχολείο», είπε θλιμμένα.

Στο άκουσμα της λέξης «σχολείο», ο Ναζ απέστρεψε το βλέμμα του από τον Αλεξάντερ και κοίταξε τον Τζέιμσον. «Δε φοράς τη στολή σου», παρατήρησε. «Θα κάνεις κοπάνα, Τζέιμι; Δύο ξυλοφορτώματα, επομένως».

Ο Αλεξάντερ, ακούγοντας να γίνεται κουβέντα για ξυλοφορτώματα, χαμογέλασε χαιρέκακα, έκανε μερικά επιτόπου πηδηματάκια στις μύτες των ποδιών του και, χωρίς καμία προειδοποίηση, χύμηξε στον Ναζ και τον σώριασε στο έδαφος. *Ένα φιλικό, αυτοσχέδιο μπουνίδι μεταξύ αδελφών.*

«Σε ακινητοποίησα!» δήλωσε θριαμβευτικά ο Αλεξάντερ.

Ο Ναζ γάντζωσε τον αστράγαλό του γύρω από το πόδι του αδελφού του και τον αναποδογύρισε, έτσι που αυτή τη φορά κατέληξε ακινητοποιημένος στο έδαφος ο Αλεξάντερ. «Άλλη φορά, αδελφούλη». Ο Ναζ χαμογέλασε αυτάρεσκα κι έπειτα έριξε μια πολύ πιο απειλητική ματιά στους άλλους δύο αδελφούς του. «Άλλη φορά».

Αυτοί οι τέσσερις ήταν μια μονάδα. Ήταν *Χόθορν*. Ενώ εγώ δεν ήμουν. Και τώρα το ένιωθα στο πετσί μου. Εκείνοι μοιράζονταν έναν δεσμό αδιαπέραστο από τους ξένους.

«Πρέπει να φύγω», είπα.

Δεν ανήκα εδώ. Και αν δεν έφευγα, το μόνο που θα μπορούσα να κάνω θα ήταν να τους κοιτάζω.

«Δε θα έπρεπε καν να βρίσκεσαι εδώ», απάντησε χωρίς περιστροφές ο Γκρέισον.

«Βγάλε τον σκασμό, Γκρέι», είπε ο Ναζ. «Ό,τι έγινε έγινε. Και ξέρουμε όλοι πολύ καλά ότι, εφόσον ο γέρος πήρε αυτή την απόφαση, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για ν' αλλάξουμε την κατάσταση». Ο Ναζ στράφηκε να κοιτάξει τον Τζέιμσον. «Όσο για σένα... Οι αυτοκαταστροφικές τάσεις δεν είναι τόσο χαριτωμένες όσο νομίζεις».

«Η Έιβερι έλυσε τον γρίφο των κλειδιών», είπε χαλαρά ο Τζέιμσον. «Πιο γρήγορα απ' όλους μας».

Για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχα μπει στο δωμάτιο, τα τέσσερα αγόρια βυθίστηκαν σε μια παρατεταμένη σιωπή. *Τι έγινε τώρα;* αναρωτήθηκα. Η ατμόσφαιρα ήταν φορτισμένη, ηλεκτρισμένη, σχεδόν αβάσταχτη, ώσπου ξαφνικά...

«Της έδωσες τα κλειδιά;» έσπασε τη σιωπή ο Γκρέισον.

Εξακολουθούσα να κρατάω στο χέρι μου τον κρίκο με τα κλειδιά –

ξαφνικά μου φαινόταν πολύ βαρύς. *Προφανώς ο Τζέιμσον δεν έπρεπε να μου δώσει τα κλειδιά.*

«Είμαστε υποχρεωμένοι να της παραδώσουμε...»

«Ένα κλειδί». Ο Γκρέισον τον διέκοψε και, κλείνοντας με δύναμη το βιβλίο που κρατούσε, άρχισε να κινείται με αργά βήματα προς τον Τζέιμσον. «Είμαστε υποχρεωμένοι από τον νόμο να της παραδώσουμε ένα κλειδί, Τζέιμσον, όχι τα κλειδιά».

Είχα πιστέψει ότι ο γρίφος με τα κλειδιά ήταν ένα κακόγουστο αστείο. Ή, στην καλύτερη περίπτωση, μια δοκιμασία. Τώρα που άκουγα τη συζήτησή τους, όμως, μου φαινόταν περισσότερο σαν μια παράδοση. Μια πρόσκληση.

Μια τελετή μύησης.

«Ήμουν περίεργος να δω αν θα τα κατάφερνε». Ο Τζέιμσον ανασήκωσε το ένα του φρύδι. «Θέλεις να σου πω τι χρόνο έκανε;»

«Όχι», βρυχήθηκε ο Νας. Δεν ήμουν σίγουρη αν είχε απαντήσει στην ερώτηση του Τζέιμσον ή αν προσπαθούσε να αναχαιτίσει την πορεία του Γκρέισον που πλησίαζε με απειλητικές διαθέσεις τον αδελφό τους.

«Μπορώ να σηκωθώ τώρα;» πετάχτηκε ο Αλεξάντερ, που ήταν ακόμα ακινητοποιημένος στο έδαφος κάτω από το βάρος του Νας και που προφανώς είχε καλύτερη διάθεση απ' ό,τι οι άλλοι τρεις μαζί.

«Όχι», απάντησε ο Νας.

«Σου είχα πει ότι είναι φοβερή», μουρμούρισε ο Τζέιμσον καθώς ο Γκρέισον συνέχιζε να προχωράει προς το μέρος του.

«Κι εγώ σου είχα πει να μείνεις μακριά της». Ο Γκρέισον σταμάτησε μόλις λίγα βήματα μακριά από τον Τζέιμσον.

«Α, βλέπω ότι εσείς οι δύο αρχίσατε να ξαναμιλάτε ο ένας στον άλλον, ε;» σχολίασε εύθυμα ο Αλεξάντερ. «Πολύ ευχάριστο αυτό».

Καθόλου ευχάριστο, σκέφτηκα, ανήμπορη να πάρω μάτια μου από την καταιγίδα που ετοιμαζόταν να ξεσπάσει μόλις λίγα μέτρα μακριά μου. Ο Τζέιμσον ήταν πιο ψηλός, ο Γκρέισον είχε πιο φαρδιές πλάτες. Στο πρόσωπο του Τζέιμσον διέκρινα ένα μοχθηρό χαμόγελο, στο πρόσωπο του Γκρέισον μια ατσάλινη έκφραση.

«Καλωσήρθες στην Οικία Χόθορν, Μυστηριώδες Κορίτσι». Το καλωσόρισμα του Τζέιμσον έμοιαζε να απευθύνεται περισσότερο στον Γκρέισον παρά σ' εμένα. Όποια και αν ήταν η αιτία αυτού του καβγά, προφανώς δεν αφορούσε τις διαφορετικές απόψεις τους σχετικά με τα

πρόσφατα γεγονότα.

Δεν αφορούσε μόνο εμένα.

«Σταμάτα να με λες “Μυστηριώδες Κορίτσι”». Μετά βίας είχα πει δυο κουβέντες από τη στιγμή που είχαμε μπει στη βιβλιοθήκη, αλλά είχα βαρεθεί να το παίζω θεατής. «Το όνομά μου είναι Έιβερι».

«Θα μπορούσα επίσης να σε αποκαλώ “Κληρονόμο”», πρότεινε ο Τζέιμσον. Έκανε μερικά βήματα μπροστά και στάθηκε στη δέσμη φωτός που έμπαινε από τον φεγγίτη της οροφής. Τώρα βρισκόταν ακριβώς μπροστά στον Γκρέισον. «Εσύ τι λες, Γκρέι; Ποιο παρατσούκλι θα σου άρεσε για τη νέα σπιτονοικοκυρά μας;»

Σπιτονοικοκυρά!

Ο Τζέιμσον του το έτριβε στη μούρη, λες και μπορούσε να ανεχτεί το γεγονός της αποκλήρωσης, αν αυτό σήμαινε ότι είχε χάσει τα πάντα και ο χρυσός κληρονόμος.

«Προσπαθώ να σε προστατεύσω», είπε χαμηλόφωνα ο Γκρέισον.

«Ξέρουμε και οι δύο πολύ καλά», απάντησε ο Τζέιμσον, «ότι δεν προστατεύεις ποτέ κανέναν, εκτός από τον ίδιο τον εαυτό σου».

Ο Γκρέισον κλείστηκε σε μια βαθιά, νεκρική σιωπή.

«Αλεξάντερ...» Ο Νας σηκώθηκε και βοήθησε τον μικρότερο αδελφό του να σταθεί ξανά στα πόδια του. «Μήπως να συνόδευες την Έιβερι στην πτέρυγά της;»

Προφανώς η παρέμβαση του Νας ήταν είτε μια απόπειρα να εμποδίσει τους αδελφούς του να ξεπεράσουν τα όρια είτε μια ένδειξη ότι τα είχαν ήδη ξεπεράσει.

«Έλα, πάμε». Ο Αλεξάντερ σκούντησε φιλικά τον ώμο μου με τον δικό του. «Θα κάνουμε και μια στάση για μπισκότα».

Αν ο Αλεξάντερ σκόπευε να διαλύσει την ένταση που επικρατούσε στο δωμάτιο, προφανώς δεν πέτυχε τον στόχο του. Παρ' όλα αυτά, κατάφερε να στρέψει την προσοχή του Γκρέισον μακριά από τον Τζέιμσον – τουλάχιστον προσωρινά.

«Όχι μπισκότα». Η φωνή του Γκρέισον ήχησε πνιχτή, λες και οι λέξεις είχαν σκαλώσει στον λαιμό του· λες και η τελευταία φράση του Αλεξάντερ του είχε κόψει την ανάσα.

«Εντάξει», απάντησε κεφάτα ο Αλεξάντερ. «Κάνεις σκληρό παζάρι, Γκρέισον Χόθορν. Όχι μπισκότα». Ο Αλεξάντερ μου έκλεισε το μάτι. «Θα

κάνουμε μια στάση για σκόουν».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

«Το πρώτο σκόουν είναι “το σκόουν της εξάσκησης”, όπως μου αρέσει να το αποκαλώ». Ο Αλεξάντερ έχωσε ένα ολόκληρο σκόουν στο στόμα του, έδωσε ένα σ’ εμένα κι έπειτα κατάπιε και συνέχισε τη διάλεξη. «Αν δε φτάσεις στο τρίτο –ή μάλλον στο τέταρτο–, δεν μπορείς να δηλώνεις αυθεντία στα σκόουν».

«Αυθεντία στα σκόουν», επανέλαβα με τάχα σοβαρό ύφος.

«Βλέπω ότι είσαι σκεπτικίστρια», επισήμανε ο Αλεξάντερ. «Αυτό θα σε βοηθήσει στην Οικία Χόθορν, αλλά αν υπάρχει μία συμπαντική αλήθεια σχετικά με την ανθρώπινη εμπειρία, τότε αυτή είναι ότι δεν μπορείς ν’ αποκτήσεις μέσα σε μία νύχτα έναν ουρανίσκο έμπειρο στα σκόουν».

Αντιλήφθηκα με την άκρη του ματιού μου τον Όρεν και αναρωτήθηκα πόση ώρα μπορεί να μας ακολουθούσε. «Γιατί καθόμαστε εδώ πέρα και μιλάμε για σκόουν;» ρώτησα τον Αλεξάντερ. Ο Όρεν με είχε διαβεβαιώσει ότι η σωματική μου ακεραιότητα δεν κινδύνευε από τους αδελφούς Χόθορν, αλλά και πάλι... Αν μη τι άλλο, ο Αλεξάντερ θα έπρεπε να προσπαθεί να μου κάνει τη ζωή κόλαση. «Δεν υποτίθεται ότι θα ’πρεπε να με μισείς;» ρώτησα.

«Σε μισώ», απάντησε ο Αλεξάντερ, καταβροχθίζοντας με ευχαρίστηση το τρίτο σκόουν. «Αν πρόσεξες, κράτησα για μένα τα σκόουν με τα μύρτιλα και άφησα για σένα», ανατρίχιασε από απέχθεια, «τα σκόουν με το λεμόνι. Τόσο απύθμενο είναι το μίσος που νιώθω· όχι μόνο για το άτομό σου, αλλά και για λόγους αρχής».

«Δεν κάνω πλάκα». Ένιωθα σαν να είχα προσγειωθεί στη Χώρα των Θαυμάτων, και μετά σαν να είχα εγκλωβιστεί, πέφτοντας στη μια κουνελότρυπα μετά την άλλη, σε έναν φαύλο κύκλο.

Η μια παγίδα μετά την άλλη, θυμήθηκα τα λόγια του Τζέιμσον. Και ο ένας γρίφος μετά τον άλλον.

«Γιατί θα έπρεπε να σε μισώ, Έιβερι;» ρώτησε τελικά ο Αλεξάντερ. Αντιλήφθηκα στον τόνο του αποχρώσεις συναισθημάτων που δεν υπήρχαν προηγουμένως στη φωνή του. «Δε φταις εσύ για ό,τι συνέβη».

Αυτός που έφταιγε ήταν ο Τομπάιας Χόθορν.

«Μπορεί να είσαι άμεμπτη», είπε ο Αλεξάντερ ανασηκώνοντας τους ώμους. «Ή μπορεί να είσαι μια σατανική ιδιοφυΐα, όπως ισχυρίζεται ο Γκρέι. Όμως, τελικά η ουσία είναι ότι, ακόμα και αν νόμιζες ότι χειραγωγούσες τον παππού μας, είναι απολύτως βέβαιο ότι στην πραγματικότητα σε χειραγωγούσε εκείνος».

Θυμήθηκα το γράμμα που μου είχε αφήσει ο Τομπάιας Χόθορν – μία λέξη, καμία εξήγηση.

«Ο παππούς σας ήταν παράξενος άνθρωπος», είπα στον Αλεξάντερ.

«Συμφωνώ», απάντησε ο Αλεξάντερ, παίρνοντας ένα τέταρτο σκόουν. «Θα φάω αυτό το σκόουν προς τιμήν του». Και αυτό ακριβώς έκανε. «Θέλεις να σε πάω στην πτέρυγά σου τώρα;»

Κάποιον λάκκο έχει η φάβα, σκέφτηκα. Ήμουν σίγουρη ότι ο Αλεξάντερ δε φανέρωνε όλα του τα χαρτιά. «Δείξε μου μόνο πού να πάω», του είπα.

«Χμ, ξέρεις...» Ο νεαρότερος Χόθορν έκανε έναν μορφασμό. «Είναι λιγάκι δύσκολο να προσανατολιστεί κανείς στην Οικία Χόθορν. Για να καταλάβεις τι εννοώ, φαντάσου ότι ένας λαβύρινθος έχει αποκτήσει ένα παιδί με το *Πού είναι ο Γουόλι*, μόνο που ο Γουόλι είναι η πτέρυγά σου».

Προσπάθησα να επεξεργαστώ αυτή τη γελοία φράση. «Δηλαδή, η Οικία Χόθορν έχει παράξενη διαρρύθμιση».

Ο Αλεξάντερ επιτέθηκε στο πέμπτο και τελευταίο σκόουν. «Σου έχουν πει ποτέ ότι έχεις λέγειν;»

«Η Οικία Χόθορν είναι η μεγαλύτερη ιδιωτική κατοικία στην πολιτεία του Τέξας». Ο Αλεξάντερ προπορευόταν στη σκάλα. «Ακόμα και αν σου έλεγα πόσα τετραγωνικά είναι, θα ήταν απλώς μια εκτίμηση. Αυτό που πραγματικά διακρίνει την Οικία Χόθορν από άλλα, εξίσου κολοσσιαία κτίρια που θυμίζουν ανάκτορα, δεν είναι τόσο το μέγεθός της όσο η μορφή της. Ο παππούς μου πρόσθετε τουλάχιστον ένα νέο δωμάτιο ή μία νέα πτέρυγα κάθε χρόνο. Φαντάσου, για παράδειγμα, ότι ένα σκίτσο του Μάουριτς Κορνέλις Έσερ έχει αποκτήσει ένα παιδί μ' ένα από τα πιο αριστοτεχνικά σχέδια του Λεονάρντο Ντα Βίντσι...»

«Σταμάτα», διέταξα. «Νέος κανόνας: Αποδώ κι εμπρός, όταν περιγράφεις αυτό το σπίτι ή τους ενοίκους του, συμπεριλαμβανομένου

του εαυτού σου, απαγορεύεται να χρησιμοποιείς οποιαδήποτε ορολογία σχετική με την απόκτηση παιδιών».

Ο Αλεξάντερ έφερε το χέρι του στο στήθος του με μια μελοδραματική κίνηση. «Είσαι πολύ σκληρή».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Στο σπίτι μου ισχύουν οι δικοί μου κανόνες».

Ο Αλεξάντερ με κοίταξε με ανοιχτό στόμα. Ακόμα κι εγώ δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι είχα ξεστομίσει αυτά τα λόγια, αλλά ο Αλεξάντερ Χόθορν είχε κάτι που με έκανε να νιώθω ότι δε χρειαζόταν να απολογούμαι για την ύπαρξή μου σε αυτόν τον κόσμο.

«Μήπως είναι ακόμα νωρίς για να παίρνω τόσο θάρρος;» ρώτησα.

«Είμαι Χόθορν», είπε ο Αλεξάντερ με μεγαλοπρεπές ύφος. «Δεν είναι ποτέ αρκετά νωρίς για ν' αρχίσεις να μου τη λες». Έπειτα επέστρεψε στο καθήκον της ξενάγησης. «Όπως έλεγα, λοιπόν, η Ανατολική Πτέρυγα είναι στην πραγματικότητα η Βορειοανατολική Πτέρυγα. Βρίσκεται στον δεύτερο όροφο. Αν τύχει να χαθείς, ψάξε να βρεις τον γέρο». Ο Αλεξάντερ έδειξε με το κεφάλι ένα πορτρέτο στον τοίχο. «Αυτή ήταν η δική του πτέρυγα τους τελευταίους μήνες».

Είχα δει στο διαδίκτυο φωτογραφίες του Τομπάιας Χόθορν, όμως από τη στιγμή που κοίταξα εκείνο το πορτρέτο, δεν μπορούσα πια να πάρω το βλέμμα μου αποπάνω του. Τα μαλλιά του ήταν ασημόγκριζα και το πρόσωπό του πιο τσακισμένο απ' όσο νόμιζα. Είχε το σκαρί του Τζέιμσον και το πιγούνι του Ναζ, ενώ τα μάτια του ήταν σχεδόν ολόιδια με του Γκρέισον. Αν δεν είχα δει τον Αλεξάντερ διά ζώσης, μπορεί να μην είχα διακρίνει κάποια ομοιότητα ανάμεσα σ' εκείνον και τον Τομπάιας Χόθορν, όμως τελικά η ομοιότητα ήταν σαφής στον αέρα τους – όχι συγκεκριμένα στα μάτια, τη μύτη ή το στόμα, αλλά στη δομή των χαρακτηριστικών τους.

«Δεν τον έχω δει ποτέ στη ζωή μου». Απέστρεψα με δυσκολία το βλέμμα μου από το πορτρέτο και κοίταξα τον Αλεξάντερ. «Αν τον είχα γνωρίσει, θα το θυμόμουν».

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Αλεξάντερ.

Χωρίς να το θέλω, στύλωσα ξανά τα μάτια μου στο πορτρέτο. Μήπως είχα δει κάπου τον δισεκατομμυριούχο; Μήπως οι δρόμοι μας είχαν διασταυρωθεί, έστω και για μία στιγμή; Στο άδειο μυαλό μου τριγύριζε ξανά και ξανά μόνο μία λέξη: *Συγγνώμη*.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ο Αλεξάντερ με άφησε μόνη, για να εξερευνήσω την πτέρυγά μου.

Την πτέρυγά μου. Ένιωθα γελοία και μόνο που σκεφτόμουν αυτές τις λέξεις. *Στην έπαυλή μου.* Οι πρώτες τέσσερις πόρτες έβγαζαν σε σουίτες τόσο μεγάλες, ώστε τα υπέρδιπλα κρεβάτια έμοιαζαν μικροσκοπικά. Οι ντουλάπες θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν για κρεβατοκάμαρες. Όσο για τα μπάνια... Ντουσιέρες με χτιστά καθίσματα και τουλάχιστον τρεις κεφαλές ντους η καθεμία. Γιγάντιες μπανιέρες με ψηφιακούς πίνακες ελέγχου. Τηλεοράσεις ένθετες σε κάθε καθρέφτη.

Έφτασα παραζαλισμένη στην πέμπτη και τελευταία πόρτα της πτέρυγάς μου. Δεν είναι κρεβατοκάμαρα, συνειδητοποίησα μόλις άνοιξα την πόρτα. Είναι γραφείο. Έξι πελώριες δερμάτινες πολυθρόνες ήταν τοποθετημένες ημικυκλικά απέναντι από ένα μπαλκόνι. Γυάλινες βιτρίνες ήταν παραταγμένες μπροστά στους τοίχους. Στα ράφια τους ήταν τοποθετημένα ανά τακτά διαστήματα διάφορα αντικείμενα που έμοιαζαν με εκθέματα μουσείου –ακατέργαστοι κρύσταλλοι, παμπάλαια όπλα, αγαλματίδια από όνυχα και πέτρα. Απέναντι από το μπαλκόνι, στο βάθος του δωματίου, υπήρχε ένα γραφείο. Όταν πλησίασα, είδα μια μεγάλη μπρούντζινη πυξίδα ενσωματωμένη στην επιφάνειά του. Διέτρεξα την επιφάνειά της με τα δάχτυλά μου. Η πυξίδα στράφηκε προς τα βορειοδυτικά, και ένα τμήμα του γραφείου άνοιξε μπροστά στα μάτια μου.

Σε αυτή την πτέρυγα πέρασε τους τελευταίους μήνες της ζωής του ο Τομπάιας Χόθορν, σκέφτηκα. Ξαφνικά, δεν ήθελα πια να ψάξω μόνο την κρυψώνα που είχε αποκαλυφθεί· ήθελα να σκαλίσω όλα τα συρτάρια του γραφείου. Σίγουρα θα υπήρχε κάτι, κάπου, που θα μου αποκάλυπτε τι είχε στον νου του ο Τομπάιας Χόθορν: γιατί βρισκόμουν εδώ, γιατί είχε αποκληρώσει την οικογένειά του για χάρη μου. Μήπως είχα κάνει κάτι που τον είχε εντυπωσιάσει; Μήπως με συμπαθούσε;

Η μήπως συμπαθούσε τη μαμά μου;

Εξέτασα πιο προσεκτικά το κρυφό ντουλάπι. Στο εσωτερικό του

υπήρχαν τρεις βαθιές εγκοπές που σχημάτιζαν το γράμμα T. Ακολούθησα με τα δάχτυλά μου τις εγκοπές, αλλά δε συνέβη τίποτα. Έλεγξα τα υπόλοιπα συρτάρια. Ήταν κλειδωμένα.

Πίσω από το γραφείο υπήρχε μια βιτρίνα με τιμητικές πλακέτες και τρόπαια. Πλησίασα πιο κοντά. Στην πρώτη πλακέτα ήταν λαξευμένες πάνω σε χρυσό φόντο οι λέξεις «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής». Κάτω από τη χάραξη υπήρχε μια σφραγίδα. Χρειάστηκε να διαβάσω και τα μικρότερα γράμματα αποκάτω, για να καταλάβω ότι ήταν μια πατέντα. Όχι μια πατέντα του Τομπάιας Χόθορν. Αλλά μια πατέντα του Αλεξάντερ.

Υπήρχαν τουλάχιστον πεντέξι άλλες πατέντες στα ράφια, αρκετές πλακέτες για παγκόσμια ρεκόρ, καθώς και τρόπαια σε κάθε σχήμα που μπορεί να βάλει ο νους. Ένας μπρούντζινος αναβάτης ταύρου. Μια σανίδα του σερφ. Ένα ξίφος. Μετάλλια. Κάμποσες μαύρες ζώνες. Κύπελλα από πρωταθλήματα· και εθνικά πρωταθλήματα κάθε είδους: από μοτοκρός και κολύμβηση έως φλιπεράκια. Υπήρχε μια συλλογή από τέσσερα κορνιζαρισμένα κόμικς –δημιουργίες των τεσσάρων εγγονών του Τομπάιας Χόθορν– με το είδος των γνωστών σούπερ ηρώων που πρωταγωνιστούν σε διάφορες ταινίες. Ένα σκληρόδετο φωτογραφικό λεύκωμα έφερε στη ράχη το όνομα του Γκρέισον.

Αυτή δεν ήταν μια απλή βιτρίνα. Ήταν ένα ιερό· μια ωδή του Τομπάιας Χόθορν στους τέσσερις εκπληκτικούς εγγονούς του. Ήταν εντελώς παράλογο. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατόν τέσσερις άνθρωποι –οι τρεις απ’ αυτούς έφηβοι– να έχουν στο ενεργητικό τους τόσες επιτυχίες. Και σίγουρα δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ο Τομπάιας Χόθορν, που είχε στήσει αυτή τη βιτρίνα στο γραφείο του, είχε αποφασίσει ότι κανένας από τους εγγονούς του δεν άξιζε να κληρονομήσει την περιουσία του.

Ακόμα και αν νόμιζες ότι χειραγωγούσες τον παππού μας, άκουγα τα λόγια του Αλεξάντερ να αντηχούν στ’ αυτιά μου, είναι απολύτως βέβαιο ότι στην πραγματικότητα σε χειραγωγούσε εκείνος.

«Είβερι;» Μόλις άκουσα το όνομά μου απομακρύνθηκα από τα τρόπαια και έκλεισα βιαστικά το κρυφό ντουλάπι που είχα ανακαλύψει στο γραφείο.

«Εδώ είμαι», φώναξα.

Είδα τη Λίμπι να στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας. «Είναι απίστευτο»,

είπε. «Αυτό το σπίτι είναι απίστευτο!»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι». Προσπάθησα να σκέφτομαι μόνο το μεγαλείο της Οικίας Χόθορν αντί για το μωλωπισμένο μάτι της αδελφής μου, αλλά δεν τα κατάφερα. Τώρα φαινόταν ακόμα πιο μελανιασμένο – αν αυτό ήταν δυνατό.

Η Λίμπι τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον κορμό της. «Είμαι μια χαρά», είπε όταν πρόσεξε ότι κοίταζα το μάτι της. «Δεν πονάει τόσο όσο νομίζεις».

«Πες μου, σε παρακαλώ, ότι έχεις ξεμπερδέψει οριστικά με τον Ντρέικ». Τα λόγια ξεγλίστρησαν από τα χείλη μου προτού προλάβω να τα συγκρατήσω. Αυτή τη στιγμή η Λίμπι χρειαζόταν υποστήριξη· όχι επίκριση. Όμως δεν μπορούσα να διώξω από το μυαλό μου τη σκέψη ότι ο Ντρέικ είχε υπάρξει πρώην της και άλλες φορές στο παρελθόν.

«Αφού είμαι εδώ», είπε η Λίμπι. «Διάλεξα εσένα».

Αυτό που ήθελα ήταν να διαλέξει τον εαυτό της· και της το είπα ξεκάθαρα. Η Λίμπι άφησε τα μαλλιά της να πέσουν μπροστά στο πρόσωπό της και στράφηκε προς το μπαλκόνι. Έμεινε σιωπηλή για ένα ολόκληρο λεπτό, προτού μιλήσει ξανά.

«Η μαμά μου με χτυπούσε. Αλλά, ξέρεις, μόνο όταν ήταν πολύ αγχωμένη. Με μεγάλωνε μόνη της και η ζωή μας ήταν πολύ δύσκολη. Το καταλάβαινα. Προσπαθούσα να διευκολύνω την κατάσταση».

Τη φαντάστηκα παιδάκι, να τρώει ξύλο και να προσπαθεί να συμπαρασταθεί στον άνθρωπο που τη χτυπούσε. «Λίμπι...»

«Ο Ντρέικ με αγαπούσε, Έιβερι. Είμαι σίγουρη ότι με αγαπούσε. Και προσπάθησα με όλες μου τις δυνάμεις μου να τον καταλάβω...» Έσφιξε ακόμα περισσότερο τα χέρια της γύρω από τον κορμό της. Τα νύχια της με το μαύρο βερνίκι έδειχναν φρεσκοβαμμένα. Αψεγάδιαστα. «Όμως είχες δίκιο».

Ένιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται.

«Δεν ήθελα να έχω δίκιο».

Η Λίμπι έμεινε ακίνητη και αμίλητη για μερικές στιγμές ακόμα κι έπειτα πλησίασε στην μπαλκονόπορτα και την άνοιξε. Την ακολούθησα και βγήκαμε μαζί έξω, στον νυχτερινό αέρα. Αποκάτω υπήρχε μια πισίνα. Πρέπει να ήταν θερμαινόμενη, γιατί κάποιος κολυμπούσε πέρα δώθε.

Ο Γκρέισον. Το κορμί μου τον αναγνώρισε πριν από το μυαλό μου. Τα

μπράτσα του έσπρωχναν βίαια το νερό καθώς κολυμπούσε με ένα επιδέξιο στιλ πεταλούδας. Και οι μύες στην πλάτη του...

«Πρέπει να σου πω κάτι», είπε η Λίμπι.

Τα λόγια της κατάφεραν να ξεκολλήσουν τα μάτια μου από την πισίνα και τον κολυμβητή. «Για τον Ντρέικ;» ρώτησα.

«Όχι. Για κάτι που πήρε τ' αυτί μου». Η Λίμπι ξεροκατάπιε. «Όταν ο Όρεν με σύστηνε στον υπεύθυνο ασφαλείας μου, άκουσα τον άντρα της Ζάρα να λέει ότι θα πρέπει να γίνει μια εξέταση· μια εξέταση DNA. Ενός δείγματος που πήραν από σένα».

Δεν είχα ιδέα πώς είχε βρεθεί δείγμα του DNA μου στα χέρια της Ζάρα και του άντρα της, αλλά δεν έπεφτα κι από τα σύννεφα. Εξάλλου, η ίδια σκέψη είχε περάσει κι από το δικό μου μυαλό. Για να συμπεριλάβεις στη διαθήκη σου έναν εντελώς ξένο άνθρωπο, προφανώς αυτός ο άνθρωπος δεν είναι εντελώς ξένος. Η απλούστερη εξήγηση ήταν ότι ήμουν κι εγώ μία Χόθορν.

Δεν είχα το δικαίωμα να στέκομαι εκεί και να παρακολουθώ τον Γκρέισον.

«Αν ο Τομπάιαν Χόθορν είναι πατέρας σου», είπε διστακτικά η Λίμπι, «αυτό σημαίνει ότι δεν είναι πατέρας σου ο μπαμπάς μας· ο μπαμπάς μου. Και από τη στιγμή που μπορεί να μην έχουμε τον ίδιο μπαμπά και που βλέπομασταν τόσο σπάνια όταν ήμασταν μικρές...»

«Μην τολμήσεις να πεις ότι δεν είμαστε αδελφές», της είπα.

«Θα ήθελες παρ' όλα αυτά να μείνω εδώ;» με ρώτησε η Λίμπι, χαϊδεύοντας με τα δάχτυλά της το τσόκερ της. «Ακόμα κι αν δεν είμαστε—»

«Θέλω να μείνεις εδώ», της είπα κατηγορηματικά. «Ό,τι κι αν γίνει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Πρώτη φορά στη ζωή μου έμενα τόση ώρα στην ντουςιέρα. Το απόθεμα του ζεστού νερού ήταν ανεξάντλητο. Η γυάλινη καμπίνα συγκρατούσε τους υδρατμούς. Ήταν σαν να είχα τη δική μου, προσωπική σάουνα. Αφού σκουπίστηκα με τις αφράτες, τεράστιες πετσέτες, φόρεσα τις τριμμένες πιτζάμες μου και άφησα το σώμα μου να πέσει βαρύ στο κρεβάτι, που –δεν είχα σχεδόν καμία αμφιβολία– ήταν στρωμένο με σεντόνια από αιγυπτιακό βαμβάκι.

Δεν ξέρω πόση ώρα ήμουν ξαπλωμένη, όταν άκουσα μια φωνή να λέει: «Τράβα το κηροπήγιο».

Πετάχτηκα όρθια, έκανα μια στροφή και στηρίχτηκα με την πλάτη στον τοίχο. Ενστικτωδώς, άρπαξα τα κλειδιά που είχα αφήσει στο κομοδίνο, σε περίπτωση που χρειαζόμουν ένα όπλο. Τα μάτια μου σάρωσαν το δωμάτιο, αναζητώντας το άτομο που είχε μιλήσει. Όμως δεν υπήρχε κανείς.

«Τράβα το κηροπήγιο που βλέπεις στο τζάκι, Κληρονόμε. Εκτός κι αν θέλεις να μείνω εγκλωβισμένος εδώ μέσα».

Η αρχική μου αντίδραση μάχης ή φυγής έδωσε τη θέση της στη δυσαρέσκεια και την ενόχληση. Κοίταξα με μισόκλειστα μάτια το πέτρινο τζάκι στο βάθος του δωματίου μου. Ναι, υπήρχε πράγματι ένα κηροπήγιο στο γείσο του.

«Με κατασκοπεύεις;» ρώτησα το τζάκι – ή, για να είμαι πιο ακριβής, το αγόρι που βρισκόταν πίσω από το τζάκι. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσα να μην τραβήξω το κηροπήγιο. Ποιος θα μπορούσε να αντισταθεί σε μια τέτοια παρόρμηση; Τύλιξα τα δάχτυλά μου γύρω από τη βάση του κηροπηγίου, αλλά συνάντησαν αντίσταση. Πίσω από το τζάκι ήχησε άλλη μια παρότρυνση.

«Δεν αρκεί να το τραβήξεις προς τα εμπρός. Πρέπει και να το γείρεις προς τα κάτω».

Υπάκουσα στην οδηγία. Το κηροπήγιο περιστράφηκε. Ακούστηκε ένα κλικ και το πίσω τοίχωμα του τζακιού ανυψώθηκε μόλις δυο τρία

εκατοστά. Αμέσως μετά φάνηκαν στη σχισμή τα ακροδάχτυλα του αγοριού. Κι ύστερα είδα το πίσω τοίχωμα του τζακιού να ανασηκώνεται και να εξαφανίζεται πίσω από το γείσο. Τώρα στο βάθος υπήρχε ένα άνοιγμα. Ο Τζέιμσον Χόθορν το διάβηκε. Ίσιωσε το κορμί του, επανέφερε το κηροπήγιο στην όρθια θέση του και, σιγά σιγά, το άνοιγμα καλύφθηκε ξανά.

«Είναι ένα μυστικό πέρασμα», μου εξήγησε περιττολογώντας. «Το σπίτι είναι γεμάτο μυστικά περάσματα».

«Και γιατί μου το λες; Για να με καθησυχάσεις;» τον ρώτησα. «Ή για να με τρομοκρατήσεις;»

«Εσύ θα μου πεις, Μυστηριώδες Κορίτσι. Νιώθεις καθησυχασμένη ή τρομοκρατημένη;» Με άφησε να το σκεφτώ για λίγο. «Ή μήπως κυριευμένη από περιέργεια;»

Την πρώτη φορά που τον είχα δει, ο Τζέιμσον Χόθορν ήταν μεθυσμένος. Αυτή τη φορά η ανάσα του δε μύριζε οινόπνευμα, αλλά η όψη του μαρτυρούσε ότι πρέπει να είχε κοιμηθεί ελάχιστα από τη μέρα της ανάγνωσης της διαθήκης. Τα μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα, αλλά τα γυαλιστερά, πράσινα μάτια του είχαν μια άγρια λάμψη.

«Δε με ρώτησες τίποτα για τα κλειδιά». Ο Τζέιμσον έσκασε ένα λοξό, αχνό χαμόγελο. «Περίμενα ότι θα με ρωτούσες».

Σήκωσα ψηλά την αρμαθιά. «Εσύ το σκαρφίστηκες αυτό...» είπα.

Δεν ήταν ερώτηση – ούτε εκείνος το εξέλαβε ως ερώτηση. «Ας πούμε ότι είναι μια οικογενειακή παράδοση».

«Δεν είμαι μέλος της οικογένειας».

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Το πιστεύεις αυτό;»

Σκέφτηκα τον Τομπάιαν Χόθορν, την εξέταση DNA που είχε ήδη βάλει μπροστά ο άντρας της Ζάρα. «Δεν ξέρω».

«Θα ήταν κρίμα να είμαστε συγγενείς», σχολίασε ο Τζέιμσον. Μου χάρισε άλλο ένα χαμόγελο, αργό και σαρκαστικό. «Εσύ τι λες;»

Τι στην ευχή έτρεχε ανάμεσα σ' εμένα και τα αγόρια της οικογένειας Χόθορν; Σταμάτα να σκέφτεσαι το χαμόγελό του. Σταμάτα να κοιτάζεις τα χείλη του. Επιτέλους! Κόφ' το!

«Εγώ λέω ότι έχεις ήδη περισσότερους συγγενείς απ' όσους μπορείς ν' αντέξεις». Σταύρωσα τα μπράτσα μου στο στήθος. «Και ότι δεν είσαι τόσο καταφερτζής όσο νομίζεις. Κάτι θέλεις, έτσι δεν είναι;»

Ήμουν ανέκαθεν καλή στα μαθηματικά. Ήμουν ανέκαθεν

ορθολογίστρια. Και ήμουν σίγουρη ότι υπήρχε κάποιος λόγος που ο Τζέιμσον Χόθορν βρισκόταν εδώ, στο δωμάτιό μου, και με φλέρταρε.

«Σύντομα όλοι θα θέλουν κάτι από σένα, Κληρονόμε». Ο Τζέιμσον χαμογέλασε. «Το ερώτημα είναι: Πόσοι από εμάς θέλουμε κάτι που είσαι διατεθειμένη να δώσεις;»

Και μόνο που άκουγα τη φωνή του, τον τρόπο που διατύπωνε τα λόγια του, ένιωθα ότι ήθελα να γείρω προς το μέρος του. Ήταν *εξωφρενικό*.

«Σταμάτα να με αποκαλείς “Κληρονόμο”», είπα θυμωμένα. «Και αν επινοήσεις πάλι κάποιον γρίφο για ν’ απαντήσεις στην ερώτησή μου, θα ειδοποιήσω τον υπεύθυνο ασφαλείας μου».

«Αυτό είναι το θέμα, Μυστηριώδες Κορίτσι. Δεν πρόκειται να επινοήσω κάποιον γρίφο. Δε νομίζω ότι χρειάζεται. Εσύ η ίδια είσαι ένας γρίφος, ένα αίνιγμα, ένα παιχνίδι μυστηρίου· το τελευταίο του παππού μου».

Με κοίταζε τόσο επίμονα τώρα, ώστε δεν τολμούσα να αποστρέψω το βλέμμα μου.

«Γιατί νομίζεις ότι αυτό το σπίτι έχει τόσα μυστικά περάσματα; Γιατί υπάρχουν τόσα κλειδιά που δεν κάνουν σε καμία κλειδαριά; Όλα τα γραφεία που είχε αγοράσει ο παππούς μου έχουν κρυφές εσοχές. Στην αίθουσα του θεάτρου υπάρχει ένα εκκλησιαστικό όργανο· αν παίζεις μια συγκεκριμένη αλληλουχία μουσικών φθόγγων, μπορείς να ξεκλειδώσεις ένα κρυφό συρτάρι. Κάθε Σάββατο πρωί, από τότε που ήμουν παιδάκι μέχρι τη βραδιά που ο παππούς μου πέθανε, μας έβαζε και τους τέσσερις να λύσουμε έναν γρίφο, ένα αίνιγμα, μια απίστευτα δύσκολη σπαζοκεφαλιά. Κι ύστερα πέθανε. Κι ύστερα...» Ο Τζέιμσον έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου. «Εμφανίστηκες εσύ».

Εμφανίστηκα εγώ.

«Ο Γκρέισον πιστεύει ότι είσαι μια στυγνή εκμεταλλεύτρια. Η θεία μου είναι σίγουρη ότι είσαι κι εσύ μια Χόθορν. Όμως εγώ πιστεύω ότι είσαι ο ύστατος γρίφος του γέρου – ένα τελευταίο αίνιγμα που πρέπει να λύσουμε». Έκανε ένα άλλο βήμα προς το μέρος μου, μικραίνοντας την απόσταση ανάμεσά μας. «Ο παππούς μου σε επέλεξε για κάποιον λόγο, Έιβερι. Είσαι ιδιαίτερος άνθρωπος. Και νομίζω ότι ήθελε ν’ ανακαλύψουμε –να ανακαλύψω– τι το τόσο ιδιαίτερο έχεις».

«Δεν είμαι αίνιγμα». Ένιωθα τον σφυγμό μου να σφυροκοπά στον λαιμό μου. Ο Τζέιμσον στεκόταν τόσο κοντά μου, ώστε ήμουν σίγουρη

ότι μπορούσε να δει τον παλμό μου.

«Φυσικά και είσαι», απάντησε ο Τζέιμσον. «Κάθε άνθρωπος είναι ένα αίνιγμα. Είμαι σίγουρος ότι ένα κομμάτι του εαυτού σου προσπαθεί να ζυγίσει εμάς. Τον Γκρέισον. Εμένα. Ίσως ακόμα και τον Αλεξάντερ».

«Σου μοιάζει με παιχνίδι όλη αυτή η κατάσταση;» Τέντωσα μπροστά το χέρι μου, για να τον εμποδίσω να πλησιάσει περισσότερο. Εκείνος έκανε ένα τελευταίο βήμα, έτσι που η παλάμη μου πίεσε το στήρνο του.

«Όλα είναι ένα παιχνίδι, Έιβερι. Το μόνο πράγμα που μπορούμε να αποφασίσουμε σε αυτή τη ζωή είναι αν θα παίξουμε για να νικήσουμε». Άπλωσε το χέρι του για να παραμερίσει τα μαλλιά μου από το πρόσωπό μου. Τινάχτηκα απότομα κι έκανα ένα βήμα πίσω.

«Φύγε αποδώ», του είπα χαμηλόφωνα. «Και βγες από την πόρτα αυτή τη φορά». Κανένας δε με είχε αγγίξει ποτέ τόσο τρυφερά όσο με άγγιξε εκείνος πριν από ένα λεπτό.

«Θύμωσες», είπε ο Τζέιμσον.

«Σου είπα: Αν θέλεις κάτι, αρκεί να το ζητήσεις. Δε χρειάζεται να έρχεσαι εδώ μέσα και να μου τσαμπουνάς πόσο ιδιαίτερος άνθρωπος είμαι. Ούτε χρειάζεται ν' αγγίζεις το πρόσωπό μου».

«Μα αφού είσαι ιδιαίτερος άνθρωπος». Ο Τζέιμσον δεν άπλωσε ξανά τα χέρια του, όμως τα μάτια του εξακολουθούσαν να έχουν την ίδια σαγηνευτική λάμψη. «Κι εγώ θέλω να ανακαλύψω τι το τόσο ιδιαίτερο έχεις. Γιατί ο παππούς μου επέλεξε εσένα, Έιβερι;» Έκανε ένα βήμα πίσω, μεγαλώνοντας την απόσταση που μας χώριζε. «Μη μου πεις ότι δε θέλεις να μάθεις κι εσύ τον λόγο».

Ναι, ήθελα. Εννοείται ότι ήθελα.

«Θα αφήσω αυτό εδώ πέρα». Ο Τζέιμσον μου έδειξε έναν φάκελο. Τον άφησε προσεκτικά πάνω στο γείσο του τζακιού. «Διάβασε το γράμμα και μετά πες μου ότι δεν πρόκειται για ένα παιχνίδι που τελειώνει με έναν νικητή. Πες μου ότι δεν πρόκειται για έναν γρίφο». Ο Τζέιμσον τράβηξε το κηροπήγιο και, καθώς το τζάκι παραμέριζε για να αποκαλύψει ξανά το πέρασμα, μου κατάφερε ένα στοχευμένο, αποχαιρετιστήριο χτύπημα: «Σ' εσένα άφησε όλη την περιουσία του, Έιβερι, και σ' εμάς άφησε μόνο εσένα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Είχε περάσει ώρα από τη στιγμή που ο Τζέιμσον είχε χαθεί μες στο σκοτάδι και η κρυφή πόρτα είχε κλείσει πίσω του, όμως εγώ στεκόμουν ακόμα εκεί και κοίταζα το τζάκι. Άραγε αυτό ήταν το μοναδικό μυστικό πέρασμα που οδηγούσε στο δωμάτιό μου; Μέσα σε ένα τέτοιο σπίτι, πώς μπορούσα να ξέρω αν ήμουν πραγματικά μόνη;

Τελικά πήγα να πάρω τον φάκελο που είχε αφήσει ο Τζέιμσον πάνω στο γείσο, παρόλο που όλο μου το είναι επαναστατούσε ενάντια στα λόγια του. Δεν ήμουν ένα αίνιγμα. Ήμουν ένα συνηθισμένο κορίτσι.

Γύρισα τον φάκελο από την μπροστινή πλευρά και είδα γραμμένο εκεί το όνομα του Τζέιμσον. *Είναι το γράμμα που του άφησε ο Τομπάιας Χόθορν*, συνειδητοποίησα. *Αυτό που του παρέδωσαν οι δικηγόροι στην ανάγνωση της διαθήκης*. Ακόμα δεν είχα καταλάβει τι σήμαινε το γράμμα που είχε αφήσει σ' εμένα, ακόμα δεν ήξερα για ποιον λόγο ο Τομπάιας Χόθορν μου ζητούσε συγγνώμη. Ίσως το γράμμα του Τζέιμσον να έκρυβε κάποια εξήγηση.

Το άνοιξα και ξεκίνησα να διαβάζω. Το μήνυμα ήταν μεγαλύτερο απ' αυτό που είχα λάβει εγώ. Και ακόμα πιο ακαταλαβίστικο.

Τζέιμσον,

Είναι καλύτερος ο διάβολος που γνωρίζεις παρά ο διάβολος που δε γνωρίζεις – ή μήπως όχι; Η δύναμη διαφθείρει· η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα. Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός. Τίποτα δεν είναι αθάνατο, εκτός από τον θάνατο.

Έχει ο καιρός γυρίσματα.

Δεν είμαστε όλοι ανοιχτά βιβλία.

Τομπάιας Πενΐαν Χόθορν

Ως το επόμενο πρωί είχα μάθει απέξω την επιστολή του Τομπάιας Χόθορν προς τον Τζέιμσον. Έμοιαζε γραμμένη από άνθρωπο που δεν είχε

κοιμηθεί για μέρες· έναν άνθρωπο που, σε κατάσταση μανίας, αράδιαζε τη μια κοινοτοπία μετά την άλλη. Όμως, όσο περισσότερο επεξεργάζομαι εκείνο το μήνυμα στο πίσω μέρος του μυαλού μου, τόσο περισσότερο άρχιζα να σκέφτομαι ότι ήταν πιθανό ο Τζέιμσον να είχε δίκιο.

Κάτι υπάρχει σε αυτές τις επιστολές. Στην επιστολή του Τζέιμσον. Στη δική μου. Κάποια εξήγηση – ή έστω κάποιο στοιχείο.

Σηκώθηκα με μια περιστροφή από το θηριώδες κρεβάτι μου, έβγαλα από την πρίζα τους φορτιστές των κινητών μου –ναι, κινητών, στον πληθυντικό– και διαπίστωσα ότι το παλιό μου τηλέφωνο είχε μείνει από μπαταρία. Με μερικές επίμονες πιέσεις του πλήκτρου ενεργοποίησης και με λίγη τύχη, κατάφερα να το καλοπιάσω και να το πείσω να ανοίξει. Δεν είχα ιδέα τι θα πρωτοέλεγα στη Μαξ απ’ όσα είχαν συμβεί τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες, όμως είχα ανάγκη να μιλήσω με κάποιον. Με κάποιον που θα με προσγείωνε ξανά στην πραγματικότητα.

Αντί γι’ αυτό, βρέθηκα αντιμέτωπη με πάνω από εκατό αναπάντητες κλήσεις και μηνύματα. Ξαφνικά κατάλαβα γιατί η Αλίσα μου είχε δώσει καινούριο κινητό. Είχα λάβει μηνύματα από ανθρώπους με τους οποίους δεν είχα ανταλλάξει κουβέντα εδώ και χρόνια. Από ανθρώπους που μια ζωή με αγνοούσαν και που τώρα διεκδικούσαν την προσοχή μου. Από συναδέλφους. Συμμαθητές. Ακόμα και καθηγητές. Αναρωτήθηκα πώς οι μισοί απ’ όλους αυτούς είχαν βρει τον αριθμό μου. Άρπαξα το καινούριο μου κινητό, μπήκα στο ίντερνετ και διαπίστωσα ότι το μέιλ και οι λογαριασμοί μου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είχαν κατακλυστεί.

Είχα λάβει χιλιάδες μηνύματα – τα περισσότερα από αγνώστους. Άλλοι θα σε χαρακτηρίζουν «Σταχτοπούτα», άλλοι «Μαρία Αντουανέτα». Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. Άφησα και τα δύο τηλέφωνα στην άκρη, σηκώθηκα και έφερα το χέρι στα χείλη μου. Έπρεπε να το περιμένω. Δεν έπρεπε να σοκαριστώ τόσο πολύ. Όμως, δεν ήμουν έτοιμη.

Πώς θα μπορούσε οποιοσδήποτε άνθρωπος να είναι έτοιμος για κάτι τέτοιο;

«Ειβερι;» Έξω από το δωμάτιό μου ήχησε μια φωνή – γυναικεία, αλλά όχι της Λίμπι.

«Αλίσα;» ρώτησα για να βεβαιωθώ, προτού ανοίξω την πόρτα του δωματίου μου.

«Δεν κατέβηκες για πρωινό». Η απάντηση ήχησε κοφτή, ο τόνος επαγγελματικός— δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν η Αλίσσα.

Άνοιξα την πόρτα.

«Η κυρία Λάφλιν δεν ήξερε τι σου αρέσει, οπότε σου έβαλε λίγο απ' όλα», είπε η Αλίσσα. Πίσω της ακολουθούσε μια άγνωστη κοπέλα —λίγο μεγαλύτερη από είκοσι ετών— που κρατούσε έναν δίσκο. Άφησε τον δίσκο στο κομοδίνο μου, μου έριξε μια κλεφτή, λοξή ματιά κι έφυγε χωρίς να πει λέξη.

«Νόμιζα ότι οι εργαζόμενοι έρχονται μόνο όταν είναι απαραίτητο», είπα στην Αλίσσα, όταν η πόρτα έκλεισε πίσω από την κοπέλα.

Η Αλίσσα έβγαλε έναν αργόσυρτο αναστεναγμό. «Οι εργαζόμενοι είναι πάρα πολύ πιστοί, και πάρα πολύ ανήσυχοι αυτή τη στιγμή. Αυτή η κοπέλα», η Αλίσσα έγνεψε προς την πόρτα, «έχει προσληφθεί πολύ πρόσφατα. Είναι απ' αυτούς που κουβαλάει ο Νας».

Μισόκλεισα απορημένη τα μάτια. «Τι εννοείς;»

Η Αλίσσα δεν έχασε ούτε στιγμή τον αυτοέλεγχό της. «Ο Νας προτιμάει τον νομαδικό τρόπο ζωής. Φεύγει. Περιπλανιέται. Δουλεύει σαν μπάρμπαρ σε διάφορα καταγώγια για κάποιο διάστημα. Κι έπειτα, σαν τον άσωτο υιό, επιστρέφει στη βάση του, κουβαλώντας συνήθως μαζί του έναν δυο ανθρώπους που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα. Όπως μπορείς να φανταστείς, πάντα υπάρχουν θέσεις εργασίας στην Οικία Χόθορν. Ο κύριος Χόθορν έδινε δουλειά σε όσους έφερνε μαζί του ο Νας».

«Και η κοπέλα που ήταν εδώ πριν από λίγο;» ρώτησα.

«Ξεκίνησε να δουλεύει εδώ πριν από έναν χρόνο περίπου». Ο τόνος της Αλίσσα δεν πρόδιδε το παραμικρό. «Θα έδινε και τη ζωή της για τον Νας. Όπως οι περισσότεροι, άλλωστε».

«Μήπως ο Νας κι αυτή η κοπέλα...» Δεν ήξερα πώς να διατυπώσω την ερώτησή μου. «Τα έχουν;»

«Όχι!» είπε κοφτά η Αλίσσα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε. «Ο Νας δε θα επέτρεπε ποτέ να συμβεί οτιδήποτε με κάποιον που βρίσκεται στη δούλεψή του. Μπορεί να έχει τα ελαττώματά του —μεταξύ των οποίων και το σύμπλεγμα του σωτήρα—, αλλά δεν είναι τέτοιος άνθρωπος».

Δεν άντεχα άλλο να νιώθω ότι κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, οπότε αποφάσισα να το πω καθαρά και ξάστερα.

«Τα είχες με τον Νας, έτσι δεν είναι;»

Η Αλίσσα σήκωσε το πιγούνι της. «Ήμασταν αρραβωνιασμένοι για ένα διάστημα», παραδέχτηκε. «Όμως ήμασταν πολύ νέοι. Και υπήρχαν διάφορα προβλήματα. Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι δεν προκύπτει θέμα σύγκρουσης συμφερόντων τώρα που σε εκπροσωπώ».

Αρραβωνιασμένοι; Έπρεπε να καταβάλω συνειδητή προσπάθεια για να κρύψω ότι μου είχε έρθει κεραμίδα. Η δικηγόρος μου σκόπευε να παντρευτεί έναν Χόθορν και πίστευε ότι δε χρειαζόταν να μου το αναφέρει;

«Αν προτιμάς», είπε ψυχρά η Αλίσσα, «μπορώ να κανονίσω να σε αναλάβει κάποιος άλλος από την εταιρεία μας».

Πίεσα τον εαυτό μου να πάψει να την κοιτάζει σαν χάννος και προσπάθησα να επεξεργαστώ την κατάσταση. Μέχρι στιγμής η Αλίσσα είχε φερθεί με απόλυτο επαγγελματισμό και έμοιαζε να είναι σχεδόν τρομακτικά καλή στη δουλειά της. Χώρια που, λόγω της διάλυσης του αρραβώνα της, είχε έναν επιπλέον λόγο να μη δείχνει πια την ίδια αφοσίωση στους Χόθορν.

«Όχι, εντάξει», της είπα. «Δε θέλω να με αναλάβει κάποιος άλλος».

Με την απάντησή μου κατάφερα να της αποσπάσω ένα αχνό χαμόγελο. «Πήρα το θάρρος να σε εγγράψω στο Χάιτς Κάντρι Ντέι». Η Αλίσσα είχε ήδη περάσει με ανελέητο επαγγελματισμό στο επόμενο θέμα της λίστας της. «Είναι το σχολείο όπου φοιτούν ο Αλεξάντερ και ο Τζέιμσον. Ο Γκρέισον αποφοίτησε πέρσι. Ήλπιζα ότι θα προλαβαίναμε να γραφτείς και να προσαρμοστείς –τουλάχιστον έως έναν βαθμό– προτού ο Τύπος ανακαλύψει ότι κληρονόμησες την περιουσία του Τομπάιας Χόθορν, αλλά θα πρέπει να αντιπαρέλθουμε την αναποδιά που μας έλαχε». Μου έριξε μια ματιά. «Είσαι κληρονόμος ενός Χόθορν, αλλά δεν είσαι μία Χόθορν· κι αυτό αναπόφευκτα θα τραβήξει την προσοχή, ακόμα και σ' ένα μέρος όπως το Κάντρι Ντέι, όπου οι περισσότεροι είναι εύποροι».

Εύποροι, σκέφτηκα. Πόσες άλλες λέξεις χρησιμοποιούσαν οι πλούσιοι, προκειμένου να αποφύγουν τη λέξη «πλούσιος»;

«Είμαι σίγουρη ότι μπορώ να τα βγάλω πέρα με μια χούφτα λυκειόπαιδα», είπα, παρόλο που δεν ήμουν σίγουρη. Καθόλου σίγουρη.

Η Αλίσσα έριξε μια ματιά στα τηλέφωνα μου. Κάθισε ανακούρκουδα και σήκωσε το παλιό μου κινητό από το πάτωμα. «Θα φροντίσω να το πετάξω εγώ».

Δε χρειάστηκε να ρίξει ούτε μια ματιά στην οθόνη, για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Τι εξακολουθούσε να συμβαίνει, αν έκρινα από την αδιάκοπη, άηχη δόνηση του κινητού.

«Μισό λεπτό», της είπα. Της άρπαξα το τηλέφωνο από τα χέρια, αγνόησα τα μηνύματα, βρήκα τον αριθμό της Μαξ και τον μετέφερα στο καινούριο μου κινητό.

«Σου προτείνω να ελέγχεις αυστηρά ποιος έχει πρόσβαση στον νέο τηλεφωνικό αριθμό σου», μου είπε η Αλίσσα. «Δεν πρόκειται να κοπάσει σύντομα ο ντόρος».

«Ο ντόρος», επανέλαβα. Το κυνηγητό από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Τα μηνύματα από αγνώστους. Οι άνθρωποι που θα ισχυρίζονταν ότι είμαστε κολλητοί φίλοι, ενώ στην πραγματικότητα δεν είχαν νοιαστεί ποτέ για μένα.

«Οι μαθητές στο Κάντρι Ντέι θα είναι λίγο πιο διακριτικοί», μου είπε η Αλίσσα, «αλλά, παρ' όλα αυτά, θα πρέπει να είσαι προετοιμασμένη. Όσο απαίσιο κι αν ακούγεται, το χρήμα είναι δύναμη· και η δύναμη τραβάει σαν μαγνήτης. Δεν είσαι πια ο άνθρωπος που ήσουν πριν από δυο μέρες».

Ήθελα να της πω ότι διαφωνούσα, όμως το μυαλό μου επέστρεφε ξανά και ξανά στην επιστολή που είχε αφήσει ο Τομπάιας Χόθορν στον Τζέιμσον. Τα λόγια του αντηχούσαν μες στο κεφάλι μου. *Η δύναμη διαφθείρει· η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

«Διάβασες το γράμμα που μου άφησε». Ο Τζέιμσον Χόθορν βολεύτηκε δίπλα μου, στο πίσω κάθισμα του SUV. Ο Όρεν μου είχε ήδη εξηγήσει τα χαρακτηριστικά ασφαλείας του αυτοκινήτου. Κάπως έτσι είχα μάθει ότι τα παράθυρα ήταν αλεξίσφαιρα και φιμέ και ότι ο Τομπάιας Χόθορν είχε στην κατοχή του κάμποσα ολόidia SUV για τις περιστάσεις που ήταν απαραίτητη η τακτική του περισπασμού.

Προφανώς η μετάβαση στο Χάιτς Κάντρι Ντέι δεν ήταν μία απ' αυτές τις περιστάσεις.

«Δε θα έρθει μαζί μας ο Αλεξάντερ;» ρώτησε ο Όρεν από τη θέση του οδηγού, κοιτάζοντας τον Τζέιμσον μέσα από το καθρεφτάκι.

«Ο Αλεξάντερ πηγαίνει νωρίτερα στο σχολείο κάθε Παρασκευή», είπε ο Τζέιμσον. «Για δραστηριότητες εκτός της σχολικής ύλης».

Κοίταξα το καθρεφτάκι και είδα το βλέμμα του Όρεν να στέκεται πάνω μου. «Σε πειράζει που έχεις παρέα;»

Αν με πείραζε να κάθομαι σε απόσταση αναπνοής από τον Τζέιμσον Χόθορν, που το προηγούμενο βράδυ είχε βγει από ένα τζάκι και είχε μπουκάρει στο δωμάτιό μου; *Τον Τζέιμσον Χόθορν που είχε αγγίζει το πρόσωπό μου και...*

«Όχι, δε με πειράζει», είπα στον Όρεν, αποδιώχνοντας την ανάμνηση.

Ο Όρεν γύρισε το κλειδί στη μίζα κι έριξε μια ματιά στο πίσω κάθισμα πάνω από τον ώμο του. «Αυτή είναι το σημαίνον πρόσωπο», είπε στον Τζέιμσον. «Αν συμβεί οτιδήποτε...»

«Θα σώσεις πρώτα εκείνη», ολοκλήρωσε τη φράση ο Τζέιμσον. Ανέβασε το πόδι του στον βραχίονα της κεντρικής κονσόλας και έγειρε στην πόρτα. «Ο παππούς πάντα έλεγε ότι οι αρσενικοί Χόθορν έχουν εννιά ζωές. Υπολογίζω να έχω κάψει μόλις πέντε από τις δικές μου».

Ο Όρεν στράφηκε μπροστά, έβαλε τον μοχλό στη θέση οδήγησης και ξεκινήσαμε. Παρά τα αλεξίσφαιρα παράθυρα, μπορούσα να ακούσω μια ανεπαίσθητη βοή να σηκώνεται σαν σκόνη πίσω μας καθώς περνούσαμε τις πύλες. *Παπαράτσι*. Την προηγούμενη φορά ήταν στημένοι εκεί καμιά

δεκαριά από δαύτους. Τώρα ήταν διπλάσιοι· ίσως και περισσότεροι.

Δεν το άφησα να με πάρει αποκάτω. Απέστρεψα το βλέμμα μου από τους ρεπόρτερ και κοίταξα τον Τζέιμσον. «Πάρε αυτό εδώ». Έβγαλα από το σακίδιό μου το γράμμα μου και του το έδωσα.

«Σου έδειξα το δικό μου», είπε ο Τζέιμσον, που δεν έχασε την ευκαιρία να πετάξει το υπονοούμενο. «Και τώρα θα μου δείξεις εσύ το δικό σου».

«Σκάσε και διάβαζε».

Ο Τζέιμσον συμμορφώθηκε. «Αυτό είν' όλο;» ρώτησε όταν τελείωσε.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι.

«Έχεις καμιά ιδέα γιατί ζητάει συγγνώμη;» ρώτησε ο Τζέιμσον. «Έχεις υποστεί στο παρελθόν καμιά φοβερή αδικία από κάποιον άνθρωπο που δε γνώριζες;»

«Μόνο μία». Ξεροκατάπια και κοίταξα αλλού. «Όμως, εκτός κι αν θεωρείς τον παππού σου υπεύθυνο για το γεγονός ότι η μαμά μου είχε μια εξαιρετικά σπάνια ομάδα αίματος και βρέθηκε στις τελευταίες θέσεις της λίστας μεταμοσχεύσεων, δε νομίζω ότι έφταιγε εκείνος».

Υποτίθεται ότι το σχόλιό μου ήταν σαρκαστικό, παρόλο που τελικά ακούστηκε ωμό.

«Θα επανέλθουμε στο γράμμα σου». Ο Τζέιμσον μου έκανε τη χάρη να αγνοήσει κάθε ίχνος συγκίνησης στη φωνή μου. «Προς το παρόν, ας συζητήσουμε για το δικό μου. Είμαι περίεργος ν' ακούσω τι είδους συμπέρασμα έβγαλες εσύ, Μυστηριώδες Κορίτσι».

Είχα την αίσθηση ότι αυτή η ερώτηση ήταν άλλη μια δοκιμασία. Άλλη μια ευκαιρία να αποδείξω την αξία μου. *Ε, λοιπόν, αποδέχομαι την πρόκληση!*

«Το μήνυμα αποτελείται από παροιμίες», είπα, ξεκινώντας με το προφανές. «“Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός. Η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα”. Ο παππούς σου επισημαίνει ότι το χρήμα και η δύναμη κρύβουν κινδύνους. Όσο για τη σημασία της πρώτης αράδας –“Είναι καλύτερος ο διάβολος που γνωρίζεις παρά ο διάβολος που δε γνωρίζεις· ή μήπως όχι;”– νομίζω ότι είναι ολοφάνερη, δε συμφωνείς;»

Η οικογένειά του ήταν ο διάβολος που ο Τομπάιαν Χόθορν γνώριζε· κι εγώ ήμουν ο διάβολος που δε γνώριζε. *Όμως, αν αυτό ήταν αλήθεια... Γιατί εμένα; Γιατί να επιλέξει εμένα, αφού ήμουν μια άγνωστη; Μήπως η επιλογή του ήταν τυχαία; Μήπως ίσχυε εκείνο το φανταστικό σενάριο της*

Μαζ για τον αλγόριθμο;

Και αφού ήμουν μια άγνωστη, γιατί μου ζητούσε συγγνώμη;

«Συνέχισε», με παρότρυνε ο Τζέιμσον.

Συγκεντρώθηκα ξανά στο γράμμα. «”Τίποτα δεν είναι αθάνατο, εκτός από τον θάνατο”. Προφανώς ήξερε ότι θα πέθαινε σύντομα».

«Μα εμείς δεν ξέραμε καν ότι ήταν άρρωστος», μουρμούρισε ο Τζέιμσον. Τα λόγια του άγγιξαν την ευαίσθητη χορδή μου. Προφανώς ο Τομπάιας Χόθορν είχε τη συνήθεια να μην αποκαλύπτει τα μυστικά του – ακριβώς όπως η μητέρα μου. *Ακόμα και αν γνώριζε τη μαμά μου, εγώ θα μπορούσα κάλλιστα να είμαι ο διάβολος που δε γνώριζε. Ακόμα και αν γνώριζε τη μαμά μου, εγώ ήμουν για εκείνον μια ξένη, μια άγνωστη.*

Ένιωθα το βλέμμα του Τζέιμσον στυλωμένο πάνω μου. Με περιεργαζόταν με μια έκφραση που με έκανε να αναρωτιέμαι αν μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις μου.

«Έχει ο καιρός γυρίσματα», είπα, αποφασισμένη να ολοκληρώσω την ερμηνεία του γράμματος. «Αν οι συνθήκες αλλάξουν, οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί να βρεθεί στη θέση οποιουδήποτε άλλου», διευκρίνισα.

«Το πλουσιόπαιδο μπορεί να γίνει φτωχαδάκι». Ο Τζέιμσον κατέβασε τα πόδια του από την κεντρική κονσόλα και έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος μου. Έτσι όπως στύλωσε τα πράσινα μάτια του στα δικά μου, ένιωσα κάθε πόντο του κορμιού μου να ηλεκτρίζεται. «Και το κορίτσι από τη φτωχογειτονιά μπορεί να γίνει...»

Πριγκίπισσα. Αίνιγμα. Κληρονόμος. Παιχνίδι.

Ο Τζέιμσον χαμογέλασε. Αν αυτή ήταν άλλη μια δοκιμασία, την είχα περάσει με επιτυχία. «Με μια πρώτη ματιά», μου είπε, «το γράμμα φαίνεται ν’ αναφέρει όσα ήδη γνωρίζουμε. Ο παππούς μου πέθανε και άφησε όλη την περιουσία του στον διάβολο που δε γνώριζε, αλλάζοντας έτσι τη μοίρα πολλών από εμάς. Γιατί; Επειδή η δύναμη διαφθείρει. Και η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα».

Ακόμα και αν το προσπαθούσα, μου ήταν αδύνατο να πάρω τα μάτια μου αποπάνω του.

«Κι εσύ, Κληρονόμε;» συνέχισε ο Τζέιμσον. «Είσαι αδιάφθορη; Γι’ αυτό σου άφησε τα πάντα;» Το παιχνίδισμα στις άκρες των χειλιών του δε θύμιζε χαμόγελο. Δεν ήμουν βέβαιη τι ακριβώς ήταν, αλλά σίγουρα ήταν σαγηνευτικό. «Ξέρω καλά τον παπού μου». Ο Τζέιμσον με κοίταξε κατάματα. «Κάτι κρύβει το γράμμα που μου άφησε. Κάποιο παιχνίδι με

τις λέξεις. Κάποιον κώδικα. Κάποιο μυστικό μήνυμα. *Κάτι*, τέλος πάντων».

Μου επέστρεψε το δικό μου γράμμα. Το πήρα στα χέρια μου και το κοίταξα. «Ο παππούς σου υπέγραψε το γράμμα μου με τα αρχικά του», αποτόλμησα μια τελευταία επισήμανση. «Και το δικό σου ολογράφως».

«Και τι συμπέρασμα βγάζουμε απ' αυτό;» ρώτησε ο Τζέιμσον, χωρίς να παίρνει ιδιαίτερα στα σοβαρά τα λόγια μου.

Βγάζουμε – στο πρώτο πρόσωπο πληθυντικού! Πώς είχαμε φτάσει σε αυτό το σημείο ένας Χόθορν κι εγώ; Έπρεπε να ήμουν πιο προσεκτική. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Όρεν –και της Αλίσα–, έπρεπε να είχα κρατήσει τις αποστάσεις μου. Όμως υπήρχε κάτι μαγνητικό σε αυτή την οικογένεια. Σε αυτά τα αγόρια.

«Φτάνουμε», είπε ο Όρεν από τη θέση του οδηγού. Ακόμα και αν είχε ακούσει τη συζήτησή μας, δεν το έδειξε. «Η διεύθυνση του σχολείου έχει ενημερωθεί για την κατάσταση. Έλεγξα και ενέκρινα τις υπηρεσίες ασφαλείας του σχολείου πριν από χρόνια, τότε που είχαν γραφτεί τα αγόρια. Θα είσαι ασφαλής εδώ, Έιβερι, αλλά δε θα πρέπει σε καμία περίπτωση να βγεις από τις σχολικές εγκαταστάσεις». Το αυτοκίνητό μας προσπέρασε μια πύλη που φρουρούνταν από φύλακες. «Θα είμαι εδώ γύρω».

Το μυαλό μου έπαψε να ασχολείται με τα γράμματα του Τομπάιας Χόθορν. Τώρα σκεφτόμουν μόνο τι με περίμενε έξω από αυτό το αυτοκίνητο. *Είναι όντως σχολείο αυτό;* αναρωτήθηκα, χαζεύοντας το κτίσμα από το παράθυρό μου. Έμοιαζε περισσότερο με πανεπιστήμιο ή με μουσείο, σαν ένα μέρος βγαλμένο από μπροσούρα, όπου όλα τα παιδιά ήταν πανέμορφα και χαμογελαστά. Ξαφνικά η σχολική στολή φάνταζε ξένη στο σώμα μου. Ένιωθα σαν τα πιτσιρίκια που πειραματίζονται με μεταμφιέσεις, βάζοντας μια κατσαρόλα στο κεφάλι για να παραστήσουν τους αστροναύτες ή πασαλείβοντας το πρόσωπό τους με κραγιόν για να παραστήσουν τις σταρ.

Για τον υπόλοιπο κόσμο ήμουν ξαφνικά μια διασημότητα. Ήμουν μια συναρπαστική ιστορία· και ένας στόχος. Όμως εδώ; Πώς ήταν δυνατόν αυτά τα παιδιά, που είχαν μεγαλώσει με τόσα χρήματα, να μην πιστεύουν ότι ένα κορίτσι σαν εμένα είναι σκέτη απάτη;

«Δε μ' αρέσει να πετάω τους γρίφους μου και να φεύγω, Μυστηριώδες

Κορίτσι...» Το χέρι του Τζέιμσον βρισκόταν ήδη στο πόμολο της πόρτας καθώς το αυτοκίνητο σταματούσε. «Αλλά θα ήταν ό,τι χειρότερο την πρώτη σου μέρα σ' αυτό το σχολείο να σε δουν να κυκλοφορείς μαζί μου».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Ο Τζέιμσον έφυγε βιαστικά. Χάθηκε μέσα σε ένα πλήθος από μπορντό μπλέιζερ και γυαλιστερά μαλλιά, ενώ εγώ καθόμουν ακόμα εκεί με τη ζώνη ασφαλείας, ανήμπορη να κουνηθώ.

«Ένα σχολείο είναι κι αυτό», μου είπε ο Όρεν. «Κι ένα τσούρμο παιδιά».

Πλούσια παιδιά. Παιδιά που σε θεωρούσαν φυσιολογικό μόνο αν οι γονείς σου ήταν νευροχειρουργοί ή μεγαλοδικηγόροι. Και που όταν μιλούσαν για πανεπιστήμια, πιθανότατα εννοούσαν το Χάρβαρντ ή το Γέιλ. Και, μέσα σε όλα αυτά τα παιδιά, να με κι εγώ, φορώντας την πλισέ καρό φούστα και το μπορντό μπλέιζερ με το σκούρο μπλε έμβλημα του σχολείου με τις λατινικές λέξεις που δεν ήξερα καν να διαβάσω.

Έβγαλα το καινούριο κινητό μου και έστειλα ένα μήνυμα στη Μαξ. *Εδώ Έιβερι. Καινούριος αριθμός κινητού. Πάρε με.*

Έριξα άλλη μια ματιά στο μπροστινό κάθισμα και ανάγκασα το χέρι μου να κινηθεί προς την πόρτα. Δεν ήταν δουλειά του Όρεν να με κανακεύει. Η δουλειά του ήταν να με προστατεύει· αλλά όχι από τα μάτια που περίμενα να καρφωθούν πάνω μου μόλις θα έβγαινα από το αυτοκίνητο.

«Θα συναντηθούμε πάλι εδώ μόλις σχολάσω;» τον ρώτησα.

«Ναι, εδώ θα είμαι».

Περίμενα άλλο ένα λεπτό, σε περίπτωση που ο Όρεν είχε να μου δώσει κάποια οδηγία ακόμα, κι έπειτα άνοιξα την πόρτα. «Σ' ευχαριστώ που με έφερες ως εδώ».

Κανείς δε με κοίταζε επίμονα. Κανείς δεν ψιθύριζε πίσω από την πλάτη μου. Μάλιστα, καθώς προχωρούσα προς τη διπλή καμάρα που σηματοδοτούσε την είσοδο στο κυρίως κτίριο, είχα τη σαφή αίσθηση ότι αυτή η αδιαφορία ήταν εσκεμμένη. Ούτε βλέμματα. Ούτε κουτσομπολιά. Μόνο μερικές φευγαλέες ματιές τότε τότε. Και όποτε κοίταζα κάποιον,

απέστρεφε αμέσως το βλέμμα του.

Σκέφτηκα ότι μάλλον αυτή η συμπεριφορά ήταν ο ορισμός της διακριτικότητας· παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσα να νιώθω σαν να είχα βρεθεί τυχαία μέσα σε μια αίθουσα χορού, όπου όλοι οι άλλοι χόρευαν ένα περίπλοκο βαλς και στροβιλίζονταν γύρω μου σαν να μην ήμουν εκεί.

Καθώς πλησίαζα στις καμάρες, ένα κορίτσι με μακριά, μαύρα μαλλιά πήγε κόντρα στο ρεύμα της εσκεμμένης αδιαφορίας, επαναστατώντας σαν καθάροαιμο άτι που προσπαθεί να τινάξει αποπάνω του έναν ανεπιθύμητο αναβάτη. Με κάρφωσε με το βλέμμα της και, ένα ένα, τα κορίτσια γύρω της ακολούθησαν το παράδειγμά της. Όταν έφτασα κοντά τους, η μελαχρινή κοπέλα με πλησίασε.

«Με λένε Θία», είπε με χαμόγελο. «Κι εσύ πρέπει να είσαι η Έιβερι». Η φωνή της ήταν ευχάριστη – σχεδόν μελωδική, σαν σειρήνας που ήξερε ότι με το τραγούδι της μπορούσε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία να πείσει τους ναυτικούς να πέσουν στη θάλασσα. «Θέλεις να σου δείξω πού είναι το γραφείο;»

«Η διευθύντρια είναι η κυρία ΜακΓκόουαν. Έχει διδακτορικό από το Πρίνστον. Θα σε κρατήσει στο γραφείο της τουλάχιστον μισή ώρα και θα σου μιλάει συνέχεια για “ευκαιρίες” και “παραδόσεις”». Αν σου προσφέρει καφέ, κοίτα να δεχτείς – τον καβουρντίζει μόνη της, είναι φανταστικός». Η Θία έμοιαζε να έχει πλήρη επίγνωση ότι ολοένα και περισσότερα κεφάλια στρέφονταν να μας κοιτάζουν. Και έμοιαζε να το χαίρεται. «Όταν η κυρία Μακ σου δώσει το πρόγραμμά σου, βεβαιώσου ότι έχεις κάθε μέρα χρόνο για μεσημεριανό διάλειμμα. Το Κάντρι Ντέι ακολουθεί το λεγόμενο “κυκλικό πρόγραμμα”, πράγμα που σημαίνει ότι λειτουργούμε με βάση έναν κύκλο έξι ημερών, παρόλο που έχουμε σχολείο μόνο πέντε μέρες την εβδομάδα. Οι τάξεις συναντιούνται από τρεις έως πέντε φορές ανά κύκλο – οπότε, αν δε ρυθμίσεις σωστά το πρόγραμμά σου, μπορεί να καταλήξεις να έχεις μάθημα αμέσως μετά το μεσημεριανό γεύμα τη μέρα Α και τη μέρα Β και να μην έχεις σχεδόν κανένα μάθημα τη μέρα Γ ή τη μέρα ΣΤ».

«Εντάξει». Το κεφάλι μου γύριζε, αλλά πίεσα τον εαυτό μου να αρθρώσει άλλη μια λέξη. «Ευχαριστώ».

«Τα άτομα σ’ αυτό το σχολείο είναι σαν νεράιδες της κελτικής μυθολογίας», είπε κεφάτα η Θία. «Δεν πρέπει να μας ευχαριστείς, εκτός κι αν θέλεις να μας χρωστάς χάρη».

Δεν ήμουν σίγουρη πώς να αντιδράσω, οπότε προτίμησα να μείνω σιωπηλή. Η Θία δε φάνηκε να προσβάλλεται. Καθώς την ακολουθούσα σε έναν μακρύ διάδρομο με παλιές φωτογραφίες τάξεων στους τοίχους, η Θία γέμιζε τη σιωπή. «Είμαστε εντάξει άτομα. Οι περισσότεροι από εμάς, δηλαδή. Όσο κυκλοφορείς μαζί μου, θα είσαι μια χαρά».

Το τελευταίο της σχόλιο με ενόχλησε. «Ούτως ή άλλως θα είμαι μια χαρά», της είπα.

«Προφανώς», είπε η Θία με έμφαση. Αυτό ήταν σπόντα για την περιουσία μου. Πέρα από κάθε αμφιβολία. Τα σκούρα μάτια της Θία συνάντησαν τα δικά μου. «Πρέπει να είναι δύσκολο να ζεις στο ίδιο σπίτι μ’ αυτά τα αγόρια», είπε, παρατηρώντας την αντίδρασή μου με ένα ενδιαφέρον τόσο έντονο, ώστε δεν κατάφερνε να το κρύψει με το χαμόγελό της.

«Μια χαρά άτομα είναι».

«Αχ, γλυκιά μου...» Η Θία κούνησε το κεφάλι. «Μπορεί να πει κανείς ένα σωρό πράγματα για τους Χόθορν, αλλά σίγουρα δε θα μπορούσε να τους χαρακτηρίσει “μια χαρά άτομα”. Ήταν ήδη τρελοί και προβληματικοί προτού έρθεις εσύ. Και θα είναι πάλι τρελοί και προβληματικοί μόλις φύγεις».

Μόλις φύγω; Πού νόμιζε ότι θα πάω;

Φτάσαμε στο βάθος του διαδρόμου και σταματήσαμε έξω από την πόρτα του γραφείου της διευθύντριας. Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και ξεχύθηκαν έξω τέσσερα αγόρια, το ένα πίσω από το άλλο. Και οι τέσσερις αιμορραγούσαν. Και οι τέσσερις χαμογελούσαν. Ο τέταρτος ήταν ο Αλεξάντερ. Με κοίταξε – κι έπειτα κοίταξε το κορίτσι που στεκόταν δίπλα μου.

«Θία...» είπε.

Η Θία του χάρισε ένα υπερβολικά γλυκό χαμόγελο κι έπειτα άπλωσε το χέρι της στο πρόσωπό του – ή, για την ακρίβεια, στα ματωμένα χείλη του. «Αλεξάντερ... Απ’ ό,τι φαίνεται, έχασες».

«Δεν υπάρχουν ηττημένοι στη Μέχρι Θανάτου Μάχη της Λέσχης Αναμέτρησης Ρομπότ», είπε ο Αλεξάντερ με απάθεια. «Υπάρχουν μόνο νικητές και συμμετέχοντες που είχαν την ατυχία να δουν τα ρομπότ τους

ν' ανατινάζονται μπρος στα μάτια τους».

Θυμήθηκα το γραφείο του Τομπάιας Χόθορν, τις πατέντες που είχα δει στους τοίχους. Άραγε ο Αλεξάντερ Χόθορν ήταν ιδιοφυΐα; Και –έβλεπα καλά;– είχε μείνει μόνο με ένα φρύδι;

Η Θία συνέχισε λες και αυτό το γεγονός δεν ήταν άξιο λόγου.
«Συνόδευσα την Έιβερι ως το γραφείο της διευθύντριας και της έδωσα μερικές εσωτερικές πληροφορίες και συμβουλές επιβίωσης στο Κάντρι Ντέι».

«Α, τι ωραία!» είπε ο Αλεξάντερ. «Έιβερι, μήπως η τόσο μεγαλόψυχη Θία Καλίγκαρις έτυχε να σου αναφέρει ότι ο θεός της είναι παντρεμένος με τη θεία μου;»

Το επώνυμο της Ζάρα ήταν Χόθορν-Καλίγκαρις.

«Έμαθα ότι η Ζάρα και ο θεός σου ψάχνουν κάποιον τρόπο να προσβάλουν τη διαθήκη». Ο Αλεξάντερ έμοιαζε να απευθύνεται στη Θία, αλλά είχα τη σαφή αίσθηση ότι στην πραγματικότητα προσπαθούσε να προειδοποιήσει μένα.

Μην εμπιστεύεσαι τη Θία.

Η Θία, απτόητη, ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ιδέα».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

«Κατάφερα να σε στριμώξω στα τμήματα Αμερικανικών Σπουδών και Φιλοσοφίας της Ενσυνειδητότητας. Στη Φυσική και στα Μαθηματικά θα συνεχίσεις με την ύλη που διδασκόσουν στο παλιό σου σχολείο, αρκεί να βεβαιωθούμε ότι αντεπεξέρχεσαι στο επίπεδο της δικής μας διδακτέας ύλης». Η κυρία ΜακΓκόουαν ήπια μια γουλιά από τον καφέ της κι εγώ τη μιμήθηκα. Ήταν πράγματι τόσο καλός όσο τον είχε περιγράψει η Θία, πράγμα που με έκανε να αναρωτηθώ κατά πόσο ήταν αλήθεια όλα τα άλλα που μου είχε πει.

Πρέπει να είναι δύσκολο να ζεις στο ίδιο σπίτι μ' αυτά τα αγόρια.

Ήταν ήδη τρελοί και προβληματικοί προτού έρθεις εσύ. Και θα είναι πάλι τρελοί και προβληματικοί μόλις φύγεις.

«Λοιπόν», συνέχισε η κυρία Μακ –όπως επέμενε να την αποκαλούν–, «όσον αφορά τα μαθήματα επιλογής θα σου πρότεινα τη Νοηματοδότηση. Έχει ως αντικείμενο τη μελέτη του τρόπου με τον οποίο μεταδίδονται τα μηνύματα μέσα από τις τέχνες και ενθαρρύνει τη συμμετοχή των μαθητών σε δράσεις που διοργανώνονται σε συνεργασία με τοπικά μουσεία, καλλιτέχνες, θιάσους, μπαλέτα, λυρικές σκηνές και ούτω καθεξής. Δεδομένης της στήριξης που παρείχε ανέκαθεν το Ίδρυμα Χόθορν σε αυτές τις δράσεις, πιστεύω ότι αυτό το μάθημα θα σου φανεί... χρήσιμο».

Το *Ίδρυμα Χόθορν*; Κατάφερα –μετά βίας– να μην επαναλάβω τις λέξεις.

«Για να καταρτίσουμε το υπόλοιπο πρόγραμμά σου, θα πρέπει να μου μιλήσεις σχετικά με τα σχέδιά σου για το μέλλον. Ποιο είναι το πάθος σου, Έιβερι;»

Ήμουν έτοιμη να ξεστομίσω τα ίδια λόγια που είχα πει και στον προηγούμενο λυκειάρχη μου, τον κύριο Άλτμαν. Είχα ένα πολύ ξεκάθαρο σχέδιο στο μυαλό μου· μόνο που το σχέδιό μου καθοριζόταν πάντοτε από τη λογική. Είχα επιλέξει ένα αντικείμενο σπουδών που θα μου εξασφάλιζε μια σταθερή και καλοπληρωμένη δουλειά. Η λογική μού έλεγε ότι θα

έπρεπε να συνεχίσω στην ίδια πορεία. Σίγουρα εδώ θα μου δίνονταν περισσότερες ευκαιρίες απ' ό,τι στο παλιό μου σχολείο. Θα με βοηθούσαν να προετοιμαστώ σωστά για τα τυποποιημένα τεστ, να αυξήσω τις πιστωτικές μονάδες που είχα αποκτήσει στο λύκειο, να έχω όλα τα πλεονεκτήματα που θα μου επέτρεπαν να τελειώσω το πανεπιστήμιο σε τρία χρόνια αντί για τέσσερα. Αν έπαιζα σωστά τα χαρτιά μου, θα έβγαινα κερδισμένη, ακόμα και αν η Ζάρα και ο άντρας της κατάφερναν με κάποιον τρόπο να μου πάρουν μέσα από τα χέρια την περιουσία που μου είχε αφήσει ο Τομπάιαν Χόθορν.

Όμως η κυρία Μακ δε με είχε ρωτήσει απλώς τι σχέδια είχα. Με είχε ρωτήσει ποιο είναι το πάθος μου. Και ακόμα κι αν οι Χόθορν κατάφερναν να προσβάλουν τη διαθήκη, πιθανότατα θα λάμβανα κάποιου είδους αποζημίωση. Άραγε πόσα εκατομμύρια θα ήταν διατεθειμένοι να μου δώσουν για να εξαφανιστώ; Στη χειρότερη περίπτωση, θα μπορούσα να πουλήσω την ιστορία μου στον Τύπο και να διεκδικήσω ένα ποσό που θα έφτανε και θα περίσσευε για τις σπουδές μου.

«Τα ταξίδια», είπα τελικά. «Πάντοτε ονειρευόμουν να ταξιδέψω· να δω καινούριους τόπους».

«Γιατί;» Η κυρία Μακ με κοίταξε ανιχνευτικά. «Τι είναι αυτό που σε έλκει στα άγνωστα μέρη; Η τέχνη; Η ιστορία; Οι άνθρωποι και η κουλτούρα τους; Ή μήπως σε γοητεύουν τα θαύματα της φύσης; Θέλεις να δεις βουνά και βραχώδη τοπία, θάλασσες και γιγάντιες σεκόγιες, τροπικά δάση και—»

«Ναι», είπα με θέρμη. Χωρίς να ξέρω γιατί, ένιωσα τα μάτια μου να καίνε από τα δάκρυα. «Όλα αυτά. *Ναι*».

Η κυρία Μακ άπλωσε το χέρι της και έπιασε το δικό μου. «Θα σου δώσω να δεις μια λίστα με τα μαθήματα επιλογής», είπε με καλοσυνάτη φωνή. «Γνωρίζω ότι, λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών της ζωής σου, δεν είναι δυνατόν να φοιτήσεις στο εξωτερικό του χρόνου, όμως έχουμε κάποια εκπληκτικά προγράμματα που θα μπορούσες να παρακολουθήσεις στο μέλλον. Θα μπορούσες ακόμα και να σκεφτείς το ενδεχόμενο να μεταθέσεις την αποφοίτησή σου για λίγο αργότερα».

Αν κάποιος μου έλεγε μία εβδομάδα νωρίτερα ότι μπορεί ένα οποιοδήποτε κίνητρο να με έβαζε στον πειρασμό να παραμείνω στο λύκειο έστω και ένα λεπτό παραπάνω απ' όσο χρειαζόταν, θα τον

αποκαλούσα τρελό. Όμως το Κάντρι Ντέι δεν ήταν ένα συνηθισμένο, φυσιολογικό σχολείο.

Δεν υπήρχε πια τίποτα συνηθισμένο και φυσιολογικό στη ζωή μου.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η Μαξ μου τηλεφώνησε γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι. Με το σύστημα του κυκλικού προγράμματος στο Χάιτς Κάντρι Ντέι, είχα το περιθώριο να κάνω ό,τι ήθελα όποτε είχα κενό. Μπορούσα να περιφέρομαι στους διαδρόμους. Μπορούσα να περνάω τον χρόνο μου στην αίθουσα χορού, στον σκοτεινό θάλαμο ή σε ένα από τα γυμναστήρια. Εγώ αποφάσιζα πότε θα έτρωγα μεσημεριανό. Έτσι, όταν μου τηλεφώνησε η Μαξ και τρύπωσα σε μια άδεια τάξη, κανείς δε με σταμάτησε και κανείς δε μου έδωσε σημασία.

«Αυτό το μέρος είναι παράδεισος», είπα στη Μαξ. *«Πραγματικός παράδεισος»*.

«Η έπαυλη;» ρώτησε η Μαξ.

«Το σχολείο», είπα παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Πού να δεις το πρόγραμμά μου! Και τα μαθήματα!»

«Είβερι», είπε με σοβαρό τόνο η Μαξ. «Αν έχω καταλάβει καλά, έχεις κληρονομήσει μια αμύθητη περιουσία. Κι εσύ θέλεις να μου μιλήσεις για το καινούριο σου σχολείο;»

Ήθελα να της μιλήσω για ένα σωρό πράγματα. Έπρεπε να στύψω το μυαλό μου για να θυμηθώ τι της είχα ήδη πει και τι δεν ήξερε ακόμα. «Ο Τζέιμσον Χόθορν μου έδειξε το γράμμα που του άφησε ο παππούς του – είναι ένα παρανοϊκό μήνυμα, ένα περίπλοκο αίνιγμα. Ο Τζέιμσον είναι σίγουρος ότι το ίδιο ισχύει και για μένα: ότι είμαι ένα αίνιγμα και ότι πρέπει να βρει τη λύση».

«Αυτή τη στιγμή χαζεύω μια φωτογραφία του Τζέιμσον Χόθορν», δήλωσε η Μαξ. Άκουσα ένα καζανάκι στο βάθος και συνειδητοποίησα ότι πρέπει να ήταν στις τουαλέτες – σε ένα σχολείο που, σε αντίθεση με το δικό μου, δεν επέτρεπε στους μαθητές να κάνουν ό,τι ήθελαν στον ελεύθερο χρόνο τους. «Είναι ομολογουμένως πολύ παύλα».

Μου πήρε μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβω τι εννοούσε. «Μαξ!»

«Εγώ απλώς εννοώ ότι φαίνεται να χειρίζεται καλά τα σημεία στίξης.

Έχω την αίσθηση ότι ξέρει να χρησιμοποιεί πολύ σωστά τις παύλες. Και, μάλιστα, είμαι σίγουρη ότι τις χρησιμοποιεί συχνά».

«Δεν έχω ιδέα τι εννοείς πλέον», της είπα.

Μπορούσα σχεδόν να ακούσω το κατεργάρικο χαμόγελό της. «Ούτε εγώ! Οπότε θα το κόψω τώρα, γιατί δεν έχουμε και πολύ χρόνο στη διάθεσή μας. Οι γονείς μου έχουν φρικάρει μ' αυτή τη φάση. Δεν είναι κατάλληλη περίοδος για να την κοπανάω κι απ' τα μαθήματα».

«Οι γονείς σου έχουν φρικάρει;» ρώτησα συνοφρυωμένη. «Γιατί;»

«Είβερι, έχεις ιδέα πόσα τηλεφωνήματα έχω λάβει; Ένας ρεπόρτερ ήρθε στο σπίτι μας. Η μαμά μου με απειλεί ότι θα μου κλείσει τους λογαριασμούς μου στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, το μέιλ μου, τα πάντα».

Δε θεωρούσα ποτέ ότι η φιλία μου με τη Μαξ είχε γίνει βούκινο, αλλά δεν ήταν και επτασφράγιστο μυστικό.

«Θέλουν να σου πάρουν συνέντευξη οι δημοσιογράφοι;» ρώτησα, προσπαθώντας να χωνέψω την πληροφορία. «Για μένα;»

«Δεν έχεις δει ειδήσεις;» με ρώτησε η Μαξ.

Ξεροκατάπια. «Όχι».

Ακολούθησε μια παύση. «Τότε... καλύτερα να μη δεις». Αυτή η συμβουλή τα έλεγε όλα. «Είναι εντελώς σουρεαλιστικό αυτό που σου συνέβη, Έιβερι. Σίγουρα είσαι καλά;»

Ξεφύσηξα για να απομακρύνω μια τρίχα από το πρόσωπό μου. «Είμαι μια χαρά. Η δικηγόρος μου και ο υπεύθυνος ασφαλείας μου με διαβεβαίωσαν ότι είναι μάλλον απίθανο να γίνει κάποια απόπειρα δολοφονίας εναντίον μου».

«Έχεις σωματοφύλακα;» ρώτησε η Μαξ με δέος. «Τι στον λούτσο! Η ζωή σου είναι πλέον πολύ χλιδάτη...»

«Έχω υπαλλήλους, υπηρέτες – που με μισούν, επί τη ευκαιρία. Το σπίτι είναι απεριγράπτο, δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα. Για να μη μιλήσω για τους Χόθορν... Αυτά τα αγόρια, Μαξ, έχουν στο ιστορικό τους πατέντες και παγκόσμια ρεκόρ και—»

«Τώρα βλέπω φωτογραφίες όλων των εγγονών», είπε η Μαξ. «Ποπό, φιλενάδα, είναι όλοι πολύ έξυπνοι!»

«Έξι;» επανέλαβα.

«Φέξει;» έκανε άλλη μια απόπειρα.

Γέλασα με ένα ρουθούνισμα. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολύ

χρησιμοποιούν να της μιλήσω, μέχρι τη στιγμή που την αισθάνθηκα στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Συγγνώμη, Έιβ, πρέπει να κλείσω. Στείλε μου μήνυμα, αλλά...»

«Να προσέξω τι θα γράψω», συμπλήρωσα.

«Και στο μεταξύ κοίτα ν' αγοράσεις κάνα ωραίο δώρο για τον εαυτό σου».

«Σαν τι;» ρώτησα

«Θα σου στείλω μια λίστα», μου υποσχέθηκε. «Σ' αγαπάω, βλαμμένο».

«Κι εγώ σ' αγαπάω, Μαξ». Έμεινα με το τηλέφωνο στ' αυτί για ένα δυο δευτερόλεπτα αφότου το κλείσαμε. *Μακάρι να ήσουν εδώ.*

Με τα πολλά, κατάφερα να βρω την καφετέρια. Είδα καμιά εικοσαριά άτομα να κάθονται εκεί και να τρώνε το μεσημεριανό τους. Ανάμεσά τους ήταν και η Θία. Έσπρωξε με το πόδι της μια καρέκλα, για να με προσκαλέσει να καθίσω μαζί της.

Είναι ανιψιά της Ζάρα, υπενθύμισα στον εαυτό μου. Και η Ζάρα θέλει να με ξαποστείλει. Παρ' όλα αυτά, κάθισα δίπλα της.

«Συγγνώμη αν το παράκανα σήμερα το πρωί». Η Θία έριξε μια ματιά στις άλλες κοπέλες που κάθονταν στο τραπέζι της. Ήταν όλες τόσο απερίγραπτα περιποιημένες και όμορφες όσο κι εκείνη. «Σκέφτηκα απλώς ότι, αν ήμουν στη θέση σου, δε θα ήθελα να έχω μαύρα μεσάνυχτα».

Κατάλαβα αμέσως ότι ήταν δόλωμα, αλλά δεν μπόρεσα να αντισταθώ.

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησα.

«Για τους εγγονούς του Χόθορν. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, όλα τ' αγόρια ήθελαν να τους μοιάσουν· και όλα τα άτομα που γουστάρουν αγόρια ήθελαν να τα φτιάξουν μαζί τους. Έχουν αυτό το κάτι στην εμφάνισή τους... Στη συμπεριφορά τους...» Η Θία σώπασε για λίγο. «Ακόμα και αν έχεις την παραμικρή σχέση με τους Χόθορν, οι άλλοι σε αντιμετωπίζουν διαφορετικά».

«Παλιότερα ο Αλεξάντερ κι εγώ διαβάζαμε μαζί μερικές φορές», είπε ένα από τα άλλα κορίτσια. «Προτού...» Άφησε τη φράση της ανολοκλήρωτη.

Προτού... τι; Ήταν προφανές ότι κάτι μου διέφευγε – κάτι σημαντικό.

«Ήταν θεοί», είπε η Θία με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. «Και όταν ήσουν δίπλα τους, ένιωθες κι εσύ σαν θεός».

«Ένιωθες αήττητος», πρόσθεσε μια άλλη κοπέλα.

Θυμήθηκα τον Τζέιμσον να πηδάει από το μπαλκόνι του δευτέρου ορόφου τη μέρα που γνωριστήκαμε, τον Γκρέισον να κάθεται στο γραφείο του κυρίου Άλτμαν και να διώχνει τον λυκειάρχη από το δωμάτιο με ένα ανασήκωμα του φρυδιού. Κι έπειτα έφερα στον νου μου τον Αλεξάντερ, με το ανάστημά του που έφτανε κοντά στα δύο μέτρα. Τον θυμήθηκα να χαμογελάει, να αιμορραγεί, να μιλάει για ρομπότ που ανατινάσσονται.

«Μόνο που τα φαινόμενα απατούν», μου είπε η Θία. «Δε θα ήθελα να ζω στο ίδιο σπίτι με τους Χόθορν».

Άραγε προσπαθούσε να με επηρεάσει; Αν έφευγα από την Οικία Χόθορν –αν αποφάσιζα να μη μείνω εκεί–, θα έχανα την κληρονομιά. Μήπως το ήξερε αυτό η Θία; Μήπως ήταν βαλτή από τον θείο της;

Όταν έφτασα στο σχολείο το πρωί, περίμενα ότι όλοι θα με αντιμετώπιζαν σαν να ήμουν σκουπίδι. Δε θα ξαφνιαζόμουν αν τα κορίτσια του Κάντρι Ντέι εκδήλωναν κτητικότητα για τους Χόθορν ή αν όλα τα παιδιά, αρσενικού και θηλυκού γένους, έδειχναν απέχθεια ως ένδειξη συμπαράστασης στα αγόρια. Όμως η στάση της Θία ήταν εντελώς απρόσμενη.

«Πρέπει να φύγω», είπα. Σηκώθηκα, αλλά και η Θία σηκώθηκε μαζί μου.

«Μπορείς να σκέφτεσαι ό,τι θέλεις για μένα», είπε. «Όμως ξέρεις τι έπαθε η τελευταία συμμαθήτριά μας που έμπλεξε με τα αγόρια της οικογένειας Χόθορν; Η τελευταία κοπέλα που περνούσε ώρες ολόκληρες σ' εκείνο το σπίτι; Πέθανε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Έφυγα από την καφετέρια αμέσως μόλις κατέβασα βιαστικά το φαγητό μου. Δεν είχα ιδέα πού θα μπορούσα να κρυφτώ μέχρι το επόμενο μάθημά μου και δεν ήμουν καθόλου σίγουρη ότι η Θία έλεγε ψέματα. *Η τελευταία κοπέλα που περνούσε ώρες ολόκληρες σ' εκείνο το σπίτι;* Τα λόγια της έπαιζαν σε λούπα μες στο μυαλό μου. *Πέθανε!*

Είχα ήδη φτάσει στο τέρμα ενός διαδρόμου και ετοιμαζόμουν να στρίψω σε έναν άλλον, όταν ο Αλεξάντερ Χόθορν πετάχτηκε μπροστά μου μέσα από ένα εργαστήριο, κρατώντας κάτι που έμοιαζε με μηχανικό δράκο.

Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν τα λόγια της Θία.

«Έτσι όπως σε κόβω, μου φαίνεται ότι χρειάζεσαι έναν ρομποτικό δράκο», μου είπε ο Αλεξάντερ. «Ορίστε», είπε και έσπρωξε τον δράκο στα χέρια μου.

«Τι να το κάνω αυτό το πράγμα;» ρώτησα.

«Εξαρτάται. Χρειάζεσαι οπωσδήποτε τα φρύδια σου;» Ο Αλεξάντερ ανασήκωσε όσο πιο ψηλά μπορούσε το φρύδι που του είχε απομείνει.

Προσπάθησα να σκεφτώ κάποια απάντηση, αλλά το μυαλό μου είχε βραχυκυκλώσει. *Η τελευταία κοπέλα που περνούσε ώρες ολόκληρες σ' εκείνο το σπίτι; Πέθανε!*

«Πεινάς;» με ρώτησε ο Αλεξάντερ. «Η αίθουσα εστίασης είναι εκεί πίσω».

Παρόλο που με εκνεύριζε η σκέψη ότι είχα αφήσει τη Θία να νικήσει, αποφάσισα να είμαι πιο επιφυλακτική – με τον Αλεξάντερ, με ό,τι είχε σχέση με τους Χόθορν. «Αίθουσα εστίασης;» επανέλαβα, προσπαθώντας να ακουστώ φυσιολογική.

Ο Αλεξάντερ χαμογέλασε. «Σημαίνει “καφετέρια” στη γλώσσα των προπαρασκευαστικών τμημάτων».

«Δεν υπάρχει τέτοια γλώσσα», επεσήμανα.

«Σε λίγο θα μας πεις ότι δεν υπάρχουν και τα γαλλικά». Ο Αλεξάντερ χτύπησε απαλά τον ρομποτικό δράκο στο κεφάλι. Ο δράκος ρεύτηκε και

έφτυσε μια λεπτή δέσμη καπνού.

Τα φαινόμενα απατούν, αντήχησε μες στο κεφάλι μου η προειδοποίηση της Θία.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Αλεξάντερ κι έπειτα κροτάλισε τα δάχτυλά του. «Σε επηρέασε η Θία, ε;»

Του έδωσα πίσω τον δράκο προτού εκραγεί στα χέρια μου. «Δε θέλω να μιλήσω για τη Θία».

«Εντελώς τυχαία», είπε ο Αλεξάντερ, «κι εγώ δε γουστάρω να μιλάω για τη Θία. Μήπως θα ήθελες αντ' αυτού να συζητήσουμε για το χθεσινοβραδινό τετ α τετ σου με τον Τζέιμσον;»

Ήξερε ότι ο αδελφός του είχε έρθει στο δωμάτιό μου!

«Δεν ήταν τετ α τετ».

«Άντε πάλι με την απέχθειά σου για τα γαλλικά». Ο Αλεξάντερ με κοίταξε εξεταστικά. «Ο Τζέιμσον σου έδειξε το γράμμα του, έτσι δεν είναι;»

Δεν είχα ιδέα αν αυτό έπρεπε να παραμείνει μυστικό.

«Ο Τζέιμσον πιστεύει ότι το γράμμα του κρύβει κάποιο στοιχείο», είπα τελικά.

Ο Αλεξάντερ έμεινε αμίλητος για λίγο κι έπειτα έδειξε με το κεφάλι προς την αντίθετη κατεύθυνση απ' αυτή της αίθουσας εστίασης. «Έλα μαζί μου».

Τον ακολούθησα, μια και η μοναδική άλλη επιλογή μου ήταν να αναζητήσω άλλη μια άδεια αίθουσα για να κρυφτώ.

«Έχανα συνέχεια», είπε ξαφνικά ο Αλεξάντερ καθώς στρίβαμε σε μια γωνία. «Τα πρωινά του Σαββάτου, όταν ο παππούς μάς έβαζε να λύσουμε κάποιον γρίφο, πάντοτε έχανα». Δεν είχα ιδέα γιατί μου το έλεγε αυτό.

«Ήμουν ο μικρότερος. Και δεν ήμουν καθόλου ανταγωνιστικός. Ενδιαφερόμουν περισσότερο για τα σκόουν και τις περίπλοκες μηχανές».

«Αλλά...» τον παρότρυνα. Αντιλαμβανόμουν από τον τόνο της φωνής του ότι υπήρχε ένα «αλλά».

«Αλλά», συνέχισε ο Αλεξάντερ, «όσο οι αδελφοί μου προσπαθούσαν να βγάλουν ο ένας τον άλλον απ' τη μέση για να νικήσουν στην κούρσα, εγώ μοιραζόμουν γενναιόδωρα τα σκόουν μου με τον παππού μας. Ήταν φοβερά ομιλητικός – μια αστείρευτη πηγή ιστοριών, πληροφοριών και αντιφάσεων. Θέλεις να σου πω μία απ' αυτές;»

«Μία από τις αντιφάσεις;» ρώτησα.

«Όχι, τις πληροφορίες». Ο Αλεξάντερ κούνησε τα φρύδια του – βασικά, το φρύδι του. «Δεν είχε μεσαία ονόματα».

«Τι πράγμα;» είπα.

«Το επίσημο όνομα του παππού μου ήταν Τομπάιας Χόθορν», μου είπε ο Αλεξάντερ. «Χωρίς μεσαία ονόματα».

Αναρωτήθηκα αν ο ηλικιωμένος άντρας είχε υπογράψει με τον ίδιο τρόπο τα γράμματα του Τζέιμσον και του Αλεξάντερ. *Τομπάιας Πενΐαν Χόθορν*. Στο δικό μου γράμμα είχε σημειώσει μόνο τα αρχικά του: τέσσερα γράμματα.

«Αν σου ζητούσα να δω το γράμμα σου, θα μου το έδειχνες;» ρώτησα τον Αλεξάντερ. Μου είχε πει ότι συνήθως έχανε στα παιχνίδια του παππού τους. Όμως αυτό δε σήμαινε ότι δε συμμετείχε σε αυτό εδώ το παιχνίδι.

«Τι το διασκεδαστικό θα είχε αυτό;» Σταμάτησε μπροστά σε μια βαριά ξύλινη πόρτα. «Εδώ θα είσαι ασφαλής από τη Θία. Υπάρχουν μέρη που δεν τολμάει να επισκεφτεί».

Κοίταξα μέσα από το γυάλινο φύλλο της πόρτας. «Η βιβλιοθήκη;»

«Το σπουδαστήριο», με διόρθωσε ο Αλεξάντερ με ένα πονηρό χαμόγελο. «Έτσι λέγεται η βιβλιοθήκη στη γλώσσα των προπαρασκευαστικών τμημάτων. Είναι συμπαθητικό μέρος για ν' αράξεις όταν έχεις κενό και θέλεις να μείνεις για λίγο μόνη σου».

Άνοιξα διστακτικά την πόρτα. «Θα έρθεις;» τον ρώτησα.

Ο Αλεξάντερ έκλεισε τα μάτια του. «Δεν μπορώ», απάντησε δίχως καμία άλλη εξήγηση. Καθώς τον κοίταζα να απομακρύνεται, ένιωθα απόλυτα σίγουρη ότι μου διέφευγε κάποιο σημαντικό στοιχείο.

Ίσως πολλά σημαντικά στοιχεία.

Η τελευταία κοπέλα που περνούσε ώρες ολόκληρες σ' εκείνο το σπίτι; Πέθανε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Το σπουδαστήριο έμοιαζε περισσότερο με βιβλιοθήκη πανεπιστημίου παρά λυκείου. Παντού στην αίθουσα υπήρχαν ανσίδες, βιτρό και αμέτρητα ράφια κατάφορτα με βιβλία όλων των ειδών, ενώ στο κέντρο ήταν τοποθετημένα περίπου δέκα ορθογώνια, μοντέρνα τραπέζια με ενσωματωμένα φώτα στην επιφάνειά τους και τεράστιους μεγεθυντικούς φακούς στερεωμένους στο πλάι.

Τα τραπέζια ήταν άδεια, εκτός από ένα. Πρόσεξα ένα κορίτσι που καθόταν εκεί, με την πλάτη του στραμμένη προς το μέρος μου. Είχε κόκκινα μαλλιά, στην πιο σκούρα κοκκινωπή απόχρωση που είχα δει ποτέ. Κάθισα σε ένα τραπέζι που βρισκόταν αρκετά μακριά της και έβλεπε προς την πόρτα. Στην αίθουσα επικρατούσε σιωπή – ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν το φυλλομέτρημα του βιβλίου που διάβαζε το κορίτσι.

Έβγαλα από το σακίδιό μου το γράμμα του Τζέιμσον κι έπειτα το δικό μου. *Πενΐαν*. Διέτρεξα με το δάχτυλό μου τα ονόματα με τα οποία είχε υπογράψει ο Τομπάιας Χόθορν την επιστολή του Τζέιμσον κι ύστερα κοίταξα τα αρχικά στην υπογραφή της δικής μου επιστολής. Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν ο ίδιος. Κάτι δε μου πήγαινε καλά, αλλά δεν άργησα να το εντοπίσω. *Ο Τομπάιας Χόθορν είχε χρησιμοποιήσει αυτά τα μεσαία ονόματα και στη διαθήκη του*. Μήπως αυτή ήταν η παγίδα; Μήπως αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να ακυρωθεί η διαθήκη;

Έστειλα ένα μήνυμα στην Αλίσα. Έλαβα αμέσως απάντηση. *Η αλλαγή του ονόματος πραγματοποιήθηκε με νόμιμες διαδικασίες πριν από χρόνια. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος*.

Ο Αλεξάντερ είχε πει ότι το επίσημο όνομα του παππού του ήταν Τομπάιας Χόθορν, χωρίς μεσαία ονόματα. Γιατί να μοιραστεί μαζί μου αυτή την πληροφορία; Αμφιβάλλοντας ότι θα κατάφερνα ποτέ να καταλάβω οποιονδήποτε με το επώνυμο Χόθορν, πήρα τον μεγεθυντικό φακό που ήταν στερεωμένος στο τραπέζι. Είχε ίδιο μέγεθος με το χέρι μου. Έβαλα πλάι πλάι τις δύο επιστολές κάτω από τον φακό και άναψα τα

ενσωματωμένα φώτα του τραπέζιού.

Να 'ναι καλά τα ιδιωτικά σχολεία.

Το χαρτί ήταν αρκετά χοντρό ώστε να μην το διαπερνά το φως, όμως ο φακός δεκαπλασίασε με άνεση το μέγεθος των γραμμάτων. Εξέτασα πρώτα την επιστολή του Τζέιμσον, εστιάζοντας τον φακό στην υπογραφή. Τώρα μπορούσα να διακρίνω στον γραφικό χαρακτήρα του Τομπάιας Χόθορν αρκετές λεπτομέρειες που μου είχαν διαφύγει. Μία ελαφρά κλίση στα ρ. Μια ασυμμετρία στα κεφαλαία Τ. Και στο κρίσιμο σημείο, στα μεσαία του ονόματα, υπήρχε ένα κενό μικρότερο από τα κενά που υπήρχαν ανάμεσα σε οποιεσδήποτε άλλες λέξεις της επιστολής του. Εξετάζοντας τα δύο μεσαία ονόματα με τον μεγεθυντικό φακό, πρόσεξα ότι έμοιαζαν να σχηματίζουν μία λέξη.

ΠενΊαν. *Πενίαν*. «Μήπως εννοεί ότι άφησε την οικογένειά του σε κατάσταση πενίας;» αναρωτήθηκα μεγαλόφωνα. Ήταν μια ερμηνεία τραβηγμένη απ' τα μαλλιά, αλλά παρ' όλα αυτά δε μου φαινόταν τόσο παράλογη, δεδομένου ότι, αφενός, ο Τζέιμσον ήταν σίγουρος ότι αυτό το γράμμα έκρυβε κάποιο στοιχείο και, αφετέρου, ο Αλεξάντερ είχε φροντίσει να με πληροφορήσει ότι ο παππούς του δεν είχε μεσαία ονόματα. Αν ο Τομπάιας Χόθορν είχε αλλάξει με νόμιμες διαδικασίες το όνομά του για να προσθέσει το «ΠενΊαν», τότε σίγουρα είχε επιλέξει ο ίδιος αυτό το όνομα. *Όμως, για ποιον λόγο;*

Σήκωσα τα μάτια μου από το γράμμα, καθώς θυμήθηκα ξαφνικά ότι δεν ήμουν μόνη στη βιβλιοθήκη. Όμως το κορίτσι με τα σκούρα κόκκινα μαλλιά είχε φύγει. Έστειλα άλλο ένα μήνυμα στην Αλίσα: *Πότε άλλαξε ο Τ. Χ. το όνομά του;*

Μήπως το άλλαξε όταν αποφάσισε να αφήσει την οικογένειά του σε κατάσταση πενίας –ή, εν πάση περιπτώσει, στην κατάσταση που οι δισεκατομμυριούχοι θεωρούν πενία–, προκειμένου να αφήσει τα πάντα σ' εμένα;

Ένα λεπτό αργότερα έλαβα ένα μήνυμα, αλλά δεν ήταν από την Αλίσα. Ήταν από τον Τζέιμσον. Δεν είχα ιδέα πώς είχε βρει τον αριθμό μου – του καινούριου κινητού μου ή και του παλιού.

Το βρήκα, Μυστηριώδες Κορίτσι. Εσύ;

Κοίταξα γύρω μου, νιώθοντας ότι μπορεί να με παρακολουθούσε από κάποιο σημείο της αίθουσας, αλλά, απ' όσο μπορούσα να διακρίνω, ήμουν μόνη.

Εννοείς τα μεσαία ονόματα; πληκτρολόγησα.

Όχι. Περίμενα ένα ολόκληρο λεπτό μέχρι να φτάσει το επόμενο μήνυμα. Το κλείσιμο της επιστολής.

Το βλέμμα μου ταξίδεψε στην τελευταία αράδα του γράμματος του Τζέιμσον. Ακριβώς πριν από την υπογραφή, υπήρχε μία φράση: *Δεν είμαστε όλοι ανοιχτά βιβλία.*

Άραγε σε τι αναφερόταν; Στον εαυτό του, τον πάτερ φαμίλια που πέθανε χωρίς να πει ποτέ στην οικογένειά του ότι ήταν άρρωστος; Στα παιχνίδια που εξακολουθούσε να παίζει ακόμα και μετά τον θάνατό του; Στην ανεξήγητη απόφασή του να τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια των παιδιών του και των εγγονών του;

Έριξα άλλη μια ματιά στο sms του Τζέιμσον κι έπειτα χαμήλωσα πάλι το βλέμμα στο γράμμα και το διάβασα από την αρχή. *Είναι καλύτερος ο διάβολος που γνωρίζεις παρά ο διάβολος που δε γνωρίζεις – ή μήπως όχι; Η δύναμη διαφθείρει· η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα. Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός. Τίποτα δεν είναι αθάνατο, εκτός από τον θάνατο. Έχει ο καιρός γυρίσματα.*

Μπήκα στη θέση του Τζέιμσον. Σκέφτηκα πώς θα ένιωθα αν λάμβανα αυτό το γράμμα – αν, αντί για τις απαντήσεις που περίμενα, έβλεπα αυτές τις κοινοτοπίες. Αυτές τις παροιμίες. Το μυαλό μου πρότεινε αυτόν τον εναλλακτικό όρο και τα μάτια μου στάθηκαν ξανά στο κλείσιμο της επιστολής. Ο Τζέιμσον πίστευε ότι αναζητούσαμε κάποιο λογοπαίγνιο, ή κάποιον κώδικα. Κάθε φράση αυτού του γράμματος ήταν ένα απόφθεγμα· ή μία ελαφρώς παραλλαγμένη εκδοχή μιας παροιμίας.

Κάθε φράση, εκτός από μία.

Δεν είμαστε όλοι ανοιχτά βιβλία. Ήμουν αφηρημένη στο μεγαλύτερο μέρος του μαθήματος όταν η φιλόλογος στο παλιό μου σχολείο μιλούσε για τις παροιμίες, αλλά θυμόμουν μόνο μία που τελείωνε με αυτές τις δύο λέξεις.

«Μήπως σου λέει κάτι η φράση “*Δεν είμαστε όλοι ανοιχτά βιβλία*”;» ρώτησα τον Τζέιμσον.

Μου απάντησε στη στιγμή. «*Συγχαρητήρια, Κληρονόμε!*» Κι ύστερα από ένα λεπτό: «*Εννοείται ότι μου λέει κάτι*».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

«Μπορεί η ερμηνεία μας να είναι παρατραβηγμένη», είπα κάμποσες ώρες αργότερα. Ο Τζέιμσον κι εγώ βρισκόμασταν στην κυκλική βιβλιοθήκη της Οικίας Χόθορν, κοιτάζοντας τα αμέτρητα βιβλία στα ράφια που ορθώνονταν σε ύψος πέντε μέτρων, από το πάτωμα ως την οροφή.

«Είτε είσαι Χόθορν από γεννησιμιού σου είτε γίνεσαι Χόθορν στην πορεία, σίγουρα κρύβεται ένα αίνιγμα σε κάθε ιστορία», απήγγειλε μελωδικά ο Τζέιμσον, σαν παιδί που πηδάει σχοινάκι. Όμως όταν απέστρεψε το βλέμμα του από τα ράφια και με κοίταξε, πρόσεξα ότι δεν υπήρχε τίποτα το παιδικό στην έκφρασή του. «Όλα κρύβουν κάτι στην Οικία Χόθορν».

Όλα, σκέφτηκα. Και όλοι.

«Ξέρεις πόσες φορές στη ζωή μου με έχουν οδηγήσει σε αυτό εδώ το δωμάτιο οι γρίφοι του παππού μου;» Ο Τζέιμσον έκανε μια αργή περιστροφή. «Αν ήξερε πόσο άργησα να βρω τη λύση, θα έτριζαν τα κόκαλά του».

«Τι πιστεύεις ότι ψάχνουμε;» τον ρώτησα.

«Εσύ τι πιστεύεις ότι ψάχνουμε, Κληρονόμει;» Ο Τζέιμσον είχε έναν τρόπο να διατυπώνει τα πάντα σαν να ήταν είτε πρόκληση είτε πρόσκληση. Είτε και τα δύο.

Συγκεντρώσου, είπα στον εαυτό μου. Βρισκόμουν εδώ επειδή αναζητούσα απαντήσεις τόσο διακαώς όσο το αγόρι δίπλα μου. «Αν το στοιχείο είναι η φράση “Δεν είμαστε όλοι ανοιχτά βιβλία”», είπα στριφογυρίζοντας τον γρίφο στο μυαλό μου, «τότε μάλλον πρέπει να αναζητήσουμε κάποιο βιβλίο ή κάποιο εξώφυλλο. Ή ίσως πρέπει να ανοίξουμε ορισμένα βιβλία, για να ελέγξουμε αν είναι συμβατά με τα εξώφυλλά τους...»

«Δηλαδή, μπορεί να ψάχνουμε ένα βιβλίο που δεν ταιριάζει με το εξώφυλλό του;» Η έκφραση του Τζέιμσον δεν πρόδιδε τη γνώμη του γι’ αυτή την εικασία.

«Μπορεί και να κάνω λάθος».

Ο Τζέιμσον σούφρωσε τα χείλη του – δεν ήταν ακριβώς χαμόγελο, ούτε μειδίαμα. «Όλοι κάνουμε λάθη πότε πότε, Κληρονόμε».

Μια πρόσκληση· και μια πρόκληση. Δεν είχα την παραμικρή πρόθεση να κάνω οποιοδήποτε λάθος – τουλάχιστον με τον Τζέιμσον. Και όσο νωρίτερα θυμόταν αυτή την πρόθεση το σώμα μου, τόσο το καλύτερο. Γύρισα την πλάτη μου στον Τζέιμσον κι έκανα μια αργή στροφή γύρω από τον εαυτό μου, εξετάζοντας προσεκτικά το δωμάτιο. Όταν σήκωνες τα μάτια σου στα ράφια, ένιωθες σαν να βρισκόσουν στο χείλος του Γκραντ Κάνιον. Ήμασταν περικυκλωμένοι από βιβλία που έφταναν ως την πανύψηλη οροφή.

«Πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες βιβλία εδώ μέσα», είπα. Η βιβλιοθήκη ήταν τόσο μεγάλη, τα ράφια ήταν τόσο ψηλά, ώστε αν πράγματι ψάχναμε ένα βιβλίο με ασύμβατο εξώφυλλο, θα ήταν σαν να ψάχναμε ψύλλους στ' άχυρα. «Θα μας πάρει ώρες».

Ο Τζέιμσον χαμογέλασε – το χαμόγελό του ήταν πλατύ αυτή τη φορά. «Μη λες βλακείες, Κληρονόμε. Θα μας πάρει μέρες».

Ξεκινήσαμε την αναζήτηση σιωπηλοί. Κανένας από τους δυο μας δε σταμάτησε την ώρα του βραδινού γεύματος. Ένα ρίγος έξαψης διέτρεχε το κορμί μου κάθε φορά που συνειδητοποιούσα ότι κρατούσα στα χέρια μου την πρώτη έκδοση ενός βιβλίου. Πότε πότε άνοιγα ένα βιβλίο και διαπίστωνα ότι ήταν υπογεγραμμένο από τον συγγραφέα. Στίβεν Κινγκ. Τζ. Κ. Ρόουλινγκ. Τόνι Μόρισον. Τελικά κατάφερα να πάψω να χαζεύω με δέος τα βιβλία που κρατούσα στα χέρια μου. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου, είχα χάσει την επαφή μου με το περιβάλλον. Οι κινήσεις μου ήταν πλέον μηχανικές καθώς τα χέρια μου έβγαζαν τα βιβλία από τα ράφια και τα καλύμματα των εξωφύλλων από τα βιβλία, τοποθετούσαν ξανά τα καλύμματα και επανατοποθετούσαν τα βιβλία στη θέση τους. Άκουγα τον Τζέιμσον λίγο παραπέρα. Ένιωθα την παρουσία του μες στο δωμάτιο όσο ο καθένας μας έψαχνε τα ράφια που του αναλογούσαν. Κι έτσι όπως προχωρούσαμε ράφι το ράφι, πλησιάζαμε ολοένα και περισσότερο ο ένας τον άλλον. Εκείνος είχε αναλάβει τα ψηλότερα ράφια, εγώ τα χαμηλότερα. Όσπου κάποια στιγμή σήκωσα το βλέμμα και τον είδα ακριβώς αποπάνω μου.

«Μήπως σπαταλάμε τον χρόνο μας;» ρώτησα. Η ερώτησή μου αντήχησε μες στο δωμάτιο.

«Ο χρόνος είναι χρήμα, Κληρονόμε. Έχεις μπόλικο για σπατάλη».

«Σταμάτα να με αποκαλείς “Κληρονόμο”».

«Μα κάπως πρέπει να σε αποκαλώ. Και, απ’ ό,τι κατάλαβα, δε σου άρεσε ούτε το “Μυστηριώδες Κορίτσι” ούτε η σύντμησης του».

Με το ζόρι κρατήθηκα να μην του πω ότι εγώ απέφευγα να τον αποκαλώ οτιδήποτε. Δεν είχα προφέρει το όνομά του ούτε μία φορά από τη στιγμή που είχαμε μπει στη βιβλιοθήκη. Για κάποιον λόγο όμως, αντί να του πετάξω αυτή την οργισμένη απάντηση, σήκωσα το κεφάλι, τον κοίταξα και ξεστόμισα μια εντελώς άσχετη ερώτηση.

«Τι εννοούσες σήμερα το πρωί, όταν μου είπες στο αυτοκίνητο πως θα ήταν ό,τι χειρότερο να με δουν να κυκλοφορώ μαζί σου στο σχολείο;»

Τον άκουγα να βγάζει βιβλία από τα ράφια και καλύμματα εξωφύλλων από τα βιβλία κι έπειτα να τα τοποθετεί στη θέση τους –ξανά και ξανά–, προτού τελικά λάβω μια απάντηση. «Πέρασες μία ολόκληρη μέρα στο διακεκριμένο εκπαιδευτικό ίδρυμα Χάιτς Κάντρι Ντέι», είπε. «Τι λες να εννοούσα;»

Ήθελε οπωσδήποτε να είναι πάντοτε αυτός που έκανε τις ερωτήσεις· ήθελε οπωσδήποτε να αντιστρέφει τους ρόλους.

«Μη μου πεις ότι δεν πήρε το αυτί σου τα κουτσομπολιά», είπε χαμηλόφωνα ο Τζέιμσον πάνω από το κεφάλι μου.

Πάγωσα στη θέση μου καθώς επέστρεφαν στον νου μου όλα όσα είχα ακούσει. «Γνώρισα μια κοπέλα». Πίεσα τον εαυτό μου να συνεχίσει την έρευνα στο ράφι: να τραβήξει το βιβλίο, να βγάλει το κάλυμμα του εξωφύλλου, να τοποθετήσει ξανά το βιβλίο στη θέση του. «Τη Θία».

Ο Τζέιμσον κάγχασε. «Η Θία δεν είναι κοπέλα. Είναι ένας σίφουνας περιτυλιγμένος σ’ έναν τυφώνα τυλιγμένο σε ατσάλι· και όλα τα κορίτσια του σχολείου τη μιμούνται, πράγμα που σημαίνει ότι εδώ και έναν χρόνο θεωρούμαι μαύρο πρόβατο». Σώπασε για λίγο. «Τι σου είπε η Θία;» Η προσπάθεια του Τζέιμσον να ακουστεί χαλαρός μπορεί να με είχε ξεγελάσει αν τον αντίκριζα κατάματα, αλλά, τώρα που δεν έβλεπα στο πρόσωπό του μια αντίστοιχη, αδιάφορη έκφραση που θα μπορούσε να με πείσει, αντιλήφθηκα μια προδοτική χροιά στον τόνο της φωνής του. *Τον νοιάζει.*

Ξαφνικά ευχήθηκα να μην είχα αναφέρει τη Θία. Πιθανότατα ο στόχος της ήταν να σπείρει τη διχόνοια.

«Ειβερι;»

Ειδικά τώρα που ο Τζέιμσον με αποκάλεσε με το όνομά μου, ήμουν σίγουρη ότι όχι μόνο ήθελε μια απάντηση, αλλά ότι τη χρειαζόταν οπωσδήποτε.

«Η Θία μου μιλούσε συνέχεια για την Οικία Χόθορν», είπα επιφυλακτικά. «Με ρωτούσε πώς είναι η ζωή μου εδώ». Ήταν η αλήθεια – ή τουλάχιστον εν μέρει. «Με ρωτούσε για εσάς».

«Άραγε λέει ψέματα κάποιος που αποκαλύπτει μόνο τη μισή αλήθεια;» ρώτησε ο Τζέιμσον με αλαζονικό ύφος.

Ήθελε να μάθει όλη την αλήθεια.

«Η Θία μου μίλησε για ένα κορίτσι. Ένα κορίτσι που πέθανε». Ξεστόμισα τη φράση σαν να ξεκολλούσα τσιρότο – τόσο γρήγορα, ώστε να μην το μετανιώσω.

Πάνω από το κεφάλι μου άκουγα τον Τζέιμσον να δουλεύει τώρα με πιο αργό ρυθμό. Μέτρησα πέντε δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής μέχρι να ξαναμιλήσει. «Την έλεγαν Έμιλι».

Ήξερα –χωρίς να μπορώ να προσδιορίσω γιατί– ότι δε θα μου αποκαλύπτε αυτή την πληροφορία αν μπορούσα να δω το πρόσωπό του.

«Την έλεγαν Έμιλι», επανέλαβε. «Και δεν ήταν ένα συνηθισμένο κορίτσι».

Η ανάσα μου εγκλωβίστηκε στον λαιμό μου. Πίεσα τον εαυτό μου να εκπνεύσει και συνέχισα να ελέγχω τα βιβλία. Δεν ήθελα να καταλάβει πόσα είχα αντιληφθεί από τον τόνο τη φωνής του. *Νοιαζόταν για την Έμιλι. Εξακολουθεί να νοιάζεται.*

«Λυπάμαι πολύ», είπα. Λυπόμουν που το είχα αναφέρει· και λυπόμουν που η Έμιλι είχε πεθάνει. «Ας σταματήσουμε τη δουλειά για σήμερα». Ήταν αργά και φοβόμουν μήπως μου ξέφευγε πάλι καμιά κουβέντα που θα τη μετάνιωνα αργότερα.

Οι εξερευνητικές κινήσεις του Τζέιμσον στα ράφια του επάνω πατώματος έπαψαν και έδωσαν τη θέση τους στον ήχο των βημάτων του καθώς κατέβαινε από τη σφυρήλατη, ελικοειδή σκάλα. Στάθηκε ανάμεσα σ' εμένα και την πόρτα: «Ραντεβού αύριο την ίδια ώρα;»

Ξαφνικά ένιωσα ότι ήταν επιτακτική ανάγκη να μην επιτρέψω στον

εαυτό μου να κοιτάξει τα καταπράσινα μάτια του Τζέιμσον.

«Προχωρήσαμε αρκετά», είπα, πιέζοντας τα μέλη μου να προχωρήσουν προς την πόρτα. «Ακόμα και αν δε βρούμε κάποιον τρόπο για να συντομεύσουμε τη διαδικασία, πιστεύω ότι θα καταφέρουμε να ελέγξουμε όλα τα βιβλία ως το τέλος της εβδομάδας».

Ο Τζέιμσον έγειρε προς το μέρος μου καθώς περνούσα από μπροστά του. «Μη με μισήσεις», μου είπε με απαλή φωνή.

Γιατί να σε μισήσω; Ένιωσα τον σφυγμό μου να πάλλεται στον λαιμό μου. Επειδή είχε κάνει αυτή τη δήλωση, ή επειδή στεκόταν τόσο κοντά μου;

«Είναι πιθανό να μην ξεμπερδέψουμε ως το τέλος της εβδομάδας».

«Γιατί;» ρώτησα, ξεχνώντας ότι είχα απαγορεύσει στον εαυτό μου να τον κοιτάξει κατάματα.

Πλησίασε τα χείλη μου δίπλα στο αυτί μου. «Η Οικία Χόθορν έχει κι άλλες βιβλιοθήκες».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Πόσες βιβλιοθήκες είχε αυτό το σπίτι; Αυτό ήταν το μόνο που σκεφτόμουν καθώς απομακρυνόμουν από τον Τζέιμσον – όχι την αίσθηση του κορμιού του δίπλα στο δικό μου, όχι το γεγονός ότι η Θία δεν έλεγε ψέματα για την ύπαρξη εκείνης της κοπέλας ή για τον θάνατό της.

Έμιλι. Προσπάθησα μάταια να φιμώσω τη φωνή που ψιθύριζε μες στο κεφάλι μου. *Την έλεγαν Έμιλι.* Έφτασα στην κεντρική σκάλα, αλλά δίστασα. Αν γύριζα τώρα στην πτέρυγά μου, αν προσπαθούσα να κοιμηθώ, το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να παίζω μες στο μυαλό μου ξανά και ξανά τη συζήτηση με τον Τζέιμσον. Έριξα μια ματιά πάνω από τον ώμο μου, για να δω αν με είχε ακολουθήσει – όμως, αντί για τον Τζέιμσον, είδα τον Όρεν.

Ο σωματοφύλακάς μου με είχε διαβεβαιώσει ότι ήμουν ασφαλής εδώ. Και έδειχνε να το πιστεύει. Παρ' όλα αυτά, με ακολουθούσε παντού – παραμένοντας αόρατος μέχρι τη στιγμή που ο ίδιος αποφάσιζε να αποκαλυφθεί.

«Πας για ύπνο;» με ρώτησε ο Όρεν.

«Όχι». Δεν υπήρχε περίπτωση να με πάρει ο ύπνος, δεν υπήρχε καν περίπτωση να κλείσω τα μάτια μου. Κι έτσι, αποφάσισα να εξερευνήσω τα κατατόπια. Στο τέρμα ενός ατελείωτου διαδρόμου ανακάλυψα μια αίθουσα θεαμάτων. Δεν έμοιαζε τόσο πολύ με κινηματογραφική αίθουσα όσο με λυρική σκηνή. Οι τοίχοι είχαν μια χρυσαφένια απόχρωση. Μια κόκκινη βελούδινη κουρτίνα έκρυβε τον χώρο όπου πρέπει να βρισκόταν η σκηνή. Τα καθίσματα ήταν τοποθετημένα αμφιθεατρικά. Η οροφή ήταν αψιδωτή και, όταν πάτησα έναν διακόπτη, δεκάδες μικροσκοπικά λαμπιόνια φωτίσαν την τοξωτή καμπύλη της.

Θυμήθηκα ότι η κυρία Μακ μου είχε πει ότι το Ίδρυμα Χόθορν στήριζε τις τέχνες.

Η διπλανή αίθουσα ήταν γεμάτη με δεκάδες μουσικά όργανα. Έσκυψα για να περιεργαστώ ένα βιολί με ένα εγχάρακτο S στη μία πλευρά των

χορδών και το ανεστραμμένο είδωλο του ίδιου γράμματος στην άλλη πλευρά.

«Είναι Στραντιβάριους». Τα λόγια ήχισαν σαν απειλή.

Στράφηκα και είδα τον Γκρέισον να στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας. Αναρωτήθηκα αν με ακολουθούσε – και, αν ναι, εδώ και πόση ώρα. Με είχε καρφώσει με το βλέμμα του. Οι κόρες των ματιών του ήταν μαύρες και απύθμενες, κυκλωμένες από τις ασημόγκριζες ίριδές του. «Κοίτα να προσέχεις, Έιβερι».

«Δεν πρόκειται να κάνω καμιά ζημιά», είπα καθώς απομακρυνόμουν από το βιολί.

«Κοίτα να προσέχεις», επανέλαβε ο Γκρέισον ήρεμα αλλά απειλητικά, «με τον Τζέιμσον. Το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται ο αδελφός μου αυτή τη στιγμή είναι να έχει τέτοια ντράβαλα».

Έριξα μια ματιά στον Όρεν, αλλά η έκφρασή του ήταν απαθής, σαν να μην άκουγε τη συνομιλία μας. *Δουλειά του δεν είναι να κρυφακούει. Δουλειά του είναι να με προστατεύει – και δε θεωρεί τον Γκρέισον απειλή.*

«Και όταν μιλάς για ντράβαλα, εννοείς εμένα;» απάντησα θυμωμένα. «Η τους όρους της διαθήκης του παππού σας;» Δεν έφταιγα εγώ που είχε έρθει η ζωή τους τα πάνω κάτω. Όμως αυτός που έφταιγε, ο Τομπάιας Χόθορν, δεν ήταν εδώ, ενώ εγώ ήμουν. Η λογική μου έλεγε ότι η καλύτερη λύση ήταν να αποφεύγω τις αντιπαραθέσεις, να αποφεύγω εντελώς τον Γκρέισον. Στο κάτω κάτω, αυτό το σπίτι ήταν τεράστιο.

Τώρα που στεκόμουν τόσο κοντά στον Γκρέισον, όμως, το σπίτι έμοιαζε μικρό.

«Η μητέρα μου δεν έχει βγει από το δωμάτιό της εδώ και μέρες». Το βλέμμα του Γκρέισον καρφώθηκε πάνω μου και με διαπέρασε. «Ο Αλεξάντερ παραλίγο να ανατιναχτεί σήμερα. Ο Τζέιμσον είναι έτοιμος να κάνει κάποια βλακεία που θα του καταστρέψει τη ζωή. Και δεν μπορούμε να ξεμυτίσουμε αποδώ μέσα χωρίς να μας πάρουν στο κατόπι οι δημοσιογράφοι. Και μόνο οι ζημιές που έχουν προκαλέσει στο σπίτι...»

Μην απαντήσεις. Σήκω και φύγε. Μην εμπλακείς στη συζήτηση.

«Νομίζεις ότι για μένα είναι εύκολη αυτή η κατάσταση;» ρώτησα τελικά, αγνοώντας τη λογική μου. «Νομίζεις ότι θέλω να με κυνηγούν οι παπαράτσι;»

«Θέλεις, όμως, τα χρήματα». Ο Γκρέισον Χόθορν με κοίταξε με υπεροπτικό ύφος. «Λογικό είναι, αν σκεφτεί κανείς πώς μεγάλωσες».

Τα λόγια του έσταζαν περιφρόνηση. «Γιατί, εσύ δε θέλεις τα χρήματα;» του αντιγύρισα. «Ειδικά αν σκεφτεί κανείς πώς μεγάλωσες εσύ. Μπορεί να μην τα έβρισκα ποτέ όλα στο πιάτο, αλλά—»

«Δεν έχεις ιδέα πόσο απροετοίμαστη είσαι», είπε ο Γκρέισον χαμηλόφωνα. «Πώς μπορεί να τα βγάλει πέρα ένα κορίτσι σαν εσένα;»

«Δε με ξέρεις», τον διέκοψα, νιώθοντας ένα κύμα οργής να πλημμυρίζει τις φλέβες μου.

«Θα σε μάθω», είπε ο Γκρέισον σαν να μου έδινε την υπόσχεσή του. «Θα μάθω τα πάντα για σένα πολύ σύντομα». Κάθε ίνα του κορμιού μου φώναζε ότι ο Γκρέισον ήταν από τους ανθρώπους που τηρούν τις υποσχέσεις τους. «Μπορεί να μην έχω τόσο μεγάλη οικονομική ευχέρεια αυτή τη στιγμή, αλλά το όνομα Χόθορν εξακολουθεί να ανοίγει πόρτες. Πάντοτε θα υπάρχουν άνθρωποι που θα γίνονται χίλια κομμάτια για να μας κάνουν οποιαδήποτε εξυπηρέτηση τους ζητήσουμε». Δεν κουνιόταν, δεν ανοιγόκλεινε τα βλέφαρα, δεν έκανε καμία επιθετική κίνηση προς το μέρος μου, όμως από κάθε πόρο του ξεχνόταν μια αίσθηση δύναμης και εξουσίας – και το ήξερε. «Ό,τι κι αν κρύβεις, θα το ανακαλύψω. Θα ξεσκεπάσω όλα τα μυστικά σου. Σε λίγες μέρες θα έχω στα χέρια μου έναν λεπτομερή φάκελο για κάθε άτομο στη ζωή σου. Για την αδελφή σου. Για τον πατέρα σου. Για τη μητέρα σου—»

«Μην πιάνεις στο στόμα σου τη μητέρα μου». Ένιωθα ένα σφίξιμο στο στήθος μου. Δυσκολευόμουν να αναπνεύσω.

«Μείνε μακριά από την οικογένειά μου». Ο Γκρέισον με έσπρωξε ελαφρά καθώς με προσπερνούσε. Είχα την άδειά του να αποχωρήσω.

«Αλλιώς τι;» φώναξα ξοπίσω του. Κι έπειτα, κυριευμένη από μια ακατανόητη παρόρμηση, συνέχισα: «Θα πάθω ό,τι έπαθε η Έμιλι;»

Ο Γκρέισον σταμάτησε απότομα. Κάθε μυς στο κορμί του σφίχτηκε από την ένταση. «Μην ξαναπείς το όνομά της». Η στάση του σώματός του πρόδιδε την οργή του, όμως η φωνή του ήχησε ραγισμένη. Σαν να του είχα ξεσκίσει τα σωθικά.

Άρα, η Έμιλι δεν ήταν σημαντική μόνο για τον Τζέιμσον. Ένιωθα το στόμα μου κατάξερο.

Ένα χέρι ακούμπησε στον ώμο μου. Ήταν ο Όρεν. Με κοίταξε με καλοσυνάτο βλέμμα, αλλά ήταν σαφές ότι ήθελε να δώσω τέλος σε εκείνη τη συζήτηση.

«Δε θα μείνεις ούτε έναν μήνα σ' αυτό το σπίτι». Ο Γκρέισον κατάφερε

να ανακτήσει τον αυτοέλεγχό του επαρκώς, ώστε να ανακοινώσει την πρόβλεψή του σαν βασιλιάς που εκδίδει διάταγμα. «Για την ακρίβεια, θα έβαζα και στοίχημα ότι θα φύγεις μέσα σ' αυτή την εβδομάδα».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Η Λίμπι ήρθε να με βρει μόλις λίγη ώρα αφότου είχα επιστρέψει στο δωμάτιό μου. Ήταν φορτωμένη με μια αγκαλιά ηλεκτρονικές συσκευές. «Η Αλίσα με συμβούλεψε να σου αγοράσω κάποια πράγματα. Μου είπε ότι δεν έχεις ψωνίσει τίποτα».

«Δεν έχω προλάβει». Ήμουν εξαντλημένη, φορτισμένη και ανήμπορη να χωνέσω οτιδήποτε απ' όλα όσα είχαν συμβεί μετά την εγκατάστασή μου στην Οικία Χόθορν.

Συμπεριλαμβανομένης της ιστορίας με την Έμιλι.

«Ευτυχώς για σένα», είπε η Λίμπι, «εγώ έχω άπειρο ελεύθερο χρόνο». Δε φαινόταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη με αυτό το γεγονός, αλλά, προτού προλάβω να τη ρωτήσω, η Λίμπι είχε ήδη αρχίσει να στοιβάζει τα πράγματα στο γραφείο μου. «Καινούριο λάπτοπ. Τάμπλετ. Ένα e-reader φορτωμένο με αισθηματικά μυθιστορήματα, σε περίπτωση που θέλεις να αποδράσεις για λίγο από την πεζή πραγματικότητα».

«Κοίτα γύρω σου», της είπα. «Αυτή τη στιγμή ολόκληρη η ζωή μου είναι μια απόδραση από την πεζή πραγματικότητα».

Η Λίμπι χαμογέλασε με το σχόλιό μου. «Έχεις δει το γυμναστήριο;» με ρώτησε. Η φωνή της, γεμάτη δέος, μαρτυρούσε ότι εκείνη το είχε ήδη δει. «Η την κουζίνα των σεφ;»

«Όχι ακόμα». Το βλέμμα μου έπεσε ξαφνικά στο τζάκι και, στήνοντας αυτί για να αφουγκραστώ, αναρωτήθηκα: Άραγε κρύβεται κανείς εκεί πίσω; *Δε θα μείνεις ούτε έναν μήνα σ' αυτό το σπίτι.* Δεν είχα την αίσθηση ότι η δήλωση του Γκρέισον ήταν κάποιου είδους απειλή για τη σωματική μου ακεραιότητα – χώρια που ο Όρεν δεν είχε αντιδράσει σαν να κινδύνευε η ζωή μου. Παρ' όλα αυτά, ανατρίχιασα.

«Ειβ; Πρέπει να σου δείξω κάτι». Η Λίμπι άνοιξε το κάλυμμα του καινούριου μου τάμπλετ. «Και σε ενημερώνω ότι, αν θέλεις, επιτρέπεται να βάλεις τις φωνές».

«Γιατί να βάλω τις—» Η φράση μου έμεινε ανολοκλήρωτη όταν κοίταξα την οθόνη. Ήταν ένα βίντεο του Ντρέικ.

Στεκόταν δίπλα σε έναν ρεπόρτερ. Τα καλοχτενισμένα μαλλιά του μαρτυρούσαν ότι η συνέντευξη ήταν προσχεδιασμένη. Η λεζάντα στην οθόνη έγραφε: *Φίλος της οικογένειας Γκραμπς*.

«Η Έιβερι ήταν πάντα μοναχικός άνθρωπος», έλεγε ο Ντρέικ στην οθόνη. «Δεν είχε φίλους».

Είχα τη Μαξ – μου έφτανε και μου περίσσευε.

«Δεν εννοώ ότι ήταν κακός άνθρωπος. Πιστεύω, όμως, ότι ήθελε απεγνωσμένα να τραβάει πάνω της την προσοχή. Ήθελε να τη θεωρούν σημαντική. Ένα τέτοιο κορίτσι και ένας πλούσιος ηλικιωμένος...» Δεν ολοκλήρωσε τη φράση του. «Θα μπορούσε σίγουρα να συμπεράνει κανείς ότι η Έιβερι αναζητούσε μια πατρική φιγούρα».

Η Λίμπι σταμάτησε το βίντεο σε εκείνο το σημείο.

«Μπορώ να δω και το υπόλοιπο;» ρώτησα, δείχνοντας το τάμπλετ με δολοφονικές διαθέσεις – και μάλλον με δολοφονικό βλέμμα.

«Αυτό το απόσπασμα ήταν το χειρότερο», με διαβεβαίωσε η Λίμπι. «Μήπως θέλεις να βάλεις τις φωνές τώρα;»

Όχι σ' εσένα. Πήρα το τάμπλετ και σκρόλαρα τα σχετικά βίντεο: ήταν όλα συνεντεύξεις ή σχολιασμοί· και αφορούσαν όλα εμένα. Παλιοί συμμαθητές. Συνάδελφοι. Η μαμά της Λίμπι. Προσπέρασα τις συνεντεύξεις, ώσπου εντόπισα μία συνέντευξη που δεν μπορούσα να αγνοήσω. Είχε απλώς τον τίτλο: «Σκάι Χόθορν και Ζάρα Χόθορν-Καλίγκαρις».

Οι δύο γυναίκες στέκονταν πίσω από ένα πόντιουμ και έμοιαζαν να δίνουν μια συνέντευξη Τύπου. Άρα, ο ισχυρισμός του Γκρέισον ότι η μητέρα του δεν είχε βγει εδώ και μέρες από το δωμάτιό της ήταν ψέμα με ουρά.

«Ο πατέρας μας ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος». Τα μαλλιά της Ζάρα ανέμισαν στο απαλό αεράκι. Το πρόσωπό της είχε μια στωική έκφραση. «Ήταν ένας πρωτοπόρος επιχειρηματίας, ο μεγαλύτερος φιλόanthropos της γενιάς του, ένας άνθρωπος που πίστευε ότι το πολυτιμότερο αγαθό είναι η οικογένεια». Έπιασε το χέρι της Σκάι. «Παρόλο που πενθούμε την απώλειά του, εγγυόμαστε ότι δε θα επιτρέψουμε το έργο του να χαθεί μαζί του. Το Ίδρυμα Χόθορν θα συνεχίσει τις δράσεις του. Δε θα υπάρξουν άμεσα αλλαγές στις πολυάριθμες επενδύσεις του πατέρα μου. Αν και δεν μπορούμε να σχολιάσουμε τις περίπλοκες νομικές πτυχές της

κατάστασης, σας διαβεβαιώνουμε ότι συνεργαζόμαστε με τις Αρχές, με ειδικούς στην κακοποίηση και εξαπάτηση ηλικιωμένων και με μια ομάδα γιατρών και δικηγόρων, προκειμένου να διαλευκάνουμε την υπόθεση». Στράφηκε προς την αδελφή της. Τα μάτια της Σκάι ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα που δεν έλεγαν να κυλήσουν στο πρόσωπό της. Η εικόνα της ήταν τέλεια, εντυπωσιακή, σπαρακτική.

«Ο πατέρας μας ήταν το ίνδαλμά μας», δήλωσε η Ζάρα. «Δε θα επιτρέψουμε, τώρα που έχει φύγει από τη ζωή, να παρουσιάζεται ως θύμα. Γι' αυτόν τον λόγο, διαθέτουμε στον Τύπο τα αποτελέσματα μιας γενετικής εξέτασης που αποδεικνύει πέρα από κάθε αμφιβολία ότι –σε αντίθεση με ό,τι ισχυρίζονται τα λιβελογραφήματα και τα σενάρια που κυκλοφορούν στα σκανδαλοθηρικά έντυπα– η Έιβερι Γκραμπς δεν είναι καρπός οποιασδήποτε απιστίας του πατέρα μας, ο οποίος ήταν αφοσιωμένος στην αγαπημένη του σύζυγο, τη μητέρα μας, σε όλη τη διάρκεια του έγγαμου βίου τους. Η οικογένειά μας έχει αιφνιδιαστεί από τα πρόσφατα γεγονότα τόσο πολύ, όσο έχετε αιφνιδιαστεί κι εσείς, όμως τα γονίδια δεν ψεύδονται. Όποιο και αν είναι αυτό το κορίτσι, αποκλείεται να είναι μέλος της οικογένειας Χόθορν».

Το βίντεο σταματούσε εκεί. Αποσβολωμένη, σκέφτηκα ξανά τα τελευταία λόγια του Γκρέyson. *Μάλιστα, θα έβαζα και στοίχημα ότι θα φύγεις μέσα σ' αυτή την εβδομάδα.*

«Συνεργάζονται με ειδικούς στην κακοποίηση και εξαπάτηση ηλικιωμένων;» Η Λίμπι, που καθόταν δίπλα μου, έδειχνε ανήσυχη και έντρομη.

«Και με τις Αρχές», πρόσθεσα. «Και, επίσης, με μια ομάδα γιατρών. Μπορεί να μη δήλωσε ανοιχτά ότι είμαι ύποπτη για την εξαπάτηση ενός ηλικιωμένου που τα είχε χαμένα, αλλά το υπονόησε ξεκάθαρα».

«Δεν το ανέχομαι αυτό!» Η Λίμπι ήταν τσαντισμένη – μια πύρινη σφαίρα οργής, με μπλε μαλλιά, αλογοουρά και γκόθικ στιλ. «Δεν μπορεί να τσαμπουνάει ό,τι της κατέβει. Πάρε τηλέφωνο την Αλίσα. Έχεις δικηγόρους!»

Μπορεί να είχα δικηγόρους, αλλά κυρίως είχα πονοκέφαλο. Αυτή η εξέλιξη δεν ήταν απρόσμενη. Για την ακρίβεια, δεδομένης της τεράστιας παρουσίας που διακυβευόταν, ήταν αναπόφευκτη. Ο Όρεν με είχε προειδοποιήσει ότι αυτές οι γυναίκες θα εξαπέλυαν την επίθεσή τους στα δικαστήρια.

«Θα τηλεφωνήσω αύριο στην Αλίσσα», είπα στη Λίμπι. «Τώρα θα πέσω για ύπνο».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

«Δεν έχουν κανένα νομικό έρεισμα».

Δε χρειάστηκε να τηλεφωνήσω στην Αλίσσα το πρωί. Ήρθε εκείνη να με βρει.

«Μην ανησυχείς, θα τους σταματήσουμε. Ο πατέρας μου θα συναντηθεί αργότερα με τη Ζάρα και τον Κονσταντίν».

«Ποιος είναι ο Κονσταντίν;» ρώτησα.

«Ο άντρας της Ζάρα».

Ο θεός της Θία, σκέφτηκα.

«Εννοείται ότι ξέρουν πως κινδυνεύουν να βγουν χαμένοι αν αμφισβητήσουν τη διαθήκη. Η Ζάρα είναι καταχρεωμένη· και δεν πρόκειται να εξοφλήσει τα χρέη της αν υποβάλει μήνυση. Αυτό που δεν ξέρουν η Ζάρα και ο Κονσταντίν –και που θα φροντίσει να τους διασαφηνίσει ο πατέρας μου– είναι ότι ακόμα και αν κάποιος δικαστής αποφανθεί ότι η τελευταία διαθήκη του κυρίου Χόθορν είναι άκυρη, η κατανομή της περιουσίας του θα πραγματοποιηθεί με βάση την προηγούμενη διαθήκη του, η οποία αφήνει στην οικογένεια Χόθορν ακόμα λιγότερα».

Η μια παγίδα μετά την άλλη. Θυμήθηκα τα λόγια του Τζέιμσον μετά την ανάγνωση της διαθήκης κι έπειτα θυμήθηκα τη συζήτησή μου με τον Αλεξάντερ στην κουζίνα, όταν τρώγαμε τα σκόουν. *Ακόμα και αν νόμιζες ότι χειραγωγούσες τον παππού μας, είναι απολύτως βέβαιο ότι στην πραγματικότητα σε χειραγωγούσε εκείνος.*

«Πριν από πόσον καιρό είχε γράψει ο Τομπάιας Χόθορν την προηγούμενη διαθήκη του;» ρώτησα, καθώς μου πέρασε από το μυαλό η σκέψη ότι ο μοναδικός σκοπός της ήταν η ισχυροποίηση της τελευταίας διαθήκης του.

«Τον Αύγουστο έκλεισαν είκοσι χρόνια. Όλη η περιουσία του θα πήγαινε σε φιλανθρωπικές οργανώσεις».

«Είκοσι χρόνια;» επανέλαβα. Εκείνη την εποχή δεν είχαν καν γεννηθεί τα εγγόνια του, εκτός από τον Ναζ. «Αποκλήρωσε πριν από είκοσι χρόνια

τις κόρες του και δεν τους το είπε ποτέ;»

«Έτσι φαίνεται. Και για ν' απαντήσω στη χθεσινή σου ερώτηση», η Αλίσα αποδεικνυόταν για άλλη μια φορά άψογη επαγγελματίας, «τα αρχεία της εταιρείας αποδεικνύουν ότι ο κύριος Χόθορν είχε αλλάξει το όνομά του με όλες τις νόμιμες διαδικασίες. Τον περασμένο Αύγουστο έκλεισαν είκοσι χρόνια από την ημέρα αλλαγής του ονόματός του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε μεσαία ονόματα».

Ο Τομπάιαν Χόθορν είχε αποκτήσει εκείνα τα μεσαία ονόματα την ίδια περίοδο που είχε αποκληρώσει την οικογένειά του. *ΠενΊαν. Πενίαν.* Αν λάμβανα υπόψη μου όλα όσα μου είχαν πει ο Τζέιμσον και ο Αλεξάντερ για τον παππού τους, αυτή η κίνηση έμοιαζε να είναι κάποιο μήνυμα. Το θέμα δεν ήταν ότι είχε αφήσει την περιουσία του σ' εμένα – ή, πιο πριν, σε διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις.

Το θέμα ήταν ότι είχε αποκληρώσει την οικογένειά του.

«Τι στην ευχή συνέβη τον Αύγουστο πριν από είκοσι χρόνια;» ρώτησα.

Η Αλίσα έμοιαζε να σκέφτεται προσεκτικά την απάντησή της. Τα μάτια μου μισόκλεισαν καθώς αναρωτιόμουν αν ένα κομμάτι του εαυτού της παρέμενε αφοσιωμένο στον Νας· και στην οικογένειά του.

«Εκείνο το καλοκαίρι ο κύριος Χόθορν και η σύζυγός του έχασαν τον γιο τους. Τον Τόμπι. Ήταν δεκαεννιά ετών, το μικρότερο από τα παιδιά τους». Η Αλίσα έκανε μια παύση κι έπειτα πίεσε τον εαυτό της να συνεχίσει. «Ο Τόμπι είχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του σ' ένα από τα εξοχικά των γονιών του. Το σπίτι άρπαξε φωτιά. Ο Τόμπι και τρία άλλα παιδιά έχασαν τη ζωή τους».

Προσπάθησα να επεξεργαστώ τα λόγια της: Ο Τομπάιαν Χόθορν είχε αποκληρώσει τις κόρες του μετά τον θάνατο του γιου του. «*Ο μπαμπάς έγινε άλλος άνθρωπος από τότε που πέθανε ο Τόμπι*». Αυτό το σχόλιο είχε κάνει η Ζάρα όταν θεώρησε ότι είχε παραγκωνιστεί για να ευνοηθούν οι γιοι της αδελφής της. Σκάλισα τη μνήμη μου, για να θυμηθώ την απάντηση της Σκάι.

«*Από τότε που χάθηκε ο Τόμπι*», είχε πει με έμφαση η Σκάι, πυροδοτώντας την έκρηξη της Ζάρα.

«Γιατί η Σκάι είπε ότι ο Τόμπι χάθηκε;»

Η Αλίσα αιφνιδιάστηκε από την ερώτησή μου – ήταν προφανές ότι δε θυμόταν εκείνη τη στιχομυθία στην ανάγνωση της διαθήκης.

«Εκτός από τη φωτιά, εκείνη τη νύχτα είχε ξεσπάσει και μια καταιγίδα», είπε η Αλίσσα μόλις ανέκτησε τον αυτοέλεγχό της. «Δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ ότι είχε βρεθεί η σορός του Τόμπι».

Το μυαλό μου δούλευε υπερωρίες, προσπαθώντας να αφομοιώσει αυτή την πληροφορία. «Δε θα μπορούσαν η Ζάρα και η Σκάι να βάλουν τον δικηγόρο τους να ισχυριστεί ότι ήταν άκυρη και η παλιά διαθήκη;» ρώτησα. «Ότι ο Τομπάιας Χόθορν την είχε συντάξει υπό απειλή, ή ότι είχε χάσει τα λογικά του από τη θλίψη; Ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων;»

«Ο κύριος Χόθορν υπέγραφε κάθε χρόνο ένα έγγραφο που κατοχύρωνε τη διαθήκη του», είπε η Αλίσσα. «Και δεν έκανε καμία αλλαγή μέχρι να εμφανιστείς εσύ στο προσκήνιο».

Μέχρι να εμφανιστώ εγώ στο προσκήνιο. Και μόνο που το σκεφτόμουν, ένιωθα ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί μου. «Πότε έγινε αυτό;» ρώτησα. «Πέρσι».

Τι μπορεί να συνέβη, ώστε ο Τομπάιας Χόθορν να πάρει την απόφαση να αφήσει όλη την περιουσία του σ' εμένα και όχι σε φιланθρωπικές οργανώσεις;

Ίσως ήξερε τη μητέρα μου. Ίσως ήξερε ότι η μαμά μου είχε πεθάνει. Ίσως είχε στενοχωρηθεί.

«Και τώρα, αν η περιέργειά σου ικανοποιήθηκε», είπε η Αλίσσα, «θα ήθελα να επανέλθουμε σε ορισμένα πιο επείγοντα θέματα. Πιστεύω ότι ο πατέρας μου μπορεί να χειριστεί τη Ζάρα και τον Κονσταντίν. Το μεγαλύτερο δημοσιοσχετίστικο πρόβλημά μου είναι...» Η Αλίσσα φάνηκε να μαζεύει το κουράγιο της. «Η αδελφή σου».

«Η Λίμπι;» Ούτε που το είχα φανταστεί.

«Είναι προς το συμφέρον όλων να κρατήσει ένα χαμηλό προφίλ».

«Πώς είναι δυνατό να κρατήσει χαμηλό προφίλ;» ρώτησα. Αυτή η υπόθεση ήταν κορυφαία είδηση σε όλον τον πλανήτη.

«Τη συμβούλευσα να μη βγαίνει από τις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν για το άμεσο μέλλον», είπε η Αλίσσα. Θυμήθηκα τη Λίμπι να μου λέει ότι είχε άπειρο ελεύθερο χρόνο. «Κάποια στιγμή, αν θέλει, μπορεί ν' ασχοληθεί με φιλανθρωπικές δράσεις, αλλά προς το παρόν πρέπει να έχουμε τη δυνατότητα να ελέγχουμε τα αφηγήματα του Τύπου. Και η αδελφή σου έχει την τάση να... τραβάει την προσοχή».

Δεν ήμουν σίγουρη αν το σχόλιό της αφορούσε τις στιλιστικές επιλογές της Λίμπι ή το μελανιασμένο μάτι της. Ένιωθα την οργή να κοχλάζει

μέσα μου. «Η αδελφή μου μπορεί να φοράει ό,τι θέλει», είπα κοφτά. «Και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Σκασίλα μου αν ενοχληθούν οι παλιοφυλλάδες και η υψηλή κοινωνία του Τέξας».

«Η κατάσταση απαιτεί πολύ λεπτούς χειρισμούς», μου απάντησε ήρεμα η Αλίσσα. «Ιδιαίτερα όσον αφορά τον Τύπο. Και η Λίμπι...»

«Δεν έχει μιλήσει στους δημοσιογράφους», είπα, τόσο βέβαιη ώστε θα έβαζα το χέρι μου στη φωτιά.

«Ο πρώην φίλος της, όμως, τους μίλησε. Το ίδιο και η μητέρα της. Προσπαθούν κι οι δύο να επωφεληθούν από την κατάσταση». Η Αλίσσα μου έριξε μια ματιά όλο νόημα. «Σίγουρα θα ξέρεις ότι οι περισσότεροι άνθρωποι που κερδίζουν στο λαχείο διαπιστώνουν σύντομα ότι η ζωή τους γίνεται κόλαση από τον καταγιγισμό απαιτήσεων και αιτημάτων που δέχονται από συγγενείς και φίλους. Ευτυχώς, εσύ δεν έχεις ούτε συγγενείς ούτε φίλους. Τα πράγματα, όμως, είναι διαφορετικά με τη Λίμπι».

Αν είχε κληρονομήσει αυτή την περιουσία η Λίμπι, θα ήταν ανίκανη να πει «όχι» σε οποιονδήποτε. Θα έδινε και θα έδινε σε όποιον προσπαθούσε να την ξεζουμίσει.

«Ίσως θα μπορούσαμε να χειριστούμε τη μητέρα της με την καταβολή ενός εφάπαξ ποσού», είπε η Αλίσσα με τον πιο επίσημο επαγγελματικό τόνο της. «Και να της ζητήσουμε να υπογράψει μια συμφωνία τήρησης απορρήτου, που θα τη δεσμεύει να μη μιλάει στους δημοσιογράφους για σένα ή τη Λίμπι».

Και μόνο στη σκέψη ότι θα δίναμε χρήματα στη μητέρα της Λίμπι ένιωθα το στομάχι μου να επαναστατεί. Δεν της άξιζε να πάρει ούτε δεκάρα τσακιστή. Όμως ούτε στη Λίμπι άξιζε να βλέπει κάθε τρεις και λίγο τη μητέρα της να την ξεπουλάει στα νυχτερινά δελτία ειδήσεων.

«Εντάξει», είπα σφίγγοντας τα δόντια μου, «αλλά δεν πρόκειται να δώσω τίποτα στον Ντρέικ».

Η Αλίσσα χαμογέλασε, αποκαλύπτοντας την οδοντοστοιχία της. «Αυτόν θα τον φιμώσω για προσωπική μου ικανοποίηση». Έπειτα μου έτεινε ένα χοντρό ντοσιέ. «Στο μεταξύ, σου έχω συγκεντρώσει εδώ μερικές σημαντικές πληροφορίες. Και έχω συνεννοηθεί να έρθει κάποιος το απόγευμα για να φροντίσει την γκαρνταρόμπα και την εμφάνισή σου».

«Την ποια μου;»

«Η Λίμπι, όπως είπες, μπορεί να φοράει ό,τι θέλει, όμως εσύ δεν έχεις αυτή την πολυτέλεια». Η Αλίσσα ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ είσαι η

πρωταγωνίστρια αυτής της ιστορίας. Και το πρώτο βήμα είναι να μοιάζεις με πρωταγωνίστρια».

Δεν είχα ιδέα πώς αυτή η συζήτηση είχε ξεκινήσει με νομικά και δημοσιοσχετίστικα θέματα, είχε κάνει μια παράκαμψη με την αναφορά στην τραγωδία που είχε ζήσει η οικογένεια Χόθορν και είχε καταλήξει με την ενημέρωσή μου ότι έπρεπε να αλλάξω το λουκ μου.

Πήρα το ντοσιέ από το απλωμένο χέρι της Αλίσσα, το πέταξα στο γραφείο κι έπειτα κατευθύνθηκα προς την πόρτα.

«Πού πας;» φώναξε η Αλίσσα πίσω μου.

Παραλίγο να πω «στη βιβλιοθήκη», αλλά η χθεσινή προειδοποίηση του Γκρέισον αντηχούσε ακόμα στο μυαλό μου. «Υπάρχει, νομίζω, και μια αίθουσα μπόουλινγκ εδώ μέσα, έτσι δεν είναι;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Υπήρχε πράγματι μια αίθουσα μπόουλινγκ. Μέσα στο σπίτι μου. Υπήρχε μια αίθουσα μπόουλινγκ μέσα στο σπίτι μου. Όπως είχα ήδη πληροφορηθεί, είχε «μόνο» τέσσερις διαδρόμους, όμως κατά τα άλλα ήταν εξοπλισμένη με όλα όσα θα περίμενε κανείς να δει σε μια αίθουσα μπόουλινγκ. Υπήρχε ένα μηχάνημα επιστροφής της μπάλας. Κορυνοθέτες σε κάθε διάδρομο. Μια οθόνη αφής για να προγραμματίζεις τα παιχνίδια. Οθόνες πενήντα πέντε ιντσών, στερεωμένες στον τοίχο, για την καταγραφή των σκορ. Και τα πάντα εκεί μέσα –οι μπάλες, οι διάδρομοι, η οθόνη αφής, οι οθόνες στον τοίχο– κοσμούνταν από ένα περίτεχνο Χ.

Προσπάθησα να μην το εκλάβω ως υπενθύμιση ότι τίποτε απ’ όλα αυτά δε θα έπρεπε κανονικά να μου ανήκει.

Αντ’ αυτού, συγκεντρώθηκα στην επιλογή της κατάλληλης μπάλας. Και των κατάλληλων παπουτσιών – υπήρχαν τουλάχιστον σαράντα ζευγάρια παπούτσια για μπόουλινγκ σε μια ραφιέρα στο πλάι. *Μα είναι δυνατόν να χρειάζεται κανείς σαράντα ζευγάρια παπούτσια για μπόουλινγκ;*

Άγγιξα με το δάχτυλό μου την οθόνη αφής και καταχώρισα τα αρχικά μου. *Α.Κ.Γ.* Και αμέσως εμφανίστηκε στην οθόνη ένα φωτεινό μήνυμα.

ΚΑΛΩΣΗΡΘΕΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΧΟΘΟΡΝ,
ΕΪΒΕΡΙ ΚΑΪΛΙ ΓΚΡΑΜΠΣ!

Ένιωσα μια ανατριχίλα στα μπράτσα μου. Αποκλείεται τις δυο τρεις τελευταίες μέρες να είχε θεωρήσει οποιοσδήποτε πρώτη προτεραιότητά του να καταχωρίσει το όνομά μου στο σύστημα. *Πράγμα που σήμαινε ότι...*

«Εσύ το έκανες;» ρώτησα μεγαλόφωνα, απευθύνοντας την ερώτηση στον Τομπάιιας Χόθορν. Άραγε η καταχώριση αυτού του καλωσορίσματος ήταν ένα από τα τελευταία πράγματα που είχε κάνει στη ζωή του ο Τομπάιιας Χόθορν;

Κατέπνιξα ένα τρέμουλο. Στο τέρμα του δεύτερου διαδρόμου με

περίμεναν οι κορύνες. Πήρα στα χέρια την πεντάκιλη μπάλα μου με το ασημί Χ στο σκουροπράσινο φόντο. Όταν ζούσα ακόμα με τη μαμά μου, η είσοδος στην αίθουσα μπόουλινγκ της γειτονιάς μάς κόστιζε μόλις ενενήντα εννιά σεντς μία φορά τον μήνα. Η μαμά μου κι εγώ πηγαίναμε πάντα.

Ευχήθηκα να ήταν εδώ, δίπλα μου. Κι έπειτα σκέφτηκα: Αν η μαμά μου δεν είχε πεθάνει, άραγε θα βρισκόμουν εδώ; Δεν ήμουν Χόθορν. Αν ο ηλικιωμένος άντρας δε με είχε επιλέξει τυχαία, αν δεν είχα τραβήξει με κάποιον τρόπο την προσοχή του, τότε η απόφασή του να αφήσει τα πάντα σ' εμένα πρέπει να είχε κάποια σχέση με τη μητέρα μου.

Αν η μαμά μου δεν είχε πεθάνει, άραγε θα είχε αφήσει τα χρήματα σ' εκείνη; Τουλάχιστον αυτή τη φορά δεν απευθύνθηκα μεγαλόφωνα στον Τομπάιας Χόθορν. Για ποιον λόγο μού ζητάς συγγνώμη; Μήπως είχες κάνει κάτι στη μητέρα μου; Μήπως δεν είχες κάνει κάτι για τη μητέρα μου;

«Έχω ένα μυστικό», άκουσα τη μαμά μου να λέει. Έριξα την μπάλα με περισσότερη δύναμη απ' όση έπρεπε και έριξα μόνο δύο κορύνες. Αν ήταν εδώ η μαμά μου, θα με κορόιδευε. Συγκεντρώθηκα και έριξα ξανά την μπάλα. Πέντε γύρους αργότερα, έσταξα στον ιδρώτα και ένιωθα τα μπράτσα μου πιασμένα. Όμως η διάθεσή μου ήταν καλύτερη – ή, αν μη τι άλλο, αρκετά καλή ώστε να αποτολμήσω να κυκλοφορήσω ξανά στην Οικία Χόθορν και να αναζητήσω το γυμναστήριο.

Ο όρος «αθλητικές εγκαταστάσεις» μάλλον θα ήταν πιο κατάλληλος. Προχώρησα ως το γήπεδο μπάσκετ. Η αίθουσα είχε σχήμα ανάποδου Γ και ήταν εξοπλισμένη με δύο πάγκους για άρση βαρών και πεντέξι όργανα γυμναστικής στο μικρότερο σκέλος του Γ. Στον πίσω τοίχο υπήρχε μια πόρτα.

Αφού το παίζω Ντόροθι στον Μάγο του Οζ...

Άνοιξα την πόρτα και σήκωσα ψηλά το βλέμμα μου. Ένας τοίχος αναρρίχησης εκτεινόταν σε ύψος δύο ορόφων. Κάποιος πάλευε να σκαρφαλώσει σε ένα σχεδόν κάθετο τμήμα του τοίχου, περίπου έξι μέτρα πάνω από το έδαφος, χωρίς ζώνη ασφαλείας. *Ο Τζέιμσον.*

Πρέπει να διαισθάνθηκε την παρουσία μου. «Έχεις κάνει ποτέ αναρρίχηση σε τοίχο;» μου φώναξε από ψηλά.

Θυμήθηκα ξανά την προειδοποίηση του Γκρέισον, αλλά αυτή τη φορά σκέφτηκα ότι είχα γραμμένο τον Γκρέισον Χόθορν στα παλιά μου τα παπούτσια. Προχώρησα ως τον τοίχο αναρρίχησης, πάτησα γερά στα

πόδια μου και επιθεώρησα στα γρήγορα τα διαθέσιμα πιασίματα και πατήματα.

«Όχι, είναι η πρώτη μου φορά», φώναξα στον Τζέιμσον καθώς άπλωνα το χέρι προς μια λαβή. «Αλλά μαθαίνω πολύ γρήγορα».

Κατάφερα να φτάσω σε ύψος σχεδόν δύο μέτρων από το έδαφος, προτού φτάσω σε ένα σημείο όπου ο τοίχος σχημάτιζε μια γωνία που είχε σκοπό να δυσκολέψει τον αναρριχητή. Στήριξα το ένα πόδι μου σε ένα πάτημα και το άλλο στον τοίχο και άπλωσα το δεξί χέρι μου προς μια λαβή που βρισκόταν μόλις μερικά χιλιοστά πιο μακριά απ' όσο θα έπρεπε.

Αστόχησα.

Από την προεξοχή πάνω από το κεφάλι μου, ένα χέρι σύρθηκε προς τα κάτω και άρπαξε το δικό μου. Ο Τζέιμσον χαμογελούσε αυτάρεσκα όσο εγώ κρεμόμουν στο κενό. «Η θα πηδήξεις κάτω», μου είπε, «ή θα προσπαθήσω να σε τραβήξω πάνω».

Πάρε ανάσα και βούτα! Δεν άφησα αυτές τις λέξεις να βγουν από τα χείλη μου. Ο Όρεν ήταν άφαντος και το τελευταίο πράγμα που ήθελα να κάνω, μόνη με έναν Χόθορν, ήταν να σκαρφαλώσω ακόμα ψηλότερα. Έτσι, άφησα το χέρι του και προετοιμάστηκα για την πρόσκρουση.

Μετά την προσγείωσή μου, σηκώθηκα όρθια και έμεινα εκεί να παρακολουθώ τον Τζέιμσον που συνέχιζε να ανεβαίνει ψηλότερα στον τοίχο. Οι σφιγμένοι μύες του διαγράφονταν κάτω από το λεπτό, λευκό μπλουζάκι του. *Ξέχνα το, είναι πολύ κακή ιδέα*, μονολόγησα σιωπηλά, νιώθοντας την καρδιά μου να βροντοχτυπά. *Τα μπλεξίματα με τον Τζέιμσον Γούντσεστερ Χόθορν είναι πολύ κακή ιδέα*. Δεν είχα καν συνειδητοποιήσει ότι θυμόμουν το μεσαίο όνομά του μέχρι που είχε ξεπηδήσει ξαφνικά στο μυαλό μου – θα μπορούσε κάλλιστα να είναι επώνυμο, όπως και το πρώτο μικρό του όνομα. *Σταμάτα να τον κοιτάζεις. Σταμάτα να τον σκέφτεσαι. Η επόμενη χρονιά θα είναι ήδη αρκετά περίπλοκη ακόμα και χωρίς... περιπλοκές*.

Ξαφνικά ένιωσα ότι κάποιος με παρακολουθούσε. Στράφηκα προς την πόρτα και είδα τον Γκρέισον να με κοιτάζει κατάματα. Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του ήταν μισόκλειστα και στυλωμένα πάνω μου.

Δε σε φοβάμαι, Γκρέισον Χόθορν. Πίεσα τον εαυτό μου να του γυρίσει την πλάτη, ξεροκατάπια και φώναξα στον Τζέιμσον: «Θα τα πούμε στη βιβλιοθήκη».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Η βιβλιοθήκη ήταν έρημη όταν διάβηκα την πόρτα της στις 9.15, αλλά δεν παρέμεινε έρημη για πολύ. Ο Τζέιμσον κατέφτασε στις 9.30, και ο Γκρέισον μπούκαρε στο δωμάτιο στις 9.31!

«Τι θα κάνουμε σήμερα;» ρώτησε τον αδελφό του.

«Τι θα κάνουμε; Μαζί;» είπε κοφτά ο Τζέιμσον.

Ο Γκρέισον γύρισε σχολαστικά τα μανίκια του. Είχε αλλάξει ρούχα μετά τη γυμναστική – τώρα φορούσε ένα άκαμπτο, κολλαριστό πουκάμισο που έμοιαζε με πανοπλία. «Δεν μπορεί ένας μεγάλος αδελφός να περάσει λίγο χρόνο με τον μικρότερο αδελφό του και μια παρείσακτη με ύποπτες προθέσεις χωρίς να περάσει από ανάκριση;»

«Δε με εμπιστεύεται, και δε θέλει να μένουμε μόνοι οι δυο μας», μετέφρασα.

«Η αλήθεια είναι ότι είμαι ντελικάτος σαν λουλούδι». Η φωνή του Τζέιμσον ήταν εύθυμη, όμως το βλέμμα του ήταν ασύμβατο με τον τόνο του. «Χρειάζομαι προστασία και διαρκή επιτήρηση».

Ο Γκρέισον δεν πτοήθηκε από το σαρκαστικό ύφος του αδελφού του. «Έτσι φαίνεται». Χαμογέλασε, όμως η έκφρασή του ήταν φαρμακερή. «Λοιπόν; Τι θα κάνουμε σήμερα;»

Υπήρχε κάτι στη φωνή του που δε σου άφηνε περιθώριο να τον αγνοήσεις, αλλά δεν μπορούσα να προσδιορίσω επακριβώς τι ήταν αυτό.

«Η Κληρονόμος κι εγώ», απάντησε δηκτικά ο Τζέιμσον, «ακολουθούμε τη διαίσθησή μας. Και, κατά τη γνώμη σου, μάλλον σπαταλάμε τον χρόνο μας. *Διαίσθηση!* Εσύ σίγουρα θα έλεγες ότι όλο αυτό είναι μια μπούρδα».

Ο Γκρέισον συνοφρυώθηκε. «Δε μιλάω έτσι».

Αντί για απάντηση, ο Τζέιμσον αρκέστηκε να ανασηκώσει το ένα φρύδι του.

Ο Γκρέισον μισόκλεισε τα μάτια. «Και τι σας λέει η διαίσθησή σας;»

Όταν έγινε σαφές ότι ο Τζέιμσον δε θα απαντούσε, αποφάσισα να απαντήσω εγώ – όχι επειδή όφειλα εξηγήσεις στον Γκρέισον Χόθορν, αλλά επειδή οποιαδήποτε μακροπρόθεσμα νικηφόρα στρατηγική

απαιτούσε να παίζεις έτσι, ώστε άλλοτε να δικαιώνεις τις προβλέψεις του αντιπάλου σου σχετικά με τις αντιδράσεις σου και άλλοτε να τις διαψεύδεις. Ο Γκρέισον Χόθορν δεν περίμενε καμία αντίδραση από μένα. *Καμία εννοϊκή αντίδραση.*

«Πιστεύουμε ότι το γράμμα που άφησε ο παππούς σας στον Τζέιμσον κρύβει κάποιο στοιχείο που εξηγεί τις αποφάσεις του».

«Τις αποφάσεις του», επανέλαβε ο Γκρέισον καθώς τα διαπεραστικά μάτια του περιεργάζονταν νωθρά τα χαρακτηριστικά μου, «και τους λόγους για τους οποίους άφησε τα πάντα σ' εσένα».

Ο Τζέιμσον έγειρε στο πλαίσιο της πόρτας. «Κλασική συμπεριφορά του παππού. Ένα τελευταίο παιχνίδι, έτσι δεν είναι;» ρώτησε τον Γκρέισον.

Ο τόνος του Τζέιμσον μαρτυρούσε πόσο πολύ ήθελε να ακούσει μια καταφατική απάντηση από τον Γκρέισον. Ήθελε τη σύμφωνη γνώμη, ή ίσως ακόμα και την επιδοκιμασία του αδελφού του. Μπορεί ένα κομμάτι του εαυτού του να επιθυμούσε να αναλάβει αυτή την αποστολή μαζί με τον Γκρέισον. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου είδα μια σπίθα –ίσως της ίδιας επιθυμίας;– και στα μάτια του Γκρέισον, όμως έσβησε τόσο γρήγορα, οπότε αναρωτήθηκα μήπως μου έπαιζαν παιχνίδια το φως και η φαντασία μου.

«Σοβαρά τώρα, Τζέιμι», είπε ο Γκρέισον, «εκπλήσσομαι που εξακολουθείς να πιστεύεις ότι γνώριζες έστω και ελάχιστα τον γέρο».

«Είμαι γεμάτος εκπλήξεις». Ο Τζέιμσον μάλλον συνειδητοποίησε ότι προσδοκούσε κάτι από τον Γκρέισον, επειδή η λάμψη έσβησε και στα δικά του μάτια. «Και μπορείς να φύγεις όποτε θέλεις, Γκρέι».

«Δε σκοπεύω να φύγω», απάντησε εκείνος. *«Είναι καλύτερος ο διάβολος που γνωρίζεις παρά ο διάβολος που δε γνωρίζεις».* Άφησε τα λόγια του να πλανιούνται στον αέρα. *«Η μήπως όχι; Η δύναμη διαφθείρει. Η απόλυτη δύναμη διαφθείρει απόλυτα».*

Το βλέμμα μου τινάχτηκε αστραπιαία στον Τζέιμσον, που στεκόταν απόλυτα, τρομακτικά ακίνητος.

«Σου άφησε το ίδιο μήνυμα», είπε τελικά ο Τζέιμσον. Απομακρύνθηκε από την πόρτα και άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε μες στο δωμάτιο. «Το ίδιο στοιχείο».

«Δεν είναι στοιχείο», διαφώνησε ο Γκρέισον. «Είναι ένδειξη ότι είχε χάσει τα λογικά του».

Ο Τζέιμσον στράφηκε προς τον αδελφό του. «Δεν το πιστεύεις

πραγματικά». Ζύγισε τη στάση του σώματος και την έκφραση του Γκρέισον. «Όμως ένας δικαστής μπορεί να το πιστέψει». Ο Τζέιμσον μου έριξε μια ματιά. «Θα χρησιμοποιήσει το γράμμα του εναντίον σου, αν μπορεί».

Μπορεί να έχει ήδη δώσει το γράμμα του στη Ζάρα και στον Κονσταντίν, σκέφτηκα. Αυτό δε θα είχε καμία σημασία, σύμφωνα με όσα μου είχε πει η Αλίσα.

«Υπήρχε άλλη μια διαθήκη πριν απ' αυτή», είπα, με το βλέμμα μου να παγαινοέρχεται από τον έναν αδελφό στον άλλον. «Ο παππούς σας θα άφηνε στην οικογένειά σας ακόμα λιγότερα μ' εκείνη τη διαθήκη. Δε σας αποκλήρωσε εξαιτίας μου». Κοίταξα κατάματα τον Γκρέισον καθώς πρόφερα αυτές τις λέξεις. «Είχε αποκληρώσει ολόκληρη την οικογένεια Χόθορν προτού ακόμα γεννηθείτε εσείς – το έκανε αμέσως μετά τον θάνατο του θείου σας».

Ο Τζέιμσον σταμάτησε να βηματίζει πάνω κάτω. «Λες ψέματα», ψιθύρισε· ο ψιθύρός του έμοιαζε με συριγμό. Το σώμα του ήταν σφιγμένο από την κορφή ως τα νύχια.

Ο Γκρέισον μου ανταπέδωσε το βλέμμα. «Δε λέει ψέματα».

Αν είχα καθίσει να σκεφτώ πώς θα εξελισσόταν αυτή η κουβέντα, θα έβαζα στοίχημα ότι ο Τζέιμσον θα με πίστευε και ο Γκρέισον θα με αμφισβητούσε. Πάντως, εκείνη τη στιγμή είχαν καρφώσει κι οι δυο τα μάτια τους πάνω μου.

Ο Γκρέισον απέστρεψε πρώτος το βλέμμα του. «Πες μου, λοιπόν, τι νομίζεις ότι σημαίνει αυτό το αναθεματισμένο γράμμα, Τζέιμι».

«Και γιατί να σου δώσω έτσι απλά τη λύση του γρίφου;» είπε ο Τζέιμσον με σφιγμένα δόντια.

Ήταν συνηθισμένοι να ανταγωνίζονται μεταξύ τους, να υπερβαίνουν τα όριά τους για να διεκδικούν τη νίκη. Δεν μπορούσα να απαλλαγώ από το συναίσθημα ότι δεν έπρεπε να βρίσκομαι εκεί, ανάμεσά τους.

«Τζέιμι, ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι ικανός να μείνω μαζί σας μέσα σ' αυτό το δωμάτιο επ' αόριστον», είπε ο Γκρέισον. «Και ξέρεις ότι, μόλις δω τι κάνετε, θα μπορέσω να βρω μόνος μου τη λύση. Όπως κι εσύ, είμαι κι εγώ μαθημένος από μικρός στα παιχνίδια».

Ο Τζέιμσον κοίταξε για ώρα τον αδελφό του κι έπειτα χαμογέλασε. «Εξαρτάται από την παρείσακτη με τις ύποπτες προθέσεις». Το χαμόγελό

του μετατράπηκε σε μειδίαμα.

Περιμένει να ξαποστείλω εγώ τον Γκρέισον. Ίσως θα έπρεπε πράγματι να τον ξαποστείλω, όμως ήταν πολύ πιθανό να σπαταλούσαμε τον χρόνο μας εκεί μέσα· και δεν είχα καμία ιδιαίτερη αντίρρηση να σπαταλήσω και τον χρόνο του Γκρέισον Χόθορν.

«Ας μείνει».

Η ένταση μες στο δωμάτιο ήταν απτή.

«Εντάξει, Κληρονόμε». Ο Τζέιμσον μου έσκασε άλλο ένα γοητευτικό χαμόγελο. «Όπως θέλεις».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Ήξερα ότι θα προχωρούσαμε γρηγορότερα με τη βοήθεια του Γκρέισον, αλλά δεν είχα φανταστεί πώς θα ένιωθα κλεισμένη μέσα σε ένα δωμάτιο με δύο Χόθορν – ιδιαίτερα με αυτούς τους δύο. Καθώς δουλεύαμε –ο Γκρέισον πίσω μου και ο Τζέιμσον στα ψηλότερα ράφια–, αναρωτήθηκα αν τα δύο αδέλφια ήταν πάντα σαν τη νύχτα με τη μέρα: αν ο Γκρέισον ανέκαθεν έπαιρνε τόσο πολύ στα σοβαρά τον εαυτό του, αν ο Τζέιμσον ανέκαθεν έβρισκε διασκεδαστική τη συνήθεια να μην παίρνει τίποτα στα σοβαρά. Αναρωτήθηκα αν είχαν μεγαλώσει καλουπωμένοι στους ρόλους του κληρονόμου και του εφεδρικού, όταν ο Νας είχε ανακοινώσει την παραίτησή σου από τον θρόνο των Χόθορν.

Αναρωτήθηκα αν τα πήγαιναν καλά πριν από το συμβάν με την Έμιλι.

«Δε βρήκα τίποτα». Ο Γκρέισον υπογράμμισε τη δήλωσή του επιστρέφοντας ένα βιβλίο στο ράφι με περισσότερη δύναμη απ' όση χρειαζόταν.

«Επί τη ευκαιρία», είπε ο Τζέιμσον από ψηλά, «δε χρειάζεται καν να βρίσκεσαι εδώ».

«Αφού βρίσκεται αυτή εδώ, θα βρίσκομαι κι εγώ».

«Η Έιβερι δε δαγκώνει». Σε αντίθεση με το «αυτή» του Γκρέισον, ο Τζέιμσον με αποκάλεσε με το όνομά μου. «Αν και τώρα που έχει ξεκαθαριστεί ότι δε συγγενεύουμε, θα γούσταρα πολύ να με δαγκώσει».

Παραλίγο να πνιγώ έτσι όπως στραβοκατάπια. Μου ερχόταν να τον στραγγαλίσω. Προσπαθούσε να τσιγκλήσει τον Γκρέισον· και χρησιμοποιούσε εμένα για δόλωμα.

«Τζέιμι;» Η φωνή του Γκρέισον ήχησε σχεδόν υπερβολικά ήρεμη. «Βούλωσ' το και συνέχισε το ψάξιμο».

Αυτό ακριβώς έκανα κι εγώ. Έβγαζα τα βιβλία από το ράφι, έβγαζα τα καλύμματα των εξωφύλλων, έβαζα τα καλύμματα των εξωφύλλων, έβαζα τα βιβλία ξανά στο ράφι. Οι ώρες κυλούσαν. Καθώς προχωρούσαμε ράφι το ράφι, ο Γκρέισον κι εγώ ερχόμασταν ολοένα και πιο κοντά. Όταν με πλησίασε τόσο ώστε να τον βλέπω με την άκρη του ματιού μου,

στράφηκε να μου μιλήσει. Η φωνή του ήταν τόσο σιγανή, ώστε με το ζόρι άκουγα τα λόγια του, οπότε ήταν σίγουρο ότι ο Τζέιμσον δε θα άκουγε ούτε λέξη.

«Φαντάζομαι ότι καταλαβαίνεις πως ο αδελφός μου δεν έχει ξεπεράσει τον θάνατο του παππού μας». Εννοείται ότι το καταλάβαινα. Έμεινα σιωπηλή. «Του αρέσουν οι έντονες συγκινήσεις. Ο πόνος. Ο φόβος. Η χαρά...» Τώρα ο Γκρέισον είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον μου· και το ήξερε. «Αυτή την περίοδο είναι βυθισμένος στη θλίψη και έχει ανάγκη την έξαψη του παιχνιδιού· να πιστέψει ότι αυτό σημαίνει κάτι».

Ποιο «αυτό»; Το γράμμα του παππού του; Η διαθήκη; Εγώ;

«Ενώ εσύ πιστεύεις ότι δε σημαίνει τίποτα», είπα εξίσου χαμηλόφωνα. Ο Γκρέισον δε θεωρούσε ότι ήμουν κάτι το ιδιαίτερο, δεν πίστευε ότι άξιζε να μπει στον κόπο να λύσει αυτό το αίνιγμα.

«Δεν πιστεύω ότι χρειάζεται να είσαι η κακιά της υπόθεσης για να αποτελείς απειλή για την οικογένειά μας».

Αν δεν είχα ήδη γνωρίσει τον Ναζ, θα νόμιζα ότι ο Γκρέισον ήταν ο μεγαλύτερος από τους τέσσερις αδελφούς.

«Μιλάς συνέχεια για την υπόλοιπη οικογένεια», είπα. «Όμως το πρόβλημά σου δεν είναι αυτό. Το πρόβλημά σου είναι ότι αποτελώ απειλή για σένα».

Είχα κληρονομήσει την περιουσία του. Ζούσα στο σπίτι του. Ο παππούς του είχε επιλέξει εμένα.

Τώρα ο Γκρέισον βρισκόταν ακριβώς δίπλα μου. «Δε νιώθω ότι απειλούμαι». Δεν ήταν μεγαλόσωμος. Και δεν τον είχα δει ποτέ να χάνει τον αυτοέλεγχό του. Όμως όσο περισσότερο με πλησίαζε, τόσο περισσότερο ένιωθα το σώμα μου να τσιτώνεται.

«Κληρονόμος;»

Αναπήδησα όταν άκουσα τη φωνή του Τζέιμσον. Ενστικτωδώς, απομακρύνθηκα από τον αδελφό του. «Ναι;»

«Νομίζω ότι βρήκα κάτι».

Στριμώχτηκα για να προσπεράσω τον Γκρέισον και να ανεβώ τη σκάλα. Ο Τζέιμσον είχε βρει κάτι. Ένα βιβλίο που δεν ταίριαζε με το εξώφυλλό του. Μπορεί το συμπέρασμά μου να ήταν αυθαίρετο, αλλά, μόλις ανέβηκα στο δεύτερο πάτωμα και είδα το χαμόγελο στα χείλη του Τζέιμσον, κατάλαβα ότι είχα δίκιο.

Κρατούσε ψηλά ένα σκληρόδετο βιβλίο.

Διάβασα τον τίτλο. «Σαλπάροντας».

«Και στο εσωτερικό...» Ο Τζέιμσον ήταν γεννημένος σόουμαν. Έβγαλε το κάλυμμα του εξωφύλλου με μια θεατρική κίνηση και μου πέταξε το βιβλίο. *Φάουστ – Μια τραγωδία.*

«Φάουστ...» είπα.

«Ο διάβολος που γνωρίζεις», απάντησε ο Τζέιμσον. «*Η ο διάβολος που δε γνωρίζεις*».

Μπορεί να ήταν απλώς σύμπτωση. Μπορεί να βλέπαμε αποδείξεις και στοιχεία εκεί που στην πραγματικότητα δεν υπήρχε τίποτα, σαν τους ανθρώπους που προσπαθούν να προβλέψουν το μέλλον χαζεύοντας τις μορφές που παίρνουν τα σύννεφα. Παρ' όλα αυτά, ένιωσα τα μπράτσα μου να ανατριχιάζουν, την καρδιά μου να χτυπάει ξέφρενα.

Όλα κρύβουν κάτι στην Οικία Χόθορν.

Ταραγμένη απ' αυτή τη σκέψη, νιώθοντας τον σφυγμό μου να σφυροκοπάει στις φλέβες μου, άνοιξα το αντίτυπο του *Φάουστ*. Στο εσώφυλλο, κολλημένο με σελοτέιπ, υπήρχε ένα ημιδιαφανές κόκκινο τετράγωνο.

«Τζέιμσον», είπα σηκώνοντας τα μάτια μου από το βιβλίο. «Βρήκα κάτι εδώ μέσα».

Ο Γκρέισον πρέπει να μας άκουγε αποκάτω, αλλά παρέμενε σιωπηλός. Ο Τζέιμσον βρέθηκε αστραπιαία δίπλα μου. Άγγιξε με τα ακροδάχτυλά του το κόκκινο τετράγωνο. Ήταν λεπτό, φτιαγμένο από κάποιο είδος πλαστικής μεμβράνης, και οι πλευρές του πρέπει να είχαν μήκος περίπου δέκα εκατοστά.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

Ο Τζέιμσον πήρε προσεκτικά το βιβλίο από τα χέρια μου, ξεκόλλησε σιγά σιγά το τετράγωνο από το εσώφυλλο και το κράτησε στο φως.

«Διηθητικό χαρτί...» Η επεξήγηση ακούστηκε αποκάτω. Ο Γκρέισον στεκόταν στο κέντρο του δωματίου και μας παρακολουθούσε στο επάνω πάτωμα. «Ο παππούς μας είχε μεγάλη αδυναμία στις κόκκινες ζελατίνες. Είναι ιδιαίτερα χρήσιμες για την αποκάλυψη κρυφών μηνυμάτων. Να υποθέσω ότι το κείμενο του βιβλίου δεν είναι τυπωμένο με κόκκινο μελάνι;»

Κοίταξα την πρώτη σελίδα. «Το μελάνι είναι μαύρο», είπα.

Φυλλομέτρησα το βιβλίο. Το μελάνι ήταν παντού μαύρο, αλλά μερικές

σελίδες πιο κάτω ανακάλυψα μια λέξη κυκλωμένη με μολύβι. Ένα κύμα αδρεναλίνης πλημμύρισε τις φλέβες μου. «Μήπως ο παππούς σας είχε τη συνήθεια να κρατάει σημειώσεις στα βιβλία;» ρώτησα.

«Σε μια πρώτη έκδοση του *Φάουστ*;» κάγχασε ο Τζέιμσον. Δεν είχα ιδέα πόσο μπορεί να κόστιζε αυτό το βιβλίο ή πόσο μπορεί να μειωνόταν η αξία του εξαιτίας αυτού του μικρού κύκλου στη σελίδα, όμως ήμουν απόλυτα σίγουρη ότι είχαμε ανακαλύψει ένα σημαντικό στοιχείο.

«“Οπου”», διάβασα μεγαλόφωνα τη λέξη. Κανένα από τα δύο αδέλφια δεν έκανε κάποιο σχόλιο, οπότε γύρισα στην επόμενη σελίδα κι έπειτα στη μεθεπόμενη. Ξεφύλλισα άλλες πενήντα ή και περισσότερες σελίδες μέχρι να βρω άλλη μια κυκλωμένη λέξη.

«“Η”...» Συνέχισα να γυρίζω τις σελίδες. Οι κυκλωμένες λέξεις εμφανίζονταν πιο τακτικά τώρα. «“Υπάρχει”...»

Ο Τζέιμσον πήρε ένα στιλό από ένα κοντινό ράφι. Δεν είχε χαρτί, οπότε άρχισε να γράφει τις λέξεις στην ανάστροφη του αριστερού του χεριού. «Συνέχισε».

Υπάκουσα. «“Και ο”», είπα. «“Υπάρχει” πάλι». Κόντευα να φτάσω στο τέλος του βιβλίου. «“Τρόπος”», είπα τελικά. Τώρα γύριζα πιο αργά τις σελίδες. *Τίποτα. Τίποτα. Τίποτα.* Τελικά σήκωσα τα μάτια μου από το βιβλίο. «Αυτό είναι όλο».

Έκλεισα το βιβλίο. Ο Τζέιμσον τέντωσε το χέρι του μπροστά του κι εγώ πλησίασα για να ρίξω μια πιο προσεκτική ματιά. Έπιασα με το χέρι μου το δικό του και διάβασα τις λέξεις που είχε σημειώσει. *Οπου. Η. Υπάρχει. Και ο. Υπάρχει. Τρόπος.*

Και τώρα; Τι στην ευχή έπρεπε να κάνουμε με αυτό;

«Μήπως ν’ αλλάξουμε τη σειρά των λέξεων;» ρώτησα. Ήταν ένα αρκετά συνηθισμένο είδος σπαζοκεφαλιάς.

Μια λάμψη φώτισε τα μάτια του Τζέιμσον. «“Οπου υπάρχει η”...»

Συνέχισα αποκεί που είχε μείνει. «“Υπάρχει και ο τρόπος”».

Οι άκρες των χειλιών του Τζέιμσον ανασηκώθηκαν. «Μας λείπει μια λέξη», είπε μέσα από τα δόντια του. «“Βούληση”. Άλλη μια παροιμία: *Οπου υπάρχει η βούληση, υπάρχει και ο τρόπος*». Ο Τζέιμσον ανέμιξε την κόκκινη ζελατίνα μπρος πίσω καθώς σκεφτόταν μεγαλόφωνα. «Όταν κοιτάς μέσα από ένα έγχρωμο φίλτρο, η γραφή με το ίδιο χρώμα εξαφανίζεται. Είναι ένας τρόπος για να γράψεις ένα μυστικό μήνυμα. Στην ουσία, γράφεις πάνω από το κείμενο με διαφορετικά χρώματα. Το

βιβλίο είναι τυπωμένο με μαύρο μελάνι, επομένως αυτή η ζελατίνα δεν προορίζεται για χρήση στο συγκεκριμένο βιβλίο». Ο Τζέιμσον μιλούσε τώρα γρηγορότερα, με μια μεταδοτική ενέργεια στη φωνή του.

Ο Γκρέισον, που εξακολουθούσε να στέκεται στο κέντρο του δωματίου, είπε: «Άρα, το μήνυμα που κρύβεται στο βιβλίο αποκαλύπτει πού πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τη ζελατίνα».

Ήταν μαθημένοι στα παιχνίδια του παππού τους. Είχαν εκπαιδευτεί από τότε που ήταν παιδιά. Μπορεί εγώ να μην είχα εκπαιδευτεί, αλλά η στιχομυθία τους με είχε βοηθήσει να μπω στο νόημα. Η ζελατίνα είχε σκοπό να αποκαλύψει ένα μυστικό μήνυμα, όχι όμως στο βιβλίο. Το βιβλίο, όπως και το γράμμα, περιείχε ένα στοιχείο – σε αυτή την περίπτωση, μια φράση απ' όπου έλειπε μία και μοναδική λέξη.

Όπου υπάρχει η βούληση, υπάρχει και ο τρόπος.

«Πιστεύετε ότι είναι πιθανό», είπα αργά καθώς επεξεργαζόμουν τη σπαζοκεφαλιά, «να υπάρχει κάπου ένα αντίγραφο της τελευταίας βούλησης του παππού σας, δηλαδή, της διαθήκης του, γραμμένο με κόκκινο μελάνι;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Ρώτησα την Αλίσα για τη διαθήκη. Σχεδόν περίμενα ότι θα με κοίταζαν να ήμουν τρελή, όμως η έκφρασή της άλλαξε αμέσως μόλις άκουσε τη λέξη «κόκκινο». Με πληροφόρησε ότι θα μπορούσε να κανονίσει να δω την Κόκκινη Διαθήκη, αλλά ότι θα έπρεπε πρώτα να της κάνω μια χάρη. Αυτή η «χάρη» ήταν τελικά να επιτρέψω σε δύο στιλίστες –μια κοπέλα και τον αδελφό της– να κουβαλήσουν στο δωμάτιό μου ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε στον κατάλογο γυναικείας ένδυσης του Saks Fifth Avenue. Η στιλίστρια ήταν μικρόσωμη και σχεδόν αμίλητη.

Ο αδελφός της ήταν πάνω από δύο μέτρα και αστείρευε τη πηγή σχολίων. «Απαγορεύεται να φοράς κίτρινο και θα σε συμβούλευα να αποκλείσεις από το λεξιλόγιό σου τις λέξεις “πορτοκαλί” και “κρεμ”, αλλά επιτρέπονται σχεδόν όλα τα άλλα χρώματα». Βρισκόμασταν και οι τρεις στο δωμάτιό μου, μαζί με τη Λίμπι, δεκατρείς κρεμάστρες δαπέδου φορτωμένες με ρούχα και ένα σωρό προϊόντα που είχαν μετατρέψει το μπάνιο σε ινστιτούτο αισθητικής. «Με μέτρο οι έντονες, παλ και γήινες αποχρώσεις. Προτιμάς τα μονόχρωμα;»

Κοίταξα τα ρούχα που φορούσα εκείνη τη στιγμή. «Προτιμώ το απλό ντύσιμο».

«Η απλότητα είναι μια ψευδαίσθηση», είπε χαμηλόφωνα η γυναίκα. «Αν και ορισμένες φορές μπορεί να είναι ωραία ψευδαίσθηση».

Η Λίμπι, που στεκόταν δίπλα μου, ρουθούνισε και προσπάθησε να συγκρατήσει ένα ειρωνικό χαμόγελο. Στράφηκα και τη στραβοκοίταξα. «Εσύ τώρα σπας πλάκα, ε;» τη ρώτησα άγρια. Έπειτα κοίταξα τα δικά της ρούχα. Το φόρεμά της ήταν μαύρο, ένα χρώμα συμβατό με τη Λίμπι, αλλά το σχέδιό του ήταν κατάλληλο για επίσκεψη σε λέσχη της υψηλής κοινωνίας.

Μα αφού είπα στην Αλίσα να μην την πιέσει. «Δε χρειάζεται ν’ αλλάξεις το—» ξεκίνησα να λέω, αλλά η Λίμπι με διέκοψε.

«Με δωροδόκησαν. Με μπότες». Έδειξε στον πίσω τοίχο τις παραταγμένες μπότες, όλες δερμάτινες, σε αποχρώσεις του μοβ, του

μαύρου και του μπλε. Άλλες έφταναν ως τον αστράγαλο, άλλες ως τη γάμπα, ενώ υπήρχε κι ένα ζευγάρι από εκείνες τις ψηλές μπότες που έφταναν ως τον μηρό.

«Και επίσης», πρόσθεσε η Λίμπι με γαλήνια φωνή, «με τρομακτικά μενταγιόν». Αν ένα κόσμημα έμοιαζε στοιχειωμένο, μπορούσες να είσαι σίγουρος ότι η Λίμπι θα το λάτρευε.

«Τους άφησες να σε μεταμορφώσουν με αντάλλαγμα δεκαπέντε ζευγάρια μπότες και μερικά τρομακτικά μενταγιόν;» ρώτησα, νιώθοντας κάπως προδομένη.

«Και μερικά απίστευτα απαλά δερμάτινα παντελόνια», πρόσθεσε η Λίμπι. «Άξιζε τον κόπο. Έχω διατηρήσει το στιλ μου, απλώς τώρα είναι πιο... χλιδάτο». Τα μαλλιά της ήταν ακόμα μπλε. Τα νύχια της ήταν ακόμα βαμμένα με μαύρο βερνίκι. Και η στιλιστική ομάδα δεν ασχολιόταν με τη Λίμπι εκείνη τη στιγμή.

«Ας ξεκινήσουμε με τα μαλλιά», ανακοίνωσε ο στιλίστας, που στεκόταν δίπλα μου και κοίταζε τα γεμάτα ουρές, μακριά μαλλιά μου που πρόσβαλλαν την αισθητική του. «Συμφωνείς;» ρώτησε την αδελφή του.

Η γυναίκα δεν του απάντησε, μόνο εξαφανίστηκε πίσω από μια κρεμάστρα δαπέδου. Έπειτα την άκουσα να ψαχουλεύει μια άλλη κρεμάστρα, αλλάζοντας τη σειρά των ρούχων.

«Έχεις πυκνά μαλλιά. Ούτε εντελώς σγουρά ούτε εντελώς ίσια. Μπορείς να επιλέξεις όποιο στιλ θέλεις». Η εμφάνιση και ο τρόπος που μιλούσε αυτός ο γιγαντόσωμος άντρας θα ταίριαζαν περισσότερο σε αμυντικό ποδοσφαιρικής ομάδας, όχι σε κάποιον που θα έπρεπε να μου δίνει κομμωτικές συμβουλές. «Όχι πιο κοντά από πέντε εκατοστά κάτω από το πιγούνι σου, αλλά ούτε και πιο μακριά από τη μέση της πλάτης. Δε θα μας πείραζε κι ένα απαλό φιλάρισμα». Έριξε μια ματιά στη Λίμπι. «Σε συμβουλεύω να μην της ξαναμιλήσεις αν αποφασίσει να κάνει αφέλειες».

«Θα λάβω υπόψη μου τη συμβουλή σας», του απάντησε με σοβαρό ύφος η Λίμπι. «Θα σ' τη σπάνε αν δεν είναι αρκετά μακριά για να τα πιάνεις αλογοουρά», είπε έπειτα σ' εμένα.

«Αλογοουρά;» Ο αμυντικός με κοίταξε επικριτικά. «Μισείς τα μαλλιά σου και θέλεις να τα βασανίζεις;»

«Δεν τα μισώ», είπα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Απλώς δε με απασχολούν».

«Κι αυτό είναι ψευδαίσθηση». Η γυναίκα ξεπρόβαλε ξανά μπροστά από

τις κρεμάστρες δαπέδου. Είχε αδειάσει περίπου πεντέξι κρεμάστρες και κρατούσε στα χέρια της μια αγκαλιά ρούχα. Την παρακολουθούσα καθώς τα τοποθετούσε στην πλησιέστερη κρεμάστρα έτσι ώστε να δημιουργήσει τρία διαφορετικά σύνολα.

«Κλασικό στιλ». Έδειξε με το κεφάλι μια παλ γαλάζια φούστα συνδυασμένη με μια μακρυμάνικη μπλούζα. «Φυσικό στιλ». Η στιλίστρια προχώρησε στη δεύτερη επιλογή – ένα ριχτό και αέρινο φλοράλ φόρεμα με τουλάχιστον δέκα αποχρώσεις του κόκκινου και του ροζ. «Στιλ μπλαζέ κολεγιόπαιδου». Το τελευταίο σύνολο περιλάμβανε μια καφέ δερμάτινη φούστα, πιο κοντή απ’ όλες τις άλλες – και πιθανότατα πιο στενή επίσης. Την είχε συνδυάσει με ένα λευκό πουκάμισο και μια γκριζα ζακέτα.

«Ποιο προτιμάς;» ρώτησε ο στιλίστας. Η Λίμπι ρουθούνισε ξανά ειρωνικά. Ήταν ξεκάθαρο ότι έσπαγε τρελή πλάκα.

«Όλα ωραία είναι». Κοίταξα το φλοράλ φόρεμα. «Αυτό μου φαίνεται ότι θα τσιμπάει και θα μου προκαλεί φαγούρα».

Οι στιλίστες έδειχναν σαν να είχαν αρχίσει να πονοκεφαλιάζουν. «Σπορ επιλογές;» ρώτησε ο στιλίστας με ταλαίπωρο ύφος την αδελφή του. Η κοπέλα εξαφανίστηκε ξανά, επέστρεψε με άλλα τρία σύνολα και τα κρέμασε δίπλα στα πρώτα. Ένα μαύρο κολάν με μια κόκκινη μπλούζα και μια λευκή ζακέτα ως το γόνατο τοποθετήθηκαν δίπλα στο «κλασικό» σύνολο. Μια πετρόλ δαντελένια μπλούζα και ένα παντελόνι με σκουρότερη πράσινη απόχρωση πήραν θέση δίπλα στο φλοράλ έκτρωμα. Ένα φαρδύ κασμιρένιο πουλόβερ και ένα τζιν με σκισίματα τοποθετήθηκαν δίπλα στη δερμάτινη φούστα.

«Κλασικό στιλ. Φυσικό στιλ. Στιλ μπλαζέ κολεγιόπαιδου». Η γυναίκα επανέλαβε τις επιλογές μου.

«Έχω φιλοσοφικές αντιρρήσεις σχετικά με τα χρωματιστά παντελόνια», είπα. «Επομένως, αυτό εδώ δεν παίζει».

«Δεν πρέπει απλώς να κοιτάξεις τα ρούχα», μου εξήγησε ο άντρας. «Πρέπει να οραματίζεσαι το λουκ».

Συγκρατήθηκα για να μην τον κοιτάξω ειρωνικά – μάλλον δε θα ήταν συνετή αντίδραση, δεδομένου ότι ο τύπος ήταν διπλάσιος από μένα.

Η στιλίστρια διέσχισε το δωμάτιο και με πλησίασε. Περπατούσε με ανάλαφρα βήματα, σαν να ακροπατούσε σε μια ολάνθιστη πρασιά προσπαθώντας να μην τσακίσει ούτε ένα λουλούδι. «Η ενασχόληση με το ντύσιμό σου και το χτένισμά σου δεν είναι ανοησία. Δεν είναι κάτι ρηχό.

Αυτά εδώ...» Έδειξε με μια κίνηση την κρεμάστρα πίσω της. «Δεν είναι απλώς ρούχα. Είναι ένα μήνυμα. Δεν αποφασίζεις τι θα φορέσεις. Αποφασίζεις τι ιστορία θέλεις να αφηγείται η εμφάνισή σου. Θέλεις να είσαι μια νεαρή και γλυκιά ενζενί; Θέλεις να ντύνεσαι σαν να ανήκες εκ γενετής σ' αυτόν τον πλούσιο, θαυμαστό κόσμο, ή θέλεις κάτι ενδιάμεσο; Να είσαι η ίδια, αλλά διαφορετική· νέα, αλλά δυνατή και τολμηρή;»

«Γιατί πρέπει ν' αφηγηθώ κάποια ιστορία;» ρώτησα.

«Γιατί αν δεν την αφηγηθείς εσύ, θα την αφηγηθεί κάποιος άλλος για λογαριασμό σου». Στράφηκα και είδα τον Αλεξάντερ Χόθορν να στέκεται στην πόρτα, κρατώντας ένα πιάτο γεμάτο σκόουν. «Η αλλαγή στιλ και η κατασκευή μηχανών τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ προκαλούν πείνα», μου είπε.

Ήθελα να τον κοιτάξω οργισμένα, αλλά ο Αλεξάντερ και τα σκόουν του δεν πτοούνταν από άγρια βλέμματα.

«Και τι ξέρεις εσύ από αλλαγή στιλ;» γκρίνιαξα. «Αν ήμουν αγόρι, θα υπήρχαν μόνο δύο κρεμάστρες με ρούχα εδώ μέσα – και πολλές λέω».

«Και αν λεγόμουν Γουάιτ», μου αντιγύρισε με υπεροπτικό ύφος ο Αλεξάντερ, «οι άλλοι δε θα με αντιμετώπιζαν σαν να ήμουν κατά το ήμισυ Χόθορν. Να κεράσω ένα σκόουν;»

Η απάντησή του μου έκοψε τη φόρα. Ήταν γελοίο να πιστεύω ότι ο Αλεξάντερ δεν ήξερε πώς είναι να σε κρίνουν ή να παίζεις σ' αυτή τη ζωή με διαφορετικούς κανόνες. Ξαφνικά αναρωτήθηκα πώς μπορεί να ένιωθε μεγαλώνοντας μέσα σε αυτό το σπίτι. Μεγαλώνοντας σαν Χόθορν.

«Μπορώ να πάρω ένα σκόουν με μύρτιλα;» ρώτησα, σε ένδειξη ανακωχής.

Ο Αλεξάντερ μου έδωσε ένα σκόουν με λεμόνι. «Ας μην το παρακάνουμε».

Προσπαθώντας να μην γκρινιάξω ιδιαίτερα, κατέληξα με τα πολλά στην τρίτη επιλογή. Σιχαινόμουν τον όρο «στιλ κολεγιόπαιδου» σχεδόν όσο απεχθανόμουν τον χαρακτηρισμό «μπλαζέ». Από την άλλη, αφενός μου φαινόταν αδύνατο να το παίξω αφελής και αθώα και, αφετέρου, είχα σοβαρές υποψίες ότι οποιαδήποτε απόπειρά μου να προσποιηθώ ότι ανήκα πραγματικά σε αυτόν τον κόσμο θα μου προκαλούσε φαγούρα –

όχι στο δέρμα, αλλά κάτω από το πετσί μου.

Οι στιλίστες αποφάσισαν να αφήσουν τα μαλλιά μου μακριά, αλλά τα φίλαραν και κατόρθωσαν με υπομονή και επιμονή να τα φορμάρουν έτσι ώστε να τους δώσουν ένα επιμελώς ατημέλητο κυματιστό στιλ. Παρόλο που περίμενα ότι θα μου πρότειναν να κάνω φωτεινότερες ανταύγειες, εκείνοι επέλεξαν την αντίθετη κατεύθυνση: διακριτικές ανταύγειες έναν τόνο πιο σκούρες και ζεστές από το φυσικό καστανόξανθο χρώμα μου. Καθάρισαν τα φρύδια μου, αλλά τα άφησαν πυκνά. Μου έδωσαν λεπτομερείς οδηγίες για μια περίπλοκη ρουτίνα περιποίησης του προσώπου μου και με ψέκασαν με ένα σπρέι τεχνητού μαυρίσματος, αλλά επέλεξαν ένα μίνιμαλ μακιγιάζ: μάτια και χείλη, τίποτε άλλο. Καθώς κοίταζα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, μπορούσα σχεδόν να πιστέψω ότι εκείνο το κορίτσι ανήκε πραγματικά σε αυτό το σπίτι.

«Πώς σου φαίνομαι;» ρώτησα τη Λίμπι.

Η αδελφή μου στεκόταν κοντά στο παράθυρο, κόντρα στο φως. Το χέρι της έσφιγγε το κινητό της, τα μάτια της ήταν κολλημένα στην οθόνη.

«Λίμπι;»

Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε με ένα έντρομο βλέμμα που μου ήταν πολύ γνώριμο.

Ο Ντρέικ. Της είχε στείλει μήνυμα. Άραγε η Λίμπι του είχε απαντήσει;

«Είσαι κούκλα!» Ο τόνος της φωνής της ήταν ειλικρινής, επειδή η Λίμπι ήταν πάντα ειλικρινής. Ειλικρινής και ευσυνείδητη· και υπέρμετρα αισιόδοξη.

Τη χτύπησε, σκέφτηκα. Μας πρόδωσε. Αποκλείεται να τα ξαναφτιάξει μαζί του.

«Είσαι τέλεια!» δήλωσε με στόμφο ο Αλεξάντερ. «Και το καλύτερο είναι ότι δε μοιάζεις με καμιά πιτσιρίκα που ξελόγιασε έναν ηλικιωμένο για να του φάει τα δισεκατομμύρια».

«Τι είναι αυτά που λες, Αλεξάντερ;» Η Ζάρα ανακοίνωσε την άφιξή της σχεδόν χωρίς φανφάρες. «Κανένας δεν πιστεύει ότι η Έιβερι ξελόγιασε τον παππού σας».

Το δικό της αφήγημα –το δικό της λουκ– ήταν κάτι ανάμεσα σε «εμφανές σικ» και «αυστηρότητα». Όμως είχα δει τη συνέντευξη Τύπου που είχε δώσει. Ήξερα ότι, παρόλο που μπορεί να νοιαζόταν για την υστεροφημία του πατέρα της, δεν την ενδιέφερε ιδιαίτερα η δική μου

υπόληψη. Όσο χειρότερη ήταν η εμφάνισή μου, τόσο καλύτερα θα εξυπηρετούσα τα σχέδιά της. *Εκτός και αν το παιχνίδι έχει αλλάξει.*

«Είβερι;» Η Ζάρα μου χάρισε ένα χαμόγελο τόσο ψυχρό όσο τα χειμερινά χρώματα που φορούσε. «Μπορώ να σου μιλήσω;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Η Ζάρα δεν ξεκίνησε τη συζήτηση αμέσως μόλις μείναμε μόνες. Και αφού δεν έσπαγε εκείνη τη σιωπή, αποφάσισα να τη σπάσω εγώ. «Μιλήσατε με τους δικηγόρους». Αυτή ήταν η προφανέστερη εξήγηση για την παρουσία της στο δωμάτιό μου.

«Πράγματι». Η Ζάρα δεν είχε πρόθεση να ζητήσει συγγνώμη. «Και τώρα μιλάω μ' εσένα. Ελπίζω να με συγχωρήσεις που δεν ήρθα να μιλήσουμε νωρίτερα. Όπως μπορείς να φανταστείς, οι πρόσφατες εξελίξεις μάς ξάφνιασαν λιγάκι».

Λιγάκι; Ρουθούνισα ειρωνικά και παρέκαμψα τις αβρότητες. «Υπονοήσατε σε μια συνέντευξη Τύπου ότι ο πατέρας σας τα είχε χαμένα και ότι οι Αρχές με θεωρούν ύποπτη για κακοποίηση και εξαπάτηση ηλικιωμένου».

Η Ζάρα κάθισε στην άκρη ενός γραφείου-αντίκα – μία από τις ελάχιστες επιφάνειες στο δωμάτιό μου που δεν ήταν καλυμμένη από αξεσουάρ ή ρούχα. «Ναι, όσο γι' αυτό... Να ευχαριστήσεις τους νομικούς συμβούλους σου, που δεν αποκάλυψαν νωρίτερα ορισμένα γεγονότα».

«Αν δεν πάρω τίποτα εγώ, δε θα πάρετε τίποτα ούτε εσείς». Δεν το είχα σκοπό να της επιτρέψω να μουγκάρει εδώ μέσα και να παίζει κρυφτούλι.

«Είσαι... όμορφη έτσι». Η Ζάρα άλλαξε θέμα και περιεργάστηκε τη νέα μου περιβολή. «Δε θα επέλεγα αυτά τα ρούχα για σένα, αλλά είσαι αξιοπρεπής».

Αξιοπρεπής και μπλαζέ. «Ευχαριστώ», μούγκρισα μέσα από τα δόντια μου.

«Μπορείς να μ' ευχαριστήσεις όταν θα έχω κάνει ό,τι μπορώ για να σε διευκολύνω στη διάρκεια αυτής της μετάβασης».

Δεν ήμουν τόσο αφελής, ώστε να πιστέψω ότι ξαφνικά με έβλεπε με άλλο μάτι. Αν με μισούσε μέχρι χθες, σίγουρα με μισούσε και τώρα. Η διαφορά ήταν ότι τώρα ήθελε κάτι. Σκέφτηκα ότι αν της έδινα όσο χρόνο χρειαζόταν, τελικά θα μου αποκάλυπτε τι ακριβώς ήθελε.

«Δεν ξέρω αν η Αλίσα σ' έχει ενημερώσει για όλες τις λεπτομέρειες,

αλλά, εκτός από την προσωπική περιουσία του πατέρα μου, έχεις κληρονομήσει και την επιτροπεία του Ιδρύματος Χόθορν». Η Ζάρα περιεργάστηκε την έκφρασή μου, προτού συνεχίσει. «Είναι ένα από τα μεγαλύτερα ιδιωτικά κοινωφελή ιδρύματα της χώρας. Προσφέρουμε περισσότερα από εκατό εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο».

Εκατό εκατομμύρια δολάρια. Δε θα συνήθιζα ποτέ να συζητώ για τέτοια ποσά. Μου φαίνονταν εξωπραγματικά. «Κάθε χρόνο;» ρώτησα κατάπληκτη.

Η Ζάρα με κοίταξε με ένα πράο χαμόγελο. «Ο ανατοκισμός είναι υπέροχο πράγμα».

Εκατό εκατομμύρια δολάρια *τον χρόνο* από τόκους – και η Ζάρα μιλούσε μόνο για το Ίδρυμα, όχι για την προσωπική περιουσία του Τομπάιας Χόθορν. Για πρώτη φορά μπήκα στον κόπο να κάνω μερικούς πρόχειρους υπολογισμούς. Ακόμα και αν η μισή περιουσία έφευγε σε φόρους κι εγώ εξασφάλιζα κατά μέσο όρο μια απόδοση της τάξης του τέσσερα τοις εκατό, πάλι θα έβγαζα περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια τον χρόνο. *Χωρίς να κάνω απολύτως τίποτα.* Δεν ήταν καθόλου σωστό.

«Σε ποιους δίνει χρήματα το Ίδρυμα;» ρώτησα χαμηλόφωνα.

Η Ζάρα σηκώθηκε από το γραφείο και άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε στο δωμάτιο. «Το Ίδρυμα Χόθορν στηρίζει παιδιά και οικογένειες, πρωτοβουλίες για την υγεία, προγράμματα για την εξέλιξη της επιστήμης, δράσεις για την ενίσχυση των κοινοτήτων. Και, βέβαια, τις τέχνες».

Κάτω από την ομπρέλα αυτών των χαρακτηρισμών, θα μπορούσες να στηρίξεις σχεδόν οποιαδήποτε δράση. *Θα μπορούσα να στηρίξω σχεδόν οποιαδήποτε δράση.*

Θα μπορούσα να αλλάξω τον κόσμο.

«Διοικώ αυτό το Ίδρυμα σχεδόν όλη μου τη ζωή».

Τα χείλη της έσμιζαν σε μια λεπτή γραμμή. «Υπάρχουν οργανώσεις που βασίζονται στη δική μας στήριξη. Αν σκοπεύεις ν' αναλάβεις τα ηνία, πρέπει να ξέρεις ποιες κινήσεις είναι σωστές και ποιες όχι». Στάθηκε μπροστά μου. «Με χρειάζεσαι, Έιβερι. Παρόλο που θα προτιμούσα να μην έχω καμία ανάμειξη σε όλη αυτή την ιστορία, δουλεύω πάρα πολύ σκληρά εδώ και πάρα πολλά χρόνια, και δε θέλω να πάνε χαμένοι οι κόποι μου».

Άκουγα προσεκτικά όσα μου έλεγε – και όσα δε μου έλεγε.

«Πληρώνεστε από το Ίδρυμα;» τη ρώτησα. Μέτρησα τα δευτερόλεπτα

που μεσολάβησαν μέχρι να μου απαντήσει.

«Αμείβομαι, φυσικά, ανάλογα με τις ικανότητες και τις επιδόσεις μου».

Παρόλο που θα ένιωθα τρομερή ικανοποίηση αν μπορούσα να της πω ότι δε χρειάζομαι πλέον τις υπηρεσίες της, δεν ήμουν τόσο παρορμητική – ούτε τόσο σκληρή. «Θέλω να συμμετέχω κι εγώ», της είπα. «Και όχι μόνο για το θεαθήναι. Θέλω να παίρνω αποφάσεις».

Για τους αστέγους. Για τους απόρους. Για τα θύματα ενδοοικογενειακής βίας. Τι θα μπορούσα να κάνω με εκατό εκατομμύρια τον χρόνο;

«Είσαι ακόμα πολύ νέα», είπε η Ζάρα σχεδόν νοσταλγικά, «γι' αυτό πιστεύεις ότι τα χρήματα μπορούν να λύσουν όλα τα προβλήματα».

Έτσι σκέφτονται οι άνθρωποι που είναι τόσο πλούσιοι, ώστε δεν μπορούν να φανταστούν πόσα προβλήματα μπορούν να λύσουν τα χρήματα.

«Αν σκέφτεσαι σοβαρά ν' αναλάβεις κάποιον ρόλο στο Ίδρυμα...» Ο τόνος της μαρτυρούσε ότι αυτό το ενδεχόμενο την ευχαριστούσε τόσο, όσο θα την ευχαριστούσε μια αναζήτηση σε έναν κάδο σκουπιδιών ή μια απονεύρωση ενός χαλασμένου δοντιού. «Αν το θέλεις, θα σε διδάξω ό,τι χρειάζεται να ξέρεις. Τη Δευτέρα. Μετά το σχολείο. Στο Ίδρυμα».

Πρόφερε κάθε μέρος της διαταγής της σε ξεχωριστές φράσεις.

Προτού προλάβω να ρωτήσω πού ακριβώς βρισκόταν το Ίδρυμα, κάποιος άνοιξε την πόρτα. Ο Όρεν ήρθε και στάθηκε δίπλα μου. *Οι γυναίκες θα εξαπέλυαν την επίθεσή τους στα δικαστήρια*, μου είχε πει. Όμως τώρα η Ζάρα ήξερε ότι δεν μπορούσε να κινηθεί νομικά εναντίον μου.

Και ο υπεύθυνος ασφαλείας μου δεν ήθελε να βρίσκομαι σε ένα δωμάτιο μόνη μου με τη Ζάρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Την επόμενη μέρα –Κυριακή– ο Όρεν με πήγε στα γραφεία της εταιρείας Ορτέγκα, Μακναμάρα και Τζόουνς, για να δώ την Κόκκινη Διαθήκη.

«Γεια σου, Έιβερι». Η Αλίσα μας υποδέχτηκε στην είσοδο της εταιρείας. Ο χώρος ήταν μοντέρνος: μίνιμαλ και γεμάτος χρώμιο. Το κτίριο φαινόταν αρκετά μεγάλο για να στεγάζει εκατό δικηγόρους, όμως καθώς ακολουθούσαμε την Αλίσα ως τα ασανσέρ, δεν είδα κανέναν άλλον εκτός από μια ρεσεψιονίστ και έναν φρουρό ασφαλείας.

«Μου είπες ότι είμαι η μοναδική πελάτισσα της εταιρείας», σχολίασα καθώς το ασανσέρ άρχισε να ανεβαίνει. «Πόσο μεγάλη είναι τελικά η εταιρεία;»

«Είναι χωρισμένη σε εξειδικευμένα τμήματα», απάντησε η Αλίσα με τυπικό τόνο. «Τα περιουσιακά στοιχεία του κυρίου Χόθορν ήταν διαφοροποιημένα, γι' αυτό και απαιτείται ένα ευρύ φάσμα δικηγόρων».

«Και η διαθήκη που μ' ενδιαφέρει; Είναι εδώ;» Είχα κρυμμένο στην τσέπη μου ένα δώρο από τον Τζέιμσον: την κόκκινη ζελατίνα που είχαμε βρει κολλημένη στο εσώφυλλο του *Φάουστ*. Του είχα πει ότι θα επισκεπτόμουν τα γραφεία της εταιρείας κι εκείνος μου το είχε δώσει, χωρίς να μου κάνει καμία ερώτηση, σαν να με εμπιστευόταν περισσότερο απ' όσο εμπιστευόταν οποιονδήποτε από τους αδελφούς του.

«Ναι, η Κόκκινη Διαθήκη είναι εδώ», επιβεβαίωσε η Αλίσα. Έπειτα στράφηκε προς τον Όρεν. «Ήταν μεγάλη η παρέα μας σήμερα;» τον ρώτησε. Και με τη λέξη «παρέα» εννοούσε τους «παπαράτσι». Και με το «μας», εννοούσε «μου».

«Έχει κοπάσει λίγο η μπόρα», είπε ο Όρεν. «Όμως είναι πολύ πιθανό να μας περιμένουν μαζεμένοι έξω απ' την πόρτα μέχρι να φύγουμε».

Αν βγάζαμε τη μέρα χωρίς να δούμε τουλάχιστον έναν τίτλο του τύπου «Η πλουσιότερη έφηβη του κόσμου κινείται νομικά», θα έτρωγα ένα από τα καινούρια ζευγάρια μπότες της Λίμπι.

Φτάσαμε στον τρίτο όροφο, προσπεράσαμε άλλον έναν φρουρό ασφαλείας και, επιτέλους, η Αλίσα με οδήγησε σε ένα γωνιακό γραφείο.

Ο χώρος ήταν επιπλωμένος αλλά άδειος από αντικείμενα, αν εξαιρούσες ένα και μοναδικό πράγμα. Στο κέντρο ενός ογκώδους μαονένιου γραφείου βρισκόταν η διαθήκη. Μέχρι να την αντιληφθώ, ο Όρεν είχε ήδη πάρει θέση έξω από την πόρτα. Η Αλίσα δε με ακολούθησε όταν προχώρησα προς το γραφείο. Καθώς πλησίαζα, ξεχώρισα αμέσως τους χαρακτήρες του κειμένου.

Ήταν κόκκινοι.

«Ο πατέρας μου είχε λάβει εντολή να φυλάξει αυτό το αντίγραφο εδώ και να το δείξει σ' εσένα ή στ' αγόρια, αν κάποιος από εσάς ερχόταν να το αναζητήσει», είπε η Αλίσα.

Την κοίταξα και επανέλαβα: «Είχε λάβει εντολή... Από τον Τομπάιας Χόθορν;»

«Φυσικά».

«Το έχεις πει στον Νας;» ρώτησα.

Μια ψυχρή μάσκα κάλυψε το πρόσωπό της. «Δε λέω πια τίποτα στον Νας». Με κοίταξε με το αυστηρότερο βλέμμα της. «Αν δε με χρειάζεσαι κάτι άλλο, θα σ' αφήσω να κάνεις τη δουλειά σου με την ησυχία σου».

Η Αλίσα δε ρώτησε καν τι είδους δουλειά είχα να κάνω. Περίμενα μέχρι να ακούσω την πόρτα να κλείνει πίσω της κι έπειτα κάθισα στο γραφείο. Έβγαλα τη ζελατίνα από την τσέπη μου. «Όπου υπάρχει η βούληση...» μουρμούρισα, τοποθετώντας την τετράγωνη ζελατίνα στην πρώτη σελίδα της διαθήκης. «Υπάρχει και ο τρόπος».

Μετακίνησα την κόκκινη ζελατίνα πάνω στο χαρτί και οι λέξεις αποκάτω της εξαφανίστηκαν. *Κόκκινο κείμενο. Κόκκινη ζελατίνα.* Ήταν ακριβώς όπως μου τα είχαν πει ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον. Αν όλη η διαθήκη ήταν γραμμένη με κόκκινο χρώμα, τότε η ζελατίνα θα εξαφάνιζε όλο το κείμενο. Όμως, αν κάτω από το κόκκινο κείμενο υπήρχε κάποιο άλλο χρώμα, τότε οτιδήποτε ήταν γραμμένο με εκείνο το χρώμα θα παρέμενε ορατό.

Έλεγξα το απόσπασμα που όριζε τι άφηνε ο Τομπάιας Χόθορν στους Λάφλιν, στον Όρεν και στην πεθερά του. *Τίποτα.* Έφτασα στο κομμάτι που αφορούσε τη Ζάρα και τη Σκάι και, καθώς μετακινούσα την κόκκινη ζελατίνα στο χαρτί, οι λέξεις εξαφανίστηκαν. Διάβασα την επόμενη φράση.

Στους εγγονούς μου, Νας Γουέστμπρουκ Χόθορν, Γκρέισον Ντάβενपोर्ट Χόθορν, Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν και Αλεξάντερ Μπλάγκουντ

Χόθορν...

Καθώς η ζελατίνα γλιστρούσε πάνω από το κείμενο, οι λέξεις εξαφανίζονταν – όμως όχι όλες. Τέσσερις λέξεις παρέμειναν ορατές.

Γουέστμπρουκ.

Ντάβενπορτ.

Γουίντσεστερ.

Μπλάκγουντ.

Συνειδητοποίησα πρώτη φορά ότι και οι τέσσερις γιοι της Σκάι είχαν το δικό της επώνυμο, το επώνυμο του παππού τους: *Χόθορν*. Και ότι τα μεσαία ονόματα των αγοριών ήταν επίσης επώνυμα. *Μήπως τα επώνυμα των πατεράδων τους;* αναρωτήθηκα. Προσπαθώντας να χωνέψω αυτό το νέο στοιχείο, συνέχισα να ελέγχω το υπόλοιπο έγγραφο. Ένα κομμάτι του εαυτού μου περίμενε ότι θα ανακάλυπτα κάτι όταν θα έφτανα στο δικό μου όνομα, όμως κι αυτό εξαφανίστηκε όπως όλες οι άλλες λέξεις, εκτός από τα μεσαία ονόματα των εγγονών του Τομπάιας Χόθορν.

«Γουέστμπρουκ. Ντάβενπορτ. Γουίντσεστερ. Μπλάκγουντ». Πρόφερα τα ονόματα μεγάλοφωνα, για να τα απομνημονεύσω.

Κι ύστερα έστειλα ένα μήνυμα στον Τζέιμσον, και αναρωτήθηκα αν θα έστελνε κι εκείνος μήνυμα στον Γκρέισον.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

«Ηρεμα, μικρή. Ποιος σε κυνηγάει;»

Είχα επιστρέψει στην Οικία Χόθορν και πήγαινα να συναντήσω τον Τζέιμσον, όταν μου έκοψε τη φόρα ένας από τους αδελφούς του. Ο Ναζ.

«Η Έιβερι μόλις διάβασε ένα ιδιαίτερο αντίγραφο της διαθήκης», είπε η Αλίσα που ακολουθούσε πίσω μου. *Μ' αρέσει που δηλώνει ότι δε λέει πια τίποτα στον πρώην της.*

«Ένα ιδιαίτερο αντίγραφο της διαθήκης;» Ο Ναζ έστρεψε το βλέμμα του σ' εμένα. «Θα πέσω μέσα αν υποθέσω ότι όλα αυτά έχουν κάποια σχέση με τα αλαμπουρνέζικα στο γράμμα που μου άφησε ο γέρος;»

«Στο γράμμα που σου άφησε...» είπα, νιώθοντας το μυαλό μου να δουλεύει με χίλιες στροφές. Μα βέβαια, ήταν αναμενόμενο. Ο Τομπάιας Χόθορν είχε αφήσει τα ίδια στοιχεία στον Γκρέισον και στον Τζέιμσον. Και στον Ναζ· πιθανότατα και στον Αλεξάντερ.

«Μην ανησυχείς», είπε ο Ναζ τραβώντας τις λέξεις. «Δε θέλω να ανακατευτώ σ' αυτή την ιστορία. Όπως σου έχω ήδη πει, δεν τα θέλω τα χρήματα».

«Ούτως ή άλλως δεν μπορεί κανείς να διεκδικήσει τα χρήματα», είπε αυστηρά η Αλίσα. «Η διαθήκη—»

«Είναι απρόσβλητη», συμπλήρωσε ο Ναζ. «Το ξέρω, το έχω ακούσει εκατό φορές».

Η Αλίσα ζάρωσε τα μάτια. «Δεν είχες ποτέ την ικανότητα να κάτσεις και ν' ακούσεις πραγματικά τον άλλον».

«“Ακούω” δε σημαίνει πάντα “συμφωνώ”, Λι-Λι». Έτσι όπως πρόφερε ο Ναζ το χαϊδευτικό της —με εκείνο το φιλικό χαμόγελο κι εκείνον τον εξίσου φιλικό τόνο—, είχα την αίσθηση ότι δεν είχε μείνει ούτε στάλα οξυγόνο στο δωμάτιο.

«Πρέπει να φύγω». Η Αλίσα στράφηκε με μια νευρική, αστραπιαία κίνηση προς το μέρος μου. «Αν χρειαστείς οτιδήποτε—»

«Θα σου τηλεφωνήσω», συμπλήρωσα τη φράση της, ενώ αναρωτιόμουν πόσο ψηλά είχαν ανασηκωθεί άραγε τα φρύδια μου όσο άκουγα τη

στιχομυθία τους.

Η Αλίσα χτύπησε με δύναμη την εξώπορτα πίσω της.

«Θα μου πεις πού πας με τέτοια φούρια;» με ρώτησε ξανά ο Νας μόλις η Αλίσα έφυγε.

«Ο Τζέιμσον μου είπε να τον συναντήσω στο σολάριουμ».

Ο Νας με κοίταξε με το ένα φρύδι του ανασηκωμένο. «Ξέρεις πού είναι το σολάριουμ;»

Συνειδητοποίησα με καθυστέρηση ότι δεν ήξερα. «Δεν ξέρω καν τι είναι το σολάριουμ», παραδέχτηκα.

«Τα σολάριουμ είναι υπερεκτιμημένα». Ο Νας ανασήκωσε τους ώμους και με ζύγισε με το βλέμμα. «Για πες, μικρή... Τι κάνεις συνήθως στα γενέθλιά σου;»

Η ερώτησή του ήταν εντελώς ξεκάρφωτη. Ήμουν σίγουρη ότι ήταν ερώτηση-παγίδα, παρ' όλα αυτά απάντησα: «Εχμ... Τρώω τούρτα...»

«Κάθε χρόνο, στα γενέθλιά μας...» Το βλέμμα του Νας ήταν καρφωμένο στο κενό. «Ο γέρος μάς φώναζε στο γραφείο του και μας έλεγε τις ίδιες τρεις λέξεις: “Επένδυση. Καλλιέργεια. Δημιουργία”. Και μας έδινε να επενδύσουμε δέκα χιλιάδες δολάρια. Το φαντάζεσαι; Να επιτρέπεις σ' ένα οκτάχρονο να διαλέγει μετοχές;» Ο Νας κάγχασε. «Υστερα έπρεπε να επιλέξουμε ποιο ενδιαφέρον ή ταλέντο μας θα καλλιεργούσαμε εκείνον τον χρόνο – μια γλώσσα, ένα χόμπι, κάποιο είδος τέχνης, ένα άθλημα. Και δε λυπόταν τα έξοδα. Αν επέλεγες μαθήματα πιάνου, εμφανιζόταν την επόμενη μέρα στο σπίτι ένα εντυπωσιακό πιάνο, ξεκινούσαν αμέσως τα ιδιαίτερα και, κάπου στα μισά της χρονιάς, βρισκόσουν στα παρασκήνια του Κάρνεγκι Χολ και άκουγες συμβουλές από βιρτουόζους».

«Τέλειο!» είπα ενθουσιασμένη. Θυμήθηκα όλα εκείνα τα βραβεία που είχα δει στο γραφείο του Τομπάιας Χόθορν.

Ο Νας δεν έμοιαζε να συμμερίζεται τον ενθουσιασμό μου. «Ο γέρος μάς περνούσε και από μια δοκιμασία κάθε χρόνο», συνέχισε με φωνή που είχε σκληρύνει. «Μας ανέθετε μια αποστολή, ένα πρότζεκτ που θα έπρεπε να ολοκληρώσουμε μέχρι τα επόμενα γενέθλιά μας. Μια εφεύρεση, ένα πρόβλημα που απαιτούσε λύση, ένα έργο τέχνης αντάξιο των εκθεμάτων ενός μουσείου. Κάτι, τέλος πάντων».

Σκέφτηκα τα κορνιζαρισμένα κόμικς που είχα δει στον τοίχο. «Δεν είναι και τόσο τρομερό».

«Δεν ακούγεται τρομερό, ε;» είπε ο Ναζ, σαν να το σκεφτόταν. «Έλα, πάμε». Έδειξε με το κεφάλι έναν κοντινό διάδρομο. «Θα σου δείξω πού είναι το σολάριουμ».

Αναγκάστηκα να τρέχω πίσω του για να τον προλάβω.

«Σου έχει πει ο Τζέιμσον ότι ο γέρος μάς έβαζε να λύσουμε έναν γρίφο κάθε βδομάδα;» με ρώτησε βαδίζοντας.

«Ναι», απάντησα. «Μου το έχει πει».

«Μερικές φορές», συνέχισε, «στην αρχή του παιχνιδιού, ο παππούς μας έστηνε μπροστά μας διάφορα αντικείμενα: ένα αγκίστρι, μια ετικέτα με την τιμή κάποιου πράγματος, μια γυάλινη μπαλαρίνα, ένα μαχαίρι». Κούνησε το κεφάλι του καθώς ξανάφερνε εκείνες τις στιγμές στη μνήμη του. «Και αν δε χρησιμοποιούσαμε και τα τέσσερα αντικείμενα για να λύσουμε τον γρίφο, μας έπαιρνε και μας σήκωνε». Χαμογέλασε, αλλά το χαμόγελό του δεν έφτασε ως τα μάτια του. «Εγώ ήμουν πολύ μεγαλύτερος, οπότε βρισκόμουν σε πλεονεκτική θέση. Ο Τζέιμι και ο Γκρέι ένωναν τις δυνάμεις τους εναντίον μου, αλλά στο τέλος πρόδιδαν ο ένας τον άλλον».

«Γιατί μου διηγήθηκες αυτή την ιστορία;» ρώτησα όταν επιτέλους βράδυνε το βήμα του τόσο, ώστε σχεδόν έμεινε ακίνητος. «Γιατί μου τα λες όλα αυτά;» Για τα γενέθλιά τους, τα δώρα, τις προσδοκίες του παππού τους.

Ο Ναζ δεν απάντησε αμέσως. Τελικά, αντί γι' απάντηση, μου έδειξε με το κεφάλι έναν διάδρομο εκεί κοντά. «Η τελευταία πόρτα στα δεξιά σου είναι το σολάριουμ».

«Ευχαριστώ», είπα. Προχώρησα προς την πόρτα που μου είχε δείξει ο Ναζ, αλλά, λίγο προτού φτάσω στο σολάριουμ, άκουσα πίσω μου τη φωνή του να μου λέει: «Μπορεί να νομίζεις ότι συμμετέχεις στο παιχνίδι, γλυκιά μου, αλλά ο Τζέιμι δεν το βλέπει έτσι». Η φωνή του ήταν απαλή, αλλά τα λόγια του σκληρά. «Δεν είμαστε φυσιολογικοί άνθρωποι. Αυτό το μέρος δεν είναι φυσιολογικό. Κι εσύ δεν είσαι παίκτης, μικρή. Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα· ή το μαχαίρι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38

Το σολάριουμ ήταν μια τεράστια αίθουσα με θολωτή γυάλινη οροφή και γυάλινους τοίχους. Ο Τζέιμσον στεκόταν στο κέντρο της, λουσμένος στο φως, με το βλέμμα του στραμμένο στον ψηλό θόλο. Ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω, όπως την πρώτη φορά που τον είχα δει. Και ήταν μεθυσμένος, επίσης όπως την πρώτη φορά που τον είχα δει.

Ο Γκρέισον δε φαινόταν πουθενά.

«Τι γιορτάζουμε;» ρώτησα, δείχνοντας με το κεφάλι το μπουκάλι μπέρμπον που ήταν παρατημένο εκεί δίπλα

«Γουέστμπρουκ, Ντάβενπορτ, Γουίντσεστερ, Μπλάγκουντ». Ο Τζέιμσον απάγγειλε ένα προς ένα τα ονόματα. «Για πες μου, Κληρονόμε, τι συμπέρασμα βγάζεις;»

«Είναι όλα επώνυμα», είπα επιφυλακτικά. Έκανα μια παύση κι έπειτα τόλμησα να ρωτήσω: «Είναι τα επώνυμα των μπαμπάδων σας;»

«Η Σκάι δε μιλάει ποτέ γι' αυτούς», απάντησε ο Τζέιμσον με ελαφρώς βραχνή φωνή. «Θεωρεί ότι είμαστε δικοί της και μόνο δικοί της· φαντάσου κάτι σαν τη φάση *Αθηνάς* και *Δία*».

Δάγκωσα τα χείλη μου. «Η Σκάι μου είχε μιλήσει κάποια στιγμή για τις υπέροχες, προσωπικές συζητήσεις της...»

«Με τέσσερις γοητευτικούς άντρες», συμπλήρωσε ο Τζέιμσον. «Ήταν, όμως, αρκετά γοητευτικοί ώστε να τους συναντήσει ξανά; Ή να μας πει έστω και το παραμικρό για εκείνους;»

Η φωνή του είχε σκληρύνει τώρα. «Δεν απαντάει ποτέ στις ερωτήσεις μας γι' αυτά τα αναθεματισμένα μεσαία μας ονόματα. Και αυτός», σήκωσε το μπουκάλι με το μπέρμπον από το πάτωμα και ήπιε μια γουλιά, «είναι ο λόγος που πίνω». Άφησε κάτω το μπουκάλι, έκλεισε τα μάτια του και στάθηκε κάτω από τον ήλιο ανοίγοντας τα μπράτσα του σαν φτερά. Πρόσεξα για δεύτερη φορά την ουλή που διέτρεχε το στήρνο του.

Παρατηρούσα κάθε ανάσα του.

«Πάμε;» Άνοιξε τα μάτια του και άφησε τα χέρια του να πέσουν στα πλευρά του.

«Πού;» ρώτησα. Το κορμί μου αντιλαμβανόταν τόσο έντονα την παρουσία του, ώστε σχεδόν πονούσε.

«Έλα τώρα, Κληρονόμε», είπε ο Τζέιμσον προχωρώντας προς το μέρος μου. «Σε είχα για πιο έξυπνη».

Ξεροκατάπια και απάντησα στην ίδια μου την ερώτηση. «Πάμε να δούμε τη μητέρα σου».

Χρησιμοποιήσαμε το μυστικό πέρασμα που έβγαζε από την γκαρνταρόμπα στο χολ. Αυτή τη φορά παρατήρησα προσεκτικά με ποια σειρά έπρεπε να μετακινήσει κανείς τα πάνελ στον τοίχο ώστε να ανοίξει η πόρτα. Ακολούθησα τον Τζέιμσον στο βάθος της ντουλάπας, παραμερίζοντας τα πανωφόρια που κρέμονταν εκεί μέσα, και πίεσα τα μάτια μου να προσαρμοστούν στο σκοτάδι για να δω την επόμενη κίνησή του.

Ο Τζέιμσον άγγιξε κάτι. Ή μήπως το τράβηξε; Δεν μπόρεσα να διακρίνω. Και αμέσως μετά άκουσα τον ήχο γραναζιών που γυρίζουν και είδα το τοίχωμα της ντουλάπας να γλιστράει στο πλάι. Μπορεί η γκαρνταρόμπα να ήταν σκοτεινή, αλλά το πέρασμα από πίσω της ήταν ακόμα σκοτεινότερο.

«Κοίτα ν' ακολουθείς τα βήματά μου, Μυστηριώδες Κορίτσι. Και πρόσεχε το κεφάλι σου».

Ο Τζέιμσον φώτιζε το πέρασμα με το κινητό του. Ήμουν σίγουρη ότι το έκανε για χάρη μου. Εκείνος ήξερε καλά κάθε γωνιά και κάθε στροφή αυτών των μυστικών διαδρόμων. Περπατούσαμε σιωπηλοί για πέντε λεπτά, ώσπου ο Τζέιμσον σταμάτησε και κοίταξε μέσα από ένα –όπως υπέθεσα– ματάκι.

«Ελεύθερο το πεδίο», είπε, χωρίς να διευκρινίσει από τι ήταν ελεύθερο. «Με εμπιστεύεσαι;»

Βρισκόμουν σε ένα μυστικό πέρασμα φωτισμένο από ένα κινητό και στεκόμουν τόσο κοντά στον Τζέιμσον, ώστε ένιωθα τη ζεστασιά του κορμιού του δίπλα στο δικό μου.

«Όχι βέβαια».

«Ωραία». Μου έπιασε το χέρι και με τράβηξε κοντά του. «Κρατήσου».

Τα μπράτσα μου τυλίχτηκαν γύρω του και το έδαφος άρχισε να κινείται

κάτω από τα πόδια μας. Ο τοίχος δίπλα μας περιστρεφόταν και μαζί του περιστρεφόμασταν κι εμείς. Το σώμα μου ήταν κολλημένο πάνω στο σώμα του Τζέιμσον. *Του Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν*. Η κίνηση σταμάτησε κι εγώ πισωπάτησα.

Είχαμε έρθει εδώ για έναν σκοπό· και αυτός ο σκοπός δεν είχε απολύτως καμία σχέση με το γεγονός ότι τα κορμιά μας ταίριαζαν απόλυτα.

Ήταν ήδη τρελοί και προβληματικοί προτού έρθεις εσύ. Και θα είναι πάλι τρελοί και προβληματικοί μόλις φύγεις. Τα λόγια της Θία αντηχούσαν στο μυαλό μου καθώς βγαίναμε σε έναν μακρύ διάδρομο με ένα αφράτο κόκκινο χαλί και χρυσά κορνιζώματα στους τοίχους. Ο Τζέιμσον σήκωσε το χέρι του, έτοιμος να χτυπήσει την πόρτα.

Όμως εγώ τον σταμάτησα. «Δε με χρειάζεσαι για να κάνεις αυτή τη συζήτηση», είπα. «Όπως δε με χρειάζονται για να δεις την Κόκκινη Διαθήκη. Η Αλίσα είχε λάβει εντολή να σου τη δείξει, αν το ζητούσες».

«Σε χρειάζομαι». Ο Τζέιμσον ήξερε πολύ καλά τι έκανε – το διέκρινα στον τρόπο που με κοιτούσε, στο σούφρωμα των χειλιών του. «Δεν ξέρω ακόμα γιατί, αλλά όντως σε χρειάζομαι».

Η προειδοποίηση του Νας ήχησε σαν καμπανάκι στο μυαλό μου. «Είμαι το μαχαίρι». Ξεροκατάπια. «Το αγκίστρι, η γυάλινη μπαλαρίνα ή οτιδήποτε απ' όλα αυτά τέλος πάντων».

Τα λόγια μου σχεδόν αιφνιδίασαν τον Τζέιμσον. «Έχεις μιλήσει με κάποιον από τους αδελφούς μου». Έκανε μια παύση. «Όχι με τον Γκρέισον». Με κοίταξε εξεταστικά. «Με τον Αλεξάντερ;» Το βλέμμα του χαμήλωσε στα χείλη μου κι έπειτα ανηφόρισε ξανά στα μάτια μου. «Με τον Νας», είπε με βεβαιότητα.

«Κάνει λάθος;» ρώτησα. Σκέφτηκα τους εγγονούς του Τομπάιας Χόθορν να πηγαίνουν να τον δουν την ημέρα των γενεθλίων τους. Ο παππούς τους είχε την απαίτηση να είναι πάντα οι καλύτεροι. Να είναι νικητές. «Είμαι απλώς ένα μέσο για την επίτευξη των στόχων σου; Θα σου είμαι χρήσιμη μόνο μέχρι ν' ανακαλύψεις τι σχέση έχω με τον γρίφο;»

«Εσύ είσαι ο γρίφος, Μυστηριώδες Κορίτσι». Ο Τζέιμσον το πίστευε πραγματικά. «Αν θέλεις, μπορείς να παραδώσεις τα όπλα», μου είπε, «να πάρεις απόφαση ότι θα συνεχίσεις τη ζωή σου χωρίς να ανακαλύψεις τις απαντήσεις στα ερωτήματα που σε βασανίζουν. Ή μπορείς ν'

ανακαλύψεις τις απαντήσεις – μαζί μου».

Μια πρόσκληση. Μια πρόκληση. Υπενθύμισα στον εαυτό μου ότι όλα αυτά τα έκανα επειδή ήθελα να μάθω την αλήθεια, και όχι για το χατίρι του Τζέιμσον. «Πάμε ν' ανακαλύψουμε τις απαντήσεις», είπα.

Όταν ο Τζέιμσον χτύπησε την πόρτα, το θυρόφυλλο άνοιξε προς τα μέσα. «Μαμά;» φώναξε, προτού διορθώσει την προσφώνηση. «Σκάι;»

Η καμπανιστή φωνή της απάντησε: «Εδώ, αγάπη μου».

Όπως διαπίστωσα σύντομα, «εδώ» σήμαινε στο μπάνιο της σουίτας της.

«Έχεις μισό λεπτό;» Ο Τζέιμσον στάθηκε ακριβώς έξω από τη δίφυλλη πόρτα του μπάνιου.

«Έχω χιλιάδες λεπτά». Η Σκάι ακούστηκε ικανοποιημένη με την απάντησή της. «Εκατομμύρια λεπτά. Έλα μέσα».

Ο Τζέιμσον περίμενε έξω από τις πόρτες. «Είσαι κόσμια;»

«Έτσι θέλω να πιστεύω», απάντησε η μαμά του. «Τουλάχιστον στο πενήντα τοις εκατό των περιπτώσεων».

Όταν ο Τζέιμσον έσπρωξε προς τα μέσα την πόρτα, ξεπρόβαλε μπροστά μου, τοποθετημένη πάνω σε μια πλατφόρμα, η μεγαλύτερη μπανιέρα που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Το βλέμμα μου έπεσε στα πόδια με τα σκαλιστά γαμψά νύχια –πόδια χρυσά, για να ταιριάζουν με τα κορνιζώματα στον διάδρομο–, και όχι στη γυναίκα που βρισκόταν μες στην μπανιέρα.

«Είπες ότι είσαι κόσμια». Ο Τζέιμσον δε φαινόταν να έχει εκπλαγεί.

«Είμαι καλυμμένη με αφρούς», απάντησε ανέμελα η Σκάι. «Πιο κόσμια δε γίνεται. Τώρα πες στη μητέρα σου τι θέλεις».

Ο Τζέιμσον μου έριξε μια ματιά που έμοιαζε να λέει: *Κι εσύ με ρωτούσες γιατί χρειαζόμουν το μπέρμπον...*

«Θα περιμένω έξω», είπα και έκανα μεταβολή, προτού διακρίνω οτιδήποτε άλλο εκτός από τους αφρούς.

«Αχ, μην είσαι τόσο πουριτανή, Άμπιγκεϊλ», με επέπληξε από το μπάνιο η Σκάι. «Είμαστε όλοι φίλοι μεταξύ μας, έτσι δεν είναι; Είναι πάγια τακτική μου να θεωρώ φίλο μου όποιον κλέβει την πατρογονική μου κληρονομιά».

Πρώτη φορά έβλεπα τέτοια παθητική επιθετικότητα.

«Αν ολοκλήρωσες την επίθεσή σου στην Έιβερι», τη διέκοψε ο Τζέιμσον, «θα ήθελα να κάνουμε μια κουβεντούλα».

«Γιατί τόσο σοβαρός, Τζέιμι;» Η Σκάι έβγαλε έναν ηχηρό αναστεναγμό.

«Έλα, λοιπόν, πες μου».

«Σε έχω ξαναρωτήσει αν το μεσαίο μου όνομα έχει κάποια σχέση με το όνομα του πατέρα μου».

Η Σκάι έμεινε σιωπηλή για ένα λεπτό. «Δώσ' μου τη σαμπάνια μου, σε παρακαλώ».

Άκουσα τον Τζέιμσον να βηματίζει μες στο μπάνιο – προφανώς για να της δώσει τη σαμπάνια της. «Λοιπόν;» τη ρώτησε.

«Αν ήσουν κορίτσι», είπε η Σκάι με ύφος βάρδου, «θα σου έδινα το δικό μου όνομα. Σκάιλαρ ίσως. Ή Σκάιλα». Έκανε μια παύση, προφανώς για να πιει μια γουλιά σαμπάνια. «Ο Τόμπι είχε πάρει το όνομα του πατέρα μου, ξέρεις...»

Η αναφορά στον αδικοχαμένο αδελφό της τράβηξε την προσοχή μου. Δεν ήξερα πώς ή γιατί, αλλά, για κάποιον λόγο, όλη αυτή η ιστορία είχε ξεκινήσει με τον θάνατο του Τόμπι.

«Γιατί μου έδωσες αυτό το μεσαίο όνομα;» την επανέφερε στο θέμα ο Τζέιμσον.

«Με μεγάλη μου χαρά θα απαντήσω στην ερώτησή σου, αγάπη μου». Η Σκάι σώπασε για λίγο. «Αρκεί μόνο να μου δώσεις ένα λεπτό, για να μιλήσω ιδιαίτερος με την αξιαγάπητη νεαρή φίλη σου».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39

Αν ήξερα ότι θα κατέληγα να κουβεντιάζω ιδιαιτέρως με τη Σκάι Χόθορν ενώ εκείνη βρισκόταν γυμνή και καλυμμένη με αφρούς μες στην μπανιέρα της, μάλλον θα είχα πει κι εγώ ένα ποτηράκι μπέρμπον.

«Τα αρνητικά συναισθήματα γερνάνε τον άνθρωπο». Η Σκάι άλλαξε θέση στην μπανιέρα και το νερό, σαν κύμα, πάφλασε στα τοιχώματα. «Δεν μπορείς να κάνεις και πολλά όταν ο Ερμής είναι ανάδρομος, αλλά...» Έβγαλε έναν αργόσυρτο, μελοδραματικό αναστεναγμό. «Σε συγχωρώ, Έιβερι».

«Δε ζήτησα τη συγχώρησή σας», της απάντησα.

Η Σκάι συνέχισε σαν να μη με είχε ακούσει. «Εννοείται, βέβαια, ότι θα μου δίνεις ένα σχετικά μικρό ποσό για οικονομική στήριξη».

Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι αν αυτή η γυναίκα ζούσε πραγματικά σε άλλον πλανήτη.

«Γιατί να σας δώσω οτιδήποτε;»

Περίμενα μια αγριεμένη αντίδραση, αλλά η μόνη απάντηση που έλαβα ήταν ένα αυτάρεσκο, χαμηλόφωνο επιφώνημα, σαν να ήμουν εγώ η παράλογη της υπόθεσης.

«Αν δεν απαντήσετε στην ερώτηση του Τζέιμσον», είπα, «καλύτερα να φύγω».

Με άφησε να φτάσω στα μισά της διαδρομής προς την πόρτα. «Θα με στηρίζεις», είπε με ανέμελη φωνή, «επειδή είμαι η μητέρα τους. Και θα απαντήσω στην ερώτησή σου μόλις απαντήσεις εσύ στη δική μου. Πού το πας με τον γιο μου;»

«Ορίστε;» Στράφηκα να την κοιτάξω, αλλά ένα δευτερόλεπτο αργότερα θυμήθηκα γιατί προσπαθούσα να μην την κοιτάξω όση ώρα βρισκόμουν στο μπάνιο.

Ο αφρός μόλις που έκρυβε όσα δεν ήθελα να δω.

«Μπήκες με την άνεσή σου στη σουίτα μου μαζί με τον ημίγυμνο γιο μου που ακόμα πενθεί. Όλες οι μητέρες ανησυχούν για τα παιδιά τους. Και ο Τζέιμσον είναι ιδιαίτερο παιδί. Πανέξυπνο, όπως ήταν και ο

πατέρας μου. Όπως ήταν και ο Τόμπι».

«Ο αδελφός σας», είπα, νιώθοντας ξαφνικά ότι δε με συνέφερε να φύγω αποκεί μέσα. «Τι του συνέβη;» Η Αλίσα μου είχε αναφέρει τα βασικά, αλλά δε μου είχε πει λεπτομέρειες.

«Ο πατέρας μου κατέστρεψε τον Τόμπι», απάντησε η Σκάι, κοιτάζοντας το χείλος του ποτηριού της με τη σαμπάνια. «Τον είχε κακομάθει. Ήταν δεδομένο ότι ο Τόμπι θα ήταν ο κληρονόμος. Αλλά όταν χάθηκε... Πήραμε τη θέση του η Ζάρα κι εγώ». Το πρόσωπό της συννέφιασε κι έπειτα φωτίστηκε από ένα χαμόγελο. «Και μετά...»

«Αποκτήσατε τους γιους σας», συμπλήρωσα. Αναρωτήθηκα αν είχε αποφασίσει να αποκτήσει παιδιά ακριβώς επειδή είχε χαθεί ο Τόμπι.

«Ξέρεις γιατί ο Τζέιμσον ήταν ο αγαπημένος του μπαμπά μου, όταν κανονικά θα έπρεπε να είναι ο τέλειος, ευσυνείδητος Γκρέισον;» ρώτησε η Σκάι. «Όχι επειδή ο Τζέιμι είναι ευφυής, όμορφος και χαρισματικός. Αλλά επειδή ο Τζέιμσον Γούντσεστερ Χόθορν έχει μια άσβεστη δίψα. Διαρκώς αναζητάει κάτι. Και το αναζητάει από τη μέρα που γεννήθηκε». Ήπие μονορούφι την υπόλοιπη σαμπάνια της. «Ο Γκρέισον είναι το αντίθετο του Τόμπι, ενώ ο Τζέιμσον είναι ολόιδιος με τον Τόμπι».

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος σαν τον Τζέιμσον». Δεν είχα απολύτως καμία πρόθεση να το εκφράσω μεγαλόφωνα αυτό.

«Βλέπεις;» Η Σκάι με κοίταξε με βλέμμα όλο νόημα· όπως με είχε κοιτάξει η Αλίσα την πρώτη μέρα μου στην Οικία Χόθορν. «Είσαι ήδη δική του». Η Σκάι έκλεισε τα μάτια και έγειρε πίσω την πλάτη της στην μπανιέρα. «Όταν ήταν μικρός, τον χάναμε συνέχεια. Για ώρες· καμιά φορά για ολόκληρη τη μέρα. Στρέφαμε αλλού το βλέμμα μας για ένα δευτερόλεπτο κι εκείνος εξαφανιζόταν μες στα μυστικά περάσματα. Και κάθε φορά που τον βρίσκαμε, τον σήκωνα αγκαλιά και τον έσφιγγα πάνω μου, και ήξερα ως τα βάθη της καρδιάς μου ότι το μόνο που ήθελε ήταν να χαθεί ξανά». Άνοιξε τα μάτια της. «Αυτό είσαι κι εσύ, τίποτα παραπάνω». Η Σκάι σηκώθηκε και έπιασε το μπουρνούζι της. «Άλλος ένας τρόπος για να χαθεί. Αυτό ήταν κι εκείνη».

Εκείνη. «Η Έμιλι», είπα.

«Ήταν όμορφη», είπε η Σκάι χαμένη στις σκέψεις της, «αλλά θα την αγαπούσαν ακόμα και αν ήταν άσχημη. Είχε κάτι αυτή η κοπέλα».

«Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;» ρώτησα.

«Εσύ», είπε με έμφαση η Σκάι , «δεν είσαι σαν την Έμιλι». Έσκυψε για να πάρει το μπουκάλι της σαμπάνιας και γέμισε ξανά το ποτήρι της. Με πλησίασε με ανάλαφρα βήματα, ξυπόλυτη και στάζοντας, και μου έτεινε το ποτήρι. «Έχω διαπιστώσει πως οτιδήποτε αφρώδες –είτε ένα αφρόλουτρο είτε ένα ποτήρι σαμπάνια– είναι η καλύτερη θεραπεία». Το βλέμμα της ήταν έντονο. «Έλα, πιες λίγο».

Έκανα ένα βήμα πίσω. «Δε μου αρέσει η σαμπάνια».

«Όσο για τα μεσαία ονόματα των γιων μου...» η Σκάι ήπια μια μεγάλη γουλιά, «δεν τα επέλεξα εγώ». Σήκωσε το ποτήρι της, σαν να έπινε στην υγεία μου – ή στον θάνατό μου.

«Τότε, ποιος τα επέλεξε;» είπα.

Η Σκάι άδειασε το ποτήρι της. «Ο πατέρας μου».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40

Μετέφερα στον Τζέιμσον τα λόγια της Σκάι.

Με κοίταξε έκπληκτος. «Ο γέρος επέλεξε τα ονόματά μας...» Σχεδόν μπορούσα να δω τα γρανάζια μες στο μυαλό του να γυρίζουν. Κι ύστερα... τίποτα. «Επέλεξε τα ονόματά μας», επανέλαβε ο Τζέιμσον βηματίζοντας πάνω κάτω στον μακρύ διάδρομο, σαν θηρίο στο κλουβί. «Τα επέλεξε, και μετά τα υπογράμμισε στην Κόκκινη Διαθήκη». Ο Τζέιμσον κοντοστάθηκε ξανά. «Αποκλήρωσε την οικογένειά του πριν από είκοσι χρόνια και λίγο καιρό μετά επέλεξε τα μεσαία μας ονόματα – όλα, εκτός από αυτό του Νας. Ο Γκρέισον είναι δεκαεννιά χρόνων. Κι εγώ δεκαοκτώ. Ο Αλεξάντερ θα κλείσει τα δεκαεπτά τον άλλον μήνα».

Ένιωθα βαθιά μέσα μου ότι προσπαθούσε να βγάλει μια άκρη· ότι προσπαθούσε να βρει τι μας διέφευγε.

«Ο γέρος έπαιζε ένα ατέλειωτο παιχνίδι», είπε ο Τζέιμσον. Οι μύες του κορμιού του σφίχτηκαν. «Όλη μας τη ζωή».

«Κάτι πρέπει να σημαίνουν τα ονόματα», είπα.

«Μπορεί να ήξερε ποιοι ήταν οι πατεράδες μας». Ο Τζέιμσον σκέφτηκε για λίγο αυτό το ενδεχόμενο. «Ακόμα και αν η Σκάι πίστευε ότι το είχε κρατήσει μυστικό, τίποτα δεν μπορούσε να μείνει κρυφό από τον Τομπάιας Χόθορν». Καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια, αντιλήφθηκα μια παράξενη χροιά στη φωνή του – κάτι βαθύ και βίαιο και φρικτό.

Ποια από τα δικά σου μυστικά ήξερε ο Τομπάιας Χόθορν;

«Μπορούμε να κάνουμε μια έρευνα», είπα, προσπαθώντας να συγκεντρωθώ στον γρίφο και όχι στο αγόρι. «Ή να ζητήσουμε από την Αλίσα να προσλάβει εκ μέρους μου έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ, για να αναζητήσει άντρες με αυτά τα επώνυμα».

«Ή», αντιπρότεινε ο Τζέιμσον, «αν μου δώσεις πεντέξι ώρες για να ξεγενρώσω απ' το ποτό, μπορώ να σου δείξω τι κάνω όταν προσπαθώ να λύσω έναν γρίφο και κολλάω».

Επτά ώρες αργότερα, ο Τζέιμσον κι εγώ τρυπώσαμε στο πέρασμα που κρυβόταν πίσω από το τζάκι μου και φτάσαμε στην πτέρυγα που βρισκόταν στην άλλη άκρη του σπιτιού – πέρα από την κουζίνα, πέρα από τη Μεγάλη Αίθουσα, στο μεγαλύτερο γκαράζ που είχα δει ποτέ. Στην πραγματικότητα έμοιαζε περισσότερο με εκθεσιακό χώρο. Υπήρχαν πάνω από δέκα μοτοσυκλέτες τοποθετημένες σε ένα γιγάντιο ράφι στον τοίχο και πάνω από είκοσι αυτοκίνητα παρκαρισμένα σε ένα ημικύκλιο. Ο Τζέιμσον περνούσε με αργό βήμα δίπλα από κάθε αυτοκίνητο, ώσπου σταμάτησε μπροστά σε ένα αμάξι που έμοιαζε βγαλμένο από ταινία επιστημονικής φαντασίας.

«Είναι η Aston Martin Valkyrie», είπε ο Τζέιμσον. «Ένα υβριδικό υπεραυτοκίνητο που πιάνει πάνω από τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα». Έδειξε με το χέρι του τα αυτοκίνητα που βρίσκονταν παραδίπλα. «Αυτά τα τρία είναι Bugatti. Η Chiron είναι η αγαπημένη μου. Σχεδόν χίλια πεντακόσια άλογα και αρκετά καλές επιδόσεις στην πίστα».

«Πίστα;» επανέλαβα. «Εννοείς πίστα αγώνων ταχύτητας;»

«Ήταν τα χαϊδεμένα του παππού μου», είπε ο Τζέιμσον. «Και τώρα...» Ένα χαμόγελο απλώθηκε αργά στο πρόσωπό του. «Είναι δικά σου».

Εκείνο το χαμόγελο ήταν μοχθηρό. Ήταν επικίνδυνο.

«Με τίποτα!» είπα στον Τζέιμσον. «Δεν επιτρέπεται καν να βγω από το σπίτι χωρίς τον Όρεν. Και δεν ξέρω να οδηγώ τέτοια αυτοκίνητα!»

«Ευτυχώς ξέρω εγώ», απάντησε ο Τζέιμσον, προχωρώντας νωχελικά προς ένα κουτί στον τοίχο. Μεσ στο κουτί υπήρχε ένα μηχανικό παζλ – έμοιαζε με κύβο του Ρούμπικ, αλλά είχε ασημί χρώμα και παράξενα σχέδια σκαλισμένα στα τετραγωνάκια του. Ο Τζέιμσον άρχισε να στριφογυρίζει χωρίς δισταγμό τις έδρες, να τις περιστρέφει, να τις τοποθετεί στη σωστή σειρά. Το κουτί άνοιξε. Διέτρεξε με τα δάχτυλά του τα άμπολλα κλειδιά και τελικά επέλεξε ένα απ' αυτά. «Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από την ταχύτητα, όταν θέλεις να ξεφύγεις από τις ίδιες και τις ίδιες σκέψεις· και από τον ίδιο σου τον εαυτό». Προχώρησε προς την Aston Martin. «Μερικοί γρίφοι λύνονται πιο εύκολα όταν τρέχεις με τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα».

«Χωράμε και οι δύο εκεί μέσα;» ρώτησα.

«Επιτέλους, Κληρονόμε», μουρμούρισε ο Τζέιμσον, «νόμιζα ότι δε θα ρωτούσες ποτέ».

Ο Τζέιμσον σταμάτησε το αυτοκίνητο πάνω σε μια πλατφόρμα που μας κατέβασε κάτω από το ισόγειο της Οικίας Χόθορν. Διασχίσαμε με ταχύτητα μια σήραγγα και, προτού το καταλάβω, βγήκαμε από μια πίσω έξοδο που δεν ήξερα καν ότι υπήρχε.

Ο Τζέιμσον δεν έτρεχε. Δεν έπαιρνε τα μάτια του από τον δρόμο. Μόνο οδηγούσε σιωπηλός. Καθισμένη δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, ένιωθα κάθε νεύρο του κορμιού μου τεντωμένο από την προσμονή.

Δεν ήταν καθόλου καλή αυτή η ιδέα.

Πρέπει να είχε ήδη τηλεφωνήσει για να ενημερώσει, γιατί, μόλις φτάσαμε, η πίστα ήταν έτοιμη να μας υποδεχτεί.

«Κανονικά η Aston Martin δεν είναι αγωνιστικό αυτοκίνητο», μου είπε ο Τζέιμσον. «Και κανονικά δεν ήταν καν προς πώληση όταν ο παππούς μου την αγόρασε».

Και κανονικά δε θα έπρεπε να είχα φύγει από το σπίτι. Δε θα έπρεπε να είχαμε πάρει το αυτοκίνητο. Δε θα έπρεπε να βρισκόμαστε εδώ.

Όμως κάποια στιγμή, όταν πηγαίναμε με περίπου διακόσια πενήντα χιλιόμετρα την ώρα, σταμάτησα να σκέφτομαι τα «θα έπρεπε».

Αδρεναλίνη. Ευφορία. Φόβος. Δεν υπήρχε χώρος για οτιδήποτε άλλο στο μυαλό μου. Το μοναδικό πράγμα που είχε σημασία ήταν η ταχύτητα.

Η ταχύτητα, και το αγόρι δίπλα μου.

Δεν ήθελα να κόψει ταχύτητα. Δεν ήθελα να σταματήσει. Για πρώτη φορά μετά την ανάγνωση της διαθήκης, ένιωθα ελεύθερη. Δεν υπήρχαν ερωτήματα. Δεν υπήρχαν υποψίες. Δεν υπήρχαν γύρω μου αδιάκριτα βλέμματα ή αδιαφορία. Δεν υπήρχε τίποτα, εκτός από εκείνη τη στιγμή, εκτός από το εδώ και τώρα.

Δεν υπήρχε τίποτα, εκτός από τον Τζέιμσον Γουίντσεστερ Χόθορν κι εμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41

Όμως, όταν κάποια στιγμή το αυτοκίνητο σταμάτησε, προσγειωθήκαμε απότομα στην πραγματικότητα. Ο Όρεν είχε καταφθάσει στην πίστα. Πίσω του ακολουθούσε η συνοδεία του. *Οχ!*

«Εμείς οι δυο πρέπει να κάνουμε μια κουβεντούλα», είπε ο σωματοφύλακάς μου στον Τζέιμσον αμέσως μόλις βγήκαμε από το αυτοκίνητο.

«Μεγάλο κορίτσι είμαι!» είπα, ρίχνοντας μια ματιά στις ενισχύσεις που είχε κουβαλήσει μαζί του ο Όρεν. «Αν θέλεις να βάλεις τις φωνές σε κάποιον, να τις βάλεις σ' εμένα».

Ο Όρεν δεν έβαλε τις φωνές. Αντί γι' αυτό, με συνόδευσε ο ίδιος ως το σπίτι και το δωμάτιό μου και μου διευκρίνισε ότι θα «συζητούσαμε» το πρωί. Αν έκρινα από τον τόνο της φωνής του, μάλλον δε θα έβγαينا αλώβητη από μια συζήτηση με τον Όρεν.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα ελάχιστα. Το μυαλό μου ήταν ένα κουβάρι από ηλεκτρικές ώσεις που δεν έλεγαν, δεν μπορούσαν να πάνουν να διεγείρουν το σώμα μου. Δεν είχα καταλάβει ακόμα τι σήμαιναν τα υπογραμμισμένα ονόματα στην Κόκκινη Διαθήκη – δεν ήξερα αν ήταν πράγματι αναφορές στους πατεράδες των αγοριών ή αν ο Τομπάιας Χόθορν είχε επιλέξει για κάποιον εντελώς άσχετο λόγο αυτά τα μεσαία ονόματα για τους εγγονούς του.

Το μόνο που ήξερα ήταν ότι η Σκάι είχε δίκιο. Ο Τζέιμσον είχε μέσα του μια άσβεστη δίψα. Το ίδιο κι εγώ. Όμως, θυμόμουν επίσης τη Σκάι να μου λέει ότι ήμουν ασήμαντη· ότι δεν ήμουν σαν την Έμιλι.

Όταν τελικά κατάφερα να αποκοιμηθώ εκείνο το βράδυ, ονειρεύτηκα μια κοπέλα εφηβικής ηλικίας. Ήταν μια σκιά, μια αόριστη φιγούρα, ένα φάντασμα, μια βασίλισσα. Και όσο γρήγορα κι αν έτρεχα, στον έναν διάδρομο μετά τον άλλον, δεν μπορούσα να την προφτάσω.

Το τηλέφωνό μου χτύπησε πριν ακόμα ξημερώσει. Ζαβλακωμένη και κακοδιάθετη, το άρπαξα αποφασισμένη να το πετάξω έξω από το πλησιέστερο παράθυρο. Όμως τότε είδα ποιος μου τηλεφωνούσε.

«Μαξ, είναι πεντέμισι το πρωί».

«Εδώ είναι τρεισήμισι. Πού το βρήκες αυτό το αυτοκίνητο;» Η Μαξ δεν ακουγόταν ούτε στο ελάχιστο νυσταγμένη.

«Εχμ, σ' ένα γκαράζ γεμάτο αυτοκίνητα», απάντησα με απολογητικό ύφος. Κι ύστερα το μυαλό μου καθάρισε αρκετά από τον ύπνο, ώστε να συνειδητοποιήσω τι σήμαινε η ερώτησή της. «Πώς ήξερες για το αυτοκίνητο;»

«Είδα μια αεροφωτογραφία», απάντησε η Μαξ. «Τραβηγμένη από ελικόπτερο. Και τι εννοείς “ένα γκαράζ γεμάτο αυτοκίνητα”; Πόσο μεγάλο είναι αυτό το γκαράζ;»

«Δεν ξέρω». Μούγκρισα και έκανα μια στροφή στο κρεβάτι. Επόμενο ήταν οι παπαράτσι να με τσακώσουν έξω με τον Τζέιμσον. Δεν ήθελα ούτε να φανταστώ τι θα έγραφαν γι' αυτό οι φυλλάδες.

«Άλλη μια εξίσου σημαντική ερώτηση», συνέχισε η Μαξ. «Τα έχεις φτιάξει με τον Τζέιμσον Χόθορν και ζείτε έναν παθιασμένο έρωτα; Να ετοιμάζομαι για ανοιξιάτικο γάμο;»

«Όχι». Ανακάθισα στο κρεβάτι. «Καμία σχέση».

«Μη με φλομώνεις εμένα στην παπάρα».

«Είμαι υποχρεωμένη να συγκατοικήσω μ' αυτούς τους ανθρώπους», είπα στη Μαξ. «Για έναν ολόκληρο χρόνο. Και έχουν ήδη αρκετούς λόγους για να με μισούν», είπα, αλλά εκείνη τη στιγμή δε σκεφτόμουν τη Σκάι, τη Ζάρα, τον Αλεξάντερ ή τον Ναζ. Σκεφτόμουν τον Γκρέισον. Τον Γκρέισον με τα ασημόγκριζα μάτια του, με τα κοστούμια του και τις απειλές του. «Αν τα έφτιαχνα με τον Τζέιμσον, θα έριχνα λάδι στη φωτιά».

«Ναι, αλλά θα άξιζε να παίζεις μ' αυτή τη φωτιά», μουρμούρισε η Μαξ.

Δεν υπήρχε αμφιβολία – η Μαξ ήταν κακή επιρροή. «Δε γίνεται», της εξήγησα ξανά. «Εξάλλου... υπήρχε και μια άλλη κοπέλα». Θυμήθηκα το όνειρό μου και αναρωτήθηκα αν ο Τζέιμσον είχε πάει την Έμιλι βόλτα με το αυτοκίνητο, ή αν η Έμιλι είχε συμμετάσχει ποτέ σε κάποιο από τα παιχνίδια του Τομπάιας Χόθορν. «Μια κοπέλα που πέθανε».

«Τι στον λούτσο! Τι εννοείς “πέθανε”; Πώς;»

«Δεν ξέρω».

«Πώς είναι δυνατό να μην ξέρεις;»

Τυλίχτηκα πιο σφιχτά με το πάπλωμά μου. «Την έλεγαν Έμιλι. Ξέρεις πόσες Έμιλι υπάρχουν στον κόσμο;»

«Είναι ακόμα κολλημένος μαζί της;» ρώτησε η Μαξ. Εκείνη μιλούσε για τον Τζέιμσον, αλλά εγώ θυμήθηκα πώς είχε αντιδράσει ο Γκρέισον όταν είχα αναφέρει το όνομα της Έμιλι. Έμοιαζε τσακισμένος. Διαλυμένος.

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα μου. «Μαξ, πρέπει να σ' αφήσω».

Ο Όρεν μου εξηγούσε πάνω από μία ώρα τα πρωτόκολλα ασφαλείας. Μου επισήμανε ότι ήταν διατεθειμένος να επαναλαμβάνει τα ίδια λόγια κάθε μέρα, πρωί πρωί, μέχρι να τα εμπεδώσω.

«Εντάξει, κατάλαβα», του είπα. «Θα είμαι φρόνιμη».

«Όχι, δε θα είσαι φρόνιμη». Μου έριξε μια ματιά όλο νόημα. «Αλλά στο εξής θα αρχίσω να φέρομαι με περισσότερη φρονιμάδα εγώ».

Η δεύτερη μέρα μου –και αρχή της πρώτης πλήρους εβδομάδας μου– στο ιδιωτικό σχολείο εξελίχθηκε πάνω κάτω όπως και η πρώτη μέρα. Όλοι έβαζαν τα δυνατά τους για να μη με κοιτάζουν με περιέργεια. Ο Τζέιμσον με απέφευγε. Εγώ απέφευγα τη Θία. Αναρωτιόμουν τι είδους κουτσομπολιά πίστευε ο Τζέιμσον ότι μπορεί να προκαλούσαμε αν κυκλοφορούσαμε μαζί, αναρωτιόμουν τι μπορεί να ψιθυριζόταν όταν είχε πεθάνει η Έμιλι.

Αναρωτιόμουν πώς είχε πεθάνει.

«Δεν είσαι παίκτρια». Η προειδοποίηση του Νας επέστρεφε στον νου μου, ξανά και ξανά, κάθε φορά που έβλεπα τον Τζέιμσον στους διαδρόμους. «Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα – ή το μαχαίρι».

«Έμαθα ότι γουστάρεις τα γκάζια». Ο Αλεξάντερ μου την έπεσε έξω από το εργαστήριο της Φυσικής. Ήταν προφανές ότι είχε τα κέφια του. «Να 'ναι καλά οι παπαράτσι, ε; Έμαθα, επίσης, ότι είχες μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση με τη μητέρα μου».

Δεν ήξερα αν προσπαθούσε να με ψαρέψει για να μάθει περισσότερα ή αν ήθελε να μου εκφράσει τα συλλυπητήριά του. «Η μητέρα σου είναι απίστευτη περίπτωση», είπα.

«Η Σκάι είναι όντως περίπλοκη γυναίκα», είπε ο Αλεξάντερ με ύφος

όλο σοφία, νεύοντας καταφατικά με το κεφάλι. «Όμως μου έμαθε να διαβάζω τα Ταρό και να ενυδατώνω τις παρανυχίδες μου, οπότε δεν έχω δικαίωμα να παραπονιέμαι».

Δεν ήταν η Σκάι αυτή που ήθελε να τους σφυρηλατεί, να τους εξωθεί πέρα από τα όριά τους, να τους υποβάλλει σε δοκιμασίες, να περιμένει από κείνους το ανέφικτο. Δεν ήταν αυτή που τους παρότρυνε να είναι πάντα «οι καλύτεροι».

«Και οι τρεις αδελφοί σου έλαβαν το ίδιο γράμμα από τον παππού σας», είπα στον Αλεξάντερ, περιμένοντας να δω πώς θα αντιδρούσε.

«Σοβαρά;»

Μισόκλεισα τα μάτια μου. «Ξέρω ότι έλαβες κι εσύ το ίδιο».

«Μπορεί», παραδέχτηκε ο Αλεξάντερ με εύθυμο ύφος. «Αλλά αν υποθέταμε ότι έλαβα το ίδιο γράμμα, και αν υποθέταμε ότι είχα τη διάθεση να συμμετάσχω σ' αυτό το παιχνίδι, και αν υποθέταμε ότι ήθελα έστω για μία φορά να βγω νικητής...» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα ήθελα να παίξω με τους δικούς μου κανόνες».

«Οι κανόνες σου περιλαμβάνουν ρομπότ και σκόουν;»

«Όλη μου η ζωή περιλαμβάνει ρομπότ και σκόουν». Χαμογελώντας πονηρά, ο Αλεξάντερ με έμπασε με μια παιχνιδιάρικη σπρωξιά στο εργαστήριο. Μεταφορικά, το εργαστήριο και ο εξοπλισμός του –όπως και οτιδήποτε άλλο στο Κάντρι Ντέι– έμοιαζε πιο ακριβό κι από χρυσάφι. Κυριολεκτικά, πρέπει να κόστιζε πολύ πιο ακριβά από χρυσάφι. Σκαλιστά τραπέζια ήταν τοποθετημένα περιμετρικά στο δωμάτιο. Τρεις από τους τέσσερις τοίχους είχαν αντικατασταθεί από τζαμαρίες που ορθώνονταν από το έδαφος ως την οροφή. Πάνω στις τζαμαρίες υπήρχαν χρωματιστές σημειώσεις – μαθηματικές πράξεις με διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες, λες και τα τετράδια ήταν εντελώς ντεμοντέ. Κάθε τραπέζι ήταν εξοπλισμένο με μια μεγάλη οθόνη και έναν ψηφιακό πίνακα γραφής. Για να μην αναφερθώ στο μέγεθος των μικροσκοπίων...

Ένιωθα λες και βρισκόμουν στη NASA.

Υπήρχαν μόνο δύο ελεύθερες θέσεις. Η μία ήταν δίπλα στη Θία. Η δεύτερη βρισκόταν στην άλλη άκρη, δίπλα στο κορίτσι που είχα δει στο σπουδαστήριο. Τα σκούρα κόκκινα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε μια χαλαρή αλογοουρά στη βάση του αυχένα της. Τα χρώματά της –τόσο κόκκινα μαλλιά, τόσο ωχρή επιδερμίδα– αιχμαλώτιζαν το βλέμμα, όμως τα συννεφιασμένα μάτια της ήταν χαμηλωμένα.

Η Θία συνάντησε το βλέμμα μου και άρχισε να χειρονομεί έντονα, δείχνοντας την άδεια θέση δίπλα της. Έριξα μια ματιά πίσω μου, στο κορίτσι με τα κόκκινα μαλλιά.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησα τον Αλεξάντερ. Κανείς δεν της μιλούσε. Κανείς δεν την κοίταζε. Είχε ένα από τα πιο όμορφα πρόσωπα που είχα δει ποτέ, κι όμως έμοιαζε να περνάει απαρατήρητη.

Σαν να ήταν αόρατη.

«Πονεμένη ιστορία», είπε ο Αλεξάντερ με έναν αναστεναγμό. «Μοιραίοι, ανεκπλήρωτοι έρωτες, πλασματικές σχέσεις με αγόρια, ερωτικές απογοητεύσεις, προβληματική οικογένεια, ενοχές και μεταμέλεια... Πραγματική ηρωίδα».

Του έριξα μια επιφυλακτική ματιά. «Σοβαρολογείς;»

«Θα έπρεπε να έχεις καταλάβει πλέον ότι δεν είμαι το σοβαρότερο μέλος της οικογένειας Χόθορν», απάντησε εύθυμα ο Αλεξάντερ.

Κάθισε βαριά στην καρέκλα δίπλα στη Θία, οπότε προχώρησα προς το τραπέζι όπου καθόταν η κοκκινομάλλα κοπέλα. Αποδείχτηκε ιδανική συνεργάτιδα για το εργαστήριο Φυσικής: σιωπηλή, συγκεντρωμένη και ικανή να κάνει νοερά σχεδόν όλες τις πράξεις. Όση ώρα δουλεύαμε μαζί, δε μου είπε ούτε λέξη.

«Με λένε Έιβερι», είπα μετά το τέλος του μαθήματος, όταν ήταν πια σαφές ότι δεν είχε σκοπό να μου συστηθεί.

«Εμένα Ρεμπέκα». Η φωνή της ήταν απαλή. «Λάφλιν». Μόλις μου είπε το επώνυμό της αντιλήφθηκε την αλλαγή στην έκφραση του προσώπου μου και έσπευσε να επιβεβαιώσει την εικασία μου. «Η γιαγιά μου και ο παππούς μου δουλεύουν στην Οικία Χόθορν».

Η γιαγιά της και ο παππούς της στην πραγματικότητα έκαναν κουμάντο στην Οικία Χόθορν· και δε φαίνονταν ιδιαίτερα ενθουσιασμένοι που αποδώ κι εμπρός θα βρίσκονταν στη δούλεψή μου. Μήπως γι' αυτό δε μου μιλούσε η Ρεμπέκα;

Όμως δε μιλάει και σε κανέναν άλλον.

«Σου έχει δείξει κανείς πώς να περνάς τις εργασίες σου στο τάμπλετ;» με ρώτησε η Ρεμπέκα με ανιχνευτικό και επιφυλακτικό τόνο, σαν να ήταν σίγουρη ότι θα της έκοβα τη φόρα. Προσπαθούσα να καταλάβω πώς ήταν δυνατό μια κοπέλα τόσο όμορφη να είναι επιφυλακτική με οποιονδήποτε και οτιδήποτε.

Με τους πάντες και τα πάντα.

«Όχι», απάντησα. «Θα μπορούσες να μου δείξεις εσύ;»

Η Ρεμπέκα μου έδινε εξηγήσεις καθώς φόρτωνε τα αποτελέσματά της στο τάμπλετ με μερικά κλικ στην οθόνη αφής. Αμέσως μετά, το τάμπλετ της επανήλθε στην αρχική οθόνη. Είχε βάλει μια φωτογραφία σαν φόντο στην Επιφάνεια Εργασίας της. Στη φωτογραφία η Ρεμπέκα κοίταζε στο πλάι, ενώ ένα άλλο κορίτσι με πυρρόξανθα μαλλιά κοίταζε τον φακό γελώντας. Φορούσαν και οι δύο στεφάνια από λουλούδια στα μαλλιά και είχαν ολόδια μάτια.

Η άλλη κοπέλα δεν ήταν ομορφότερη από τη Ρεμπέκα –ίσως να ήταν και λιγότερο όμορφη–, αλλά για κάποιον λόγο μού ήταν αδύνατο να πάρω τα μάτια μου αποπάνω της.

«Η αδελφή σου είναι;» ρώτησα.

«Ήταν». Η Ρεμπέκα κατέβασε το καπάκι του τάμπλετ της. «Έχει πεθάνει».

Τ' αυτιά μου άρχισαν να βουίζουν. Και κατάλαβα αμέσως ποια ήταν εκείνη η κοπέλα. Ένα κομμάτι μου ένιωθε ότι το είχα καταλάβει από την πρώτη στιγμή που την είδα. «Είναι η Έμιλι;» ψιθύρισα

Τα σμαραγδένια μάτια της Ρεμπέκα συνάντησαν τα δικά μου. Σκέφτηκα πανικόβλητη ότι έπρεπε να είχα πει κάτι άλλο. *Λυπάμαι πολύ* – ή κάτι τέτοιο.

Όμως η Ρεμπέκα δεν έδειξε να παραξενεύεται ή να ενοχλείται. Καθώς ακουμπούσε το τάμπλετ στα γόνατά της αρκέστηκε μόνο να πει: «Θα ήθελε πολύ να σε γνωρίσει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42

Δεν μπορούσα να διώξω από τον νου μου το πρόσωπο της Έμιλι, όμως δεν είχα κοιτάξει τη φωτογραφία τόσο προσεκτικά ώστε να θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια τα χαρακτηριστικά της. Τα μάτια της ήταν πράσινα. Τα μαλλιά της πυρρόξανθα, σαν κεχριμπάρι που λαμπυρίζει στον ήλιο. Θυμόμουν το λουλουδένιο στεφάνι στο κεφάλι της, αλλά δε θυμόμουν πόσο μακριά ήταν τα μαλλιά της. Όσο και αν προσπαθούσα να ξαναδώ με τη φαντασία μου το πρόσωπό της, τα μοναδικά άλλα πράγματα που θυμόμουν ήταν ότι γελούσε και ότι κοίταζε ολόγεια στον φακό.

«Είβερι», είπε ο Όρεν από τη θέση του οδηγού. «Φτάσαμε».

Όστε αυτό ήταν το Ίδρυμα Χόθορν... Ένιωθα σαν να είχε περάσει μια αιωνιότητα από τη μέρα που η Ζάρα είχε προσφερθεί να με εκπαιδεύσει. Καθώς ο Όρεν έβγαине από το αυτοκίνητο και μου άνοιγε την πόρτα, παρατήρησα ότι, για μία φορά, δεν υπήρχε τριγύρω ούτε ένας ρεπόρτερ ή φωτογράφος.

Ίσως η πόρτα έχει αρχίσει να κοπάζει, σκέφτηκα καθώς έμπαινα στον χώρο υποδοχής του Ίδρυματος Χόθορν. Οι τοίχοι είχαν ένα ανοιχτό ασημόγκριζο χρώμα και ήταν διακοσμημένοι με δεκάδες τεράστιες, ασπρόμαυρες φωτογραφίες που έμοιαζαν να αιωρούνται στο κενό. Εκατοντάδες μικρότερες φωτογραφίες περιέβαλλαν τις μεγαλύτερες. *Άνθρωποι*. Απ' όλο τον κόσμο, απαθανατισμένοι ενώ κινούνταν, σε διάφορα ενσταντάνέ, απ' όλες τις πιθανές γωνίες και προοπτικές, διαφορετικοί απ' όλες τις δυνατές απόψεις – ηλικία, φύλο, φυλή και κουλτούρα. Άνθρωποι. Άνθρωποι που γελούσαν, έκλαιγαν, προσεύχονταν, έπαιζαν, έτρωγαν, χόρευαν, κοιμούνταν, σκούπιζαν, αγκαλιάζονταν· που έκαναν οτιδήποτε μπορεί να φανταστεί κανείς.

Θυμήθηκα την κυρία Μακ να με ρωτάει για ποιον λόγο ήθελα να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο. *Γι' αυτόν τον λόγο*.

«Είβερι».

Σήκωσα το βλέμμα και αντίκρισα τον Γκρέισον. Αναρωτήθηκα πόση ώρα με παρακολουθούσε να περιεργάζομαι τον χώρο. Αναρωτήθηκα τι

μπορεί να διάβασε στο πρόσωπό μου.

«Έχω ραντεβού με τη Ζάρα», είπα, έτοιμη να αποκρούσω την αναπόφευκτη επίθεσή του.

«Η Ζάρα δε θα έρθει». Ο Γκρέισον με πλησίασε με αργό βήμα. «Είναι πεπεισμένη ότι χρειάζεσαι... καθοδήγηση». Κάτι στον τρόπο που πρόφερε αυτή τη λέξη διαπέρασε όλους τους αμυντικούς μηχανισμούς μου και πέτυχε κατευθείαν την ευαίσθητη χορδή μου. «Για κάποιον λόγο, η θεία μου πιστεύει ότι θα είσαι πιο δεκτική στη δική μου καθοδήγηση».

Ήταν ακριβώς όπως τη μέρα που τον είχα πρωτοδεί – μέχρι και το Armani κοστούμι του είχε το ίδιο χρώμα. Ήταν το ίδιο ανοιχτό, απαλό γκρίζο χρώμα που είχαν και τα μάτια του, το ίδιο χρώμα που είχε και αυτός ο χώρος. Ξαφνικά θυμήθηκα το σκληρόδετο βιβλίο που είχα δει στο γραφείο του Τομπάιας Χόθορν – ήταν ένα φωτογραφικό λεύκωμα με το όνομα του Γκρέισον στη ράχη.

«Εσύ τις έχεις τραβήξει αυτές;» είπα σιγανά, κοιτάζοντας τις φωτογραφίες ολόγυρά μου. Ήταν απλώς μια μαντεψιά· αλλά όποτε μάντευα κάτι, πάντα έπεφτα μέσα.

«Ο παππούς μου πίστευε ότι αν θέλεις ν' αλλάξεις τον κόσμο, πρέπει πρώτα να τον δεις». Ο Γκρέισον με κοίταζε επίμονα, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι το βλέμμα του είχε καρφωθεί πάνω μου. «Πάντοτε έλεγε ότι το δικό μου μάτι έκοβε περισσότερο από των άλλων».

Επένδυση. Καλλιέργεια. Δημιουργία. Θυμήθηκα τον Ναζ να μου μιλάει για τα παιδικά τους χρόνια και αναρωτήθηκα πόσων ετών να ήταν άραγε ο Γκρέισον όταν πρωτοκράτησε φωτογραφική μηχανή στα χέρια του, πόσων ετών να ήταν όταν άρχισε να ταξιδεύει σε όλον τον κόσμο, να τον εξερευνά, να τον αποτυπώνει σε φιλμ.

Δε θα σκεφτόμουν ποτέ ότι ο Γκρέισον ήταν ο καλλιτέχνης.

Εκνευρισμένη και μόνο που τον σκεφτόμουν, τον κοίταξα με μισόκλειστα μάτια. «Η θεία σου δε θα έχει αντιληφθεί την τάση σου να εξαπολύεις απειλές. Και πάω στοίχημα ότι δε γνώριζε τίποτα σχετικά με τις έρευνές σου για τη νεκρή μητέρα μου. Διαφορετικά, αποκλείεται να κατέληγε στο συμπέρασμα ότι θα προτιμούσα να συνεργαστώ μαζί σου».

Ο Γκρέισον σούφρωσε τα χείλη του. «Η Ζάρα αντιλαμβάνεται και γνωρίζει σχεδόν τα πάντα. Όσο για τις έρευνές μου...» Εξαφανίστηκε πίσω από τη ρεσεψιόν και εμφανίστηκε ξανά κρατώντας δύο ντοσιέ. Του

έριξα μια άγρια ματιά κι εκείνος ανασήκωσε το ένα του φρύδι.

«Προτιμούσες να μη σου δείξω τα αποτελέσματα των ερευνών μου;»

Μου έτεινε το ένα ντοσιέ και το πήρα. Δεν είχε δικαίωμα να σκαλίζει το παρελθόν μου, ή το παρελθόν της μαμάς μου. Όμως, όταν χαμήλωσα το βλέμμα στο ντοσιέ που κρατούσα στο χέρι μου, άκουσα τη φωνή της μητέρας μου, καθαρή σαν κρύσταλλο, να αντηχεί μες στο κεφάλι μου.

«Έχω ένα μυστικό...»

Άνοιξα το ντοσιέ. Μητρώο εργασίας, ληξιαρχική πράξη θανάτου, πιστοληπτική αξιολόγηση, καθαρό ποινικό μητρώο, μια φωτογραφία...

Έσφιξα τα χείλη μου, προσπαθώντας απεγνωσμένα να αποστρέψω το βλέμμα μου. Ήταν νέα σε αυτή τη φωτογραφία. Και με κρατούσε στην αγκαλιά της.

Πίεσα τα μάτια μου να στραφούν στον Γκρέισον, έτοιμη να ξεσπάσω πάνω του την οργή μου, όμως εκείνος μού έδωσε ήρεμα το δεύτερο ντοσιέ. Αναρωτήθηκα τι μπορεί να είχε ανακαλύψει για μένα. Μήπως υπήρχε σε αυτό το ντοσιέ κάποιο στοιχείο που μπορεί να εξηγούσε γιατί ο παππούς του με είχε επιλέξει για κληρονόμο; Άνοιξα το ντοσιέ.

Στο εσωτερικό του υπήρχε μόνο ένα φύλλο χαρτί – και ήταν λευκό.

«Αυτή είναι μια λίστα όλων των αγορών που έκανες από τότε που κληρονόμησες την περιουσία. Έχουν αγοράσει άλλοι ορισμένα πράγματα για σένα, αλλά εσύ...» Το βλέμμα του Γκρέισον χαμήλωσε στη σελίδα.

«Τίποτα».

«Έτσι ζητάνε συγγνώμη στο χωριό σου;» τον ρώτησα. Τον είχα εκπλήξει. Δε συμπεριφερόμουν σαν χρυσοθήρας.

«Δε θα ζητήσω συγγνώμη επειδή θέλω να προστατεύσω τους δικούς μου. Αυτή η οικογένεια έχει ήδη υποφέρει αρκετά. Αν έπρεπε να επιλέξω ανάμεσα σ' εσένα και οποιονδήποτε από τους συγγενείς μου, θα επέλεγα τον δικό μου άνθρωπο χωρίς δεύτερη σκέψη. Ωστόσο...» Τα μάτια του στράφηκαν ξανά πάνω μου. «Μπορεί να σε παρεξήγησα».

Υπήρχε μια ένταση στα λόγια του, στην έκφραση του προσώπου του, λες και εκείνο το αγόρι, που είχε μάθει να βλέπει τον κόσμο, έβλεπε τώρα τον πραγματικό εαυτό μου.

«Κάνεις λάθος». Έκλεισα με δύναμη το ντοσιέ και στράφηκα από την άλλη μεριά. «Προσπάθησα να ξοδέψω ένα ποσό. Και μάλιστα ένα μεγάλο ποσό. Ζήτησα από την Αλίσα να βρει κάποιον τρόπο για να στείλει χρήματα σ' έναν φίλο μου».

«Τι είδους φίλος είναι αυτός;» ρώτησε ο Γκρέισον. Η έκφρασή του άλλαξε. «Το αγόρι σου;»

«Όχι», απάντησα. Τι τον ένοιαζε αν είχα αγόρι; «Ένας τύπος με τον οποίο παίζω σκάκι στο πάρκο. Ζει εκεί πέρα. Στο πάρκο».

«Δηλαδή, είναι άστεγος;» Ο Γκρέισον με κοίταζε διαφορετικά τώρα, λες και σε όλα τα ταξίδια του δεν είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο. Κάτι σαν εμένα. Ύστερα από μερικές στιγμές συνήλθε. «Η θεία μου έχει δίκιο. Χρειάζεσαι επειγόντως εκπαίδευση».

Έκανε μεταβολή και προχώρησε. Δεν είχα άλλη επιλογή παρά να τον ακολουθήσω, αλλά δεν ήθελα να τρέχω ξοπίσω του σαν παπάκι που ακολουθεί τη μαμά του τρεκλίζοντας. Σταμάτησε έξω από μια αίθουσα συνεδριάσεων και μου κράτησε ανοιχτή την πόρτα για να μπω. Καθώς περνούσα από μπροστά του, τα κορμιά μας αγγίχτηκαν φευγαλέα. Ακόμα κι εκείνη η στιγμιαία επαφή με έκανε να νιώσω σαν να έτρεχα με τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα.

Δεν υπάρχει περίπτωση. Αυτό θα έλεγα στη Μαξ, αν μιλούσαμε στο τηλέφωνο. Τι στην ευχή είχα πάθει; Σχεδόν από τότε που είχαμε γνωριστεί, ο Γκρέισον διαρκώς με απειλούσε. Με μισούσε.

Άφησε την πόρτα να κλείσει πίσω του, προχώρησε στο βάθος της αίθουσας και στάθηκε μπροστά στον τοίχο που ήταν καλυμμένος από χάρτες: πρώτα ένας παγκόσμιος χάρτης και ύστερα χάρτες κάθε ηπείρου, κάθε χώρας, μέχρι και χάρτες πολιτειών και πόλεων.

«Δες τους προσεκτικά», με διέταξε δείχνοντας με το κεφάλι τους χάρτες, «για να καταλάβεις ότι εδώ παίζονται τα πάντα. Όχι η μοίρα μόνο ενός ανθρώπου. Η προσφορά χρημάτων μόνο σε ορισμένους ανθρώπους δεν μπορεί να βοηθήσει παρά ελάχιστα».

«Μπορεί να βοηθήσει πολύ», είπα χαμηλόφωνα, «τους συγκεκριμένους ανθρώπους».

«Με τους πόρους που έχεις στη διάθεσή σου τώρα, δεν έχεις πλέον την πολυτέλεια να ασχολείσαι με μεμονωμένα άτομα». Το ύφος του μαρτυρούσε ότι πρέπει να είχε διδαχτεί αυτό το μάθημα με σκληρό τρόπο. *Άραγε ποιος του το είχε διδάξει; Ο παππούς του;* «Εσύ, Έιβερι», συνέχισε, «είσαι υπεύθυνη για όλον τον κόσμο».

Ένιωσα μέσα μου αυτές τις λέξεις σαν σπίρτο που ανάβει, σαν σπίθα, σαν φλόγα.

Ο Γκρέισον στράφηκε στον τοίχο με τους χάρτες. «Ανέβαλα τις σπουδές

μου έναν χρόνο, για να μάθω πώς λειτουργεί το Ίδρυμα. Ο παππούς μου ανέθεσε να μελετήσω όλες τις φιланθρωπικές δράσεις που υπάρχουν, με σκοπό να βελτιώσουμε τις δικές μας. Θα του παρουσίαζα τις προτάσεις μου μέσα στους επόμενους μήνες». Ο Γκρέισον στύλωσε το βλέμμα του στον χάρτη που βρισκόταν στο ύψος των ματιών του. «Τώρα μάλλον θα τις παρουσιάσω σ' εσένα». Έμοιαζε σαν να προσπαθούσε να ελέγξει τον ρυθμό της ροής του λόγου του. «Για την επιτροπεία του Ιδρύματος ισχύουν άλλες γραφειοκρατικές διαδικασίες. Όταν κλείσεις τα είκοσι ένα, το Ίδρυμα θα είναι δικό σου, όπως και όλα τα άλλα».

Αυτό τον στενοχωρούσε περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλον όρο της διαθήκης. Θυμήθηκα τη Σκάι να τον αποκαλεί «χρυσό κληρονόμο», παρόλο που επέμενε ότι ο Τομπάιαν Χόθορν είχε αδυναμία στον Τζέιμσον. Ο Γκρέισον είχε αφιερώσει στο Ίδρυμα έναν ολόκληρο χρόνο από τις σπουδές του. Ο χώρος υποδοχής ήταν γεμάτος από τις φωτογραφίες του.

Κι όμως, ο παππούς του επέλεξε εμένα. «Λυ—»

«Μην πεις ότι λυπάσαι». Ο Γκρέισον έμεινε με το βλέμμα στυλωμένο στον τοίχο άλλο ένα λεπτό κι έπειτα στράφηκε και με κοίταξε κατάματα. «Δε χρειάζεται να λυπάσαι, Έιβερι. Χρειάζεται να αποδειχθείς αντάξια».

Θα μπορούσε κάλλιστα να μου ζητήσει να μεταμορφωθώ σε στοιχείο της φύσης – σε φωτιά, γη ή αέρα. Κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε να φανεί αντάξιος τόσων δισεκατομμυρίων. Κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο – για οποιονδήποτε, πόσο μάλλον για μένα.

«Πώς;» τον ρώτησα. Πώς μπορώ να φανώ αντάξια;

Έμεινε αρκετή ώρα σιωπηλός προτού απαντήσει. Ευχήθηκα να ήμουν από εκείνα τα κορίτσια που ήξεραν πώς να γεμίζουν τις σιωπές. Εκείνα τα κορίτσια που γελούσαν ανέμελα, που φορούσαν στα μαλλιά τους στεφάνια από λουλούδια.

«Δεν μπορώ να σε διδάξω πώς να γίνεις οτιδήποτε, Έιβερι. Αν θέλεις, όμως, μπορώ να σε διδάξω πώς να σκέφτεσαι».

Απόδιωξα την εικόνα της Έμιλι από τον νου μου. «Βρίσκομαι εδώ, στο Ίδρυμα, έτσι δεν είναι;»

Ο Γκρέισον άρχισε να βηματίζει δίπλα στον τοίχο, προσπερνώντας τον έναν χάρτη μετά τον άλλον. «Μπορεί να νιώθεις μεγαλύτερη ικανοποίηση όταν προσφέρεις σε κάποιον γνωστό σου αντί σε κάποιον άγνωστο ή όταν κάνεις μια δωρεά σε μια οργάνωση που στηρίζει έναν ευγενή σκοπό,

όμως αυτό το συναίσθημα είναι απλώς ένα παιχνίδι του μυαλού. Η ηθική υπεροχή μιας πράξης εξαρτάται τελικά και αποκλειστικά από τα αποτελέσματά της».

Η φωνή του και οι κινήσεις του είχαν μια ένταση, μια ορμή. Δεν μπορούσα με τίποτα να πάρω τα μάτια μου αποπάνω του ή να πάψω να κρέμομαι από τα χείλη του.

«Όταν προσφέρουμε, δεν πρέπει να επηρεαζόμαστε από τα συναισθήματά μας», συνέχισε ο Γκρέισον. «Πρέπει να διοχετεύουμε πόρους εκεί όπου η αντικειμενική ανάλυση δείχνει ότι μπορούμε να έχουμε τον μεγαλύτερο αντίκτυπο».

Πιθανότατα πίστευε ότι δεν καταλάβαινα λέξη απ' όσα μου έλεγε, όμως στο άκουσμα του όρου «αντικειμενική ανάλυση» χαμογέλασα. «Μιλάς σε μια μέλλουσα σπουδάστρια Αναλογιστικής Επιστήμης, Χόθορν. Δείξε μου τα γραφήματά σου».

Όταν ο Γκρέισον ολοκλήρωσε την παρουσίασή του, το κεφάλι μου γύριζε από τους αριθμούς και τις προβλέψεις. Αντιλαμβανόμουν ακριβώς τον τρόπο λειτουργίας του μυαλού του – και ήταν τρομακτικά ίδιος με τον δικό μου.

«Καταλαβαίνω γιατί δε θα ήταν αποτελεσματική μια αμεθόδευτη προσέγγιση, είπα. «Τα προβλήματα μεγάλης κλίμακας απαιτούν επίσης σχέδια και παρεμβάσεις μεγάλης κλίμακας—»

«Εκτεταμένες παρεμβάσεις», με διόρθωσε ο Γκρέισον. «Στρατηγικές».

«Από την άλλη, όμως, θα πρέπει να αυξήσουμε το ρίσκο».

«Με εμπειρικές αναλύσεις κόστους-οφέλους».

Όλοι βρίσκουμε ορισμένα πράγματα ανεξήγητα ελκυστικά. Προφανώς, για μένα ήταν τα αγόρια με τα κοστούμια και τα ασημόγκριζα μάτια, που χρησιμοποιούσαν τη λέξη «εμπειρικές» και θεωρούσαν δεδομένο ότι γνώριζα τι σήμαινε.

Σταμάτα να κάνεις πονηρές σκέψεις, Έιβερι. Ο Γκρέισον Χόθορν δεν είναι για τα δόντια σου.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του και ο Γκρέισον χαμήλωσε το βλέμμα στην οθόνη. «Ο Νας είναι», με ενημέρωσε.

«Γιατί δεν απαντάς;» του είπα. Χρειαζόμουν επιτέλους ένα διάλειμμα –

από τον Γκρέισον και από τις αναλύσεις. Τα πήγαινα μια χαρά με τα μαθηματικά. Και δε δυσκολευόμουν να καταλάβω τις προβλέψεις. Όμως αυτές οι αναλύσεις...

Ήταν πραγματικές. Ήταν εξουσία και δύναμη. *Ήταν ένα εκατομμύριο δολάρια τον χρόνο!*

Ο Γκρέισον απάντησε και βγήκε έξω. Έκανα τον γύρο της αίθουσας, κοιτάζοντας τους χάρτες στους τοίχους, απομνημονεύοντας τα τοπωνύμια κάθε χώρας, κάθε πόλης, κάθε κωμόπολης. Θα μπορούσα να τις βοηθήσω όλες – ή να μη βοηθήσω καμία. Υπήρχαν στον κόσμο άνθρωποι που μπορεί να ζούσαν ή να πέθαιναν ανάλογα με τις αποφάσεις μου, ζωές που θα είχαν ένα λαμπρό ή ένα σκοτεινό μέλλον, ανάλογα με τις επιλογές μου.

Τι δικαίωμα είχα εγώ να κάνω τέτοιου είδους επιλογές;

Πελαγωμένη, σταμάτησα μπροστά στον τελευταίο από τους χάρτες που κάλυπταν τον τοίχο. Σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, αυτός ήταν σχεδιασμένος με το χέρι. Μου πήρε ένα λεπτό μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι ήταν ένας χάρτης της Οικίας Χόθορν και των εκτάσεών της. Το βλέμμα μου στάθηκε πρώτα στο Γουέιμπακ Κότατζ, ένα μικρό κτίσμα κρυμμένο στην πιο απόμερη γωνία των εκτάσεων. Θυμήθηκα –από την ανάγνωση της διαθήκης– ότι ο Τομπάιας Χόθορν είχε παραχωρήσει αυτή την αγροικία στους Λάφλιν.

Στον παππού και τη γιαγιά της Ρεμπέκα, σκέφτηκα. Και της Έμιλι. Αναρωτήθηκα αν τα κορίτσια τούς επισκέπτονταν όταν ήταν μικρά, πόσο χρόνο περνούσαν εκεί – στην Οικία Χόθορν. *Πόσων ετών να ήταν η Έμιλι όταν ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον άρχισαν να τη γλυκοκοιτάζουν;*

Πριν από πόσον καιρό πέθανε η Έμιλι;

Άκουσα την πόρτα της αίθουσας συνεδριάσεων να ανοίγει πίσω μου. Ευτυχώς που ο Γκρέισον δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό μου. Δεν ήθελα να καταλάβει ότι σκεφτόμουν την Έμιλι. Προσποιήθηκα ότι μελετούσα τον χάρτη, τη μορφολογία των εκτάσεων – από το δάσος στα βόρεια, που λεγόταν Μπλακ Γουντ¹, μέχρι το ρέμα που εκτεινόταν κατά μήκος των δυτικών ορίων του κτήματος.

Μπλακ Γουντ. Διάβασα ξανά το τοπωνύμιο. Το αίμα μου κυλούσε με τόση ορμή στις φλέβες μου, ώστε άκουγα τον εκκωφαντικό ήχο της ροής του. *Μπλάγκουντ.* Και πιο πέρα, με μικρότερα γράμματα, υπήρχε και μια σήμανση για το φιδογυριστό ρέμα. Δεν το αποκαλούσαν «Ρέμα». Το

αποκαλούσαν «Ρυάκι».

Ένα ρυάκι στο δυτικό άκρο της έκτασης. Γουέστ Μπρουκ².
Γουέστμπρουκ.

Μπλάγκουντ. Γουέστμπρουκ.

«Ειβερι;» άκουσα πίσω μου τη φωνή του Γκρέισον.

«Ναι;» είπα, χωρίς να μπορώ να ξεκολλήσω το μυαλό μου από τον
χάρτη – και τη σημασία του.

«Ήταν ο Ναζ στο τηλέφωνο».

«Το ξέρω», είπα. Μου το είχε πει, προτού απαντήσει.

Ο Γκρέισον ακούμπησε απαλά το χέρι του στον ώμο μου. Μια σειράνα
συναγερμού άρχισε να ουρλιάζει στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Γιατί
φερόταν τόσο καλοσυνάτα;

«Τι ήθελε ο Ναζ;»

«Κάτι συνέβη με την αδελφή σου».

¹ «Black Wood» στα αγγλικά, που σημαίνει «Μαύρο Δάσος» ή «Σκοτεινό Δάσος». (Σ.τ.Μ.)

² «West Brook» στα αγγλικά, που σημαίνει «Δυτικό Ρυάκι». (Σ.τ.Μ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43

«Είχες πει ότι θα τακτοποιούσες το θέμα του Ντρέικ». Τα δάχτυλά μου είχαν σφιχτεί γύρω από το κινητό μου, ενώ το ελεύθερο χέρι μου, κλεισμένο σε γροθιά, κρεμόταν στο πλευρό μου. «Για προσωπική σου ικανοποίηση».

Είχα τηλεφωνήσει στην Αλίσα αμέσως μόλις μπήκα στο αυτοκίνητο. Ο Γκρέισον με είχε ακολουθήσει· είχε καθίσει δίπλα μου και είχε φορέσει τη ζώνη του. Δεν είχα ούτε χρόνο ούτε νου να ασχοληθώ με την παρουσία του. Ο Όρεν ήταν στο τιμόνι. Κι εγώ ήμουν τσαντισμένη.

«Το τακτοποίησα», με διαβεβαίωσε η Αλίσα. «Τόσο εσύ όσο και η αδελφή σου προστατεύετε από τα περιοριστικά μέτρα που του έχουν επιβληθεί. Αν ο Ντρέικ επιχειρήσει για οποιονδήποτε λόγο να επικοινωνήσει μαζί σας ή να σας πλησιάσει σε απόσταση τριακοσίων μέτρων, κινδυνεύει να συλληφθεί».

Άνοιξα τη γροθιά μου, αλλά δεν κατάφερα να χαλαρώσω τα δάχτυλά μου που κρατούσαν σφιχτά το κινητό. «Τότε γιατί βρίσκεται αυτή τη στιγμή έξω από την πύλη της Οικίας Χόθορν;»

Ο Ντρέικ ήταν εδώ. Στο Τέξας. Όταν τηλεφώνησε ο Νας, η Λίμπι ήταν ασφαλής μέσα στο σπίτι, αλλά ο Ντρέικ βομβάρδιζε το κινητό της με μηνύματα και κλήσεις, απαιτώντας να τη δει.

«Θα το αναλάβω εγώ, Έιβερι». Η Αλίσα ανασυγκροτήθηκε σχεδόν αμέσως. «Η εταιρεία έχει στην τοπική αστυνομία κάποιους γνωστούς που ξέρουν να κινούνται διακριτικά».

Προτεραιότητά μου εκείνη τη στιγμή δεν ήταν η διακριτικότητα. Προτεραιότητά μου ήταν η Λίμπι. «Η αδελφή μου ξέρει ότι ισχύουν αυτά τα περιοριστικά μέτρα;»

«Έχει υπογράψει τα σχετικά έγγραφα». Ήταν ολοφάνερο ότι προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει με υπεκφυγές. «Θα το κανονίσω εγώ, Έιβερι. Εσύ φρόντισε μόνο να περάσεις όσο το δυνατόν πιο απαρατήρητη». Η Αλίσα έκλεισε το τηλέφωνο. Το χέρι μου που κρατούσε το τηλέφωνο έπεσε άνευρα στα γόνατά μου.

«Μπορούμε να πάμε πιο γρήγορα;» ρώτησα τον Όρεν.

Η Λίμπι είχε τον προσωπικό της υπεύθυνο ασφαλείας. Ο Ντρέικ δε θα μπορούσε να τη βλάψει – ή, τουλάχιστον, δε θα μπορούσε να βλάψει τη σωματική της ακεραιότητα.

«Ο Νας είναι με την αδελφή σου». Ο Γκρέισον μίλησε για πρώτη φορά από τη στιγμή που επιβιβαστήκαμε στο αυτοκίνητο. «Αν αυτός ο κύριος διανοηθεί ν' απλώσει χέρι πάνω της, σε διαβεβαιώνω ότι ο αδελφός μου θα του το κόψει με μεγάλη χαρά».

Δεν ήμουν σίγουρη αν ο Γκρέισον εννοούσε ότι ο Νας θα του έκοβε τον αέρα ή το χέρι.

«Ο Ντρέικ δεν είναι κύριος», είπα στον Γκρέισον. «Και δε φοβάμαι μόνο ότι μπορεί να φερθεί βίαια». Φοβόμουν ότι μπορούσε να φερθεί γλυκά, φοβόμουν ότι, αντί να χάσει την ψυχραιμία του, θα έδειχνε τόση τρυφερότητα και στοργή, ώστε η Λίμπι θα ξεχνούσε την ολοένα και πιο ξέθωρη μελανιά γύρω από το μάτι της.

«Μπορώ να δώσω εντολή να τον απομακρύνουν από την έπαυλη, αν αυτό σε καθησυχάζει», πρότεινε ο Όρεν. «Όμως υπάρχει ο κίνδυνος να δώσουμε τροφή στους δημοσιογράφους».

Στους δημοσιογράφους; Το μυαλό μου άρχισε να δουλεύει με χίλιες στροφές. «Δεν υπήρχε ούτε ένας παπαράτσι στο Ίδρυμα». Το είχα προσέξει όταν φτάσαμε εκεί. «Είναι πάλι όλοι έξω από το σπίτι;»

Ο περίβολος της έπαυλης εμποδίζε τους δημοσιογράφους να εισβάλουν στις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν. Όμως τίποτα δε θα μπορούσε να τους εμποδίσει να μαζευτούν νόμιμα σε έναν δημόσιο δρόμο.

«Αν ήμουν τζογαδόρος», σχολίασε ο Όρεν, «θα έβαζα στοίχημα ότι ο Ντρέικ τηλεφώνησε σε μερικούς ρεπόρτερ, για να εξασφαλίσει ότι θα έχει κοινό».

Η σκηνή που αντικρίσαμε μόλις ο Όρεν μπήκε στο ιδιωτικό δρομάκι της έπαυλης, αφού πρώτα είχε προσπεράσει μια ολόκληρη ορδή δημοσιογράφων, κάθε άλλο παρά διακριτική ήταν. Είδα αμέσως τη μορφή του Ντρέικ έξω από τις σφυρήλατες καγκελόπορτες. Δίπλα του στέκονταν δύο άντρες. Παρά την απόσταση, μπορούσα να διακρίνω τις αστυνομικές στολές τους.

Και σίγουρα μπορούσαν να τις διακρίνουν και οι παπαράτσι.

Ευτυχώς που η Αλίσα με είχε διαβεβαιώσει ότι οι φίλοι της από την αστυνομία θα ήταν διακριτικοί! Έσφιξα τα δόντια και σκέφτηκα ότι ο Ντρέικ θα εκβίαζε συναισθηματικά τη Λίμπι, αν οι κάμερες κατέγραφαν τους αστυνομικούς να τον τραβολογούν στον δρόμο.

«Σταμάτα το αυτοκίνητο», είπα απότομα.

Ο Όρεν υπάκουσε κι έπειτα στράφηκε και με κοίταξε. «Θα σε συμβούλευα να μείνεις στο αμάξι». Η φωνή του μαρτυρούσε ότι αυτό δεν ήταν συμβουλή. Ήταν διαταγή.

Άγγιξα το χερούλι της πόρτας.

«Ειβερι». Ο τόνος του Όρεν με ανάγκασε να κοκαλώσω. «Αν σκοπεύεις να βγεις, θα βγω πρώτος εγώ».

Θυμήθηκα την πρωινή μας κουβεντούλα και αποφάσισα να μην τον εξωθήσω στα όριά του.

Δίπλα μου, ο Γκρέισον έλυνε τη ζώνη του. Με έπιασε από τον καρπό. Το άγγιγμά του ήταν απαλό. «Ο Όρεν έχει δίκιο. Δεν πρέπει να πας εκεί έξω».

Κοίταξα το χέρι του πάνω στο δικό μου κι έπειτα κοίταξα κατάματα τον Γκρέισον. «Εσύ τι θα έκανες», είπα. «Πού θα έφτανες για να προστατεύσεις τη δική σου οικογένεια;»

Τον είχα στριμώξει – και το ήξερε πολύ καλά. Τράβηξε το χέρι του· τόσο αργά, ώστε αισθάνθηκα τα ακροδάχτυλά του να αγγίζουν φευγαλέα τις αρθρώσεις των δαχτύλων μου. Νιώθοντας την ανάσα μου γρήγορη και κοφτή, άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου και μάζεψα το κουράγιο μου. Ο Ντρέικ πρωταγωνιστούσε στην ιστορία της Κληρονόμου του Τομπάιας Χόθορν, επειδή δεν είχαμε δώσει στους δημοσιογράφους κάποιο μεγαλύτερο λαβράκι. Μέχρι στιγμής.

Βγήκα από το αυτοκίνητο με το κεφάλι ψηλά. *Κοιτάζτε με. Εγώ είμαι η είδηση*. Κατηφόρισα το ιδιωτικό δρομάκι, προχωρώντας προς τον δημόσιο δρόμο. Φορούσα μπότες με τακούνι και την πλισέ φούστα του Κάντρι Ντέι. Το μπλέιζερ της στολής μου τσίτωνε πάνω στο σώμα μου καθώς περπατούσα. Είχα καινούρια κόμμωση. Είχα μακιγιαριστεί. Είχα άλλον αέρα.

Εγώ είμαι η είδηση. Τα κουτσομπολιά απόψε δε θα αφορούσαν τον Ντρέικ. Τα βλέμματα του κόσμου δε θα ήταν στραμμένα πάνω του. Θα τα

αιχμαλώτιζα εγώ.

«Απροσχεδίαστη συνέντευξη Τύπου;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο Όρεν.
«Ως σωματοφύλακάς σου, είμαι υποχρεωμένος να σε προειδοποιήσω ότι η Αλίσσα θα σε σκοτώσει».

Αυτό ήταν πρόβλημα της μελλοντικής Έιβερι. Τίναξα τα καλοχτενισμένα, κυματιστά μαλλιά μου και ίσιωσα τους ώμους μου. Ο βρυχηθμός των ρεπόρτερ που φώναζαν το όνομά μου ακουγόταν ολοένα και πιο δυνατός όσο πλησιάζαμε.

«Έιβερι!»

«Έιβερι, εδώ!»

«Έιβερι, τι έχεις να πει για τις φήμες που—»

«Ένα χαμόγελο, Έιβερι!»

Τώρα στεκόμουν μπροστά τους. Είχα την αμέριστη προσοχή τους.
Δίπλα μου, ο Όρεν σήκωσε το χέρι του και αμέσως το πλήθος σώπασε.

Πρέπει να πω κάτι. Περιμένουν να πω κάτι.

«Η... εεε...» Ξερόβηξα. «Η αλλαγή αυτή ήταν τεράστια».

Ακούστηκαν μερικά γελάκια. *Θα τα καταφέρω.* Αμέσως μόλις πρόφερα νοερά αυτές τις λέξεις, το σύμπαν τα έφερε έτσι, ώστε να το πληρώσω. Πίσω μου ξέσπασε ένας καβγάς ανάμεσα στον Ντρέικ και τους αστυνομικούς. Είδα τις κάμερες να στρέφονται προς τα εκεί, είδα τους τηλεφakούς να ζουμάρουν στην πύλη.

Μη λες απλώς ό,τι σου κατέβει. Δώσ' τους την είδηση. Ανάγκασέ τους να σε ακούσουν.

«Ξέρω γιατί ο Τομπάιαν Χόθορν άλλαξε τη διαθήκη του», είπα δυνατά.

Οι δημοσιογράφοι αντέδρασαν σαν να τους είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που η ιστορία μου είχε εξελιχθεί στη μεγαλύτερη είδηση της δεκαετίας, αυτό ήταν το μυστικό που όλοι ήθελαν να μάθουν. «Ξέρω γιατί με επέλεξε ως κληρονόμο». Τους ανάγκασα να κοιτάζουν εμένα, και μόνον εμένα. «Είμαι η μόνη που ξέρει την αλήθεια». Τους σέρβιρα αυτό το ψέμα όσο πιο πειστικά μπορούσα. «Και αν οποιοσδήποτε από εσάς δημοσιεύσει έστω και μία λέξη γι' αυτό το αισχρό υποκείμενο που βρίσκεται πίσω μου, ορκίζομαι ότι θα φροντίσω να μη μάθετε την αλήθεια ποτέ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44

Μέχρι να επιστρέψω στην ασφάλεια της Οικίας Χόθορν, δεν είχα συνειδητοποιήσει τη βαρύτητα της πράξης μου. *Είπα στους δημοσιογράφους ότι έχω τις απαντήσεις που γυρεύουν.* Ήταν η πρώτη φορά που τους μιλούσα, η πρώτη φορά που με κατέγραφαν πραγματικά οι κάμερες. Κι εγώ τους είχα φλομώσει στα ψέματα.

Ο Όρεν είχε δίκιο. Η Αλίσα πράγματι θα με σκότωνε.

Βρήκα τη Λίμπι στην κουζίνα, περιστοιχισμένη από καπκέικ. Κυριολεκτικά εκατοντάδες καπκέικ. Ήδη από τότε που ήμασταν στο σπίτι μας, είχε τη συνήθεια να φτιάχνει γλυκά για να εξιλεωθεί – πόσο μάλλον τώρα, σε αυτή τη βιομηχανική κουζίνα με τους τριπλούς φούρνους που την είχε ξετρελάνει.

«Λίμπι;» Την πλησίασα επιφυλακτικά.

«Τι λες να φτιάξω μετά; Κόκκινο παντεσπάνι και κρέμα ή αλμυρή καραμέλα;» Η Λίμπι κρατούσε και με τα δυο της χέρια ένα κορνέ. Μερικές μπλε τούφες είχαν ξεφύγει από την αλογοουρά της και είχαν κολλήσει στο πρόσωπό της. Δεν έλεγε να με κοιτάξει κατάματα.

«Φτιάχνει καπκέικ εδώ και ώρες», μου είπε ο Νας. Στεκόταν με την πλάτη του στηριγμένη σε ένα ψυγείο από ανοξείδωτο ατσάλι και με τους αντίχειρές του περασμένους στις θηλιές του φθαρμένου τζιν του. «Όσες ώρες, δηλαδή, χτυπάει και το κινητό της».

«Μη μιλάς για μένα σαν να μην είμαι εδώ». Η Λίμπι σήκωσε το βλέμμα από τα καπκέικ που γλάσαρε και αγριοκοίταξε τον Νας.

«Ό,τι πείτε, κυρία». Ένα πλατύ χαμόγελο σχηματίστηκε αργά στα χείλη του Νας. Αναρωτήθηκα πόσες ώρες καθόταν εκεί μαζί της – και γιατί καθόταν εκεί μαζί της.

«Ο Ντρέικ έφυγε», είπα στη Λίμπι, ελπίζοντας ότι ο Νας θα έπιανε το υπονοούμενο και θα καταλάβαινε ότι δε χρειαζόταν να παραμείνει στην κουζίνα. «Το φρόντισα».

«Κανονικά, θα έπρεπε να σε φροντίζω εγώ». Η Λίμπι παραμέρισε τα μαλλιά της από το πρόσωπό της. «Σταμάτα να με κοιτάς έτσι, Έιβερι. Δεν

πρόκειται να καταρρεύσω».

«Εννοείται πως δε θα καταρρεύσεις, γλυκιά μου», είπε ο Νας, που εξακολουθούσε να στηρίζεται στο ψυγείο.

«Εσύ...» Η Λίμπι τον κοίταξε με μάτια που σπίθιζαν από θυμό. «Εσύ βούλωσ' το».

Πρώτη φορά στη ζωή μου άκουγα τη Λίμπι να λέει σε κάποιον να το βουλώσει, αλλά τουλάχιστον δε μου φαινόταν ευάλωτη ή πληγωμένη ή έτοιμη να θέσει τον εαυτό της σε κίνδυνο απαντώντας στα μηνύματα του Ντρέικ. Θυμήθηκα την Αλίσα να μου λέει ότι ο Νας είχε το σύμπλεγμα του σωτήρα.

«Το βουλώνω αμέσως». Ο Νας πήρε ένα καπκέικ και δάγκωσε μια μπουκιά σαν να ήταν μήλο. «Αν θέλεις τη γνώμη μου, πάντως, εγώ ψηφίζω για τη συνέχεια κόκκινο παντεσπάνι και κρέμα».

Η Λίμπι στράφηκε ξανά σ' εμένα. «Ωραία! Οπότε συνεχίζουμε με αλμυρή καραμέλα».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

Το ίδιο βράδυ, όταν η Αλίσα μου τηλεφώνησε για να μου ψάλει το αναμενόμενο κήρυγμα «Δεν-μπορώ-να-κάνω-τη-δουλειά-μου-αν-φέρεσαι-έτσι», δε με άφησε να πω ούτε λέξη. Μετά τον ψυχρό αποχαιρετισμό της, που προμήνυε ότι θα ακολουθούσαν κι άλλα αντίποινα, κάθισα μπροστά στον υπολογιστή μου.

«Άραγε είναι όντως τόσο σκούρα τα πράγματα;» αναρωτήθηκα μεγαλόφωνα. Όπως αποδείχθηκε, η απάντηση ήταν: *Πιο σκούρα δε γίνεται*. Ήμουν πρώτη είδηση σε όλα τα ειδησεογραφικά σάιτ.

Η Κληρονόμος του Χόθορν Έχει Μυστικά.

Τι Γνωρίζει η Έιβερι Γκραμπς;

Μετά βίας αναγνώριζα τον εαυτό μου στις φωτογραφίες των παπαράτσι. Η κοπέλα σε αυτές τις φωτογραφίες ήταν όμορφη και δικαίως κυριευμένη από οργή. Έδειχνε αλαζονική και επικίνδυνη, σαν να ήταν κι αυτή μία Χόθορν.

Ένιωθα λες κι αυτή η κοπέλα ήταν μια ξένη.

Ήμουν σίγουρη ότι η Μαξ θα μου έστελνε μήνυμα, απαιτώντας να μάθει τι συνέβαινε. Όμως, ακόμα και όταν της έστειλα πρώτη ένα sms, εκείνη δεν απάντησε. Ετοιμαζόμουν να κλείσω το λάπτοπ μου, αλλά ξαφνικά σταμάτησα. Θυμήθηκα ότι είχα πει στη Μαξ πως δεν ήξερα τι είχε συμβεί στην Έμιλι, επειδή το όνομά της ήταν τόσο κοινό, ώστε δεν μπορούσα να αναζητήσω στο ίντερνετ περισσότερες πληροφορίες.

Τώρα, όμως, ήξερα το επίθετό της. «Έμιλι Λάφλιν», είπα μεγαλόφωνα. Πληκτρολόγησα το ονοματεπώνυμό της στην μπάρα αναζήτησης κι ύστερα πρόσθεσα «Σχολή Χάιτς Κάντρι Ντέι», για να περιορίσω τα αποτελέσματα. Το δάχτυλό μου έμεινε μετέωρο πάνω από το πλήκτρο του Enter. Ύστερα από μια ατελείωτη στιγμή πάτησα τη σκανδάλη.

Με άλλα λόγια, πάτησα το Enter.

Το μοναδικό αποτέλεσμα που εμφανίστηκε ήταν μια αναγγελία θανάτου. Καμία είδηση στον Τύπο. Κανένα άρθρο που να υποδηλώνει ότι ο θάνατος δημοφιλούς κοπέλας της περιοχής οφειλόταν σε ύποπτα αίτια.

Καμία αναφορά στον Γκρέισον ή τον Τζέιμσον Χόθορν.

Η αναγγελία θανάτου συνοδευόταν από μια φωτογραφία. Η Έμιλι αυτή τη φορά δε γελούσε, μόνο χαμογελούσε. Το μυαλό μου αποτύπωνε όλες τις λεπτομέρειες που μου είχαν διαφύγει την προηγούμενη φορά. Τα μαλλιά της ήταν φιλαριστά και μακριά. Οι άκρες τους καμπύλωναν κυματιστές, αλλά στο μήκος τους ήταν μεταξένια και ολίσια. Τα μάτια της ήταν υπερβολικά μεγάλα για το πρόσωπό της. Το άνω χείλος της έμοιαζε με καρδιά. Η επιδερμίδα της ήταν διάστικτη από φακίδες.

Παφ. Παφ. Παφ.

Σήκωσα απότομα το κεφάλι μου στο άκουσμα του θορύβου και έκλεισα βιαστικά το λάπτοπ μου. Δε θα ήθελα με τίποτα να μάθει οποιοσδήποτε τι έψαχνα.

Παφ. Αυτή τη φορά δεν αρκέστηκε να καταγράψω τον ήχο. Άναψα το πορτατίφ του κομοδίνου μου, κατέβασα τα πόδια μου στο πάτωμα και προχώρησα προς τον θόρυβο. Μέχρι να φτάσω μπροστά στο τζάκι, ήμουν πλέον σίγουρη ποιος βρισκόταν στην άλλη πλευρά.

«Δε χρησιμοποιείς ποτέ τις πόρτες;» ρώτησα τον Τζέιμσον, αφού άνοιξα το πέρασμα χρησιμοποιώντας το κηροπήγιο.

Ο Τζέιμσον ανασήκωσε το ένα φρύδι και έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «*Θέλεις να χρησιμοποιώ την πόρτα;*»

Ένιωσα σαν να με ρωτούσε αν ήθελα να φέρεται σαν φυσιολογικός άνθρωπος. Θυμήθηκα τη μέρα που καθόμουν δίπλα του στο αυτοκίνητο ενώ τρέχαμε με τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα, θυμήθηκα τη μέρα που σκαρφαλώναμε στον τοίχο αναρρίχησης, και το χέρι του που απλώθηκε για να πιάσει το δικό μου.

«Είδα τη συνέντευξη Τύπου που έδωσες». Ο Τζέιμσον είχε πάλι στο πρόσωπό του εκείνη την έκφραση που με έκανε να νιώθω ότι παίζαμε σκάκι και ότι μόλις είχε κάνει μια κίνηση την οποία θα έπρεπε να εκλάβω ως πρόκληση.

«Δεν ήταν τόσο συνέντευξη Τύπου όσο μια πολύ κακή ιδέα», παραδέχτηκα με αυτοσαρκαστικό τόνο.

«Σου έχω πει ποτέ», είπε σιγανά ο Τζέιμσον, «ότι γουστάρω τρελά τις κακές ιδέες;» Με κοίταζε κατάματα, με μια έκφραση στο πρόσωπό του που ήταν αναμφίβολα επιτηδευμένη.

Όταν εμφανίστηκε στο δωμάτιό μου, είχα την αίσθηση ότι τον είχα προσελκύσει με την έρευνά μου για την Έμιλι, αλλά τώρα

αντιλαμβανόμουν αυτή τη βραδινή επίσκεψη στις πραγματικές της διαστάσεις. Ο Τζέιμσον Χόθορν βρισκόταν εδώ, στο δωμάτιό μου, μες στη νύχτα. Φορούσα μόνο τις πιτζάμες μου. Το κορμί του έγερνε προς το δικό μου.

Καμία από τις κινήσεις του δεν ήταν τυχαία.

Δεν είσαι παίκτης, μικρή. Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα – ή το μαχαίρι.

«Τι θέλεις, Τζέιμσον;» Το κορμί μου ήθελε να γείρει προς το μέρος του. Η λογική μου ήθελε να φύγω μακριά του.

«Είπες ψέματα στους δημοσιογράφους». Δεν απέστρεψε το βλέμμα του. Δεν ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα. Ούτε εγώ. «Αυτά που τους είπες... ήταν όντως ψέματα, έτσι δεν είναι;»

«Εννοείται πως ήταν ψέματα». Αν ήξερα γιατί ο Τομπάιαν Χόθορν είχε αφήσει όλη την περιουσία του σ' εμένα, δε θα συνεργαζόμουν με τον Τζέιμσον για να βρω τις απαντήσεις που αναζητούσα.

Δε θα μου κοβόταν η ανάσα όταν είχα δει εκείνον τον χάρτη στο Ίδρυμα.

«Μερικές φορές δεν ξέρω τι μπορεί πραγματικά να σκέφτεσαι», σχολίασε ο Τζέιμσον. «Δεν είσαι και ο ορισμός του “ανοιχτού βιβλίου”». Στύλωσε το βλέμμα του σε ένα σημείο δίπλα στα χείλη μου. Το πρόσωπό του πλησίασε αργά το δικό μου.

Μην αφήσεις ποτέ έναν Χόθορν να σου κλέψει την καρδιά.

«Μην τολμήσεις να μ' αγγίζεις», είπα. Παρ' όλα αυτά, καθώς πισωπατούσα, ένιωσα κυριευμένη από ένα αλλόκοτο συναίσθημα· το ίδιο συναίσθημα που με είχε κυριεύσει όταν το κορμί μου είχε αγγίξει φευγαλέα τον Γκρέισον στο Ίδρυμα.

Ένα συναίσθημα που δε θα έπρεπε σε καμία περίπτωση να νιώθω – για κανέναν από τους δύο.

«Η χθεσινή συναρπαστική βόλτα μας με το αμάξι απέδωσε καρπούς», μου είπε ο Τζέιμσον. «Βοήθησε το μυαλό μου να ξεκολλήσει. Κι έτσι κατάφερα να δω τον γρίφο με άλλα μάτια. Θέλεις να σου πω σε τι συμπέρασμα κατέληξα για τα μεσαία μας ονόματα;»

«Δε χρειάζεται», του είπα. «Τον έλυσα κι εγώ τον γρίφο. Μπλάκγουντ. Γουέστμπρουκ. Ντάβενपोर्ट. Γουίντσεστερ. Δεν είναι απλώς ονόματα. Είναι μέρη – ή, τουλάχιστον, τα δύο πρώτα. Το Σκοτεινό Δάσος. Το Δυτικό Ρυάκι». Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στον γρίφο, και όχι στο

γεγονός ότι το δωμάτιο φωτιζόταν μόνο από το πορτατίφ και ότι στεκόμασταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλον. «Δεν είμαι ακόμα σίγουρη για τα άλλα δύο ονόματα, αλλά...»

«Αλλά...» Οι άκρες των χειλιών του ανασηκώθηκαν προς τα πάνω, αποκαλύπτοντας την αστραφτερή οδοντοστοιχία του. «Θα βρεις την άκρη». Έφερε τα χείλη του δίπλα στ' αυτί μου. «Θα τη βρούμε μαζί την άκρη, Κληρονόμε».

Η λέξη «μαζί» δεν ταιριάζει στην περίπτωσή μας. Είναι ένα ψέμα. Με βλέπεις μόνο σαν ένα μέσο για να πετύχεις τον σκοπό σου. Αυτό πίστευα. Το πίστευα πραγματικά, παρ' όλα αυτά άκουσα ξαφνικά τον εαυτό μου να τον ρωτάει: «Θέλεις να πάμε μια βόλτα;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 46

Αυτή δεν ήταν μια απλή βόλτα – και το ξέραμε κι οι δυο μας.

«Το Σκοτεινό Δάσος είναι τεράστιο. Αν δεν ξέρουμε τι ψάχνουμε, θα είναι αδύνατο να βρούμε οτιδήποτε εκεί πέρα». Ο Τζέιμσον βράδυνε το βήμα του, για να ακολουθήσει τον δικό μου αργό, σταθερό ρυθμό. «Τα πράγματα θα είναι ευκολότερα στο ρυάκι. Εκτείνεται κατά μήκος σχεδόν όλης της έκτασης της Οικίας Χόθορν, αλλά ξέρω καλά τον παππού μου· δεν πρόκειται να βρούμε κάτι μες στο νερό. Αυτό που ψάχνουμε θα βρίσκεται πάνω στη γέφυρα ή αποκάτω της».

«Ποια γέφυρα;» ρώτησα. Με την άκρη του ματιού μου αντιλήφθηκα μια κίνηση. *Ο Όρεν*. Παρέμενε κρυμμένος στις σκιές, αλλά ήταν εκεί.

«Τη γέφυρα όπου ο παππούς μου έκανε πρόταση γάμου στη γιαγιά μου», απάντησε ο Τζέιμσον. «Είναι κοντά στο Γουέιμπακ Κότατζ. Αυτή ήταν η μοναδική ιδιοκτησία του παππού μου εκείνη την εποχή. Καθώς η αυτοκρατορία του μεγάλωνε, αγόρασε τις γύρω εκτάσεις. Έχτισε την Οικία Χόθορν, αλλά δεν έπαψε ποτέ να συντηρεί την αγροικία».

«Τώρα ζουν εκεί οι Λάφλιν», είπα, φέρνοντας στο μυαλό μου την τοποθεσία της αγροικίας πάνω στον χάρτη. «Ο παππούς και η γιαγιά της Έμιλι». Ένιωθα ενοχές και μόνο που πρόφερα το όνομά της, αλλά αυτό δε με εμπόδισε να τον παραμονεύω για να δω την αντίδρασή του. *Την αγαπούσες; Πώς πέθανε; Γιατί η Θία κατηγορεί την οικογένειά σας;*

Ο Τζέιμσον σούφρωσε τα χείλη. «Ο Αλεξάντερ μου είπε ότι έκανες μια κουβεντούλα με τη Ρεμπέκα», είπε τελικά.

«Δεν της μιλάει κανένας στο σχολείο», μουρμούρισα.

«Λάθος», απάντησε ο Τζέιμσον. «Η Ρεμπέκα δε μιλάει σε κανέναν στο σχολείο. Εδώ και μήνες». Έμεινε σιωπηλός για λίγο. Ο ήχος των βημάτων μας έπνιγε όλους τους άλλους ήχους. «Η Ρεμπέκα ήταν πάντα η πιο ντροπαλή. Η πιο υπεύθυνη. Οι γονείς της περίμεναν ότι θα ήταν αυτή που θα έπαιρνε πάντα σωστές αποφάσεις...»

«Κάτι που δεν περίμεναν από την Έμιλι...» συμπλήρωσα το κενό.

«Η Έμιλι...» Όταν πρόφερε το όνομά της, η φωνή του ηχούσε

διαφορετική. «Η Έμιλι ήθελε απλώς να περνάει καλά. Είχε εκ γενετής κάποιο πρόβλημα με την καρδιά της. Οι γονείς της ήταν υπερπροστατευτικοί μέχρι αηδίας. Όταν ήταν μικρή, δεν την άφηναν να κάνει τίποτα. Έκανε μια μεταμόσχευση σε ηλικία δεκατριών ετών. Και το μόνο που ήθελε μετά την επέμβαση ήταν να ζήσει».

Όχι απλώς να επιζήσει. Όχι απλώς να τα βγάλει πέρα. *Να ζήσει.* Θυμήθηκα πώς γελούσε στον φακό, ατίθαση και ελεύθερη· και με ένα βλέμμα λίγο πιο πονηρό απ' όσο έπρεπε, σαν να ήξερε ότι στο μέλλον όλοι θα κοιτάζαμε αυτήν τη φωτογραφία· ότι όλοι θα κοιτάζαμε εκείνη.

Θυμήθηκα τα λόγια της Σκάι για τον Τζέιμσον. *Έχει μια άσβεστη δίψα.*

«Την είχες πάει βόλτα με το αυτοκίνητο;» τον ρώτησα. Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, προτού ξεστομίσω εκείνη την ερώτηση. Όμως ήταν αδύνατο, κι έτσι τώρα τα λόγια μου έμειναν να αιωρούνται ανάμεσά μας.

«Η Έμιλι κι εγώ είχαμε κάνει τα πάντα». Τα λόγια του έμοιαζαν σαν να ξεχύθηκαν από τα σωθικά του. «Ήμασταν ολόιδιοι», μου είπε. Κι έπειτα διευκρίνισε: «Νόμιζα ότι ήμασταν ολόιδιοι».

Θυμήθηκα τον Γκρέισον να μου λέει πόσο άρεσαν στον Τζέιμσον οι έντονες συγκινήσεις. Ο πόνος. Ο φόβος. Η χαρά. Τι απ' όλα αυτά είχε ξυπνήσει μέσα του η Έμιλι;

«Τι της συνέβη;» ρώτησα. Η έρευνά μου στο ίντερνετ είχε αποδειχτεί μάταιη. Η Θία είχε αφήσει να εννοηθεί ότι οι Χόθορν ήταν κατά κάποιον τρόπο υπεύθυνοι, ότι η Έμιλι είχε πεθάνει επειδή περνούσε πολύ χρόνο στην Οικία Χόθορν. «Έμενε στην αγροικία;»

Ο Τζέιμσον αγνόησε τη δεύτερη ερώτησή μου και απάντησε στην πρώτη. «Έμπλεξε με τον Γκρέισον».

Από την πρώτη στιγμή που είχα αναφέρει το όνομα της Έμιλι μπροστά στον Γκρέισον, είχα καταλάβει πόσο πολύ τη νοιαζόταν. Όμως ο Τζέιμσον είχε δηλώσει με σαφήνεια ότι η Έμιλι τα είχε μαζί του. *Η Έμιλι κι εγώ είχαμε κάνει τα πάντα.*

«Τι εννοείς “έμπλεξε” με τον Γκρέισον;» τον ρώτησα. Έριξα μια ματιά πίσω μας, αλλά δεν είδα πουθενά τον Όρεν.

«Ας παίξουμε ένα παιχνίδι», είπε ο Τζέιμσον με μυστηριώδες ύφος, ταχύνοντας λίγο το βήμα του καθώς αρχίσαμε να ανηφορίζουμε έναν λόφο. «Θα σου πω μία αλήθεια και δύο ψέματα για τη ζωή μου, κι εσύ θα

μαντέψεις ποια είναι η αλήθεια και ποια τα ψέματα».

«Κανονικά δε θα έπρεπε να είναι δύο αλήθειες και ένα ψέμα;» ρώτησα. Μπορεί να μην είχα πάει σε πολλά πάρτι όταν ζούσα ακόμα στο σπίτι μου, αλλά δεν είχα κατέβει και από άλλον πλανήτη.

«Δεν έχει πλάκα ν' ακολουθείς τους κανόνες των άλλων», απάντησε ο Τζέιμσον. Με κοίταζε σαν να περίμενε να συμφωνήσω, να το καταλάβω. *Να τον καταλάβω.*

«Πρώτο στοιχείο», είπε με στόμφο. «Ήξερα το περιεχόμενο της διαθήκης του παππού μου προτού ακόμα έρθεις εδώ. Δεύτερο στοιχείο: Εγώ έστειλα τον Γκρέισον να σε φέρει στο Τέξας».

Φτάσαμε στην κορυφή του λόφου και διέκρινα πέρα μακριά ένα κτίσμα. Μια αγροικία· και, ανάμεσα στην αγροικία κι εμάς, μια γέφυρα.

«Τρίτο στοιχείο», είπε ο Τζέιμσον μαρμαρώνοντας στη θέση του για μια στιγμή. «Η Έμιλι Λάφλιν πέθανε μπροστά στα μάτια μου».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 47

Δε συμμετείχα στο παιχνίδι του. Δε μάντεψα ποιο από τα τρία στοιχεία ήταν η αλήθεια, αλλά ήταν ολοφάνερο ότι ο λαιμός του σφίχτηκε όταν ο Τζέιμσον πρόφερε εκείνη την τελευταία φράση.

Η Έμιλι Λάφλιν πέθανε μπροστά στα μάτια μου.

Εκείνη η φράση, όμως, δεν αποκάλυπτε τι της είχε συμβεί. Δεν εξηγούσε τι εννοούσε ο Τζέιμσον όταν μου είπε ότι η Έμιλι είχε μπλέξει με τον Γκρέισον.

«Λοιπόν; Ν’ ασχοληθούμε με τη γέφυρα τώρα, Κληρονόμει;» Ο Τζέιμσον δε με πίεσε να μαντέψω. Δεν ήξερα αν ήθελε πραγματικά να μαντέψω.

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στο τοπίο μπροστά μας. Ήταν γραφικό. Εδώ τα δέντρα ήταν πιο αραιά και δεν έκρυβαν το φεγγαρόφωτο. Διέκρινα την αψιδωτή γέφυρα πάνω από το ρυάκι, αλλά δεν έβλεπα τα νερά. Η γέφυρα ήταν ξύλινη, με κουπαστή και κάγκελα που έμοιαζαν να έχουν φτιαχτεί στο χέρι με μεγάλο κόπο. «Την έχτισε μόνος του ο παππούς σου;»

Δεν είχα συναντήσει ποτέ τον Τομπάιιας Χόθορν, αλλά είχα αρχίσει να νιώθω ότι τον γνώριζα. Βρισκόταν παντού – σε αυτόν τον γρίφο, στην έπαυλη, στ’ αγόρια.

«Δεν ξέρω αν έχτισε μόνος του τη γέφυρα». Τα χείλη του Τζέιμσον άνοιξαν σε ένα πονηρό, αινιγματικό χαμόγελο και τα δόντια του έλαμψαν στο φεγγαρόφωτο. «Αλλά αν έχουμε δίκιο, είναι σχεδόν σίγουρο ότι έχτισε κάτι μέσα στη γέφυρα».

Ο Τζέιμσον ήταν εξαιρετικός ηθοποιός. Προσποιούνταν ότι δεν τον είχα ρωτήσει τίποτα για την Έμιλι, ότι δε μου είχε μόλις πει πως την είχε δει να πεθαίνει μπροστά στα μάτια του· προσποιούνταν πως ό,τι συνέβαινε μετά τα μεσάνυχτα παρέμενε κρυμμένο στο σκοτάδι.

Προχώρησε στη γέφυρα κι εγώ τον ακολούθησα. Η γέφυρα έτριζε κατά τόπους – ήταν παλιά, αλλά γερή και σταθερή σαν βράχος. Όταν ο Τζέιμσον έφτασε στο τέρμα της, έκανε μεταβολή και τη διέσχισε ξανά

προς την αντίθετη κατεύθυνση, με τα χέρια του τεντωμένα στο πλάι και τα ακροδάχτυλά του να σέρνονται ελαφρά πάνω στην κουπαστή.

«Ξέρεις καθόλου τι μπορεί να ψάχνουμε;» τον ρώτησα.

«Θα ξέρω μόλις το βρω». Θα μπορούσε κάλλιστα να είχε πει: *Μόλις το βρω, θα σ' ενημερώσω*. Είχε αναφέρει ότι εκείνος και η Έμιλι ήταν ολόιδιοι. Κι έτσι, τώρα δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την αίσθηση ότι ο Τζέιμσον δε θα περίμενε ποτέ από την Έμιλι να στέκεται εκεί σαν απλός θεατής. Δε θα της φερόταν ποτέ σαν να ήταν κι εκείνη ένα στοιχείο του παιχνιδιού, που διευκρινίζεται στους παίκτες από την αρχή για να τους φανεί χρήσιμο στην πορεία τους προς το τέρμα.

Είμαι κι εγώ άνθρωπος. Είμαι ικανή. Είμαι εδώ και συμμετέχω στο παιχνίδι. Έβγαλα το κινητό από την τσέπη του παλτού μου και άναψα τον φακό. Διέσχισα κι εγώ τη γέφυρα προς την αντίθετη κατεύθυνση, ρίχνοντας τη φωτεινή δέσμη του φακού στην κουπαστή, αναζητώντας εγκοπές ή αυλακιές – οτιδήποτε. Παρατηρούσα προσεκτικά τα καρφιά στο ξύλο, τα μετρούσα, υπολόγιζα νοερά τις μεταξύ τους αποστάσεις.

Όταν τελείωσα με την κουπαστή, κάθισα ανακούρκουδα και άρχισα να εξετάζω ένα προς ένα τα κάγκελα. Στην απέναντι πλευρά, ο Τζέιμσον ακολούθησε το παράδειγμά μου. Ένιωθα σχεδόν σαν να χορεύαμε – έναν παράξενο νυχτερινό χορό για δύο.

Είμαι εδώ.

«Θα ξέρω μόλις το βρω», είπε ξανά ο Τζέιμσον, σαν να πρόφερε κάτι μεταξύ ενός μάντρα και μιας υπόσχεσης.

«Μπορεί να το βρω εγώ», επεσήμανα.

Ο Τζέιμσον σήκωσε τα μάτια και με κοίταξε. «Μερικές φορές, Κληρονόμε», είπε, «το μόνο που χρειάζεται είναι μια διαφορετική οπτική γωνία».

Πριν το καλοκαταλάβω, βρέθηκε με ένα σάλτο πάνω στην κουπαστή. Δεν έβλεπα το νερό αποκάτω, αλλά το άκουγα. Ο νυχτερινός αέρας ήταν σιωπηλός, μέχρι τη στιγμή που ο Τζέιμσον άρχισε να περπατάει.

Ήταν σαν να τον έβλεπα πάλι να τρεκλίζει στην κουπαστή του μπαλκονιού.

Η γέφυρα δεν είναι πολύ ψηλή. Και το νερό δεν πρέπει να είναι πολύ βαθύ. Έστρεψα τον φακό μου προς το μέρος του και σηκώθηκα. Η γέφυρα έτριξε κάτω από τα πόδια μου.

«Πρέπει να κοιτάξουμε εκεί κάτω», είπε ο Τζέιμσον. Τον είδα να

δρασκελίζει την κουπαστή και να ισορροπεί στην άκρη της γέφυρας. «Κράτα με από τα πόδια», μου είπε, αλλά προτού καταλάβω πώς έπρεπε να τον κρατήσω ή τι σκόπευε να κάνει, ο Τζέιμσον άλλαξε γνώμη. «Όχι, δε γίνεται, είμαι πολύ ψηλός. Δε θα μπορέσεις να με κρατήσεις». Ανέβηκε ξανά στην κουπαστή μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου. «Θα πρέπει να σε κρατήσω εγώ».

Υπήρχαν πολλές «πρώτες εμπειρίες» που δεν έζησα μετά τον θάνατο της μητέρας μου. Πρώτα ραντεβού. Πρώτα φιλιά. Πρώτες φορές. Αλλά αυτή η συγκεκριμένη πρώτη εμπειρία –να κρέμομαι από μια γέφυρα και να με κρατάει ένα αγόρι που μου είχε μόλις εξομολογηθεί ότι είχε δει την τελευταία κοπέλα του να πεθαίνει μπροστά στα μάτια του– δε συμπεριλαμβανόταν στη λίστα των προτεραιοτήτων μου.

Αφού τα είχες εσύ μαζί της, γιατί είπες ότι η Έμιλι έμπλεξε με τον Γκρέισον;

«Πρόσεξε μη σου πέσει το κινητό σου», μου είπε ο Τζέιμσον. «Κι εγώ θα προσέξω να μην πέσεις εσύ».

Τα χέρια του ήταν τυλιγμένα γύρω από τη λεκάνη μου. Κρεμόμουν ανάποδα, με τα πόδια μου σφηνωμένα ανάμεσα στα κάγκελα και τον κορμό μου να αιωρείται στο κενό. Αν ο Τζέιμσον με άφηνε, θα την είχα άσχημα.

«Το Παιχνίδι της Αιώρησης», άκουσα σχεδόν ξεκάθαρα τη φωνή της μητέρας μου μες στο κεφάλι μου.

Ο Τζέιμσον μετατόπισε το βάρος του, για να με κρατήσει πιο γερά. *Το γόνατό του αγγίζει το δικό μου. Τα χέρια του είναι τυλιγμένα γύρω μου. Δε θυμόμουν να είχα ποτέ άλλοτε τόσο ξεκάθαρη επίγνωση του κορμιού μου, της επιδερμίδας μου.*

Σταμάτα να σκέφτεσαι. Μόνο ψάξε. Έστρεψα τον φακό μου στην κάτω πλευρά της γέφυρας. Ο Τζέιμσον με κρατούσε γερά.

«Βλέπεις τίποτα;»

«Μόνο σκιές», απάντησα. «Φύκια». Στράφηκα στην άλλη πλευρά, καμπυλώνοντας ελαφρά την πλάτη μου. Το αίμα είχε ανέβει στο κεφάλι μου. «Οι σανίδες εδώ κάτω είναι διαφορετικές απ' αυτές στην πάνω πλευρά», επεσήμανα. «Υπάρχουν τουλάχιστον δύο στρώσεις ξύλου εδώ».

Μέτρησα τις σανίδες. Είκοσι μία. Εξέτασα για μερικά δευτερόλεπτα ακόμα το σημείο όπου οι σανίδες συναντούσαν την κοίτη κι έπειτα φώναξα: «Δεν υπάρχει τίποτα εδώ πέρα, Τζέιμσον. Ανέβασέ με».

Υπήρχαν είκοσι μία σανίδες στην κάτω πλευρά της γέφυρας και, με βάση το μέτρημα που είχα μόλις ολοκληρώσει, είκοσι μία σανίδες στην επάνω πλευρά. Όλα έδειχναν εντάξει. Δε φαινόταν να υπάρχει οτιδήποτε περίεργο. Ο Τζέιμσον βηματίζε πέρα δώθε, αλλά εγώ σκεφτόμουν καλύτερα όταν παρέμενα ακίνητη.

Ή θα σκεφτόμουν καλύτερα παραμένοντας ακίνητη, αν δεν τον παρακολουθούσα να πηγαινοέρχεται. Η κίνησή του είχε μια απεριγράπτη ενέργεια, μια αλλόκοτη, μυστηριώδη χάρη. «Είναι αργά», είπα, αποστρέφοντας το βλέμμα μου.

«Και πριν ήταν αργά», είπε ο Τζέιμσον. «Αν ήταν να μεταμορφωθείς σε κολοκύθα, θα είχε ήδη συμβεί, Σταχτοπούτα».

Κάθε μέρα και ένα νέο παρατσούκλι. Δεν ήθελα να σταθώ στα λόγια του – δεν ήξερα καν τι μπορεί να σήμαιναν. «Έχουμε σχολείο αύριο», του υπενθύμισα.

«Ίσως να έχουμε». Ο Τζέιμσον έφτασε στο τέρμα της γέφυρας, έκανε μεταβολή και άρχισε να περπατάει προς την αντίθετη κατεύθυνση. «Ίσως και να μην έχουμε. Μπορείς να υπακούς στους κανόνες, ή μπορείς να φτιάχνεις εσύ τους κανόνες. Εγώ ξέρω ποιο από τα δύο προτιμώ, Κληρονόμε».

Ποιο από τα δύο προτιμούσε η Έμιλι; Η ίδια σκέψη επέστρεφε συνέχεια στον νου μου. Προσπάθησα να επανέλθω στην παρούσα στιγμή, στον γρίφο που έπρεπε να λύσουμε. Η γέφυρα έτριξε. Ο Τζέιμσον συνέχιζε να βηματίζει πέρα δώθε. Καθάρισα το μυαλό μου. Και η γέφυρα έτριξε ξανά.

«Μισό λεπτό». Έγειρα το κεφάλι μου στο πλάι. «Σταμάτα». Προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Τζέιμσον υπάκουσε στην εντολή μου. «Πήγαινε λίγο πιο πίσω. Σιγά σιγά». Περίμενα με τεντωμένα τ' αυτιά μου – και τότε άκουσα ξανά το τρίξιμο.

«Είναι η ίδια σανίδα». Ο Τζέιμσον κι εγώ καταλήξαμε ταυτόχρονα στο ίδιο συμπέρασμα. «Και τρίζει κάθε φορά». Κάθισε ανακούρκουδα, για να την εξετάσει πιο προσεκτικά. Γονάτισα δίπλα του. Η σανίδα δεν έμοιαζε

διαφορετική από τις υπόλοιπες. Τη διέτρεξα με τα δάχτυλά μου, αναζητώντας κάτι –δεν ήξερα τι– με την αφή.

Δίπλα μου, ο Τζέιμσον ακολούθησε το παράδειγμά μου. Το σώμα του άγγιξε φευγαλέα το δικό μου. Προσπάθησα να μη νιώσω τίποτα και περίμενα να αποτραβηχτεί, αλλά, αντί γι' αυτό, τα δάχτυλά του γλίστρησαν ανάμεσα στα δικά μου και τα χέρια μας πλέχτηκαν πάνω στο ξύλο.

Ο Τζέιμσον πίεσε τη σανίδα.

Τον μιμήθηκα.

Η σανίδα έτριξε. Την έσπρωξα με όλη μου τη δύναμη και ο Τζέιμσον άρχισε να περιστρέφει τα χέρια μας, αργά, από τη μια ως την άλλη άκρη της σανίδας.

«Κινείται». Σήκωσα τα μάτια και τον κοίταξα. «Ελάχιστα».

«Δε μας αρκεί». Ξέπλεξε αργά και ανάλαφρα τα ζεστά δάχτυλά του από τα δικά μου. «Πρέπει να υπάρχει κάποιο μάνταλο – κάτι που εμποδίζει τη σανίδα να περιστραφεί πλήρως».

Όσπου τελικά το βρήκαμε: ήταν δύο κόμποι στο ξύλο, εκεί όπου η σανίδα ενωνόταν με τα κάγκελα. Ο Τζέιμσον ανέλαβε τον κόμπο που βρισκόταν στ' αριστερά κι εγώ αυτόν στα δεξιά. Συντονίζοντας τις κινήσεις μας, πιάσαμε ταυτόχρονα. Ακούστηκε ένας κοφτός, υπόκωφος ήχος. Όταν συναντηθήκαμε ξανά στο κέντρο και ελέγξαμε τη σανίδα, διαπιστώσαμε ότι μπορούσε να κινηθεί ελεύθερα. Την περιστρέψαμε μαζί ώσπου αναποδογύρισε, και η κάτω πλευρά της ήρθε πάνω.

Έστρεψα τον φακό μου στο ξύλο. Ο Τζέιμσον άναψε τον φακό του κινητού του και με μιμήθηκε. Στην επιφάνεια του ξύλου ήταν χαραγμένο ένα σύμβολο.

«Το σύμβολο του απείρου», είπε ο Τζέιμσον, ακολουθώντας με τον αντίχειρά του το περίγραμμα της εγχάραξης.

Έγειρα το κεφάλι μου στο πλάι και εξέφρασα μια πιο ρεαλιστική άποψη. «Ή το νούμερο οκτώ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 48

Προτού το καταλάβω, είχε ξημερώσει. Σηκώθηκα με κόπο από το κρεβάτι και ντύθηκα. Αναρωτιόμουν αν μπορούσα να αποφύγω το χτένισμα και το μακιγιάζ, όταν ξαφνικά θυμήθηκα τον Αλεξάντερ να μου λέει ότι έπρεπε να αφηγούμαι τη δική μου ιστορία, ώστε να μην την αφηγηθεί κάποιος άλλος για λογαριασμό μου.

Μετά το χθεσινό περιστατικό με τους δημοσιογράφους, δεν είχα το περιθώριο να φαίνομαι ευάλωτη.

Καθώς φορούσα «το προσωπείο μου για τη μάχη», όπως το αποκαλούσα νοερά, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Όταν άνοιξα, είδα την υπηρέτρια που είχε έρθει στο δωμάτιό μου τις προάλλες. Θυμήθηκα την Αλίσα να λέει ότι η κοπέλα ήταν «απ' αυτούς που κουβαλάει ο Ναζ». Κρατούσε έναν δίσκο πρωινού. Η κυρία Λάφλιν δε μου είχε ξαναστείλει πρωινό στο δωμάτιο μετά την πρώτη μου μέρα στην Οικία Χόθορν.

Αναρωτήθηκα τι μπορεί να είχα κάνει για να προκαλέσω αυτή την κίνηση καλής θέλησης.

«Το προσωπικό κάνει γενική καθαριότητα σε όλο το σπίτι κάθε Τρίτη», με πληροφόρησε η υπηρέτρια μόλις άφησε τον δίσκο. «Αν δε σας πειράζει, θα ξεκινήσω από το μπάνιο σας».

«Μισό λεπτό να κρεμάσω την πετσέτα μου», είπα. Η κοπέλα με κοίταξε σαν να της είχα μόλις ανακοινώσει ότι σκόπευα να κάνω γιόγκα γυμνή μπροστά της.

«Μπορείτε να την αφήσετε στο πάτωμα. Ούτως ή άλλως, όλες οι πετσέτες θα μπουν στο πλυντήριο».

Όμως εξακολουθούσα να νιώθω άβολα. «Με λένε Έιβερι», της συστήθηκα, αν και ήταν σχεδόν βέβαιο ότι γνώριζε το όνομά μου. «Εσένα πώς σε λένε;»

«Μέλι», αρκέστηκε να πει.

«Σ' ευχαριστώ, Μέλι». Με κοίταζε με κενό βλέμμα. «Για τη βοήθειά σου».

Θυμήθηκα ότι ο Τομπάιας Χόθορν δεν ήθελε να μπεινοβγαίνουν ξένοι στην Οικία Χόθορν, εκτός και αν ήταν απαραίτητο. Παρ' όλα αυτά, κάθε Τρίτη ερχόταν ένα ολόκληρο συνεργείο για να καθαρίσει. Δε θα έπρεπε να μου φαίνεται παράξενο. Πιο παράξενο ήταν το γεγονός ότι το συνεργείο καθαρισμού δεν ερχόταν κάθε μέρα. Παρ' όλα αυτά...

Πήγα στο δωμάτιο της Λίμπι, στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου, επειδή ήξερα ότι θα καταλάβαινε πόσο περίεργα και άβολα ένιωθα. Χτύπησα απαλά, μήπως και κοιμόταν ακόμα. Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα, ίσα μια χαραμάδα, αλλά μπόρεσα να δω μια πολυθρόνα και μπροστά της ένα σκαμπό, και το αγόρι που καθόταν εκεί.

Τα μακριά πόδια του Νας, ακόμα με τις μπότες, ήταν απλωμένα στο σκαμπό. Το πρόσωπό του καλυπτόταν από ένα καουμπόικο καπέλο. Κοιμόταν.

Στο δωμάτιο της αδελφής μου.

Ο Νας Χόθορν κοιμόταν στο δωμάτιο της αδελφής μου.

Μου ξέφυγε ένα επιφώνημα έκπληξης και έκανα ένα βήμα πίσω. Ο Νας σάλεψε, ξύπνησε και με είδε. Με το καπέλο του στο χέρι, σηκώθηκε από την πολυθρόνα και ήρθε να με συναντήσει στον διάδρομο.

«Τι κάνεις στο δωμάτιο της Λίμπι;» τον ρώτησα. Δεν τον είχα βρει στο κρεβάτι της, αλλά και πάλι... Γιατί στην ευχή ο μεγαλύτερος από τους αδελφούς Χόθορν φυλούσε σκοπιά στο δωμάτιο της αδελφής μου;

«Περνάει μια δύσκολη φάση», είπε ο Νας, λες και δεν ήξερα τι είχε συμβεί. Λες και δεν είχα αναγκαστεί να αντιμετωπίσω τον Ντρέικ την προηγούμενη μέρα.

«Νομίζεις ότι αυτή είναι άλλη μία από τις αποστολές διάσωσης που αναλαμβάνεις;» του είπα. Δεν είχα ιδέα πόσο χρόνο είχαν περάσει μαζί τις τελευταίες μέρες. Όταν τους είχα βρει στην κουζίνα, η παρουσία του έμοιαζε να εκνευρίζει τη Λίμπι. *Και η Λίμπι δεν εκνευρίζεται ποτέ. Είναι η προσωποποίηση της χαράς της ζωής, απλώς στην γκοθ εκδοχή της.*

«Αποστολές διάσωσης;» επανέλαβε ο Νας ζαρώνοντας τα μάτια. «Τι ακριβώς σου έχει πει η Λι-Λι;»

Έτσι όπως χρησιμοποιούσε διαρκώς το χαϊδευτικό της δικηγόρου μου, το μόνο που κατάφερνε ήταν να μου υπενθυμίζει ότι υπήρξαν αρραβωνιασμένοι. *Είναι ο πρώην της Αλίσα. Έχει «σώσει» κι εγώ δεν ξέρω πόσα από τα μέλη του προσωπικού. Και πέρασε τη νύχτα στο δωμάτιο της αδελφής μου.*

Ήταν αδύνατον αυτή η ιστορία να έχει αίσιο τέλος. Όμως, προτού προλάβω να του το πω, βγήκε από το δωμάτιό μου η Μέλι. Αποκλείεται να είχε ήδη καθαρίσει το μπάνιο, οπότε σίγουρα μας είχε ακούσει. Είχε ακούσει τον Ναζ.

«Καλημέρα», της είπε ο Ναζ.

«Καλημέρα», απάντησε εκείνη με ένα χαμόγελο. Έπειτα κοίταξε εμένα, κοίταξε το δωμάτιο της Λίμπι, κοίταξε την ανοιχτή πόρτα, και το χαμόγελό της έσβησε.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 49

Ο Όρεν, με ένα κύπελλο καφέ στο χέρι, με συνάντησε στο αυτοκίνητο. Δεν είπε ούτε λέξη για την περιπετειώδη εξόρμησή μου με τον Τζέιμσον την προηγούμενη βραδιά· και δεν τον ρώτησα πόσα είχε δει. Καθώς άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου, έγειρε προς το μέρος μου. «Μην έρθεις μετά να μου πεις ότι δε σε προειδοποίησα».

Δεν είχα ιδέα τι εννοούσε, μέχρι που αντιλήφθηκα την Αλίσα στο μπροστινό κάθισμα. «Φαίνεσαι ζαβλακωμένη σήμερα», σχολίασε.

Υπέθεσα ότι «ζαβλακωμένη» σήμαινε «κάπως λιγότερο παρορμητική και, άρα, λιγότερο ικανή να σερβίρω κάποιο σκάνδαλο στις φυλλάδες». Αναρωτήθηκα πώς θα αντιλαμβανόταν η Αλίσα τη σκηνή που αντίκρισα στο δωμάτιο της Λίμπι.

Μαύρα χάλια η κατάσταση.

«Ελπίζω να μην έχεις κανονίσει κάτι γι' αυτό το Σαββατοκύριακο, Έιβερι», είπε η Αλίσα καθώς ο Όρεν έβαζε μπροστά το αυτοκίνητο. «Ή για το επόμενο». Δεν είχαν έρθει μαζί μας ούτε ο Τζέιμσον ούτε ο Αλεξάντερ, πράγμα που σήμαινε ότι δεν είχα στο πλευρό μου κάποιον συμπαραστάτη. Και η Αλίσα ήταν ολοφάνερα τσαντισμένη.

Λες η δικηγόρος μου να μπορεί να με τιμωρήσει; σκέφτηκα.

«Ήθελα να σε κρατήσω λίγο καιρό ακόμα μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας», συνέχισε αυστηρά η Αλίσα, «αλλά, αφού το σχέδιό μου απέτυχε, θα πρέπει να παραστείς αυτό το Σάββατο σε μια φιλανθρωπική εκδήλωση για τον καρκίνο του μαστού και σε έναν αγώνα την άλλη Κυριακή».

«Αγώνα;» επανέλαβα.

«Της NFL»³, απάντησε κοφτά. «Η ομάδα είναι δική σου. Έχω την ελπίδα ότι αν προγραμματίσουμε ορισμένες δημόσιες εμφανίσεις σου σε σημαντικές κοινωνικές εκδηλώσεις, θα δώσουμε στους δημοσιογράφους αρκετή τροφή για κουτσομπολιά, ώστε να καθυστερήσουμε την πρώτη σου τετ α τετ συνέντευξη μέχρι να λάβεις την απαραίτητη εκπαίδευση για να μάθεις πώς ν' αντιμετωπίζεις τον Τύπο».

Προσπαθούσα ακόμα να συνέλθω από τη βόμβα της NFL, όταν ένιωσα έναν κόμπο τρόμου στον λαιμό μου ακούγοντας τα τελευταία λόγια της.

«Πρέπει οπωσδήποτε να...»

«Ναι», είπε η Αλίσα. «Και στο γκαλά αυτή την εβδομάδα, και στον αγώνα το επόμενο Σαββατοκύριακο, και στην εκπαίδευση για την αντιμετώπιση του Τύπου».

Δεν τόλμησα να παραπονεθώ ξανά. Για να προστατεύσω τη Λίμπι, είχα σπείρει ανέμους, γνωρίζοντας ότι αργά ή γρήγορα θα θέριζα θύελλες.

Όταν φτάσαμε στο σχολείο, καρφώθηκαν πάνω μου τόσα μάτια, ώστε άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως είχα απλώς ονειρευτεί τις δύο προηγούμενες μέρες μου στο Χάιτς Κάντρι Ντέι. Αυτή την αντιμετώπιση περίμενα την πρώτη μέρα μου στο σχολείο. Και ακριβώς όπως εκείνη τη μέρα, η Θία ήταν πάλι η πρώτη που με πλησίασε.

«Ήσουν άτακτη», είπε με φωνή που δήλωνε ξεκάθαρα ότι η πράξη μου ήταν ταυτόχρονα μεμπτή και αξιοθαύμαστη. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο το μυαλό μου ταξίδεψε στον Τζέιμσον, σε εκείνη τη στιγμή που έπλεξε τα δάχτυλά του στα δικά μου το προηγούμενο βράδυ στη γέφυρα.

«Ξέρεις στ' αλήθεια γιατί ο Τομπάιιας Χόθορν άφησε τα πάντα σ' εσένα;» με ρώτησε η Θία με μάτια που έλαμπαν από περιέργεια. «Όλοι στο σχολείο συζητούν γι' αυτό το θέμα».

«Όλοι στο σχολείο μπορούν να συζητούν για όποιο θέμα θέλουν».

«Δε με πολυσυμπαθείς, ε;» είπε η Θία. «Δεν πειράζει. Είμαι μια υπερανταγωνιστική, μπαϊσέξουαλ τελειομανής που κυνηγάει τη νίκη, και έχει αυτή την εμφάνιση. Έχω συνηθίσει να με μισούν».

Σήκωσα τα μάτια μου με αγανάκτηση στον ουρανό. «Δε σε μισώ». Δεν την ήξερα ακόμα τόσο καλά ώστε να τη μισώ.

«Χαίρομαι», είπε η Θία με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο, «επειδή θ' αρχίσουμε να περνάμε πολύ περισσότερο χρόνο μαζί. Οι γονείς μου φεύγουν ταξίδι. Και μάλλον πιστεύουν ότι αν μείνω μόνη μου, μπορεί να κάνω καμιά ανοησία. Οπότε θα μείνω με τον θείο μου που, αν δεν κάνω λάθος, μένει μαζί με τη Ζάρα στην Οικία Χόθορν. Προφανώς δεν είναι ακόμα έτοιμοι να παραχωρήσουν σε μια άγνωστη το σπίτι τους».

Η Ζάρα είχε αρχίσει να μου φέρεται καλά – ή, τουλάχιστον, καλύτερα.

Όμως δεν είχα ιδέα ότι εκείνη και ο άντρας της είχαν εγκατασταθεί στην Οικία Χόθορν. Από την άλλη, βέβαια, η έπαυλη ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κάλλιστε θα μπορούσε να είχε εγκατασταθεί εκεί μια ολόκληρη ομάδα επαγγελματικού μπέιζμπολ και να μην το πάρω χαμπάρι.

Μπορεί, μάλιστα, να ήμουν και ιδιοκτήτρια μιας ομάδας επαγγελματικού μπέιζμπολ.

«Κι εσύ θέλεις όντως να μείνεις στην Οικία Χόθορν;» ρώτησα τη Θία. Στο κάτω κάτω, εκείνη ήταν που με είχε προειδοποιήσει να προσέχω.

«Σε αντίθεση με ό,τι λέγεται για μένα, δεν κάνω πάντα ό,τι θέλω». Η Θία τίναξε τα σκούρα μαλλιά της πάνω από τον ώμο της. «Εκτός αυτού, η Έμιλι ήταν κολλητή μου. Ύστερα απ' όσα συνέβησαν πέρσι, έχω πια ανοσία στη γοητεία των αδελφών Χόθορν».

³ NFL: National Football League. Η διοργανώτρια αρχή του ομώνυμου πρωταθλήματος στο αμερικανικό ποδόσφαιρο. (Σ.τ.Μ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 50

Όταν κατάφερα επιτέλους να την πετύχω στο τηλέφωνο, η Μαξ δεν είχε ιδιαίτερη διάθεση για κουβέντα. Καταλάβαινα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν ήξερα τι. Δεν ξεστόμισε ούτε μία καμουφλαρισμένη βρισιά όταν της μίλησα για την παραμονή της Θία στην έπαυλη και διέκοψε άρον άρον τη συνομιλία μας, χωρίς να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για τη σωματική διάπλαση των αδελφών Χόθορν. Τη ρώτησα αν έτρεχε κάτι, κι εκείνη μου απάντησε ότι έπρεπε να κλείσει.

Ο Αλεξάντερ, από την άλλη, ήταν εξαιρετικά πρόθυμος να συζητήσει το θέμα της Θία. «Για να έχει έρθει εδώ η Θία», μου είπε το ίδιο απόγευμα, χαμηλώνοντας τη φωνή του σάμπως οι τοίχοι της Οικίας Χόθορν να είχαν αυτιά, «τότε μάλλον κάτι μαγειρεύει».

«Ποια από τις δύο; Η Θία ή η θεία σου;» ρώτησα χωρίς περιστροφές.

Η Ζάρα πρώτα με είχε παρατήσει σύζυλη στο Ίδρυμα με τον Γκρέισον και τώρα κουβαλούσε στην έπαυλη τη Θία. Καταλάβαινα πότε κάποιος σκάρωνε κάτι, ακόμα και όταν δεν μπορούσα να αντιληφθώ τι παιχνίδι έπαιζε.

«Έχεις δίκιο», είπε ο Αλεξάντερ. «Δε νομίζω ότι η Θία προθυμοποιήθηκε να περάσει περισσότερο χρόνο με την οικογένειά μας. Μάλλον εύχεται με όλη της την καρδιά να μου επιτεθούν όρνια και να μου κατασπαράξουν τα σωθικά».

«Γιατί; Έχει κάποιο πρόβλημα μαζί σου;» ρώτησα. Τα ζητήματα της Θία με τους αδελφούς Χόθορν έμοιαζαν να περιστρέφονται γύρω από την Έμιλι· άρα, όπως υπέθετα, γύρω από τον Τζέιμσον και τον Γκρέισον. «Τι της έχεις κάνει;»

«Μεγάλη ιστορία...» είπε ο Αλεξάντερ με έναν αναστεναγμό. «Μοιραίοι, ανεκπλήρωτοι έρωτες, πλασματικές σχέσεις με αγόρια, τραγικά συμβάντα, ενοχές και μεταμέλεια... και, κατά πάσα πιθανότητα, όρνια».

Θυμήθηκα τη συζήτησή μου με τον Αλεξάντερ για τη Ρεμπέκα Λάφλιν. Δεν είχε αφήσει να εννοηθεί ότι ήταν αδελφή της Έμιλι. Είχε αρκεστεί να

μουρμουρίσει σχεδόν τα ίδια λόγια που είχε μόλις πει για τη Θία.

Ο Αλεξάντερ δε μου άφησε χρόνο να το πολυσκεφτώ. Άρχισε να με τραβολογάει, για να μου δείξει το «τέταρτο στη σειρά αγαπημένο του δωμάτιο στην Οικία Χόθορν», όπως δήλωσε. «Αφού υπάρχει περίπτωση να μαλλιοτραβηχτείς με τη Θία», είπε, «θα πρέπει να είσαι προετοιμασμένη».

«Δεν πρόκειται να μαλλιοτραβηχτώ με κανέναν», είπα κοφτά.

«Έτσι νομίζεις; Η αφέλειά σου είναι αξιολάτρευτη». Ο Αλεξάντερ σταμάτησε στο σημείο όπου διασταυρώνονταν δύο διάδρομοι. Τέντωσε το σχεδόν δίμετρο κορμί του και άγγιξε τη γύψινη διακόσμηση στη γωνία. Προφανώς ενεργοποίησε κάποιον μηχανισμό, γιατί, προτού καταλάβω τι συμβαίνει, τον είδα να τραβάει το γύψινο προς το μέρος μας, αποκαλύπτοντας ένα κενό. Έχωσε το χέρι του μες στο άνοιγμα και αμέσως μετά ένα τμήμα του τοίχου άνοιξε σαν πόρτα.

Δε θα το συνήθιζα ποτέ αυτό!

«Καλωσήρθες στο... λημέρι μου!» είπε ο Αλεξάντερ με ολοφάνερο ενθουσιασμό.

Μπήκα στο «λημέρι» του και είδα... Μα τι ήταν αυτό; Ένα μηχάνημα; Μάλλον ο όρος «παράξενο μαραφέτι» θα το περιέγραφε καλύτερα. Είχε δεκάδες γρανάζια, τροχαλίες και αλυσίδες, μια περίπλοκη κατασκευή από ράμπες που συνδέονταν μεταξύ τους, κάμποσους κάδους, δύο κυλιόμενους ιμάντες, μια σφεντόνα, ένα κλουβί για πουλιά, τέσσερις χάρτινους ανεμόμυλους και τουλάχιστον τέσσερα μπαλόνια.

«Τι είναι αυτό; Αμόνι;» ρώτησα συνοφρυωμένη, γέρνοντας προς το μηχάνημα για να το εξετάσω καλύτερα.

«Είναι μια μηχανή τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ», είπε ο Αλεξάντερ με περηφάνια. «Τυχαίνει να έχω βγει τρεις φορές νικητής σε παγκόσμιους διαγωνισμούς κατασκευής μηχανών που κάνουν απλά πράγματα με τρομερά περίπλοκους τρόπους». Μου έδωσε έναν βόλο. «Βάλε τον βόλο στον χάρτινο ανεμόμυλο».

Υπάκουσα. Ο ανεμόμυλος περιστράφηκε, η περιστροφή του φούσκωσε ένα μπαλόνι, το μπαλόνι αναποδογύρισε έναν κάδο...

Καθώς παρακολουθούσα κάθε μηχανισμό να ενεργοποιεί τον επόμενο, κοίταξα με την άκρη του ματιού μου τον μικρότερο από τους αδελφούς Χόθορν. «Τι σχέση έχει αυτό με τον ερχομό της Θίας;»

Μου είχε πει ότι έπρεπε να είμαι προετοιμασμένη, κι έπειτα με είχε

φέρει εδώ. Μήπως ήταν κάποιο είδος μεταφοράς; Μια προειδοποίηση ότι οι πράξεις της Ζάρα μπορεί να φαίνονταν περίπλοκες ακόμα και όταν ο σκοπός ήταν απλός; Ένα στοιχείο που μπορεί να με βοηθούσε να καταλάβω γιατί η Θία κατηγορούσε τους Χόθορν;

Ο Αλεξάντερ με κοίταξε λοξά και χαμογέλασε πονηρά. «Ποιος σου είπε ότι αυτά έχουν κάποια σχέση με τη Θία;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 51

Εκείνο το βράδυ, προς τιμήν της Θία, η κυρία Λάφλιν έφτιαξε ένα μοσχαρακι ροσμπίφ που έλιωνε στο στόμα, έναν θεϊκό πουρέ πατάτας με σκόρδο και ψητά σπαράγγια, μπουκετάκια μπρόκολου και τρία διαφορετικά είδη κρεμ μπρουλέ.

Η κυρία Λάφλιν είχε μπει σε μεγάλο κόπο για χάρη της Θία –αλλά ποτέ για χάρη μου–, και δεν μπορούσα παρά να νιώθω ότι η συμπεριφορά της ήταν εύγλωττη.

Προσπαθώντας να μη φαίνομαι εντελώς ασήμαντη, κάθισα για το επίσημο δείπνο στην τραπεζαρία, που μάλλον θα ήταν πιο σωστό να λεγόταν «αίθουσα συμποσίων». Το τεράστιο τραπέζι ήταν στρωμένο με έντεκα σερβίτσια. Υπολόγισα νοερά τον αριθμό των συνδαιτυμόνων σε αυτό το οικογενειακό γεύμα: οι τέσσερις αδελφοί Χόθορν· η Σκάι· η Ζάρα και ο Κονσταντίν· η Θία· η Λίμπι· η γιαγιά· κι εγώ.

«Θία», είπε η Ζάρα με υπερβολικά γλυκιά φωνή, «πώς πάει το χόκεϊ;»
«Η ομάδα μας είναι αήττητη αυτή τη σεζόν». Κι ύστερα: «Έχεις αποφασίσει τι άθλημα θα επιλέξεις, Έιβερι;»

Με το ζόρι κατάφερα να ελέγξω την παρόρμησή μου να καγχάσω. «Δε μου αρέσουν τα σπορ».

«Όλοι στο Κάντρι Ντέι κάνουν κάποιο σπορ», με ενημέρωσε ο Αλεξάντερ, προτού μπουκωθεί με ένα κομμάτι ροσμπίφ. Τα μάτια του στράφηκαν στο ταβάνι με απόλαυση καθώς μασούσε. «Θεωρείται όντως προαπαιτούμενο, δεν είναι αποκύημα της υπέροχης εκδικητικής φαντασίας της Θία».

«Αλεξάντερ», είπε προειδοποιητικά ο Νας.

«Είπα “υπέροχης εκδικητικής”», απάντησε ο Αλεξάντερ με αθώο ύφος.

«Αν ήμουν αγόρι, θα με χαρακτήριζαν “δυναμική”», είπε η Θία με ένα μπλαζέ και σνομπ χαμόγελο.

«Θία». Ο Κονσταντίν την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Μάλιστα». Η Θία σκούπισε διακριτικά τα χείλη της με την πετσέτα.
«Απαγορεύεται ο φεμινισμός στο τραπέζι».

Αυτή τη φορά κάγχασα – δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. «Πες τα, Θία!»
«Θέλω να κάνω μια πρόποση», δήλωσε ξαφνικά η Σκάι, σηκώνοντας ψηλά το ποτήρι του κρασιού της και προφέροντας τις λέξεις αρκετά αργόσυρτα, ώστε να είναι αντιληπτό ότι ήταν ήδη μεθυσμένη.

«Σκάι, μήπως πρέπει να κοιμηθείς για να συνέλθεις, γλυκιά μου;»
επισήμανε αυστηρά η γιαγιά.

«Θέλω να κάνω μια πρόποση», επανέλαβε η Σκάι, εξακολουθώντας να κρατάει ψηλά το ποτήρι της. «Στην υγεία της Έιβερι».

Για μία φορά είπε σωστά το όνομά μου. Περίμενα να σκάσει η βόμβα, αλλά η Σκάι δεν είπε τίποτε άλλο. Η Ζάρα σήκωσε το ποτήρι της. Κι ύστερα υψώθηκαν ένα ένα όλα τα ποτήρια.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι μάλλον είχαν λάβει το μήνυμα: Δεν τους συνέφερε να αμφισβητήσουν τη διαθήκη. Μπορεί να ήμουν ο εχθρός· αλλά ήμουν επίσης αυτή που είχε το χρήμα.

Γι' αυτό η Ζάρα έφερε εδώ τη Θία; Για να με πλησιάσει; Γι' αυτό με άφησε μόνη με τον Γκρέισον στο Ίδρυμα;

«Στην υγεία σου, Κληρονόμε», είπε χαμηλόφωνα ο Τζέιμσον που καθόταν στ' αριστερά μου. Στράφηκα να τον κοιτάξω. Δεν τον είχα ξαναδεί από το προηγούμενο βράδυ. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι δεν είχε έρθει στο σχολείο. Αναρωτήθηκα αν είχε περάσει τη μέρα του στο Σκοτεινό Δάσος, αναζητώντας το επόμενο στοιχείο. *Χωρίς εμένα.*

«Στη μνήμη της Έμιλι», πρόσθεσε ξαφνικά η Θία, με το ποτήρι της ακόμα υψωμένο και τα μάτια της στυλωμένα στον Τζέιμσον. «Να ζήσουμε να τη θυμόμαστε».

Ο Τζέιμσον άφησε κάτω το ποτήρι του και έσπρωξε με ορμή την καρέκλα του μακριά από το τραπέζι. Ο Γκρέισον, που καθόταν λίγο παραπέρα, έσφιξε τα δάχτυλά του γύρω από το πόδι του ποτηριού του με τόση δύναμη, ώστε οι αρθρώσεις του άσπρισαν.

«Θιοντόρα», είπε με σφυριχτή φωνή ο Κωνσταντίν.

Η Θία ήπια μια γουλιά και πήρε το πιο αθώο ύφος του κόσμου. «Τι έκανα;»

Ήθελα με όλο μου το είναι να ακολουθήσω τον Τζέιμσον, αλλά περίμενα λίγα λεπτά προτού ζητήσω συγγνώμη και σηκωθώ από το τραπέζι. Λες κι

έτσι δε θα καταλάβαιναν όλοι πού πήγαινα...

Πίεσα με την παλάμη μου τα πάνελ του τοίχου στο χολ, ακολουθώντας τη σωστή σειρά, ώστε να αποκαλυφθεί η πόρτα της γκαρνταρόμπας. Θα χρειαζόμουν το παλτό μου, αφού σκόπευα να περιπλανηθώ στο Σκοτεινό Δάσος. Ήμουν σίγουρη ότι ο Τζέιμσον είχε πάει εκεί.

Καθώς το χέρι μου έπιανε την κρεμάστρα, άκουσα πίσω μου μια φωνή. «Δεν πρόκειται να σε ρωτήσω τι σκαρώνει ο Τζέιμσον. Ούτε τι σκαρώνεις εσύ».

Στράφηκα και είδα τον Γκρέισον. «Δε θα με ρωτήσεις», επανέλαβα χαζεύοντας το δυναμικό πιγούνι του και τα πονηρά μάτια του, «επειδή ξέρεις ήδη».

«Ήμουν εκεί χθες το βράδυ. Στη γέφυρα». Υπήρχε μια χροιά έντασης στη φωνή του – όχι θυμός, αλλά ενόχληση. «Και σήμερα το πρωί πήγα να δω την Κόκκινη Διαθήκη».

«Έχω ακόμα τη ζελατίνα στα χέρια μου», επισήμανα, προσπαθώντας να μην ερμηνεύσω με λανθασμένο τρόπο το γεγονός ότι δε φαινόταν καθόλου ευχαριστημένος που είχε δει τον αδελφό του μαζί μου στη γέφυρα.

Ο Γκρέισον ανασήκωσε τους ώμους, έτσι που το ύφασμα του κοστουμιού του τσιτώθηκε στον κορμό του. «Δεν είναι δύσκολο να βρει κανείς μια κόκκινη ζελατίνα».

Αν είχε δει την Κόκκινη Διαθήκη, θα ήξερε ότι τα μεσαία τους ονόματα ήταν στοιχεία. Αναρωτήθηκα αν είχε σκεφτεί αμέσως τους πατεράδες τους. Αναρωτήθηκα αν αυτό τον είχε πληγώσει, όπως είχε πληγώσει τον Τζέιμσον.

«Ήσουν εκεί χθες το βράδυ. Στη γέφυρα», είπα. Άραγε τι είδε; Τι ήξερε; Τι σκέφτηκε όταν ο Τζέιμσον με άγγιξε;

«Γουέστμπρουκ. Ντάβενπορτ. Γουίντσεστερ. Μπλάγκουντ». Ο Γκρέισον έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου. «Είναι επώνυμα – αλλά είναι και τοπωνύμια. Βρήκα το στοιχείο στη γέφυρα, όταν ο αδελφός μου κι εσύ φύγατε».

Μας είχε ακολουθήσει ως εκεί. Είχε ανακαλύψει ό,τι είχαμε ανακαλύψει κι εμείς.

«Τι θέλεις, Γκρέισον;»

«Αν ήσουν έξυπνη», είπε με σιγανή, προειδοποιητική φωνή, «δε θα έμπλεκες με τον Τζέιμσον. Μ' αυτό το παιχνίδι». Χαμήλωσε το βλέμμα.

«Μ' εμένα». Τα χαρακτηριστικά του αλλοιώθηκαν από ένα έντονο συναίσθημα, αλλά ο Γκρέισον το έκρυψε, προτού καν καταλάβω τι ακριβώς ένιωθε. «Η Θία έχει δίκιο για την οικογένειά μας», είπε κοφτά καθώς μου γύριζε την πλάτη – καθώς έφευγε μακριά μου. «Καταστρέφουμε ό,τι αγγίζουμε».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 52

Χάρη στον χάρτη, ήξερα πάνω κάτω πού ήταν το Σκοτεινό Δάσος. Βρήκα τον Τζέιμσον στις παρυφές του δάσους, να στέκεται τρομακτικά ακίνητος, σαν να μην μπορούσε να κουνηθεί. Βγήκε χωρίς καμία προειδοποίηση από αυτή την ακινησία και έριξε με μανία μια δυνατή, γρήγορη γροθιά σε ένα κοντινό δέντρο. Ο φλοιός του δέντρου τού έγδαρε τα χέρια.

Η Θία ανέφερε την Έμιλι. Και μόνο η αναφορά του ονόματός της τον εξωθεί στα άκρα.

«Τζέιμσον!» Είχα σχεδόν φτάσει δίπλα του. Γύρισε απότομα το κεφάλι του προς το μέρος μου κι εγώ κοντοστάθηκα, κυριευμένη ξαφνικά από την αίσθηση ότι δεν έπρεπε να βρίσκομαι εδώ· ότι δεν είχα το δικαίωμα να βλέπω κανέναν από τους αδελφούς Χόθορν να υποφέρει τόσο πολύ.

Το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω ήταν να προσποιηθώ ότι αυτό που είχα δει δεν ήταν και τόσο σπουδαίο. «Μήπως έσπασες κάνα δάχτυλο τώρα τελευταία;» ρώτησα ανέμελα. *Το Παιχνίδι της Προσποίησης ότι δε Χάθηκε κι ο Κόσμος.*

Ο Τζέιμσον ήταν έτοιμος και πρόθυμος να παίξει. Σήκωσε ψηλά τα χέρια του, βγάζοντας ένα μουγκρητό καθώς λύγιζε τις αρθρώσεις του. «Είμαι σώος και αβλαβής».

Απέστρεψα το βλέμμα μου από τον Τζέιμσον και κοίταξα τριγύρω. Το δάσος ολόγυρα ήταν τόσο πυκνό, ώστε αν τα δέντρα δεν είχαν ήδη ρίξει τα φύλλα τους δε θα έφτανε ως το έδαφος ούτε μία αχτίδα φωτός.

«Τι ψάχνουμε;» ρώτησα. Μπορεί να μη με θεωρούσε πραγματικά συνοδοιπόρο του σε αυτή την αναζήτηση. Μπορεί να μη μας ένωνε απολύτως τίποτα. Όμως ο Τζέιμσον απάντησε.

«Ό,τι ξέρεις ξέρω, Κληρονόμε».

Ολόγυρά μας απλώνονταν κλαδιά γυμνά, καχεκτικά και στρεβλά.

«Δεν ήρθες στο σχολείο σήμερα, επειδή κάτι είχες να κάνεις», τόνισα. «Βρήκες κάτι;»

Ο Τζέιμσον χαμογελούσε, σαν να μην ένιωθε το αίμα να κυλάει στα

χέρια του. «Τέσσερα μεσαία ονόματα. Τέσσερις τοποθεσίες. Τέσσερα στοιχεία – πιθανότατα εγχαράξεις. Είτε σύμβολα, αν το στοιχείο στη γέφυρα ήταν το σύμβολο του απείρου. Είτε αριθμοί, αν ήταν το νούμερο οκτώ».

Αναρωτήθηκα τι μπορεί να είχε κάνει –αν είχε κάνει κάτι–, για να καθαρίσει το μυαλό του στο διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στην προηγούμενη βραδιά και τον ερχομό του στο Σκοτεινό Δάσος. *Μπορεί να έκανε αναρρίχηση. Να πήγε με το αυτοκίνητο στην πίστα αγώνων. Να έκανε άλματα.*

Να εξαφανιζόταν μες στους τοίχους.

«Ξέρεις πόσα δέντρα χωράνε σε δεκάξι στρέμματα, Κληρονόμε;» ρώτησε με ζοηρή φωνή ο Τζέιμσον. «Διακόσια, αν το δάσος είναι υγιές».

«Και στο Σκοτεινό Δάσος;» ρώτησα, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος του, ύστερα άλλο ένα.

«Τουλάχιστον τα διπλάσια».

Πάλι τα ίδια που είχαμε περάσει με τη βιβλιοθήκη. Τα ίδια που είχα περάσει με τα κλειδιά. Σίγουρα πρέπει να υπήρχε κάποια παράκαμψη, κάποιο κόλπο που δεν ήμασταν σε θέση να αντιληφθούμε.

«Πάρε αυτό». Ο Τζέιμσον έσκυψε, μάζεψε κάτι από το έδαφος κι έπειτα άφησε στο χέρι μου ένα ρολό φωσφορίζουσας κολλητικής ταινίας, αγγίζοντας φευγαλέα τα δάχτυλά μου με τα δικά του. «Κάθε φορά που ελέγχω ένα δέντρο και δε βρίσκω κάτι, κολλάω στον κορμό ένα κομμάτι ταινία».

Συγκεντρώθηκα –όσο περισσότερο μπορούσα– στα λόγια του, όχι στο άγγιγμά του. «Πρέπει να υπάρχει κάποιος ευκολότερος τρόπος», είπα, στριφογυρίζοντας το ρολό της ταινίας στα χέρια μου και επιτρέποντας στον εαυτό μου να τον κοιτάζει ξανά στα μάτια.

Τα χείλη του Τζέιμσον μισάνοιξαν σε ένα νωχελικό, χαλαρό μειδίαμα. «Έχεις να προτείνεις κάποια άλλη λύση, Μυστηριώδες Κορίτσι;»

Δύο μέρες αργότερα, ο Τζέιμσον κι εγώ συνεχίζαμε την έρευνα με τον ίδιο, δύσκολο τρόπο, χωρίς να έχουμε βρει ακόμα κάποιο στοιχείο. Τον έβλεπα να κυριεύεται από μια ολοένα και μεγαλύτερη αποφασιστικότητα. Ο Τζέιμσον Γούντσεστερ Χόθορν δεν τα παρατούσε παρά μόνο αν

έφτανε σε αδιέξοδο. Δεν ήξερα τι θα έκανε για να βγει από το αδιέξοδο αυτή τη φορά, αλλά τότε τότε τον έπιανα να με κοιτάζει με έναν τρόπο που έμοιαζε να δηλώνει ότι είχε κάποιες ιδέες.

Έτσι ακριβώς με κοίταζε κι αυτή τη στιγμή. «Δεν είμαστε οι μόνοι που ψάχνουμε το επόμενο στοιχείο», είπε καθώς το σκοτάδι διαδεχόταν το σούρουπο. «Είδα τον Γκρέισον μ' έναν χάρτη του δάσους».

«Και η Θία έχει γίνει σκιά μου», είπα καθώς έκοβα ένα κομμάτι ταινίας. Η σιωπή ολόγυρα ήταν σχεδόν απτή. «Καταφέρνω να την ξεφορτωθώ μόνο όταν βρίσκει κάποια ευκαιρία να τσαντίσει τον Αλεξάντερ».

Ο Τζέιμσον με άγγιξε φευγαλέα καθώς περνούσε από δίπλα μου για να μαρκάρει με την ταινία το επόμενο δέντρο. «Η Θία του κρατάει κακία. Δε χώρισαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο».

«Τα είχαν;» Προσπέρασα τον Τζέιμσον και έλεγξα το επόμενο δέντρο, διατρέχοντας τον φλοιό του με τα δάχτυλά μου. «Μα η Θία είναι ξαδέλφη σας».

«Ο Κονσταντίν είναι ο δεύτερος σύζυγος της Ζάρα. Δεν πάει πολύς καιρός που έχουν παντρευτεί. Και ο Αλεξάντερ πάντα γούσταρε να παραβαίνει τους κανόνες».

Όλα έπρεπε να είναι περίπλοκα με τους αδελφούς Χόθορν – συμπεριλαμβανομένης της έρευνάς μας στο δάσος. Τώρα που είχαμε φτάσει πια στην καρδιά του δάσους, τα δέντρα ήταν πιο αραιά. Μπροστά μας εκτεινόταν μια μεγάλη, ανοιχτή έκταση – το μοναδικό μέρος στο Σκοτεινό Δάσος όπου μπορούσε να φυτρώσει χλόη στο έδαφος.

Με την πλάτη μου στραμμένη στον Τζέιμσον, πλησίασα ένα άλλο δέντρο και ψηλάφισα τον κορμό του. Τα δάχτυλά μου άγγιξαν σχεδόν αμέσως μια χαρακιά.

«Τζέιμσον!» Παρόλο που το σκοτάδι δεν ήταν ακόμα πίσσα, το φως στο δάσος ήταν λιγοστό, κι έτσι δεν μπορούσα να διακρίνω ξεκάθαρα το εύρημά μου μέχρι τη στιγμή που ο Τζέιμσον στάθηκε δίπλα μου και έστρεψε τον φακό του στον κορμό. Τα δάχτυλά μου διέτρεξαν αργά τα γράμματα που ήταν χαραγμένα στο δέντρο.

ΤΟΜΠΑΪΑΣ ΧΟΘΟΡΝ II

Σε αντίθεση με το πρώτο σύμβολο που είχαμε βρει, τα γράμματα αυτά δεν ήταν λεία, δεν είχαν χαραχτεί από ένα σταθερό, επιδέξιο χέρι. Το

όνομα έμοιαζε λαξευμένο από ένα παιδί.

«Τα Ι στο τέλος είναι λατινικός αριθμός», είπε ο Τζέιμσον με φορτισμένη φωνή. «Τομπάιας Χόθορν ο Δεύτερος».

Ο Τόμπι, σκέφτηκα. Ξαφνικά ακούστηκε ένα τρίξιμο. Ακολούθησε ένας εκκωφαντικός αντίλαλος κι ύστερα ο κόσμος όλος εξερράγη. Θραύσματα από τον κορμό ενός δέντρου πετάχτηκαν ολόγυρά μας. Το σώμα μου τινάχτηκε βίαια πίσω. «Πέσε κάτω!» ούρλιαξε ο Τζέιμσον.

Μόλις που άκουσα τα λόγια του. Το μυαλό μου δεν μπορούσε να συλλάβει ό,τι άκουγα, ό,τι είχε μόλις συμβεί.

Αιμορραγώ. Πονάω.

Ο Τζέιμσον με άρπαξε και με τράβηξε μαζί του στο έδαφος. Προτού το καταλάβω, το κορμί του κάλυψε το δικό μου και ένας δεύτερος πυροβολισμός αντήχησε στο δάσος.

Κάποιος έχει όπλο. Και μας πυροβολεί. Ένιωσα έναν οξύ πόνο στο στήθος. Με πυροβόλησαν.

Άκουσα πρώτα ένα ποδοβολητό κι ύστερα τον Όρεν να φωνάζει: «Μη σηκωθείτε!» Με το όπλο του στο χέρι, ο σωματοφύλακάς μου στεκόταν ανάμεσα σ' εμάς και τον διώκτη μας. Ένιωθα ότι είχαν ήδη περάσει αιώνες. Ο Όρεν έτρεξε προς την κατεύθυνση απ' όπου είχαν ακουστεί οι πυροβολισμοί, αλλά η διαίσθησή μου ήξερε με έναν ανεξήγητο τρόπο ότι ο δράστης είχε ήδη εξαφανιστεί.

«Είσαι καλά, Έιβερι;» ρώτησε ο Όρεν όταν επέστρεψε δίπλα μας. «Τζέιμσον, είναι καλά;»

«Αιμορραγεί». Αυτή ήταν η φωνή του Τζέιμσον. Σηκώθηκε αποπάνω μου και με κοίταζε από ψηλά.

Ο πόνος σφυροκοπούσε το στήθος μου εκεί όπου είχα τραυματιστεί, ακριβώς κάτω από την κλείδα.

«Το πρόσωπό σου...» Ο Τζέιμσον με άγγιξε απαλά. Αμέσως μόλις τα ακροδάχτυλά του διέτρεξαν ανάλαφρα το ζυγωματικό μου, ένιωσα κάθε νεύρο του προσώπου μου να πάλλεται. *Πονάω.*

«Με πυροβόλησαν δύο φορές;» ρώτησα παραζαλισμένη.

«Ο δράστης δε σε πέτυχε». Ο Όρεν παραμέρισε με συνοπτικές διαδικασίες τον Τζέιμσον και έλεγξε με τα έμπειρα χέρια του όλο το σώμα μου, για να εξακριβώσει πού είχα τραυματιστεί. «Τραυματίστηκες από τα θραύσματα του κορμού». Εξέτασε την πληγή κάτω από την κλείδα μου. «Το άλλο κόψιμο είναι απλώς μια γρατζουνιά, αλλά ο φλοιός έχει

σφηνωθεί βαθιά σε αυτό εδώ. Θα τον αφήσουμε εκεί μέχρι να σου κάνουμε ράμματα».

Τ' αυτιά μου βούιζαν. «Ράμματα». Δεν ήθελα να επαναλαμβάνω ό,τι μου έλεγε, αλλά οι λέξεις έβγαιναν ανεξέλεγκτα από τα χείλη μου.

«Είσαι τυχερή». Ο Όρεν σηκώθηκε και έλεγξε στα γρήγορα το δέντρο που είχε δεχτεί τη σφαίρα. «Αν είχε κινηθεί μερικά εκατοστά πιο δεξιά, τώρα θα έπρεπε ν' αφαιρέσουμε από το τραύμα το βόλι, όχι τον φλοιό». Ο σωματοφύλακάς μου προσπέρασε με αποφασιστικό βήμα το λαβωμένο δέντρο και πλησίασε ένα άλλο δέντρο κάπου πίσω μας. Με μια χαλαρή κίνηση έβγαλε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και το έμπηξε στον κορμό του δέντρου.

Άργησα να συνειδητοποιήσω ότι έβγαζε μια σφαίρα.

«Όποιος κι αν ήταν ο δράστης, τώρα βρίσκεται ήδη πολύ μακριά», είπε καθώς τύλιγε τη σφαίρα σε κάτι που έμοιαζε με μαντίλι. «Όμως ίσως μπορέσει να μας αποκαλύψει κάποια στοιχεία αυτό εδώ».

Αυτό εδώ – δηλαδή, η σφαίρα. Κάποιος είχε μόλις προσπαθήσει να μας πυροβολήσει. Να με πυροβολήσει. Το μυαλό μου άρχισε επιτέλους να αντιλαμβάνεται τι είχε συμβεί. Δεν ήθελαν να πετύχουν τον Τζέιμσον.

«Τι στην ευχή συνέβη;» είπε ο Τζέιμσον. Ο τόνος του μαρτυρούσε ότι, για μία φορά, δεν αντιμετώπιζε την κατάσταση σαν ένα παιχνίδι, ότι η καρδιά του χτυπούσε τόσο γρήγορα και βίαια όσο η δική μου.

«Τι συνέβη;» είπε ο Όρεν κοιτάζοντας πέρα μακριά, πίσω του. «Κάποιος σας είδε εδώ πέρα, σκέφτηκε ότι ήσασταν εύκολοι στόχοι και πάτησε τη σκανδάλη. Δύο φορές».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 53

Κάποιος με πυροβόλησε. Ένιωθα... μουδιασμένη; Όχι, δεν ήταν αυτή η κατάλληλη λέξη. Το στόμα μου ήταν κατάξερο. Η καρδιά μου χτυπούσε ξέφρενα. Πονούσα, αλλά ένιωθα αποστασιοποιημένη από τον πόνο.

Ήμουν σε κατάσταση σοκ.

«Χρειάζομαι μια ομάδα στο βορειοανατολικό τεταρτημόριο». Ο Όρεν μιλούσε στο τηλέφωνο. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ στα λόγια του, αλλά δεν μπορούσα να εστιάσω την προσοχή μου πουθενά, ούτε καν στο μπράτσο μου. «Είχαμε επεισόδιο με πυροβολισμούς. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι ο δράστης έχει ήδη διαφύγει, αλλά θα χτενίσουμε το δάσος για καλό και για κακό. Φέρτε κι ένα κουτί πρώτων βοηθειών».

Ο Όρεν έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε ξανά προς τον Τζέιμσον κι εμένα. «Ακολουθήστε με. Μέχρι να έρθουν οι ενισχύσεις, θα μείνουμε σ' ένα σημείο που θα μας παρέχει κάλυψη». Μας οδήγησε στις νότιες παρυφές του δάσους, εκεί όπου τα δέντρα ήταν πυκνότερα.

Οι ενισχύσεις δεν άργησαν να έρθουν. Κατέφθασαν με δύο οχήματα παντός εδάφους. *Δύο άντρες, δύο οχήματα.* Μόλις σταμάτησαν στην άκρη, ο Όρεν άρχισε να αραδιάζει πληροφορίες και συντεταγμένες: πού βρισκόμασταν όταν μας πυροβόλησαν, από ποια κατεύθυνση είχαν προέλθει οι σφαίρες και ποια τροχιά είχαν ακολουθήσει.

Οι άντρες άκουγαν σιωπηλοί. Ύστερα τράβηξαν τα όπλα τους. Ο Όρεν σκαρφάλωσε στο τετραθέσιο όχημα και περίμενε μέχρι να επιβιβαστούμε ο Τζέιμσον κι εγώ.

«Πηγαίνετε στην έπαυλη;» ρώτησε ένας από τους άντρες.

Ο Όρεν κοίταξε τον υφιστάμενό του και είπε: «Όχι, στην αγροικία».

Κάπου στα μισά της διαδρομής προς την αγροικία, το μυαλό μου άρχισε πάλι να δουλεύει. Με πονούσε το στέρνο μου. Μου είχαν δώσει μια μεγάλη γάζα και μου είχαν πει να την πιέζω πάνω στο τραύμα, αλλά δεν

είχα λάβει ακόμα τις πρώτες βοήθειες από τον Όρεν. Προτεραιότητά του ήταν να μας οδηγήσει σε ένα ασφαλές μέρος. *Μας πηγαίνει στο Γουέιμπακ Κότατζ. Όχι στην Οικία Χόθορν.* Η αγροικία βρισκόταν πιο κοντά, αλλά δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την αίσθηση ότι αυτό που είχε πει στην πραγματικότητα ο Όρεν στους άντρες του ήταν ότι δεν εμπιστευόταν τους ενοίκους της έπαυλης.

Μου αρέσει που με είχε διαβεβαιώσει –επανειλημμένα– ότι ήμουν ασφαλής... Ότι δεν κινδύνευα από τους Χόθορν... Όλη η έκταση, συμπεριλαμβανομένου του Σκοτεινού Δάσους, ήταν περιφραγμένη. Κανένας δε διάβαινε την πύλη χωρίς να περάσει προηγουμένως από εξονυχιστικό έλεγχο.

Ο Όρεν δεν πιστεύει ότι πρόκειται για εξωτερική απειλή. Αρχισα να επεξεργάζομαι αυτή τη σκέψη, νιώθοντας ένα σφίξιμο στο στομάχι καθώς σκεφτόμουν τον περιορισμένο αριθμό των υπόπτων. Οι Χόθορν και το προσωπικό.

Δεν αισθανόμουν ασφαλής στη σκέψη ότι θα αναζητούσαμε καταφύγιο στο Γουέιμπακ Κότατζ. Παρόλο που δεν είχα πολλά πολλά με τους Λάφλιν, μου έδιναν εξαρχής την εντύπωση ότι δεν είχαν ενθουσιαστεί που θα έμενα στην Οικία Χόθορν. *Άραγε πόσο αφοσιωμένοι είναι στους Χόθορν;* Θυμήθηκα την Αλίσα να μου λέει ότι τα άτομα που είχε βοηθήσει ο Νας θα έδιναν και τη ζωή τους για εκείνον.

Άραγε μπορεί ακόμα και να σκότωναν για εκείνον;

Η κυρία Λάφλιν ήταν στο σπίτι, όταν φτάσαμε στο Γουέιμπακ Κότατζ. *Αποκλείεται να μας πυροβόλησε εκείνη, σκέφτηκα. Δε θα προλάβαινε να επιστρέψει εγκαίρως. Ή μήπως θα προλάβαινε;*

Η ηλικιωμένη γυναίκα κοίταξε πρώτα τον Όρεν, ύστερα τον Τζέιμσον και τελικά εμένα, προτού μας οδηγήσει στο εσωτερικό της αγροικίας. Σίγουρα δεν ήταν συνηθισμένη να βλέπει κάποιον να κάνει ράμματα σε έναν τραυματία που αιμορραγούσε μπροστά στο τραπέζι της κουζίνας της, αλλά δεν άφησε την έκπληξή της να φανεί. Δεν μπορούσα να αποφασίσω αν η ψυχραιμία της ήταν ανακουφιστική, ή ύποπτη.

«Θα σου φτιάξω ένα τσάι», είπε. Με την καρδιά μου να βροντοχτυπάει, αναρωτήθηκα αν ήταν ασφαλές να πω οτιδήποτε μπορεί να μου σέρβιρε

η κυρία Λάφλιν.

«Νιώθεις άνετα με την ιδέα να το παίξω γιατρός;» με ρώτησε ο Όρεν καθώς με βοηθούσε να καθίσω σε μια καρέκλα. «Σίγουρα η Αλίσα θα μπορέσει να σου κανονίσει ένα ραντεβού με κάποιον φημισμένο πλαστικό χειρουργό».

Δεν ένιωθα άνετα με τίποτε απ' όσα συνέβαιναν. Όλοι ήταν τόσο βέβαιοι ότι κανείς δε θα προσπαθούσε να με δολοφονήσει με τσεκούρι, ώστε είχα χαλαρώσει και είχα πάψει να βρίσκομαι σε διαρκή εγρήγορση. Είχα απωθήσει τη σκέψη ότι είχαν γίνει φόνοι για πολύ λιγότερα χρήματα απ' αυτά που είχα κληρονομήσει εγώ. Είχα αφήσει και τους τέσσερις αδελφούς Χόθορν να με τουμπάρουν.

Αποκλείεται να ήταν ο Αλεξάντερ. Δεν μπορούσα να πείσω το κορμί μου να ηρεμήσει, όσο και αν προσπαθούσα. Ο Τζέιμσον στεκόταν δίπλα μου. Ο Νας δε θέλει τα χρήματα και ο Γκρέισον δε θα...

Δε θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο.

«Ειβερι;» είπε επιτακτικά ο Όρεν, με μια χροιά ανησυχίας στη βαθιά φωνή του.

Προσπάθησα να φρενάρω το μυαλό μου που έτρεχε με ξέφρενη ταχύτητα. Ένιωθα αποτροπιασμό και απέχθεια – και ένα αίσθημα αναγούλας στα σωθικά μου. *Μην πανικοβάλλεσαι. Ένα κομμάτι ξύλο ήταν σφηνωμένο μες στη σάρκα μου. Θα προτιμούσα να μην υπήρχε ένα κομμάτι ξύλο μες στη σάρκα μου. Σύνελθε, επιτέλους.*

«Κάνε ό,τι χρειάζεται, για να σταματήσει η αιμορραγία», είπα στον Όρεν. Η φωνή μου ήχησε μόνο λίγο τρεμουλιαστή.

Πόνεσα όταν ο Όρεν αφαίρεσε τον φλοιό από το τραύμα. Όμως η απολύμανση της πληγής ήταν χίλιες φορές πιο επώδυνη. Το κουτί πρώτων βοηθειών περιείχε και μια ένεση για τοπική αναισθησία, αλλά όσες αναισθητικές ουσίες και αν μου χορηγούσαν, το μυαλό μου δε θα έπαυε να αντιλαμβάνεται τη βελόνα όταν ο Όρεν ξεκίνησε τα ράμματα.

Μη σκέφτεσαι τίποτε άλλο εκτός απ' αυτό. Παραδώσου στον πόνο. Εκείνη τη στιγμή απέστρεψα το βλέμμα μου από τον Όρεν και άρχισα να παρακολουθώ τις κινήσεις της κυρίας Λάφλιν. Προτού μου δώσει το φλιτζάνι, πρόσθεσε στο τσάι μου μια γενναία δόση ούισκι.

«Έτοιμη». Ο Όρεν έδειξε με το κεφάλι το φλιτζάνι μου. «Πιες το τσάι σου».

Με είχε φέρει εδώ επειδή εμπιστευόταν τους Λάφλιν περισσότερο από

τους Χόθορν. Στην ουσία, μου έλεγε ότι δεν ήταν επικίνδυνο να πιω εκείνο το τσάι. Από την άλλη, βέβαια, μου είχε πει και ένα σωρό άλλα πράγματα.

Κάποιος με πυροβόλησε. Κάποιος προσπάθησε να με σκοτώσει. Θα μπορούσα να είμαι νεκρή αυτή τη στιγμή. Τα χέρια μου έτρεμαν. Ο Όρεν τα ακινητοποίησε. Με ένα βλέμμα που μαρτυρούσε ότι καταλάβαινε τους φόβους μου, έφερε το φλιτζάνι μου στα χείλη του και ήπια μια γουλιά.

Δεν κινδυνεύω. Θέλει να μου δείξει ότι δεν κινδυνεύω. Παρόλο που δεν ήξερα αν το σώμα μου θα κατάφερνε ποτέ να απενεργοποιήσει τον μηχανισμό μάχης ή φυγής, πίεσα τον εαυτό μου να πιει. Το τσάι ήταν ζεστό. Το ούισκι ήταν δυνατό.

Μου έκαψε τα σωθικά.

Η κυρία Λάφλιν με κοίταξε με ένα σχεδόν μητρικό ύφος κι έπειτα έριξε μια άγρια ματιά στον Όρεν. «Ο άντρας μου θα με ρωτήσει τι συνέβη», είπε, λες κι εκείνη δεν είχε την περιέργεια να μάθει γιατί αιμορραγούσα μπροστά στο τραπέζι της κουζίνας της. «Και κάποιος πρέπει να καθαρίσει το πρόσωπο αυτού του κατακαυμένου κοριτσιού. Τς, τς, τς», έκανε καθώς με κοίταζε με συμπόνια.

Μέχρι πρότινος ήμουν μια παρείσακτη. Και τώρα στεκόταν δίπλα μου σαν φύλακας άγγελος. *Το μόνο που χρειάστηκε ήταν να κινδυνεύσω να φάω μια δυο σφαίρες.*

«Πού είναι ο κύριος Λάφλιν;» ρώτησε χαλαρά ο Όρεν, σαν να έπιανε ψιλοκουβέντα. Όμως εγώ αντιλήφθηκα τη σημασία της ερώτησης – και τον υπαινιγμό που έκρυβε. *Δεν είναι εδώ. Είναι καλός στο σημάδι; Μήπως είναι πιθανό να–*

Λες και τον είχαμε φωνάζει να έρθει, ο κύριος Λάφλιν διάβηκε ακριβώς εκείνη τη στιγμή την πόρτα και την άφησε να κλείσει πίσω του με πάταγο. Οι μπότες του ήταν λερωμένες με λάσπη.

Από το δάσος;

«Συνέβη κάτι απρόοπτο», είπε ήρεμα η κυρία Λάφλιν στον άντρα της.

Ο κύριος Λάφλιν κοίταξε τον Όρεν, τον Τζέιμσον κι εμένα –έναν έναν με τη σειρά, όπως μας είχε κοιτάζει και η γυναίκα του όταν εμφανιστήκαμε στο κατώφλι της– κι έπειτα έβαλε να πιει ένα ποτήρι ούισκι. «Έχει τεθεί σε εφαρμογή το πρωτόκολλο ασφαλείας;» ρώτησε βλοσυρός τον Όρεν.

Ο Όρεν έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι. «Πλήρως».

Ο κύριος Λάφλιν στράφηκε ξανά στη γυναίκα του. «Πού είναι η Ρεμπέκα;» ρώτησε.

Ο Τζέιμσον σήκωσε τα μάτια από το φλιτζάνι με το τσάι του. «Είναι εδώ η Ρεμπέκα;»

«Είναι καλό κορίτσι», είπε βαρύθυμα ο κύριος Λάφλιν. «Μας επισκέπτεται, όπως θα έπρεπε».

Τότε, λοιπόν, πού είναι; σκέφτηκα.

Η κυρία Λάφλιν ακούμπησε το χέρι της στον ώμο μου. «Το μπάνιο είναι εκεί, γλυκιά μου», μου είπε χαμηλόφωνα, «αν θέλεις να πλυθείς».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 54

Η πόρτα που μου είχε δείξει η κυρία Λάφλιν δεν έβγαζε απευθείας στο μπάνιο. Οδηγούσε σε ένα υπνοδωμάτιο με δύο ολόιδια κρεβάτια και ελάχιστα άλλα αντικείμενα. Οι τοίχοι ήταν βαμμένοι σε μια ανοιχτή μοβ απόχρωση. Τα δύο ολόιδια παπλώματα ήταν ραμμένα με τετράγωνα κομμάτια υφάσματος στα χρώματα της λεβάντας και της βιολέτας.

Η πόρτα του μπάνιου ήταν μια χαραμάδα ανοιχτή.

Προχώρησα προς τα κει. Οι αισθήσεις μου βρίσκονταν σε τέτοια εγρήγορση, ώστε θα μπορούσα να ακούσω ακόμα και μια καρφίτσα να πέφτει ένα χιλιόμετρο μακριά. *Δεν είναι κανείς εδώ. Δεν κινδυνεύω. Όλα θα πάνε καλά. Είμαι ασφαλής.*

Όταν μπήκα στο μπάνιο έριξα για καλό και για κακό μια ματιά πίσω από την κουρτίνα της μπανιέρας. *Δεν είναι κανείς εδώ*, επανέλαβα στον εαυτό μου. *Είμαι ασφαλής.* Έβγαλα με κόπο το κινητό μου από την τσέπη μου και τηλεφώνησα στη Μαξ. Είχα ανάγκη να την ακούσω. Είχα ανάγκη να νιώσω κάποιον στο πλευρό μου εκείνη τη στιγμή. Όμως απάντησε ο τηλεφωνητής της.

Της τηλεφώνησα επτά φορές, αλλά δεν το σήκωνε.

Ίσως δεν μπορούσε. Ή ίσως δεν ήθελε. Αυτή η σκέψη με τρώμαξε τόσο, όσο και η εικόνα μου στον καθρέφτη: το πρόσωπό μου ήταν ματωμένο και λερωμένο, γεμάτο λάσπες. Κοίταξα για ώρα το είδωλό μου. Στ' αυτιά μου αντηχούσε ακόμα ο αντίλαλος των πυροβολισμών.

Σταμάτα. Έπρεπε να ξεπλύνω τα χέρια μου, το πρόσωπό μου, τα αίματα από το στέρνο μου. *Άνοιξε τη βρύση*, διέταξα αυστηρά τον εαυτό μου.

Πάρε την πετσέτα. Έδινα στο σώμα μου εντολές για να κινηθεί.

Όμως ήταν αδύνατον.

Ένα χέρι απλώθηκε μπροστά μου και άνοιξε τη βρύση. Θα έπρεπε να αναπηδήσω από τον φόβο. Θα έπρεπε να πανικοβληθώ. Αντί γι' αυτό, όμως, το σώμα μου αφέθηκε στο άτομο που στεκόταν πίσω μου.

«Όλα καλά, Κληρονόμε», είπε σιγανά ο Τζέιμσον. «Εγώ είμαι εδώ».

Δεν τον είχα ακούσει να μπαίνει στο μπάνιο. Δεν ήξερα πόση ώρα

στεκόμουν μαρμαρωμένη εκεί.

Ο Τζέιμσον πήρε ένα λιλά πετσετάκι και το μούλιασε στο νερό που έτρεχε από τη βρύση.

«Είμαι μια χαρά», είπα με επιμονή τόσο στον Τζέιμσον όσο και στον εαυτό μου.

Ο Τζέιμσον έφερε την πετσέτα στο πρόσωπό μου. «Δεν ξέρεις να λες ψέματα». Άρχισε να καθαρίζει το μάγουλό μου, κατεβαίνοντας σιγά σιγά προς την πληγή. Η ανάσα μου εγκλωβίστηκε στον λαιμό μου. Ο Τζέιμσον ξέπλυνε το πετσετάκι, αφήνοντας λεκέδες από αίμα και λάσπη στον νιπτήρα, κι έπειτα συνέχισε να καθαρίζει το πρόσωπό μου.

Ξανά. Και ξανά.

Όταν τελείωσε με το πρόσωπό μου, πήρε τα χέρια μου στα δικά του και τα έφερε κάτω από το τρεχούμενο νερό. Τα δάχτυλά του ξέπλεναν τη λάσπη από τα δικά μου. Η επιδερμίδα μου ανταποκρινόταν στο άγγιγμά του. Για πρώτη φορά, κανένα κομμάτι του εαυτού μου δε με προειδοποίησε να απομακρυνθώ από κοντά του. Ήταν τόσο τρυφερός... Δεν έμοιαζε να αντιμετωπίζει την κατάσταση σαν να ήταν άλλο ένα παιχνίδι – σαν να ήμουν εγώ άλλο ένα παιχνίδι.

Πήρε ξανά το πετσετάκι και καθάρισε τον λαιμό μου, κατηφορίζοντας έπειτα στον ώμο μου, στην κλείδα μου και ως την άλλη άκρη του στέρνου μου. Το νερό ήταν ζεστό. Παραδόθηκα στο άγγιγμά του. *Δεν είναι καθόλου καλή ιδέα.* Το ήξερα. Το ήξερα εξ αρχής, αλλά επέτρεψα στον εαυτό μου να μη σκέφτεται τίποτε άλλο πέρα από τα χέρια του Τζέιμσον πάνω στο κορμί μου, πέρα από την επαφή της πετσέτας με την επιδερμίδα μου.

«Είμαι καλά», είπα, σχεδόν πείθοντας τον εαυτό μου.

«Είσαι μια χαρά».

Έκλεισα τα μάτια. Ήταν δίπλα μου στο δάσος. Ένιωθα το κορμί του πάνω στο δικό μου. Να με προστατεύει. Χρειαζόμουν αυτή την αίσθηση. Χρειαζόμουν κάτι.

Άνοιξα τα μάτια και τον κοίταξα. Δε σκεφτόμουν τίποτε άλλο πέρα από εκείνον. Τον θυμήθηκα να οδηγεί με τριακόσια χιλιόμετρα την ώρα, να σκαρφαλώνει στον τοίχο αναρρίχησης, να ισορροπεί στην κουπαστή της βεράντας την πρώτη φορά που τον είχα δει. Ήταν τόσο κακό να διψάει κανείς για έντονες συγκινήσεις; Ήταν λάθος να λαχταράει κανείς να νιώσει κάτι άλλο πέρα από τα φρικτά συναισθήματα που τον έπνιγαν;

Όλοι κάνουμε λάθη πότε πότε, Κληρονόμε.

Ένιωσα τις αντιστάσεις μου να κάμπτονται. Τον έσπρωξα απαλά στον τοίχο του μπάνιου. *Χρειάζομαι αυτή την αίσθηση.* Τα βαθυπράσινα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου. *Τη χρειάζεται κι εκείνος.* «Μπορώ;» τον ρώτησα με βραχνή φωνή.

«Ναι, Κληρονόμε».

Τα χείλη μου σφράγισαν τα δικά του. Μου ανταπέδωσε το φιλί, στην αρχή τρυφερά, έπειτα χωρίς την παραμικρή τρυφερότητα. Ίσως βρισκόμουν ακόμα σε κατάσταση σοκ, αλλά καθώς περνούσα τα χέρια μου μέσα από τα μαλλιά του, καθώς εκείνος με άρπαζε από την αλογοουρά για να ανασηκώσει το κεφάλι μου προς το μέρος του, μες στο μυαλό μου προβάλλονταν χιλιάδες εικόνες του: *Ο Τζέιμσον να ισορροπεί στην κουπαστή της βεράντας. Να στέκεται ημίγυμνος και λουσμένος στο φως του ήλιου μες στο σολάριουμ. Να χαμογελάει. Να μειδιά. Να πλέκει τα χέρια του με τα δικά μου στη γέφυρα. Να καλύπτει το κορμί μου με το δικό του, για να με προστατεύσει στο Σκοτεινό Δάσος. Να με ξεπλένει με την πετσέτα στον λαιμό και να κατηφορίζει πιο χαμηλά...*

Το φιλί του έκαιγε σαν φωτιά. Δεν ήταν πια γλυκός και τρυφερός, όπως την ώρα που με ξέπλενε από τα αίματα και τα χρώματα. Όμως ούτε εγώ χρειαζόμουν γλύκες ή τρυφερότητες. Χρειαζόμουν ακριβώς αυτό.

Ίσως κι εγώ να ήμουν ακριβώς αυτό που χρειαζόταν εκείνος. Ίσως τελικά να μην ήταν τόσο κακή ιδέα. Ίσως να άξιζε τον κόπο να πληρώσουμε το τίμημα.

Ο Τζέιμσον σταμάτησε να με φιλάει, αλλά τα χείλη του απείχαν μόλις ένα εκατοστό από τα δικά μου. «Είχα καταλάβει εξ αρχής ότι ήσουν διαφορετική και ιδιαίτερη».

Ένιωθα την ανάσα του στο πρόσωπό μου. Ένιωθα κάθε λέξη του να φτάνει ως την καρδιά μου. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι ήμουν διαφορετική και ιδιαίτερη. Πάντα ένιωθα ασήμαντη. Αόρατη. Ακόμα και αφότου έγινα πρώτο θέμα σε όλο τον κόσμο, δεν ένιωσα ποτέ πραγματικά ότι οι άλλοι με πρόσεχαν· ότι πρόσεχαν τον αληθινό εαυτό μου.

«Είμαστε πλέον πολύ κοντά», είπε σιγανά ο Τζέιμσον. «Το νιώθω». Υπήρχε μια ηλεκτρισμένη χροιά στη φωνή του, σαν το βουητό μιας νέον λάμπας. «Είναι προφανές ότι κάποιος δεν ήθελε να βρούμε αυτό το δέντρο».

Τι;

Έσκυψε για να με φιλήσει ξανά, αλλά, με την καρδιά μου ραγισμένη, έστρεψα το κεφάλι μου από την άλλη μεριά. *Νόμιζα ότι... Δεν ξέρω κι εγώ τι νόμιζα. Νόμιζα ότι όταν μου είπε πως είμαι διαφορετική και ιδιαίτερη, δεν αναφερόταν στα χρήματα – ή στον γρίφο.*

«Πιστεύεις ότι κάποιος μας πυροβόλησε εξαιτίας ενός δέντρου;» είπα, νιώθοντας τις λέξεις να σκαλώνουν στον λαιμό μου, «και όχι, ας πούμε, επειδή οι δικοί σου εποφθαλμιούν την περιουσία που κληρονόμησα; Ή επειδή υπάρχουν εκατομμύρια λόγοι για να με μισούν όλοι όσοι έχουν το προνόμιο να φέρουν το επώνυμο Χόθορν;»

«Μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά», ψιθύρισε ο Τζέιμσον, κλείνοντας το πρόσωπό μου στις παλάμες του. «Σκέψου το όνομα του Τόμπι που ήταν χαραγμένο σ' εκείνο το δέντρο. Το σύμβολο του απείρου που ήταν χαραγμένο στη γέφυρα». Το πρόσωπό του ήταν τόσο κοντά στο δικό μου, ώστε εξακολουθούσα να νιώθω την ανάσα του. «Και αν ο γρίφος προσπαθεί να μας πει ότι ο θεός μου δεν έχει πεθάνει;»

Αυτό σκεφτόταν τη στιγμή που κάποιος μας πυροβολούσε; Τη στιγμή που ο Όρεν έραβε το τραύμα μου στην κουζίνα; Τη στιγμή που τα χείλη του πλησίαζαν τα δικά μου; Γιατί, αν το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να σκεφτεί ήταν αυτό το αίνιγμα, τότε...

Δεν είσαι παίκτης, μικρή. Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα – ή το μαχαίρι.

«Ακούς τι λες;» τον ρώτησα επιτακτικά. Ένιωθα ένα σφίξιμο στο στήθος μου – ένα σφίξιμο εντονότερο και απ' αυτό που είχα νιώσει στο δάσος, όταν μας πυροβόλησαν. Δε θα έπρεπε να με εκπλήσσει η αντίδραση του Τζέιμσον. Τότε, λοιπόν, γιατί ένιωθα τόση απογοήτευση;

Πώς επέτρεπα στον εαυτό μου να νιώθει τόσο βαθιά απογοήτευση;

«Ο Όρεν μόλις έβγαλε ένα κομμάτι ξύλο από το στήθος μου», είπα χαμηλόφωνα, «και αν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί λίγο διαφορετικά, θα έβγαζε από το στήθος μου μια σφαίρα». Του άφησα ένα δευτερόλεπτο για να απαντήσει – μόνο ένα δευτερόλεπτο. Όμως εκείνος δεν είπε τίποτα.

«Τι θα γίνει με όλα αυτά τα χρήματα αν πεθάνω πριν από την επικύρωση της διαθήκης;» ρώτησα με ανέκφραστη φωνή. Η Αλίσα μου είχε πει ότι οι Χόθορν δε θα μπορούσαν να επωφεληθούν, αλλά εκείνοι το ήξεραν; «Τι θα γίνει αν ο δράστης – αυτός ο άνθρωπος που μας πυροβόλησε απόψε – με τρομοκρατήσει τόσο, ώστε να φύγω προτού κλείσω έναν χρόνο στην έπαυλη;» Άραγε οι Χόθορν γνώριζαν ότι, αν έφευγα, όλα τα χρήματα θα

δίνονταν σε φιλανθρωπικές οργανώσεις; «Δεν είναι τα πάντα ένα παιχνίδι, Τζέιμσον».

Είδα μια λάμψη να τρεμοπαίζει στα μάτια του. Έκλεισε τα βλέφαρά του, μόνο για μια στιγμή, κι έπειτα τα ξανάνοιξε και έγειρε προς το μέρος μου, έτσι που τα χείλη του βρέθηκαν απελπιστικά κοντά στα δικά μου. «Κι όμως, Κληρονόμε. Το σημαντικότερο πράγμα που μου έμαθε η Έμιλι ήταν ότι τα πάντα είναι ένα παιχνίδι. Ακόμα κι αυτό εδώ. Ειδικά αυτό εδώ».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 55

Ο Τζέιμσον έφυγε, αλλά δεν τον ακολούθησα.

«*Η Θία έχει δίκιο για την οικογένειά μας*», άκουσα τον Γκρέισον να ψιθυρίζει στο βάθος του μυαλού μου. «*Καταστρέφουμε ό,τι αγγίζουμε*». Συγκράτησα τα δάκρυά μου. Είχα κινδυνεύσει να φάω μια σφαίρα, είχα τραυματιστεί, είχα φιληθεί με τον Τζέιμσον – αλλά εξακολουθούσα να στέκομαι στα πόδια μου.

«Είμαι πιο δυνατή απ’ όσο νομίζω». Έστρεψα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη και κοίταξα το είδωλό μου κατάματα. Αν έπρεπε να διαλέξω ανάμεσα στον φόβο, την απογοήτευση και την τσαντίλα, ήξερα τι προτιμούσα.

Προσπάθησα άλλη μια φορά να τηλεφωνήσω στη Μαξ κι έπειτα της έστειλα μήνυμα: *Κάποιος προσπάθησε να με σκοτώσει και φασώθηκα με τον Τζέιμσον Χόθορν.*

Αν δεν απαντούσε ούτε σε αυτό το μήνυμα, δε θα απαντούσε ποτέ.

Επέστρεψα στο υπνοδωμάτιο. Παρόλο που είχα ηρεμήσει λιγάκι, εξακολουθούσα να βρίσκομαι σε εγρήγορση για να εντοπίσω τυχόν απειλές. Και τότε όντως αντιλήφθηκα κάτι απειλητικό: η Ρεμπέκα Λάφλιν στεκόταν στην πόρτα του δωματίου. Το πρόσωπό της ήταν ακόμα πιο χλωμό απ’ ό,τι συνήθως, τα μαλλιά της κόκκινα σαν αίμα. Έμοιαζε πετρωμένη από το σοκ.

Επειδή είχε ακούσει τη συζήτησή μου με τον Τζέιμσον; Επειδή οι Λάφλιν της είχαν μιλήσει για τον πυροβολισμό; Δεν ήμουν σίγουρη. Φορούσε ένα ζευγάρι χοντρά μπουτάκια πεζοπορίας και ένα παντελόνι κάργκο – και τα δύο λερωμένα με λάσπες. Έτσι όπως την κοίταξα, δεν μπορούσα παρά να σκεφτώ ότι αν η Έμιλι είχε έστω και τη μισή ομορφιά της αδελφής της, δεν ήταν να απορεί κανείς που ο Τζέιμσον σκεφτόταν μόνο το παιχνίδι του παππού του όποτε με κοίταζε.

Τα πάντα είναι ένα παιχνίδι. Ακόμα κι αυτό εδώ. Ειδικά αυτό εδώ.

«Με έστειλε η γιαγιά μου να δω πώς είσαι». Η φωνή της Ρεμπέκα ήταν σιγανή και διστακτική.

«Καλά είμαι», είπα. Και σχεδόν το εννοούσα. Έπρεπε να είμαι καλά.

«Η γιαγιά είπε ότι σε πυροβόλησαν». Η Ρεμπέκα στεκόταν ακόμα στο άνοιγμα της πόρτας, σαν να φοβόταν να πλησιάσει περισσότερο.

«Προσπάθησαν να με πετύχουν», διευκρίνισα.

«Χαίρομαι», είπε η Ρεμπέκα και αμέσως μετά ζάρωσε από την ντροπή της. «Εννοώ, χαίρομαι που δε σε πέτυχαν. Είναι καλύτερο να προσπαθήσει κάποιος παρά να σε πετύχει, έτσι δεν είναι;» Τα μάτια της στράφηκαν αμήχανα στα δύο ολόιδια κρεβάτια, στα δύο ολόιδια παπλώματα. «Η Έμιλι θα σε συμβούλευε να μην περιπλέκεις τα πράγματα, να λες απλώς ότι σε πυροβόλησαν». Μεταφέροντας τη συμβουλή της Έμιλι, η Ρεμπέκα έδειχνε πιο σίγουρη για τον εαυτό της απ' ό,τι αν προσπαθούσε να σκεφτεί η ίδια ένα κατάλληλο σχόλιο.

«Κάποιος έριξε μια σφαίρα. Τραυματίστηκες. Η Έμιλι θα έλεγε ότι έχεις το δικαίωμα να το παίζεις και λίγο μελό».

Βασικά, είχα το δικαίωμα να τους θεωρώ όλους ύποπτους. Είχα το δικαίωμα, πλημμυρισμένη όπως ήμουν από την αδρεναλίνη, να μην τιθασεύσω τη θολωμένη κρίση μου. Και ίσως είχα το δικαίωμα, έστω για μία φορά, να απαιτήσω ορισμένες απαντήσεις.

«Σε αυτό το δωμάτιο μένατε εσύ και η Έμιλι;» είπα, αν και ήταν ολοφάνερο από τα δύο ολόιδια κρεβάτια. *Εδώ κοιμούνταν η Ρεμπέκα και η Έμιλι όποτε επισκέπτονταν τη γιαγιά και τον παππού τους.* «Μάλλον το μοβ ήταν το αγαπημένο σου χρώμα όταν ήσουν μικρή. Ή μήπως ήταν το αγαπημένο χρώμα της Έμιλι;»

«Της Έμιλι», είπε η Ρεμπέκα. Ανασήκωσε τους ώμους. «Μου έλεγε ότι το μοβ ήταν και το δικό μου αγαπημένο χρώμα».

Στην κοινή φωτογραφία τους που είχα δει, η Έμιλι κοίταζε απευθείας στον φακό. Η Ρεμπέκα έμοιαζε να βρίσκεται στο περιθώριο και να κοιτάζει κάπου πέρα μακριά.

«Νιώθω ότι έχω την υποχρέωση να σε προειδοποιήσω». Η Ρεμπέκα δεν τολμούσε τώρα ούτε να σταθεί απέναντί μου. Προχώρησε προς ένα από τα κρεβάτια.

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησα, ενώ κάπου στο βάθος του μυαλού μου κατέγραφα το γεγονός ότι οι μπότες της ήταν λασπωμένες· και ότι την ώρα που με είχαν πυροβολήσει, η Ρεμπέκα ήταν εκεί κοντά, αλλά όχι με τη γιαγιά και τον παππού της.

Μπορεί να μη φαίνεται επικίνδυνη, αλλά αυτό δε σημαίνει και ότι δεν είναι.

Όμως όταν η Ρεμπέκα μίλησε ξανά, δεν αναφέρθηκε στον πυροβολισμό. «Κανονικά, θα έπρεπε να λέω πάντα ότι η αδελφή μου ήταν υπέροχη». Φερόταν σαν να μην είχε αλλάξει θέμα, σαν να ήθελε να με προειδοποιήσει ακριβώς για την Έμιλι. «Και ήταν, όταν το ήθελε. Το χαμόγελό της ήταν μεταδοτικό, το γέλιο της ακόμα περισσότερο. Και όταν έλεγε ότι κάτι ήταν καλή ιδέα, όλοι την πίστευαν. Και μου φερόταν καλά – τις περισσότερες φορές». Η Ρεμπέκα με κοίταξε ίσια στα μάτια. «Όμως δε φερόταν εξίσου καλά σ’ αυτά τα αγόρια».

Αγόρια – στον πληθυντικό. «Τι τους έκανε;» ρώτησα. Θα έπρεπε να με απασχολεί περισσότερο ποιος με είχε πυροβολήσει, αλλά ένα κομμάτι του εαυτού μου δεν μπορούσε να ξεχάσει τα λόγια που μου είχε πει ο Τζέιμσον για την Έμιλι προτού φύγει από κοντά μου.

«Δεν της άρεσε να είναι αναγκασμένη να επιλέγει». Η Ρεμπέκα έμοιαζε να διαλέγει προσεκτικά κάθε λέξη της. «Η Εμ ήθελε τα πάντα – και τα ήθελε περισσότερο απ’ όσο ήθελα εγώ οτιδήποτε. Και τη μοναδική φορά που θέλησα κι εγώ κάτι...» Κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της και άφησε ανολοκλήρωτη της φράση της. «Ήμουν υποχρεωμένη να φροντίζω ότι η Έμιλι θα ήταν πάντα ευτυχισμένη. Αυτό μου έλεγαν οι γονείς μου όταν ήμασταν μικρές. Η Έμιλι ήταν άρρωστη ενώ εγώ δεν ήμουν, γι’ αυτό έπρεπε να προσπαθώ όσο μπορούσα να την κάνω να χαμογελάει».

«Και τ’ αγόρια;» ρώτησα.

«Την έκαναν να χαμογελάει».

Αντιλήφθηκα τι μου έλεγε η Ρεμπέκα – τι προσπαθούσε να μου πει. *Δεν της άρεσε να είναι αναγκασμένη να επιλέγει.* «Τα είχε φτιάξει και με τους δύο;» Προσπάθησα να χωνέψω αυτή την πληροφορία. «Εκείνοι το ήξεραν;»

«Όχι από την αρχή», είπε η Ρεμπέκα ψιθυριστά, λες και ένα κομμάτι της πίστευε ότι η Έμιλι μπορούσε να μας ακούσει.

«Τι συνέβη όταν ο Γκρέισον και ο Τζέιμσον έμαθαν ότι τα είχε και με τους δυο τους;»

«Αν ήξερες την Έμιλι, δε θα μου έκανες αυτή την ερώτηση», είπε η Ρεμπέκα. «Η αδελφή μου δεν ήθελε να επιλέγει· και εκείνοι δεν ήθελαν να τη χάσουν. Η Εμ μετέτρεψε την κατάσταση σε διαγωνισμό. Σε

παιχνίδι».

Και μετά πέθανε.

«Πώς πέθανε η Έμιλι;» ρώτησα, μια και μπορεί να μη μου δινόταν ξανά τέτοια ευκαιρία – τουλάχιστον σε κάποια συζήτηση με τη Ρεμπέκα ή τα αγόρια.

Η Ρεμπέκα με κοίταζε, αλλά είχα την αόριστη αίσθηση ότι δε με έβλεπε πραγματικά. Βρισκόταν κάπου αλλού. «Ο Γκρέισον μου είπε ότι δεν άντεξε η καρδιά της», ψιθύρισε.

Ο Γκρέισον. Από κείνη τη στιγμή κι έπειτα το μυαλό μου δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτε άλλο. Μόνο όταν έφυγε η Ρεμπέκα συνειδητοποίησα ότι τελικά δε μου είχε πει για ποιο ακριβώς πράγμα ένιωθε ότι είχε την υποχρέωση να με προειδοποιήσει.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 56

Πέρασαν άλλες τρεις ώρες μέχρι ο Όρεν και η ομάδα του να μου δώσουν την άδεια να επιστρέψω στην Οικία Χόθορν με το όχημα παντός εδάφους και με τρεις σωματοφύλακες.

Ο Όρεν ήταν ο μόνος που μιλούσε. «Εν μέρει χάρη στις πολυάριθμες κάμερες ασφαλείας που διαθέτει η Οικία Χόθορν, η ομάδα μου κατάφερε να εντοπίσει πού βρίσκονταν όλα τα μέλη της οικογένειας Χόθορν και η δεσποινίς Θία Καλίγκαρις, καθώς και να επαληθεύσει τα άλλοθι που πρόβαλλαν».

Έχουν άλλοθι. Ο Γκρέισον έχει άλλοθι. Με πλημμύρισε ένα κύμα ανακούφισης, αλλά αμέσως μετά ένιωσα ένα σφίξιμο στο στήθος. «Και ο Κονσταντίν;» ρώτησα. Τυπικά, δεν ήταν Χόθορν.

«Δε θεωρείται ύποπτος», μου είπε ο Όρεν. «Δε χρησιμοποίησε ο ίδιος το όπλο».

Ο ίδιος. Ο υπαινιγμός του Όρεν με σόκαρε. «Μπορεί, όμως, να πλήρωσε κάποιον για να με πυροβολήσει;» *Αυτό, βέβαια, ισχύει για όλους εδώ μέσα,* συνειδητοποίησα. Θυμήθηκα τον Γκρέισον να μου λέει ότι θα υπήρχαν πάντοτε άνθρωποι που θα γίνονταν χίλια κομμάτια για να κάνουν οποιαδήποτε εξυπηρέτηση στην οικογένεια Χόθορν.

«Ξέρω έναν αξιωματικό στη Σήμανση», είπε ο Όρεν ψύχραιμα. «Συνεργάζεται μ' έναν εξίσου ικανό χάκερ. Θα ερευνήσουν εξονυχιστικά τις οικονομικές κινήσεις και τα τηλεφωνικά αρχεία των κινητών όλων των ενοίκων της έπαυλης. Στο μεταξύ, η ομάδα μου θα ελέγξει το προσωπικό».

Ξεροκατάπια. Δεν είχα καν γνωρίσει τα περισσότερα μέλη του προσωπικού. Δεν ήξερα πόσοι εργαζόμενοι υπήρχαν, ούτε ποιος μπορεί να είχε την ευκαιρία –ή το κίνητρο– να με πυροβολήσει. «Όλο το προσωπικό;» ρώτησα τον Όρεν. «Ακόμα και τους Λάφλιν;» Μου είχαν φερθεί με καλοσύνη όταν είχα βγει από το μπάνιο, όμως αυτή τη στιγμή δεν είχα την πολυτέλεια να εμπιστεύομαι το ένστικτό μου – ή το ένστικτο του Όρεν.

«Είναι υπεράνω υποψίας», μου είπε ο Όρεν. «Ο κύριος Λάφλιν βρισκόταν στην έπαυλη τη στιγμή του πυροβολισμού. Και το υλικό από τις κάμερες ασφαλείας επιβεβαιώνει ότι η κυρία Λάφλιν βρισκόταν στην αγροικία».

«Και η Ρεμπέκα;» ρώτησα.

Καταλάβαινα ότι ο Όρεν ήθελε να πει πως δε θεωρούσε επικίνδυνη τη Ρεμπέκα, αλλά δεν το είπε. «Θα ξεσκονίσουμε τους πάντες και τα πάντα», μου υποσχέθηκε. «Όμως ξέρω ότι η Έμιλι και η Ρεμπέκα Λάφλιν δεν έμαθαν ποτέ να χειρίζονται όπλα. Δεν επιτρεπόταν καν στον κύριο Λάφλιν να έχει όπλο στην αγροικία όταν ήταν εκεί τα κορίτσια».

«Ποιος άλλος βρισκόταν εδώ σήμερα;» ρώτησα.

«Ο συντηρητής της πισίνας, ένας τεχνικός ήχου για μια αναβάθμιση στην αίθουσα θεαμάτων, ένας μασέρ και ένα μέλος του προσωπικού καθαριότητας».

Κατέγραφα αυτή τη λίστα στη μνήμη μου. Και ξαφνικά ένιωσα το στόμα μου να στεγνώνει. «Ποιο μέλος του προσωπικού καθαριότητας;»

«Η Μελίσα Βίνσεντ».

Δε μου έλεγε τίποτα αυτό το όνομα. Μέχρι που θυμήθηκα. «Η Μέλι;»

Ο Όρεν με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια. «Την ξέρεις;»

Θυμήθηκα τη στιγμή που είχε δει τον Ναζ έξω από το δωμάτιο της Λίμπι.

«Υπάρχει κάτι που θα 'πρεπε να ξέρω;» ρώτησε ο Όρεν – αν και ο τόνος του δεν ήταν πράγματι ερωτηματικός. Του είπα τι μου είχε διηγηθεί η Αλίσα για τη Μέλι και τον Ναζ, τι είχα δει στο δωμάτιο της Λίμπι, τι είχε δει η Μέλι. Εκείνη τη στιγμή φτάσαμε στην Οικία Χόθορν και είδα την Αλίσα.

«Δεν έχω επιτρέψει σε κανέναν άλλον να περάσει την πύλη της έπαυλης, μόνο στην Αλίσα», με διαβεβαίωσε ο Όρεν. «Και, για την ακρίβεια, είναι το μοναδικό άτομο που θα αφήνω να περνάει αυτή την πύλη στο άμεσο μέλλον».

Τα λόγια του μάλλον θα έπρεπε να με καθησυχάσουν περισσότερο απ' όσο με καθησύχασαν.

«Πώς είναι;» ρώτησε η Αλίσα τον Όρεν αμέσως μόλις αποβιβάστήκαμε από το όχημα.

«Τσαντισμένη», απάντησα, προτού προλάβει να απαντήσει για λογαριασμό μου ο Όρεν. «Τραυματισμένη. Και ελαφρώς

τρομοκρατημένη». Όταν είδα την Αλίσα –και τον Όρεν να στέκεται δίπλα της–, ξέσπασα και άρχισα να εκτοξεύω κατηγορίες εναντίον τους. «Μου είχατε πει και οι δυο σας ότι ήμουν ασφαλής! Μου είχατε ορκιστεί ότι δε διέτρεχα κανέναν κίνδυνο. Με αντιμετώπισατε σαν να ήμουν παλαβή, όταν σας είπα ότι φοβόμουν μήπως με δολοφονήσουν».

«Για να είμαστε ακριβείς», απάντησε η δικηγόρος μου, «είχες πει ότι φοβόσουν μήπως σε δολοφονήσουν με τσεκούρι. Και για να είμαστε ακριβείς», συνέχισε με σφιγμένα δόντια, «μιλώντας με νομικούς όρους, είναι πιθανό να υπήρξε κάποια παράλειψη».

«Τι είδους παράλειψη; Μου είχες πει ότι αν πεθάνω, οι Χόθορν δε θα έπαιρναν ούτε δεκάρα!»

«Και εμμένω στη δήλωσή μου», είπε κατηγορηματικά η Αλίσα. «Ωστόσο...» Ήταν προφανές ότι δεν της άρεσε καθόλου να παραδέχεται τα λάθη της. «Σου είχα πει επίσης ότι αν πεθάνεις πριν από την επικύρωση της διαθήκης, η κληρονομιά δεν επιστρέφει στην αρχική περιουσία, αλλά στην περιουσία του κληρονόμου. Και, κανονικά, θα ίσχυε ακριβώς αυτό».

«Κανονικά», επανέλαβα. Ένα πράγμα που είχα καταλάβει καλά την τελευταία εβδομάδα ήταν ότι δεν μπορούσες με τίποτα να χαρακτηρίσεις «κανονικό» τον Τομπάιαν Χόθορν – ή τους κληρονόμους του.

«Παρ' όλα αυτά», συνέχισε η Αλίσα με σφιγμένη φωνή, «στην Πολιτεία του Τέξας ο θανών έχει το δικαίωμα να προσθέσει στη διαθήκη του έναν όρο που υπαγορεύει ότι οι κληρονόμοι πρέπει να είναι εν ζωή για ένα συγκεκριμένο διάστημα μετά τον θάνατό του, προκειμένου να αποκτήσουν πρόσβαση στην κληρονομιά».

Είχα διαβάσει πολλές φορές τη διαθήκη. «Είμαι σίγουρη ότι θα το θυμόμουν, αν είχα διαβάσει στη διαθήκη για πόσον καιρό θα έπρεπε να προσέχω να μην πεθάνω, προκειμένου ν' αποκτήσω πρόσβαση στην κληρονομιά. Ο μοναδικός όρος—»

«Ήταν να μείνεις στην Οικία Χόθορν για έναν χρόνο», ολοκλήρωσε τη φράση μου η Αλίσα. «Και αν πέθαινες, θα ήταν ομολογουμένως λίγο δύσκολο να τηρήσεις αυτόν τον όρο».

Αυτή ήταν η παράλειψη; Το γεγονός ότι δεν μπορούσα να ζήσω στην Οικία Χόθορν αν δεν ήμουν ζωντανή;

«Δηλαδή, αν πεθάνω...» κατάπια, για να υγράνω τη γλώσσα μου, «τα χρήματα θα πάνε σε φιλανθρωπικές οργανώσεις;»

«Πιθανόν. Όμως είναι επίσης πιθανόν οι δικοί σου κληρονόμοι να βασιστούν στις προθέσεις του Τομπάιας Χόθορν για να αμφισβητήσουν αυτή την ερμηνεία».

«Δεν έχω κληρονόμους», είπα. «Αφού δεν έχω διαθήκη».

«Δε χρειάζεται να έχεις διαθήκη για να έχεις κληρονόμους». Η Αλίσα έριξε μια ματιά στον Όρεν.

«Ελέγξατε την αδελφή της;»

«Τη Λίμπι;» Δεν πίστευα στ' αυτιά μου. Ήταν δυνατό να υποψιάζονται έναν άνθρωπο σαν την αδελφή μου;

«Ναι, όλα εντάξει», είπε ο Όρεν στην Αλίσα. «Ήταν με τον Νας την ώρα του πυροβολισμού».

Αν ο Όρεν είχε πυροδοτήσει μια βόμβα δίπλα της, η Αλίσα δε θα είχε αιφνιδιαστεί τόσο.

Τελικά ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της και στράφηκε ξανά σ' εμένα. «Δεν μπορείς να υπογράψεις νόμιμα μια διαθήκη μέχρι να κλείσεις τα δεκαοκτώ. Το ίδιο ισχύει και για τα έγγραφα που αφορούν την επιτροπεία του Ιδρύματος. Και αυτό είναι άλλη μια παράλειψη. Αρχικά είχα εστιάσει όλη την προσοχή μου στη διαθήκη, αλλά αν δεν μπορείς ή δεν επιθυμείς να αναλάβεις τον ρόλο της επιτρόπου, η επιτροπεία μεταβιβάζεται». Ακολούθησε μια βαριά σιωπή. «Στ' αγόρια».

Αν πέθαινα, το Ίδρυμα —όλα τα χρήματα, όλη η εξουσία, όλες εκείνες οι δυνατότητες— θα μεταβιβάζονταν στους εγγονούς του Τομπάιας Χόθορν. Θα μπορούσαν να διαθέτουν κάθε χρόνο εκατό εκατομμύρια δολάρια. Σίγουρα θα μπορούσαν να εξαγοράσουν πολλές εξυπηρετήσεις με αυτό το ποσό.

«Ποιος γνωρίζει αυτούς τους όρους για την επιτροπεία του Ιδρύματος;» ρώτησε ο Όρεν με ανησυχητικά σοβαρό ύφος.

«Σίγουρα η Ζάρα και ο Κονσταντίν», απάντησε αμέσως η Αλίσα.

«Και ο Γκρέισον», πρόσθεσα με βραχνή φωνή, νιώθοντας τον παλμό μου να σφυροκοπά στα τραύματά μου. Τον γνώριζα αρκετά καλά, ώστε να ξέρω ότι θα είχε ζητήσει να δει ο ίδιος τα έγγραφα για την επιτροπεία. *Δε θα μου έκανε κακό. Ήθελα απεγνωσμένα να το πιστέψω. Προσπαθεί μόνο να με προειδοποιήσει να απομακρυνθώ.*

«Πόσο γρήγορα μπορείς να συντάξεις τα απαραίτητα έγγραφα, ώστε, σε περίπτωση θανάτου της Έιβερι, ο έλεγχος του Ιδρύματος να μεταβιβαστεί στην αδελφή της;» ρώτησε επιτακτικά ο Όρεν. Αν οι βλέψεις τους

αφορούσαν το Ίδρυμα, αυτή η κίνηση θα με προστάτευε· ή θα έθετε σε κίνδυνο και τη Λίμπι.

«Θα με ρωτήσει κανείς τι θέλω να κάνω εγώ;» ρώτησα.

«Μπορώ να έχω τα έγγραφα έτοιμα αύριο», είπε η Αλίσα στον Όρεν, αγνοώντας την ερώτησή μου. «Όμως η Έιβερι δε θα μπορεί να τα υπογράψει μέχρι να κλείσει τα δεκαοκτώ και, ακόμα και τότε, δεν είναι βέβαιο ότι έχει το δικαίωμα να πάρει μια τέτοια απόφαση προτού κλείσει τα είκοσι ένα και αναλάβει πλήρως τον έλεγχο του Ιδρύματος. Μέχρι τότε...»

Μέχρι τότε θα ήμουν κινούμενος στόχος...

«Πώς θα μπορούσαμε να επικαλεστούμε τη ρήτρα προστασίας που περιλαμβάνει η διαθήκη;» πρότεινε ο Όρεν, ακολουθώντας άλλη τακτική. «Η Έιβερι έχει το δικαίωμα κάτω από ορισμένες συνθήκες να απομακρύνει τους Χόθορν από την έπαυλη, έτσι δεν είναι;»

«Θα χρειαζόμασταν αποδεικτικά στοιχεία», απάντησε η Αλίσα. «Κάτι που θα ενέπλεκε ένα συγκεκριμένο άτομο –ή κάποια συγκεκριμένα άτομα– σε ενέργειες παρενόχλησης, εκφοβισμού ή άσκησης βίας. Ακόμα και σε αυτή την περίπτωση, όμως, η Έιβερι θα μπορεί να διώξει μόνο τον δράστη, όχι όλη την οικογένεια».

«Και δεν μπορεί να μείνει κάπου αλλού για ένα διάστημα;»

«Όχι».

Ο Όρεν δε χάρηκε με αυτή την πληροφορία, αλλά δε σπατάλησε τον χρόνο του σε περιττά σχόλια. «Δε θα πηγαίνεις πουθενά χωρίς εμένα», μου είπε ο Όρεν με ατσάλινη φωνή. «Ούτε οπουδήποτε στις εκτάσεις, ούτε μέσα στην έπαυλη. Πουθενά, συνεννοηθήκαμε; Ήμουν πάντα κάπου εκεί κοντά. Τώρα, όμως, θα κάνω αισθητή την παρουσία μου και θα αναλάβω αποτρεπτικό ρόλο».

Δίπλα μου, η Αλίσα κοίταξε με μισόκλειστα μάτια τον Όρεν. «Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;»

Ακολούθησε μια στιγμιαία σιωπή κι έπειτα ο σωματοφύλακάς μου απάντησε στην ερώτηση. «Έστειλα τους άντρες μου να ελέγξουν το οπλοστάσιο. Δε λείπει τίποτα. Το πιθανότερο είναι ότι ο δράστης δεν πυροβόλησε την Έιβερι με κάποιο από τα όπλα των Χόθορν. Παρ' όλα αυτά, έβαλα την ομάδα μου να ελέγξει το υλικό που κατέγραψαν οι κάμερες ασφαλείας τις τελευταίες μέρες».

Ήμουν τόσο απασχολημένη από την προσπάθεια να χωνέψω ότι η Οικία Χόθορν διέθετε οπλοστάσιο, ώστε δεν μπορούσα να παρακολουθήσω την υπόλοιπη συζήτηση.

«Μπήκε κάποιος στο οπλοστάσιο;» ρώτησε η Αλίσα με σχεδόν υπερβολικά ήρεμη φωνή.

«Μπήκαν δύο άτομα στο οπλοστάσιο». Ο Όρεν έμοιαζε έτοιμος να σταματήσει εκεί για να με προστατεύσει, όμως τελικά συνέχισε βεβιασμένα. «Ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον. Και οι δύο έχουν άλλοθι· αλλά και οι δύο κοιτάζαν τις καραμπίνες».

«Η Οικία Χόθορν έχει οπλοστάσιο;» Ήταν το μόνο που κατάφερα να πω.

«Είμαστε στο Τέξας», απάντησε ο Όρεν. «Όλα τα μέλη της οικογένειας μάθαιναν σκοποβολή από παιδιά. Και ο κύριος Χόθορν ήταν συλλέκτης».

«Συλλέκτης όπλων», διευκρίνισα. Ποτέ δε μου άρεσαν τα όπλα, ακόμα και προτού με πυροβολήσουν.

«Αν είχες διαβάσει τον φάκελο που σου είχα αφήσει, εκείνον που αναφέρει λεπτομερώς τα περιουσιακά σου στοιχεία», μπήκε στη μέση η Αλίσα, «θα ήξερες ότι ο κύριος Χόθορν διέθετε μια συλλογή με καραμπίνες Γουίντσεστερ από τα τέλη του δεκάτου ενάτου και τις αρχές του εικοστού αιώνα. Είναι η μεγαλύτερη συλλογή του κόσμου. Και αρκετές από αυτές τις καραμπίνες αξίζουν πάνω από τετρακόσιες χιλιάδες δολάρια».

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι κάποιος θα πλήρωνε ένα τέτοιο ποσό για μια καραμπίνα, αλλά η αξία εκείνων των όπλων ήταν το τελευταίο πράγμα που με απασχολούσε εκείνη τη στιγμή, αφού το μόνο πράγμα που σκεφτόμουν ήταν ότι τόσο ο Τζέιμσον όσο και ο Γκρέισον είχαν κάποιον λόγο για να επισκεφτούν το οπλοστάσιο και να κοιτάζουν τις καραμπίνες – κάποιον λόγο που δεν είχε καμία σχέση με την επίθεση που είχα δεχτεί.

Το μεσαίο όνομα του Τζέιμσον ήταν *Γουίντσεστερ*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 57

Παρόλο που ήταν άγρια μεσάνυχτα, πίεσα τον Όρεν να με πάει στο οπλοστάσιο. Καθώς τον ακολουθούσα σε διαδρόμους γεμάτους στροφές, το μόνο που σκεφτόμουν ήταν ότι κάποιος θα μπορούσε άνετα να παραμείνει κρυμμένος για πάντα μέσα σε αυτό το σπίτι.

Για να μην αναφέρω και όλα εκείνα τα μυστικά περάσματα...

Τελικά ο Όρεν σταμάτησε σε έναν μακρύ διάδρομο. «Εδώ είναι». Στεκόταν μπροστά σε έναν χρυσό καθρέφτη με περίτεχνη κορνίζα. Είδα τον Όρεν να διατρέχει με το χέρι του το πλάι της κορνίζας. Έπειτα ακούστηκε ένα κλικ και ο καθρέφτης άνοιξε προς τον διάδρομο, σαν πόρτα. Πίσω από τον καθρέφτη υπήρχε μια άλλη πόρτα, ατσάλινη.

Ο Όρεν στάθηκε μπροστά της. Είδα μια κόκκινη γραμμή να σαρώνει το πρόσωπό του. «Σύστημα αναγνώρισης προσώπου», μου εξήγησε. «Στην πραγματικότητα είναι απλώς ένα εφεδρικό μέτρο προστασίας. Ο καλύτερος τρόπος για να αποτρέψεις τους εισβολείς να διαρρήξουν ένα κρυφό δωμάτιο ασφαλείας είναι να φροντίσεις να μην πάρουν είδηση ότι υπάρχει».

Έτσι εξηγείται ο καθρέφτης. Ο Όρεν έσπρωξε την πόρτα προς τα μέσα. «Όλο το οπλοστάσιο είναι επενδυμένο με ενισχυμένο χάλυβα». Μπήκε μέσα και τον ακολούθησα.

Όταν είχα ακούσει τη λέξη «οπλοστάσιο», είχα φανταστεί έναν χώρο βγαλμένο από ταινία, με τοίχους καλυμμένους από μαύρα φυσίγγια τύπου Ράμπο. Η αίθουσα που αντίκρισα έμοιαζε περισσότερο με λέσχη της υψηλής κοινωνίας. Μπροστά στους τοίχους ήταν παραταγμένες κάμποσες προθήκες από σκουρόχρωμο μπορντό ξύλο. Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένα τραπέζι με λεπτοδουλεμένα σκαλίσματα και μαρμάρινη επιφάνεια.

«Αυτό είναι το οπλοστάσιο;» είπα. Στο πάτωμα υπήρχε ένα χαλί – ένα αφράτο, ακριβό χαλί που θα ταίριαζε περισσότερο σε τραπεζαρία.

«Είναι διαφορετικό απ' ό,τι το περίμενες, ε;» Ο Όρεν έσπρωξε την πόρτα, που έκλεισε πίσω μας με ένα κλικ. Έπειτα ασφάλισε με γρήγορες

κινήσεις άλλες τρεις κλειδαριές, τη μια μετά την άλλη. «Υπάρχουν κι άλλα δωμάτια ασφαλείας σε διάφορα σημεία του σπιτιού. Αυτό, εκτός από οπλοστάσιο, είναι επίσης δωμάτιο ασφαλείας και καταφύγιο για προστασία από τους κυκλώνες. Θα σου δείξω μετά πού βρίσκονται και τα άλλα, για κάθε ενδεχόμενο».

Και κυρίως για το ενδεχόμενο μιας απόπειρας δολοφονίας μου. Αντί να μείνω κολλημένη σε αυτή τη σκέψη, έστρεψα την προσοχή μου στον λόγο για τον οποίο είχα έρθει εδώ. «Πού είναι οι Γουίντσεστερ;» ρώτησα.

«Υπάρχουν τουλάχιστον τριάντα καραμπίνες Γουίντσεστερ στη συλλογή». Ο Όρεν έδειξε με το κεφάλι έναν τοίχο με προθήκες. «Γιατί ζήτησες να τις δεις; Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος;»

Μέχρι την προηγούμενη μέρα μπορεί να το κρατούσα μυστικό, αλλά ο Τζέιμσον δε μου είχε πει ότι είχε ψάξει –και πιθανότατα είχε βρει– το στοιχείο που αντιστοιχούσε στο δικό του μεσαίο όνομα. Επομένως, δεν είχα πια την υποχρέωση να προστατεύω τα μυστικά του.

«Κάτι ψάχνω», είπα στον Όρεν. «Ένα μήνυμα από τον Τομπάιας Χόθορν· ένα στοιχείο. Πιθανότατα ένα χαραγμένο νούμερο ή σύμβολο».

Η εγγάραξη που είχαμε βρει στο Σκοτεινό Δάσος, σ' εκείνο το δέντρο, δεν ήταν ούτε νούμερο ούτε σύμβολο. Την ώρα που με φιλούσε, ο Τζέιμσον μου είχε πει με μεγάλη σιγουριά ότι το επόμενο στοιχείο ήταν το όνομα του Τόμπι – όμως εγώ δεν ήμουν τόσο σίγουρη. Τα γράμματα δεν έμοιαζαν με την εγγάραξη που είχαμε δει στη γέφυρα. Ήταν ακανόνιστα, παιδικά. Μήπως τα είχε χαράξει εκεί ο ίδιος ο Τόμπι όταν ήταν μικρός; Μήπως το πραγματικό στοιχείο παρέμενε κρυμμένο κάπου στο δάσος;

Δεν μπορώ να ξαναπάω στο δάσος. Τουλάχιστον μέχρι να ανακαλύψουμε ποιος με πυροβόλησε. Ο Όρεν μπορούσε να ελέγξει ένα δωμάτιο και να μου πει αν ήταν ασφαλές. Αλλά δεν μπορούσε να ελέγξει ένα ολόκληρο δάσος.

Προσπαθώντας να διώξω από το μυαλό μου τον αντίλαλο των πυροβολισμών –και όσα ακολούθησαν μετά–, άνοιξα μία από τις προθήκες. «Μήπως μπορείς να φανταστείς πού είναι πιθανό να έκρυβε ένα μήνυμα ο πρώην εργοδότης σου;» ρώτησα τον Όρεν, απόλυτα προσηλωμένη στην έρευνά μου. «Σε ποιο όπλο; Σε ποιο μέρος του όπλου;»

«Ο κύριος Χόθορν σπάνια μου εκμυστηρευόταν τις κινήσεις του», μου είπε ο Όρεν. «Δεν μπορούσα να καταλάβω πάντα τον τρόπο σκέψης του, αλλά τον σεβόμουν – και αυτός ο σεβασμός ήταν αμοιβαίος». Ο Όρεν έβγαλε ένα κομμάτι ύφασμα από ένα συρτάρι, το ξεδίπλωσε και το έστρωσε πάνω στη μαρμάρινη επιφάνεια του τραπεζιού. Έπειτα προχώρησε ως την προθήκη που είχα ανοίξει και πήρε μία από τις καραμπίνες.

«Όλα τα όπλα είναι άδεια», είπε με έμφαση. «Αλλά πρέπει να τα χειρίζεσαι σαν να ήταν γεμάτα. Πάντα».

Άφησε την καραμπίνα πάνω στο ύφασμα κι έπειτα διέτρεξε απαλά με τα δάχτυλά του την κάννη. «Αυτή ήταν μία από τις αγαπημένες του. Ήταν αχτύπητος στο σημάδι».

Είχα την αίσθηση ότι μιλούσε εκ πείρας· αλλά δε θα μου αποκάλυπτε ποτέ τι είχε συμβεί.

Ο Όρεν έκανε ένα βήμα πίσω, προφανώς για να πλησιάσω εγώ στο τραπέζι. Όλο μου το είναι ήθελε να απομακρυνθεί από την καραμπίνα. Το περιστατικό του πυροβολισμού ήταν ακόμα πολύ νωπό στη μνήμη μου. Τα τραύματά μου εξακολουθούσαν να πονούν, αλλά πίεσα τον εαυτό μου να εξετάσει κάθε τμήμα του όπλου, αναζητώντας κάτι, οτιδήποτε, που θα μπορούσε να αποτελεί στοιχείο. Τελικά στράφηκα προς τον Όρεν. «Πού γεμίζετε τα όπλα;»

Τελικά βρήκα αυτό που έψαχνα καθώς εξέταζα το τέταρτο όπλο. Για να οπλίσεις μια καραμπίνα Γούντσεστερ, τραβούσες έναν μοχλό όπλισης μακριά από το κοντάκι. Στην κάτω πλευρά αυτού του μοχλού στο τέταρτο όπλο που έλεγξα, υπήρχαν τρία γράμματα: *E.N.A.* Τα γράμματα ήταν χαραγμένα στο μέταλλο με τέτοιο τρόπο ώστε να μοιάζουν με αρχικά, όμως εγώ τα ερμήνευσα ως αριθμό, ώστε να τα συνδέσω με τον αριθμό που είχαμε βρει στη γέφυρα.

Δεν ήταν το σύμβολο του απείρου, σκέφτηκα. Ήταν ο αριθμός οκτώ. Και τώρα: ο αριθμός ένα.

Οκτώ. Ένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 58

Ο Όρεν με συνόδευσε ως την πτέρυγά μου. Σκέφτηκα να χτυπήσω την πόρτα της Λίμπι, αλλά η ώρα ήταν προχωρημένη – πολύ προχωρημένη. Και, εξάλλου, τι θα της έλεγα; *Σχεδιάζουν να με δολοφονήσουν, αλλά μην ανησυχείς, καληνύχτα και όνειρα γλυκά;* Ο Όρεν έλεγξε την πτέρυγα και το δωμάτιό μου κι έπειτα πήρε θέση έξω από την πόρτα μου, με τα πόδια του σε διάσταση στο άνοιγμα των ώμων και τα χέρια του να κρέμονται στα πλευρά του. Κάποια στιγμή θα έπρεπε να κοιμηθεί κι αυτός – όμως, καθώς η πόρτα του δωματίου μου έκλεινε ανάμεσά μας, ήξερα ότι εκείνο το βράδυ θα έμενε άγρυπνος.

Έβγαλα το κινητό μου από την τσέπη μου και το κοίταξα. Κανένα νέο από τη Μαξ. Ήταν νυχτοπούλι και, με βάση τις διαφορετικές μας ζώνες ώρας, για εκείνη ήταν τώρα δύο ώρες νωρίτερα. Δεν υπήρχε περίπτωση να κοιμόταν. Της έστειλα σε όλα τα σόσιαλ μίντια το ίδιο προσωπικό μήνυμα που της είχα στείλει και νωρίτερα.

Απάντησέ μου, σε παρακαλώ, σκεφτόμουν με απόγνωση. Σε παρακαλώ, Μαξ.

«Τίποτα». Δεν είχα την πρόθεση να το πω μεγαλόφωνα. Προσπαθώντας να μη νιώθω ολομόναχη στον κόσμο, πήγα στο μπάνιο, άφησα το κινητό μου στον πάγκο και έβγαλα τα ρούχα μου. Κοίταξα το γυμνό είδωλό μου στον καθρέφτη. Εκτός από το πρόσωπό μου και το σημείο με τα ράμματα και τον επίδεσμο, η επιδερμίδα μου φαινόταν άθικτη. Τράβηξα τον επίδεσμο. Το τραύμα ήταν ερεθισμένο και κόκκινο, τα ράμματα συμμετρικά και μικρά. Κοίταξα την πληγή.

Κάποιος –σχεδόν σίγουρα κάποιος από την οικογένεια Χόθορν– ήθελε να με βγάλει από τη μέση. *Παραλίγο να ήμουν νεκρή αυτή τη στιγμή.* Έφερα ένα προς ένα στον νου μου τα πρόσωπά τους. Ο Τζέιμσον ήταν μαζί μου όταν ήχησαν οι πυροβολισμοί. Ο Νας είχε δηλώσει εξαρχής ότι δεν ήθελε τα χρήματα. Ο Αλεξάντερ ήταν πάντα υποστηρικτικός. Όμως ο Γκρέισον...

Αν ήσουν έξυπνη, δε θα έμπλεκες με τον Τζέιμσον. Μ' αυτό το παιχνίδι.

Μ' εμένα. Με είχε προειδοποιήσει. Μου είχε πει ότι η οικογένειά του κατέστρεφε ό,τι άγγιζε. Όταν είχα ρωτήσει τη Ρεμπέκα πώς είχε πεθάνει η Έμιλι, δεν είχε αναφέρει το όνομα του Τζέιμσον.

Ο Γκρέισον μου είπε ότι δεν άντεξε η καρδιά της.

Ρύθμισα τη βρύση, έτσι ώστε το νερό να είναι όσο το δυνατόν πιο ζεστό, και μπήκα στην ντουςιέρα. Έστρεψα το σώμα μου από την άλλη πλευρά, για να προστατεύσω το στήθος μου, και άφησα το ζεστό νερό να μαστιγώνει την πλάτη μου. Πονούσα, αλλά το μόνο που ήθελα ήταν να ξεπλύνω αποπάνω μου ό,τι είχε συμβεί εκείνη τη νύχτα. Ό,τι είχε συμβεί στο Σκοτεινό Δάσος. Ό,τι είχε συμβεί με τον Τζέιμσον. *Τα πάντα.*

Λύγισα και ξέσπασα σε κλάματα. *Δεν πειράζει, επιτρέπεται, είμαι στο ντους, δε με βλέπει κανείς.* Ύστερα από ένα δυο λεπτά ανέκτησα την αυτοκυριαρχία μου και έκλεισα τη βρύση εγκαίρως ώστε να ακούσω το κουδούνισμα του κινητού μου. Βρεγμένη, στάζοντας νερά στο πάτωμα, έτρεξα να απαντήσω.

«Ναι;»

«Το καλό που σου θέλω, ελπίζω να μην έλεγες ψέματα για την απόπειρα δολοφονίας ή για το φάσωμα».

Ένιωσα όλο το σώμα μου να χαλαρώνει από ανακούφιση. «Μαξ...»

Όταν άκουσε τον τόνο της φωνής μου, προφανώς κατάλαβε ότι δεν έλεγα ψέματα. «Τι στον άβολο, Έιβερι! Τι στ' ανάδεμα συμβαίνει εκεί πέρα;»

Της τα εξιστόρησα όλα – κάθε λεπτομέρεια, κάθε στιγμή, κάθε συναίσθημα που προσπαθούσα να καταπνίξω.

«Πρέπει να φύγεις αποκεί πέρα». Πρώτη φορά στη ζωή της ακουγόταν τόσο σοβαρή.

«Τι;» είπα. Τουρτούριζα, ώσπου κατάφερα επιτέλους να πιάσω μια πετσέτα.

«Κάποιος προσπάθησε να σε σκοτώσει», είπε η Μαξ με επιτηδευμένα υπομονετική φωνή, «επομένως πρέπει να φύγεις από το Άντρο των Δολοφόνων. Τώρα αμέσως».

«Δεν μπορώ να φύγω», είπα. «Πρέπει να μείνω εδώ έναν χρόνο, αλλιώς θα χάσω τα πάντα».

«Οπότε η ζωή σου θα είναι πάλι όπως ήταν πριν από μία εβδομάδα. Θα ήταν τόσο τρομερό αυτό;»

«Ναι», είπα. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι σοβαρολογούσε. «Ζούσα

στο αυτοκίνητό μου, Μαξ, χωρίς καμία εγγύηση για το μέλλον».

«Ναι, αλλά ζούσες. Αυτή είναι η λέξη-κλειδί».

Τυλίχτηκα πιο σφιχτά με την πετσέτα. «Δηλαδή, εσύ θ' απαρνιόσουν έτσι απλά τόσα δισεκατομμύρια;»

«Η άλλη μου πρόταση είναι να βγάλεις τα μάτια όλων των Χόθορν, αλλά φοβάμαι ότι μπορεί να το πάρεις μεταφορικά».

«Μαξ!»

«Τι; Δε φασώθηκα εγώ με τον Τζέιμσον Χόθορν».

Ήθελα να της εξηγήσω γιατί είχα ενδώσει, αλλά οι μοναδικές λέξεις που βγήκαν από τα χείλη μου ήταν: «Πού ήσουν;»

«Συγγνώμη;»

«Σου τηλεφώνησα αμέσως μετά τους πυροβολισμούς, πριν από τη φάση με τον Τζέιμσον. Σε χρειαζόμουν, Μαξ».

Στην άλλη άκρη της γραμμής δεν ακουγόταν τίποτε άλλο πέρα από μια ατελείωτη, φορτισμένη σιωπή. «Είμαι μια χαρά», είπε τελικά η Μαξ.

«Όλα εδώ είναι τέλεια. Ευχαριστώ που ρωτάς».

«Δε σε ρώτησα τίποτα».

«Αυτό ακριβώς είναι το θέμα». Η Μαξ χαμήλωσε τη φωνή της. «Δεν πρόσεξες καν ότι δε σου τηλεφώνησα από το δικό μου κινητό, αλλά από το κινητό του αδελφού μου. Είμαι σε καραντίνα. Αυστηρή καραντίνα. Εξαιτίας σου».

Είχα καταλάβει στο τελευταίο μας τηλεφώνημα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. «Τι εννοείς “εξαιτίας μου”;»

«Θέλεις στ' αλήθεια να μάθεις;»

Τι σόι ερώτηση ήταν αυτή; «Φυσικά και θέλω να μάθω».

«Περίεργο, αφού δεν έχεις ενδιαφερθεί για μένα ούτε μία φορά από τότε που συνέβησαν όλα αυτά». Ξεφύσηξε αργά. «Ας μην κρυβόμαστε πίσω απ' το δάχτυλό μας, Έιβερι. Δεν ενδιαφερόσουν για μένα ούτε πριν συμβούν όλα αυτά».

Ένιωσα έναν κόμπο στο στομάχι μου. «Δεν ισχύει αυτό».

«Με χρειαζόσουν όταν πέθανε η μαμά σου. Και ξέρω ότι με χρειαζόσουν όταν η Λίμπι κι εσύ είχατε μπελάδες μ' αυτό το παπόρι, τον Ντρέικ. Και, βέβαια, μετά με χρειαζόσουν επειδή κληρονόμησες τόσα δισεκατομμύρια δολάρια! Και πάντα σου συμπαραστεκόμουν με όλη μου την καρδιά, Έιβερι. Όμως εσύ... Ξέρεις έστω πώς λένε το αγόρι μου;»

Σκάλισα απεγνωσμένα τη μνήμη μου, προσπαθώντας να θυμηθώ.

«Τζάρεντ;»

«Λάθος», είπε η Μαξ ύστερα από λίγο. «Η σωστή απάντηση είναι ότι δεν έχω πια αγόρι, επειδή τσάκωσα τον Τζάκσον να έχει πάρει κρυφά το κινητό μου για να στείλει στο δικό του τηλέφωνο screen shots των μηνυμάτων που μου έστελνες. Θα τα έδινε σ' έναν ρεπόρτερ που του πρόσφερε χρήματα». Η σιωπή της ήταν οδυνηρή αυτή τη φορά. «Θέλεις να μάθεις πόσα;»

Η καρδιά μου σφίχτηκε. «Λυπάμαι πολύ, Μαξ».

«Κι εγώ το ίδιο», είπε με πικρία. «Αλλά λυπάμαι κυρίως που τον άφησα να με βγάλει φωτογραφίες. Προσωπικές φωτογραφίες. Επειδή, όταν χωρίσαμε, έστειλε αυτές τις φωτογραφίες στους γονείς μου». Η Μαξ ήταν σαν εμένα. Έκλαιγε μόνο στο ντους. Όμως τώρα η φωνή της έσπασε. «Δε με αφήνουν καν να βγαίνω ραντεβού με αγόρια, Έιβερι. Μπορείς να φανταστείς πώς το έχουν πάρει οι γονείς μου;»

Όχι, δεν μπορούσα ούτε να το φανταστώ. «Πώς μπορώ να σε βοηθήσω; Τι έχεις ανάγκη;» τη ρώτησα.

«Έχω ανάγκη να ζήσω». Έμεινε σιωπηλή για λίγο, μόνο για μια στιγμή. «Και ξέρεις ποιο είναι το χειρότερο; Δεν μπορώ καν να θυμώσω μαζί σου, επειδή κάποιος προσπάθησε να σε σκοτώσει». Η φωνή της μαλάκωσε και γλύκανε. «Και με χρειάζεσαι».

Η τελευταία φράση της με πλήγωσε, επειδή ήταν η αλήθεια. Τη χρειαζόμουν. Ανέκαθεν τη χρειαζόμουν περισσότερο απ' όσο με χρειαζόταν εκείνη, επειδή ήταν η φίλη μου, η μία και μοναδική φίλη που είχα, ενώ εγώ ήμουν μόνο μία από τις πολλές φίλες που είχε. «Συγγνώμη, Μαξ».

Κάγχασε και είπε: «Τέλος πάντων, την επόμενη φορά που θα προσπαθήσουν να σε δολοφονήσουν, θα πρέπει να μου κάνεις ένα πολύ καλό δώρο. Την Αυστραλία, για παράδειγμα».

«Θέλεις να σου κάνω δώρο ένα ταξίδι στην Αυστραλία;» ρώτησα, ενώ ήδη σκεφτόμουν ότι μάλλον θα μπορούσα να το κανονίσω εύκολα.

«Όχι», είπε με αναιδές ύφος. «Θέλω να μου αγοράσεις την Αυστραλία! Το αντέχει η τσέπη σου».

Ρουθούνισα ειρωνικά. «Δε νομίζω ότι πωλείται».

«Τότε δεν έχεις άλλη επιλογή: Θα πρέπει να προσέχεις να μη σε πυροβολήσουν ξανά».

«Θα προσέχω», της υποσχέθηκα. «Όποιος κι αν είναι αυτός που

προσπάθησε να με σκοτώσει δε θα έχει άλλη ευκαιρία».

«Χαίρομαι». Η Μαξ έμεινε σιωπηλή για λίγα δευτερόλεπτα. «Ειβ, πρέπει να κλείσω. Και δεν ξέρω πότε θα μπορέσω να δανειστώ κάποιο κινητό. Ή να μπω στο ίντερνετ. Ή οτιδήποτε άλλο».

Εγώ έφταιγα. Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι αυτός ο αποχαιρετισμός μας δεν ήταν ο τελευταίος. «Σ' αγαπάω, Μαξ».

«Κι εγώ σ' αγαπάω, ρε κλαμένο».

Όταν κλείσαμε, έμεινα ακίνητη, τυλιγμένη με την πετσέτα, νιώθοντας σαν να μου είχαν ξεριζώσει ένα κομμάτι μου. Τελικά γύρισα στο υπνοδωμάτιο και φόρεσα τις πιτζάμες μου. Ξαπλωμένη στο κρεβάτι, σκεφτόμουν τα λόγια της Μαξ. Αναρωτιόμουν αν ήμουν από τη φύση μου τόσο εγωίστρια και απαιτητική, όταν ξαφνικά άκουσα πίσω από τον τοίχο έναν ήχο σαν γρατζούνισμα.

Σταμάτησα να ανασαίνω και έστησα αυτί. Ο ήχος ακούστηκε ξανά. *Το μυστικό πέρασμα.*

«Τζέιμσον;» φώναξα. Ήταν ο μόνος που χρησιμοποιούσε αυτό το πέρασμα για να έρθει στο δωμάτιό μου – απ' όσο ήξερα, τουλάχιστον. «Τζέιμσον, δεν είναι αστείο».

Δεν έλαβα απάντηση. Σηκώθηκα, πλησίασα στο πέρασμα και στάθηκα εντελώς ακίνητη – θα έπαιρνα όρκο ότι άκουσα κάποιον να αναπνέει στην άλλη μεριά του τοίχου. Ετοιμαζόμουν να τραβήξω το κηροπήγιο και να αντιμετωπίσω οποιονδήποτε ή οτιδήποτε βρισκόταν εκεί πίσω, αλλά ξαφνικά επικράτησε η λογική μου – και η υπόσχεση που είχα δώσει στη Μαξ. Έτσι, άνοιξα την πόρτα που έβγαζε στον διάδρομο.

«Όρεν. Πρέπει να σου πω κάτι».

Ο Όρεν έλεγξε το πέρασμα κι έπειτα απενεργοποίησε τον μηχανισμό που επέτρεπε την είσοδο στο δωμάτιό μου. Μου «πρότεινε», επίσης, να περάσω το βράδυ στο δωμάτιο της Λίμπι, που δεν επικοινωνούσε με κανένα μυστικό πέρασμα.

Στην πραγματικότητα, δεν ήταν απλώς μια πρόταση.

Όταν χτύπησα την πόρτα της, η αδελφή μου κοιμόταν. Ίσα που σάλεψε. Ξάπλωσα δίπλα της. Η Λίμπι δε με ρώτησε γιατί. Μετά την κουβέντα μου με τη Μαξ, ήμουν σχεδόν απόλυτα σίγουρη ότι δεν ήθελα να της μιλήσω

για το περιστατικό των πυροβολισμών. Όλη η ζωή της Λίμπι είχε έρθει τα πάνω κάτω εξαιτίας μου. Δύο φορές. Πρώτα, όταν είχε πεθάνει η μαμά μου. Κι ύστερα, με όλα αυτά που είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό. Μου είχε ήδη δώσει τα πάντα. Και είχε να αντιμετωπίσει τόσα δικά της προβλήματα. Προφανώς δε χρειαζόταν και τα δικά μου.

Χωμένη κάτω από τα σκεπάσματα, αγκάλιασα σφιχτά ένα μαξιλάρι και γύρισα προς τη μεριά της Λίμπι. Ένιωθα την ανάγκη να είμαι δίπλα της, παρόλο που δεν μπορούσα να της εξηγήσω τον λόγο. Τα βλέφαρά της πετάρισαν και κουλουριάστηκε πλάι μου. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι τίποτε άλλο – ούτε το Σκοτεινό Δάσος, ούτε τους Χόθορν, ούτε οτιδήποτε. Άφησα το σκοτάδι να με καταπιεί και αποκοιμήθηκα.

Είδα στον ύπνο μου ότι βρισκόμεν στο diner. Ήμουν μικρή –πέντε ή έξι ετών– και χαρούμενη.

Στήνω δύο φακελάκια ζάχαρης κάθετα στο τραπέζι, έτσι ώστε να εφάπτονται οι άκρες τους και να σχηματίζουν ένα τρίγωνο που μπορεί να σταθεί όρθιο. «Έτοιμο», λέω. Επαναλαμβάνω την ίδια διαδικασία με άλλα δύο φακελάκια κι έπειτα τοποθετώ οριζόντια αποπάνω τους ένα πέμπτο φακελάκι που ενώνει τα δύο τρίγωνα μου.

«Ειβερι Κάιλι Γκραμπς!» Η μαμά μου κάθετα χαμογελαστή στην άλλη άκρη του τραπεζιού. «Τι έχουμε πει για τα κάστρα από ζάχαρη;»

Την κοιτάζω με ένα πλατύ χαμόγελο. «Ότι αξίζουν μόνο όταν είναι πέντε ορόφων!»

Ξύπνησα με ένα τίναγμα. Γύρισα πλευρό περιμένοντας να δω τη Λίμπι, αλλά η δική της μεριά του κρεβατιού ήταν άδεια. Το πρωινό φως ξεχυνόταν από τα παράθυρα. Πήγα στο μπάνιο της Λίμπι, αλλά δεν ήταν ούτε εκεί. Ετοιμαζόμουν να επιστρέψω στο δωμάτιό μου –και στο μπάνιο μου–, όταν είδα κάτι στον πάγκο: το κινητό της Λίμπι. Δεν είχε διαβάσει ένα σωρό μηνύματα, δεκάδες μηνύματα, όλα από τον Ντρέικ. Καθώς δεν είχα τον κωδικό, μπορούσα να διαβάσω μόνο τρία απ' αυτά, τα πιο πρόσφατα.

Σ' αγαπάω.

Το ξέρεις ότι σ' αγαπάω, γλυκιά μου Λίμπι.

Και ξέρω ότι μ' αγαπάς κι εσύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 59

Ο Όρεν ήρθε να με συναντήσει στον διάδρομο αμέσως μόλις βγήκα από τη σουίτα της Λίμπι. Παρόλο που πιθανότατα είχε μείνει ξύπνιος όλη τη νύχτα, δεν του φαινόταν.

«Κατατέθηκε μήνυση στην αστυνομία», μου είπε. «Διακριτικά. Οι αστυνομικοί που ανέλαβαν την υπόθεση συνεργάζονται με την ομάδα μου. Συμφωνούμε όλοι ότι θα ήταν προς όφελός μας, τουλάχιστον προς το παρόν, να μην αντιληφθούν οι Χόθορν ότι η αστυνομία έχει ξεκινήσει έρευνες. Μιλήσαμε στον Τζέιμσον και τη Ρεμπέκα – κατάλαβαν πόσο σημαντική είναι η εχεμύθειά τους. Θα ήθελα –όσο μπορείς– να συνεχίσεις τη ζωή σου σαν να μη συνέβη τίποτα».

Να προσποιούμαι, δηλαδή, ότι δεν είδα τον χάρο με τα μάτια μου την προηγούμενη βραδιά. Να προσποιούμαι ότι όλα είναι μια χαρά. «Μήπως είδες πουθενά τη Λίμπι;» τον ρώτησα. *Η Λίμπι δεν είναι μια χαρά.*

«Κατέβηκε για πρωινό πριν από ένα μισάωρο». Ο τόνος του Όρεν δεν πρόδιδε το παραμικρό.

Θυμήθηκα εκείνα τα μηνύματα και ένιωσα έναν κόμπο στο στομάχι μου. «Είναι καλά;»

«Σώα, αβλαβής και αρτιμελής».

Δεν ήταν αυτή η ερώτησή μου, αν και, δεδομένων των συνθηκών, αυτό ακριβώς θα έπρεπε να με απασχολεί. «Είναι ασφαλής εκεί κάτω, μαζί με όλους τους Χόθορν;»

«Οι σωματοφύλακές της έχουν ενημερωθεί για την κατάσταση. Δεν πιστεύουν ότι διατρέχει οποιονδήποτε κίνδυνο προς το παρόν».

Η κληρονόμος δεν ήταν η Λίμπι. Ο κινούμενος στόχος δεν ήταν η Λίμπι. Ήμουν εγώ.

Ντύθηκα και κατέβηκα στο ισόγειο. Είχα φορέσει μια μπλούζα με ψηλό λαιμό για να κρύψω τα ράμματα και είχα καλύψει όσο καλύτερα

μπορούσα τη γρατζουνιά στο πρόσωπό μου με μείκ απ.

Στην τραπεζαρία, μια ποικιλία από σφολιατοειδή ήταν στημένη πάνω στον μπουφέ. Η Λίμπι ήταν κουλουριασμένη σε μια μεγάλη πολυθρόνα στη γωνία του δωματίου. Ο Νας καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα της. Τα πόδια του με τις καουμπόικες μπότες ήταν απλωμένα μπροστά του και σταυρωμένα στους αστραγάλους. Φυλούσε σκοπιά.

Ανάμεσα σ' εκείνους και σ' εμένα βρίσκονταν τέσσερα μέλη της οικογένειας Χόθορν. *Και έχουν και οι τέσσερις έναν καλό λόγο για να με βγάλουν απ' τη μέση*, σκέφτηκα καθώς περνούσα από μπροστά τους. Η Ζάρα και ο Κονσταντίν καθόνταν στη μια άκρη του τραπέζιού. Εκείνη διάβαζε μια εφημερίδα κι εκείνος κάτι στο τάμπλετ του. Κανένας από τους δύο δε μου έδωσε την παραμικρή σημασία. Η γιαγιά και ο Αλεξάντερ καθόνταν στην άλλη άκρη του τραπέζιού.

Αισθάνθηκα μια κίνηση πίσω μου και στράφηκα απότομα.

«Κάποιος είναι στην τσίτα σήμερα...» σχολίασε η Θία. Πέρασε το μπράτσο της γύρω από το δικό μου και με οδήγησε στον μπουφέ. Ο Όρεν με ακολουθούσε σαν τη σκιά μου. «Ήσουν άταχτο κορίτσι, ε;» μου είπε η Θία χαμηλόφωνα στ' αυτί.

Ήξερα ότι με παρακολουθούσε, ότι πιθανότατα είχε λάβει εντολές να με έχει από κοντά και να δίνει αναφορά. *Άραγε ήταν κάπου εκεί κοντά χθες βράδυ; Πόσα ξέρει;* Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Όρεν, δε με είχε πυροβολήσει η ίδια η Θία, αλλά δεν μπορούσα να πιστέψω ότι η στιγμή της άφιξής της στην Οικία Χόθορν ήταν σύμπτωση.

Η Ζάρα είχε φέρει εδώ την ανιψιά της για κάποιον λόγο.

«Μη μου το παίζεις αθώα», με συμβούλευσε η Θία καθώς έπαιρνε ένα κρουασάν και το έφερνε στο στόμα της. «Μου τηλεφώνησε η Ρεμπέκα».

Αντιστάθηκα στην παρόρμηση να στραφώ πίσω μου και να κοιτάξω τον Όρεν. Είχε αφήσει να εννοηθεί ότι η Ρεμπέκα δε θα έλεγε κουβέντα για τους πυροβολισμούς. Σε τι άλλο μπορεί να είχε πέσει έξω;

«Μου είπε για σένα και τον Τζέιμσον», συνέχισε η Θία, σαν να κατσάδιαζε παιδάκι. «Και μάλιστα στο δωμάτιο της Έμιλι. Λίγο χοντρό, δε συμφωνείς;»

Δεν ξέρει τίποτα για την επίθεση. Η συνειδητοποίηση με χτύπησε σαν κεραυνός. *Η Ρεμπέκα πρέπει να είδε τον Τζέιμσον να βγαίνει από το μπάνιο. Πρέπει να μας άκουσε. Πρέπει να κατάλαβε ότι ο Τζέιμσον κι εγώ...*

«Πάλι κάνει κάποιος χοντράδες χωρίς εμένα;» ρώτησε ο Αλεξάντερ, ξεφυτρώνοντας ανάμεσα στη Θία κι εμένα και ελευθερώνοντας το μπράτσο μου από τη λαβή της. «Τι αγένεια!»

Δεν ήθελα να υποψιάζομαι τον Αλεξάντερ, αλλά, έτσι όπως εξελίσσονταν τα πράγματα, το άγχος που μου προκαλούσε η καχυποψία θα με σκότωνε προτού προλάβει να με σκοτώσει οποιοσδήποτε άλλος.

«Η Ρεμπέκα έμεινε στην αγροικία χθες βράδυ», είπε η Θία στον Αλεξάντερ, προφέροντας με φοβερή ικανοποίηση κάθε λέξη. «Επιτέλους, ύστερα από έναν ολόκληρο χρόνο έσπασε τη σιωπή της και μου έστειλε ένα μήνυμα. Μου τα είπε όλα». Η Θία έδινε την εντύπωση ανθρώπου που έκρυβε κάποιον άσο στο μανίκι της, αλλά δεν μπορούσα να ξέρω τι είδους άσος ήταν αυτός.

Η Ρεμπέκα;

«Μου έστειλε κι εμένα μήνυμα», είπε ο Αλεξάντερ στη Θία. Έπειτα στράφηκε και με κοίταξε με απολογητικό ύφος. «Τα νέα για τα φασώματα των Χόθορν διαδίδονται πολύ γρήγορα».

Μπορεί η Ρεμπέκα να μην είχε πει τίποτα για τους πυροβολισμούς, αλλά είχε βγάλει παράρτημα για το φιλί μου με τον Τζέιμσον.

Δε σήμαινε τίποτα εκείνο το φιλί. Το πρόβλημά μου αυτή τη στιγμή δεν ήταν εκείνο το φιλί.

«Ει, εσύ! Μικρή!» Η γιαγιά, με ύφος χιλίων καρδινάλιων, σκούνησε με το μαστούνι της πρώτα εμένα κι έπειτα τον δίσκο με τις σφολιάτες. «Θα αναγκάσεις μια ηλικιωμένη γυναίκα να σηκωθεί;»

Αν μου μιλούσε με αυτόν τον τόνο οποιοσδήποτε άλλος, θα τον αγνοούσα. Όμως η γιαγιά ήταν γηραιά και τρομακτική, κι έτσι πήγα να της φέρω τον δίσκο. Ήταν πολύ αργά όταν θυμήθηκα ότι ήμουν τραυματισμένη. Ο πόνος διαπέρασε τη σάρκα μου σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Έσφιξα τα δόντια και πήρα μια βαθιά ανάσα.

Η γιαγιά στύλωσε πάνω μου το βλέμμα της, μόνο για μια στιγμή, κι έπειτα σκούνησε με το μαστούνι της τον Αλεξάντερ. «Πήγαινε να τη βοηθήσεις, άξεστε».

Ο Αλεξάντερ πήρε τον δίσκο κι εγώ άφησα το μπράτσο μου να πέσει στο πλευρό μου. *Άραγε ποιος με είδε να μορφάζω από τον πόνο;* Προσπάθησα να μην κοιτάξω κανέναν κατάματα. *Ποιος μπορεί να ήξερε ήδη ότι είμαι τραυματισμένη;*

«Έχεις χτυπήσει». Ο Αλεξάντερ έγειρε ανάμεσα στη Θία και σ' εμένα.

«Μια χαρά είμαι», είπα.

«Διαφωνώ απολύτως».

Δεν είχα αντιληφθεί ότι είχε μπει ο Γκρέισον στην τραπεζαρία, όμως τώρα στεκόταν πίσω μου.

«Μπορώ να σου μιλήσω για λίγο, Έιβερι;» Το βλέμμα του ήταν ηλεκτρισμένο. «Στο χολ».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 60

Πιθανότατα δε θα έπρεπε να πάω πουθενά με τον Γκρέισον Χόθορν. Όμως, αφενός, ήξερα ότι ο Όρεν θα μας ακολουθούσε και, αφετέρου, ήθελα κάτι από τον Γκρέισον. Ήθελα να τον κοιτάζω κατάματα, για να διακρίνω αν έκρυβε κάτι. Ήθελα να μάθω αν ήταν εκείνος ο δράστης – ή αν ήξερε ποιος ήταν ο δράστης.

«Έχεις τραυματιστεί». Ο τόνος του Γκρέισον δεν ήταν ερωτηματικός. «Θα μου πεις τώρα αμέσως τι έγινε».

«Μπα; Σοβαρά;» Του έριξα μια άγρια ματιά.

«Σε παρακαλώ». Ο Γκρέισον έμοιαζε να βρίσκει τη λέξη επώδυνη ή απεχθή – ή και τα δύο.

Δεν του χρωστούσα καμία εξήγηση. Ο Όρεν μου είχε ζητήσει να μην αναφέρω σε κανέναν τον πυροβολισμό. Την τελευταία φορά που είχα μιλήσει με τον Γκρέισον, με είχε προειδοποιήσει καθαρά και ξάστερα. Αν πέθαινα, θα αποκτούσε εκείνος τον έλεγχο του Ιδρύματος.

«Κάποιος με πυροβόλησε». Δεν μπορούσα καν να καταλάβω για ποιον λόγο ξεφούρνισα την αλήθεια. Ίσως ήθελα να δω πώς θα αντιδρούσε.

«Και προσπάθησε να με σκοτώσει», διευκρίνισα ύστερα από λίγο.

Το σαγόνι του Γκρέισον σφίχτηκε. *Δεν το ήξερε*. Προτού προλάβω να νιώσω έστω και την παραμικρή ανακούφιση, ο Γκρέισον στράφηκε στον υπεύθυνο ασφαλείας μου. «Πότε;» ρώτησε θυμωμένα.

«Χθες βράδυ», απάντησε κοφτά ο Όρεν.

«Κι εσύ πού ήσουν;» ρώτησε επιτακτικά τον σωματοφύλακά μου.

«Δεν ήμουν τόσο κοντά της όσο θα είμαι αποδώ κι εμπρός», είπε ο Όρεν σαν να έδινε την υπόσχεσή του, κοιτάζοντας προκλητικά τον Γκρέισον.

«Είμαι κι εγώ εδώ». Σήκωσα το χέρι μου, αλλά το πλήρωσα πολύ ακριβά. «Το αντικείμενο της συζήτησής σας, ένα καθ' όλα ικανό και ανεξάρτητο άτομο».

Ο Γκρέισον μάλλον αντιλήφθηκε ότι είχα πονέσει από εκείνη την κίνηση, επειδή στράφηκε προς το μέρος μου και κατέβασε απαλά το

μπράτσο μου με τα δυο του χέρια. «Θ' αφήσεις τον Όρεν να κάνει τη δουλειά του», διέταξε με ήρεμη, σιγανή φωνή.

Προσπάθησα να αγνοήσω τον τόνο του – και το άγγιγμά του. «Και από ποιον πιστεύεις ότι πρέπει να με προστατεύει;» Έριξα μια ματιά όλο νόημα προς την τραπεζαρία. Περίμενα ότι ο Γκρέισον θα με κατσάδιαζε επειδή είχα τολμήσει να υποψιαστώ τους δικούς του, ότι θα μου επαναλάμβανε για άλλη μια φορά πως αν έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα σ' εμένα και οποιονδήποτε από τους συγγενείς του, θα επέλεγε τον δικό του άνθρωπο χωρίς δεύτερη σκέψη.

Αντί γι' αυτό, όμως, ο Γκρέισον στράφηκε ξανά στον Όρεν. «Αν της συμβεί οτιδήποτε, θα σε θεωρήσω προσωπικά υπεύθυνο».

«Μίλησε η προσωποποίηση της υπευθυνότητας», είπε ο Τζέιμσον, δηλώνοντας την παρουσία του και προχωρώντας με αργόσυρτο βήμα προς τον αδελφό του. «Τι ωραία!»

Ο Γκρέισον έσφιξε τα δόντια, αλλά ξαφνικά φάνηκε να συνειδητοποιεί κάτι. «Ήσουν κι εσύ στο Σκοτεινό Δάσος χθες», είπε, κοιτάζοντας επίμονα τον αδελφό του. «Οποιος πυροβόλησε την Έιβερι μπορεί να πετύχαινε εσένα».

«Φαντάζεσαι να πάθαινα κάτι; Δε θα ήταν φοβερή ειρωνεία της τύχης;» είπε ο Τζέιμσον, διαγράφοντας κύκλους γύρω από τον αδελφό του.

Η ένταση ανάμεσά τους ήταν απτή. Εκρηκτική. Μπορούσα να προβλέψω πώς θα εξελισσόταν η κατάσταση – ο Γκρέισον θα χαρακτήριζε τον Τζέιμσον επιπόλαιο· και ο Τζέιμσον θα έθετε τον εαυτό του σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο για να τον δικαιώσει. Άραγε τότε θα αναφερόταν ο Τζέιμσον σ' εμένα; *Στο φιλί μας;*

«Ελπίζω να μη διακόπτω». Ο Νας ήρθε να προστεθεί στην παρέα μας, κοιτάζοντας τους αδελφούς του με ένα νωχελικό, απειλητικό χαμόγελο. «Τζέιμι, δε θα κάνεις κοπάνα σήμερα. Έχεις πέντε λεπτά για να φορέσεις τη στολή σου και να μπεις στο φορτηγάκι μου, αλλιώς προβλέπω να πέφτει το ξύλο της αρκούδας στο άμεσο μέλλον σου». Περίμενε μέχρι να φύγει ο Τζέιμσον κι έπειτα γύρισε προς τον Γκρέισον. «Γκρέι, η μητέρα μας έχει ζητήσει ακρόαση. Θέλει να σου μιλήσει».

Τώρα που είχε ξεπερδέψει με τους αδελφούς του, έστρεψε την προσοχή του σ' εμένα. «Μήπως θέλεις να σε πάω στο Κάντρι Ντέι;»

«Όχι, δε θέλει», απάντησε ο Όρεν, με τα μπράτσα του σταυρωμένα

μπρος στο στήθος του. Ο Ναζ πρόσεξε και τον τόνο του Όρεν και τη στάση του σώματός του, αλλά, προτού προλάβει να απαντήσει, μπήκα στη μέση.

«Δε θα πάω σχολείο». Ο Όρεν αιφνιδιάστηκε, αλλά δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Ναζ, από την άλλη, με κοίταξε ακριβώς όπως είχε κοιτάξει τον Τζέιμσον όταν τον είχε απειλήσει ότι θα τον πλάκωνε στο ξύλο. «Η αδελφή σου ξέρει ότι σκοπεύεις να κάνεις κοπάνα τούτο το όμορφο πρωινό;»

«Η αδελφή μου δε σε αφορά», του είπα. Όμως μόλις σκέφτηκα τη Λίμπι, θυμήθηκα αμέσως τα μηνύματα του Ντρέικ. Υπήρχαν και χειρότερα σενάρια από το ενδεχόμενο να τα φτιάξει η αδελφή μου με έναν Χόθορν. *Αρκεί να μην είναι ο Ναζ αυτός που θέλει να με βγάλει απ' τη μέση.*

«Με αφορούν όλοι όσοι ζουν ή εργάζονται σ' αυτό το σπίτι», είπε ο Ναζ. «Όσο συχνά κι αν φεύγω, όσον καιρό κι αν λείπω, οι άνθρωποι πάντα χρειάζονται κάποιον να τους φροντίζει. Επομένως...» Με κοίταξε με το ίδιο νωχελικό χαμόγελο. «Η αδελφή σου ξέρει ότι σκοπεύεις να κάνεις κοπάνα;»

«Θα της το πω», απάντησα, προσπαθώντας να διακρίνω τι κρυβόταν πίσω από το προσωπείο του καουμπόη.

Ο Ναζ μου ανταπέδωσε το εξεταστικό βλέμμα. «Έτσι μπράβο, γλυκιά μου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 61

Ενημέρωσα τη Λίμπι ότι θα έμενα στο σπίτι. Ήθελα να τη ρωτήσω για τα μηνύματα του Ντρέικ, αλλά, όσο κι αν προσπαθούσα, δεν μπορούσα να βρω τις κατάλληλες λέξεις. *Μήπως ο Ντρέικ δεν είχε περιοριστεί στα μηνύματα;* Η σκέψη τρύπωνε ύπουλα στον νου μου. *Μήπως τον έχει συναντήσει; Μήπως την έπεισε να τον αφήσει να μπει κρυφά στην Οικία Χόθορν;*

Απέκλεισα αυτό το ενδεχόμενο. Ήταν αδύνατον να μπει κανείς κρυφά στην Οικία Χόθορν. Το σύστημα ασφαλείας ήταν απαραβίαστο· και ο Όρεν θα με είχε ενημερώσει αν ο Ντρέικ είχε εντοπιστεί στις εκτάσεις της έπαυλης την ώρα των πυροβολισμών. Θα ήταν ύποπτος – ένας από τους βασικότερους.

Αν πεθάνω, είναι πιθανό η κληρονομιά να περάσει στους πλησιέστερους εξ αίματος συγγενείς μου. Δηλαδή, στη Λίμπι – και στον πατέρα μας.

«Είσαι άρρωστη;» ρώτησε η Λίμπι, αγγίζοντας το μέτωπό μου με την ανάστροφη του χεριού της. Φορούσε τις καινούριες μοβ μπότες της και ένα μαύρο φόρεμα με μακριά, δαντελένια μανίκια. Φαινόταν σαν να είχε ντυθεί για να πάει κάπου.

Μήπως πήγαινε να συναντήσει τον Ντρέικ; Το στομάχι μου σφίχτηκε από τον τρόμο. *Ή τον Νας;*

«Ημέρα Φροντίδας της Ψυχικής μου Υγείας», κατάφερα να πω. Η Λίμπι συμφώνησε και τη μετονόμασε σε «Μια Μέρα με την Αδελφή μου». Ακόμα και αν είχε κανονίσει κάτι, ήταν φανερό ότι δε θα δίσταζε να το ακυρώσει για χάρη μου.

«Θέλεις να πάμε στο σπα;» με ρώτησε με σοβαρό ύφος η Λίμπι. «Είχα πάει και χθες. Πεθαίνω για μασάζ».

Εγώ παραλίγο να πεθάνω κυριολεκτικά χθες. Δεν της το είπα, βέβαια. Και δεν την ενημέρωσα ότι ο μασέρ δε θα ερχόταν για τις επόμενες εβδομάδες. Της πρότεινα το μοναδικό πράγμα που σκεφτόμουν ότι μπορεί να είχε κάποιο ενδιαφέρον, και ότι μπορεί να με βοηθούσε να ξεχαστώ, ώστε να μη σκέφτομαι πόσα μυστικά δε μοιραζόμουν μαζί της.

«Θέλεις να με βοηθήσεις να βρούμε πληροφορίες για το όνομα Ντάβενπορτ;»

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έρευνάς μας στο ίντερνετ, ο όρος «Ντάβενπορτ» χρησιμοποιούνταν για να περιγράψει δύο διαφορετικά είδη επίπλων: έναν καναπέ και ένα γραφείο. Ο όρος αποτελούσε μια γενικευτική ονομασία για τους καναπέδες – όπως αποκαλούμε «Kleenex» όλα τα χαρτομάντιλα ή «Bic» όλα τα στιλό. Αντίθετα, όμως, ο όρος χρησιμοποιούνταν μόνο για ένα συγκεκριμένο είδος γραφείου – γι' αυτά τα γραφεία που φημίζονταν για τα μυστικά ντουλαπάκια και τις κρυψώνες τους και για την επικλινή επιφάνειά τους που ανασηκωνόταν και αποκάλυπτε αποκάτω έναν αποθηκευτικό χώρο.

Απ' όσα γνώριζα μέχρι στιγμής για τον Τομπάιας Χόθορν, μπορούσα να συμπεράνω ότι δεν αναζητούσαμε έναν καναπέ.

«Θα είναι χρονοβόρα αναζήτηση», μου είπε η Λίμπι. «Ξέρεις πόσο μεγάλο είναι αυτό το σπίτι;»

Είχα δει τις αίθουσες μουσικής, το γυμναστήριο, την αίθουσα μπόουλινγκ, τον εκθεσιακό χώρο με τα αυτοκίνητα του Τομπάιας Χόθορν, το σολάριουμ... αλλά στην πραγματικότητα δεν είχα δει ούτε το ένα τέταρτο της έπαυλης. «Τεράστιο».

«Σωστό ανάκτορο», είπε με ενθουσιασμό η Λίμπι. «Και επειδή όλοι φοβούνται ότι μπορεί να προκαλέσω αρνητική δημοσιότητα, το μόνο που κάνω την τελευταία εβδομάδα είναι να εξερευνώ την έπαυλη». Αυτό το σχόλιο για την αρνητική δημοσιότητα δεν μπορεί παρά να ανήκε στην Αλίσα. Αναρωτήθηκα πόσες φορές είχε συζητήσει με τη Λίμπι χωρίς να είμαι κι εγώ παρούσα. «Υπάρχει μια κανονική αίθουσα χορού», συνέχισε η Λίμπι. «Μια κινηματογραφική αίθουσα και ένα θέατρο με αμφιθεατρικά καθίσματα και σκηνή».

«Το έχω δει το θέατρο», είπα. «Έχω επισκεφτεί και την αίθουσα μπόουλινγκ».

Τα μάτια της, τονισμένα με ένα περίγραμμα από μαύρο μολύβι, άνοιξαν διάπλατα. «Έπαιξες μπόουλινγκ;»

Το δέος της ήταν μεταδοτικό. «Έπαιξα μπόουλινγκ!»

Η Λίμπι κούνησε το κεφάλι. «Δε θα μπορέσω ποτέ να συνηθίσω στην

ιδέα ότι αυτό το σπίτι έχει αίθουσα μπόουλινγκ».

«Έχει και γήπεδο γκολφ», πρόσθεσε ο Όρεν που στεκόταν πίσω μου.
«Και γήπεδο ράκετμπολ».

Ακόμα και αν η Λίμπι είχε προσέξει πόσο στενά μας ακολουθούσε ο Όρεν, δεν έκανε το παραμικρό σχόλιο. «Πώς στην ευχή θα βρούμε ένα τοσοδά γραφείο;» ρώτησε.

Στράφηκα ξανά στον Όρεν. Αφού ήταν εκεί, τουλάχιστον ας φαινόταν χρήσιμος. «Έχω δει το γραφείο που υπάρχει στην πτέρυγά μας. Είχε κι άλλα γραφεία ο Τομπάιας Χόθορν;»

Ελέγξαμε το τραπέζι στο άλλο γραφείο του Τομπάιας Χόθορν, αλλά ούτε αυτό ήταν Ντάβενपोर्ट. Δίπλα στο γραφείο υπήρχαν άλλα τρία δωμάτια. *Η Αίθουσα των Πούρων. Η Αίθουσα του Μπιλιάρδου.* Ο Όρεν μας έδινε τις απαραίτητες εξηγήσεις. Το τρίτο δωμάτιο ήταν μικρό και δεν είχε παράθυρα. Στο κέντρο του υπήρχε μια μεγάλη λευκή δεξαμενή.

«Αίθουσα Αποκλεισμού Αισθητηρίων Ερεθισμάτων», μου είπε ο Όρεν. «Ο κύριος Χόθορν ήθελε πότε πότε να αποκόβεται εντελώς από τον κόσμο».

Τελικά αποφασίσαμε να προχωρήσουμε στην έρευνά μας μεθοδικά, όπως είχαμε κάνει ο Τζέιμσον κι εγώ στο Σκοτεινό Δάσος. Πτέρυγα την πτέρυγα, δωμάτιο το δωμάτιο, χτενίζαμε τους διαδρόμους της Οικίας Χόθορν. Ο Όρεν ακολουθούσε πάντα λίγα μέτρα πιο πίσω.

«Και τώρα... το σπα». Η Λίμπι άνοιξε με φόρα την πόρτα. Έμοιαζε χαρούμενη και ανέμελη. Είτε ένιωθε όντως έτσι, είτε κάτι προσπαθούσε να κρύψει.

Προσπαθώντας να αποδιώξω αυτή τη σκέψη, κοίταξα ολόγυρά μου. Ήταν προφανές ότι δε θα βρίσκαμε εδώ το γραφείο, αλλά αυτό δε με εμπόδισε να περιεργαστώ με θαυμασμό τον χώρο. Η αίθουσα είχε το σχήμα ενός Γ. Στο μακρύ σκέλος του Γ, το δάπεδο ήταν ξύλινο· στο άλλο σκέλος του, ήταν πέτρινο. Στο κέντρο του πέτρινου τμήματος υπήρχε μια μικρή τετράγωνη πισίνα. Υδρατμοί αιωρούνταν πάνω από την επιφάνειά

της. Πίσω της υπήρχε μια γυάλινη ντουσιέρα σε μέγεθος μικρού υπνοδωματίου. Οι βρύσες της δεν ήταν στερεωμένες στον τοίχο αλλά στην οροφή.

«Τζακούζι. Σάουνα», είπε κάποιος πίσω μας. Στράφηκα και είδα τη Σκάι Χόθορν. Φορούσε ένα μακρύ μπουρνούζι, μαύρο αυτή τη φορά. Προχώρησε στον μεγαλύτερο χώρο της αίθουσας, άφησε το μπουρνούζι της να πέσει στο πάτωμα και ξάπλωσε σε ένα πτυσσόμενο κρεβάτι με γκρίζα βελούδινη επιφάνεια. «Κρεβάτι μασάζ», είπε με ένα χασμουρητό, δίχως να μπει στον κόπο να σκεπαστεί με το σεντόνι. «Έκλεισα ραντεβού μ' έναν μασέρ».

«Η Οικία Χόθορν δε δέχεται επισκέπτες προς το παρόν», είπε ανέκφραστα ο Όρεν, αδιαφορώντας εντελώς για την επίδειξή της.

«Εντάξει», είπε η Σκάι κλείνοντας τα μάτια. «Τότε, θα πρέπει ν' ανοίξεις την κεντρική πύλη για να μπει ο Μάγκνους».

Μάγκνους. Αναρωτήθηκα αν ήταν αυτός που βρισκόταν στο σπα και χθες. Αν ήταν αυτός που με είχε πυροβολήσει – κατόπιν εντολής της Σκάι.

«Η Οικία Χόθορν δε δέχεται επισκέπτες», επανέλαβε ο Όρεν. «Είναι θέμα ασφαλείας. Μέχρι νεοτέρας, οι άντρες μου έχουν λάβει εντολή να επιτρέπουν την είσοδο μόνο στο απαραίτητο προσωπικό».

Η Σκάι χασμουρήθηκε σαν γάτα. «Σε διαβεβαιώνω, Τζον, ότι αυτό το μασάζ μου είναι απαραίτητο».

Μερικά αναμμένα κεριά ήταν παραταγμένα σε ένα ράφι εκεί κοντά. Το φως διαπερνούσε τις αραχνοϋφαντες κουρτίνες. Μια σιγανή, ευχάριστη μουσική ηχούσε στον χώρο.

«Τι θέμα ασφαλείας;» ρώτησε ξαφνικά η Λίμπι. «Συνέβη κάτι;»

Κοίταξα τον Όρεν, ελπίζοντας ότι το βλέμμα μου θα τον απέτρεπε να απαντήσει στην ερώτηση της Λίμπι. Όπως αποδείχτηκε, όμως, δεν είχα απευθύνει το αίτημά μου στο κατάλληλο άτομο.

«Σύμφωνα με όσα μου μετέφερε ο Γκρέισον», είπε η Σκάι στη Λίμπι, «σημειώθηκε ένα αιματηρό επεισόδιο στο Σκοτεινό Δάσος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 62

Η Λίμπι περίμενε μέχρι να ξαναβγούμε στον διάδρομο κι έπειτα με ρώτησε: «Τι έγινε στο δάσος;»

Βλαστήμησα από μέσα μου τον Γκρέισον, επειδή το είχε πει στη μητέρα του – και τον εαυτό μου, επειδή το είχα πει στον Γκρέισον.

«Γιατί χρειάζεσαι περισσότερα μέτρα ασφαλείας;» ρώτησε επιτακτικά η Λίμπι. Αμέσως μετά στράφηκε στον Όρεν. «Γιατί χρειάζεται περισσότερα μέτρα ασφαλείας;»

«Σημειώθηκε ένα επεισόδιο χθες...» είπε ο Όρεν. «Με μια σφαίρα και ένα δέντρο».

«Σφαίρα;» επανέλαβε η Λίμπι. «Τι σφαίρα; Από όπλο;»

«Είμαι μια χαρά», της είπα.

Η Λίμπι με αγνόησε. «Τι είδους επεισόδιο με μια σφαίρα και ένα δέντρο;» ρώτησε τον Όρεν. Ήταν τόσο συγχυσμένη, ώστε η μπλε αλογοουρά της ταλαντευόταν πέρα δώθε.

Ο σωματοφύλακάς μου δεν μπορούσε –ή δεν ήθελε– να περιπλέξει ακόμα περισσότερο την κατάσταση. «Δε γνωρίζουμε αν η Έιβερι ήταν πραγματικά στόχος ή αν ο δράστης ήθελε απλώς να την τρομάξει. Τελικά δεν την πέτυχαν οι σφαίρες, αλλά την τραυμάτισαν τα θραύσματα από τον κορμό ενός δέντρου».

«Λίμπι», είπα με έμφαση. «Είμαι μια χαρά».

«Σφαίρες; Στον πληθυντικό;» Η Λίμπι έμοιαζε σαν να μη με είχε καν ακούσει.

Ο Όρεν ξερόβηξε. «Θα σας αφήσω να τα πείτε ιδιαιτέρως». Πήγε και στάθηκε στο τέρμα του διαδρόμου – βρισκόταν αρκετά κοντά ώστε να μας βλέπει και να μας ακούει, αλλά και αρκετά μακριά ώστε να προσποιείται ότι ούτε μας έβλεπε ούτε μας άκουγε.

Φοβητσιάρη...

«Σε πυροβόλησαν και δε μου το είπες;» Η Λίμπι δε θύμωνε συχνά, αλλά, όταν θύμωνε, τα ξεσπάσματά της ήταν επικά. «Μάλλον έχει δίκιο ο Νας. Ανάθεμά τον! Του είπα ότι ήξερες να προσέχεις τον εαυτό σου. Κι

εκείνος απάντησε ότι όλοι οι δισεκατομμυριούχοι έφηβοι χρειάζονται τότε τότε μια σφαλιάρα, για να προσγειώνονται στην πραγματικότητα».

«Θα τα φροντίσουν όλα ο Όρεν και η Αλίσα», είπα στη Λίμπι. «Δεν ήθελα να ανησυχήσεις».

Η Λίμπι έφερε το χέρι της στο μάγουλό μου. Τα μάτια της στάθηκαν στη γρατζουνιά που είχα καλύψει. «Και ποιος θα φροντίσει εσένα;»

Θυμήθηκα τη Μαξ να επαναλαμβάνει ξανά και ξανά: «Με χρειαζόσουν». Χαμήλωσα το βλέμμα. «Αρκετά προβλήματα έχεις ήδη».

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Λίμπι. Την άκουσα να παίρνει μια βαθιά ανάσα κι έπειτα να ξεφυσάει. «Στον Ντρέικ αναφέρεσαι;»

Είχε προφέρει το όνομά του. Τώρα πια είχε ανοίξει ο ασκός του Αιόλου. «Σου στέλνει μηνύματα».

«Δεν του απαντάω», είπε η Λίμπι με αμυντικό ύφος.

«Ούτε τον έχεις μπλοκάρει, όμως».

Δεν απάντησε.

«Θα μπορούσες να τον είχες μπλοκάρει», είπα με βραχνή φωνή. «Ή να είχες ζητήσει από την Αλίσα να σου πάρει ένα καινούριο κινητό. Θα μπορούσες να τον είχες καταγγείλει για παραβίαση των περιοριστικών μέτρων».

«Εγώ ποτέ δε ζήτησα περιοριστικά μέτρα!» Η Λίμπι φάνηκε να μετανιώνει αμέσως μόλις ξεστόμισε αυτά τα λόγια. Ξεροκατάπιε. «Και δε θέλω καινούριο κινητό. Όλοι μου οι φίλοι έχουν αυτόν τον αριθμό. Και ο μπαμπάς έχει αυτόν τον αριθμό».

Την κοίταξα έκπληκτη. «Ο μπαμπάς;» Δεν είχα δει τον Ρίκι Γκραμπς εδώ και δύο χρόνια. Η κοινωνική λειτουργός είχε επικοινωνήσει μαζί του, αλλά εκείνος δε με είχε πάρει ούτε ένα τηλέφωνο. Δεν είχε έρθει καν στην κηδεία της μητέρας μου. «Σου τηλεφώνησε ο μπαμπάς;» ρώτησα τη Λίμπι.

«Ήθελε να... ξέρεις... να δει πώς είμαστε».

Ήξερα ότι ο πατέρας μας πιθανότατα είχε δει τις ειδήσεις. Ήξερα ότι δεν είχε τον δικό μου καινούριο τηλεφωνικό αριθμό. Ήξερα ότι υπήρχαν δισεκατομμύρια λόγοι για να με θέλει ξαφνικά στη ζωή του, ενώ ποτέ δε νοιάστηκε για εμάς αρκετά ώστε να μη μας εγκαταλείψει.

«Θέλει λεφτά», είπα στη Λίμπι με άχρωμη φωνή. «Όπως και ο Ντρέικ. Όπως και η μαμά σου».

Η αναφορά στη μητέρα της ήταν χτύπημα κάτω από τη ζώνη.

«Τι λέει ο Όρεν; Ποιος μπορεί να σε πυροβόλησε;» Η Λίμπι πάλευε να ανακτήσει την ψυχραιμία της.

Προσπάθησα να ακολουθήσω το παράδειγμά της. «Ο δράστης βρισκόταν στις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν», απάντησα, επαναλαμβάνοντας όσα μου είχαν πει. «Επομένως, είχε πρόσβαση στην έπαυλη».

«Γι' αυτό ο Όρεν έχει λάβει αυστηρότερα μέτρα ασφαλείας», είπε η Λίμπι. Τα γρανάζια του μυαλού της έμοιαζαν να γυρίζουν με ταχύτητα πίσω από τα μάτια της με το μαύρο περίγραμμα. «Και επιτρέπει την είσοδο μόνο στο βασικό προσωπικό». Τα σκουρόχρωμα χείλη της σφίχτηκαν, σχηματίζοντας μια λεπτή γραμμή. «Έπρεπε να μου το είχες πει».

Σκέφτηκα όλα τα πράγματα που δε μου είχε πει εκείνη. «Πες μου ότι δε συνάντησες τον Ντρέικ. Ότι δεν πάτησε στις εκτάσεις της έπαυλης. Ότι δε θα τον άφηνες να μπει στην Οικία Χόθορν».

«Εννοείται πως όχι». Η Λίμπι σώπασε. Δεν ήξερα αν προσπαθούσε να μη μου βάλει τις φωνές ή να μη βάλει τα κλάματα. «Λοιπόν, φεύγω». Η φωνή της ήταν σταθερή· και αποφασιστική. «Όμως θα σου υπενθυμίσω, αδελφούλα μου, ότι είσαι ανήλικη και ότι εξακολουθώ να είμαι η νόμιμη κηδεμόνας σου. Την επόμενη φορά που θα σε πυροβολήσουν, θέλω να το μάθω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 63

Ήξερα ότι ο Όρεν πιθανότατα είχε ακούσει κάθε λέξη που είχα ανταλλάξει με τη Λίμπι, αλλά ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι δε θα σχολίαζε τον καβγά μας.

«Δεν έχω βρει ακόμα το Ντάβενπορτ», είπα κοφτά. Τώρα χρειαζόμουν ακόμα περισσότερο αυτόν τον περισπασμό. Χωρίς τη βοήθεια της Λίμπι στην εξερεύνησή μου, δεν είχα διάθεση να συνεχίσω την αναζήτηση από δωμάτιο σε δωμάτιο. *Ψάξαμε ήδη στο γραφείο του Τομπάιας Χόθορν. Πού αλλού μπορεί να έχει βάλει κάποιος ένα Ντάβενπορτ;*

Εστίασα όλη την προσοχή μου σε αυτή την ερώτηση – και όχι στον καβγά μου με τη Λίμπι, σε όσα της είχα πει εγώ και σε όσα δε μου είχε πει εκείνη.

«Γνωρίζω από έγκυρες πηγές ότι η Οικία Χόθορν διαθέτει πολλές βιβλιοθήκες», είπε ο Όρεν ύστερα από λίγο.

Ξεφύσηξα αργά. «Έχεις ιδέα πού βρίσκονται;»

Δύο ώρες και τέσσερις βιβλιοθήκες αργότερα, στεκόμουν στο κέντρο της πέμπτης βιβλιοθήκης. Βρισκόταν στον δεύτερο όροφο. Η οροφή της ήταν επικλινή. Οι τοίχοι καλύπτονταν από εντοιχισμένα ράφια που είχαν ακριβώς το κατάλληλο ύψος για να χωρέσουν μια σειρά χαρτόδετων βιβλίων. Τα βιβλία ήταν φθαρμένα και σκέπαζαν κάθε εκατοστό των τοίχων, εκτός από το μεγάλο παράθυρο με τα βιτρό στην ανατολική πλευρά. Το φως ξεχυνόταν μέσα από τα βιτρό και ζωγράφιζε με χρώματα το ξύλινο δάπεδο.

Πουθενά το Ντάβενπορτ. Είχα αρχίσει να νιώθω ότι οι προσπάθειές μου ήταν μάταιες. Ο Τομπάιας Χόθορν δεν είχε αφήσει αυτά τα στοιχεία για μένα. Δεν είχε επινοήσει αυτόν τον γρίφο για μένα.

Χρειάζομαι τον Τζέιμσον.

Έδιωξα αμέσως από το μυαλό μου αυτή τη σκέψη, βγήκα από τη

βιβλιοθήκη και κατέβηκα στο ισόγειο. Είχα υπολογίσει ότι υπήρχαν τουλάχιστον πέντε διαφορετικές σκάλες στην έπαυλη. Αυτή που κατέβαινα τώρα ήταν ελικοειδής. Καθώς κατηφόριζα, άκουσα κάπου στο βάθος τον ήχο ενός πιάνου που έμοιαζε να με καλεί. Ακολούθησα τη μουσική, και ο Όρεν ακολούθησε εμένα. Βρέθηκα μπροστά στην είσοδο μιας μεγάλης αίθουσας. Ο τοίχος στο βάθος ήταν γεμάτος καμάρες. Κάτω από κάθε καμάρα υπήρχε ένα τεράστιο παράθυρο.

Όλα τα παράθυρα ήταν ανοιχτά.

Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με πίνακες. Και ανάμεσα στους πίνακες δέσποζε το πιο μεγάλο πιάνο με ουρά που είχα δει ποτέ. Η γιαγιά καθόταν στο σκαμπό του πιάνου, με τα μάτια κλειστά. Νόμιζα ότι έπαιζε η γηραιά κυρία, μέχρι που πλησίασα και συνειδητοποίησα ότι το πιάνο έπαιζε μόνο του.

Τα παπούτσια μου έτριξαν στο δάπεδο και τα μάτια της γιαγιάς άνοιξαν απότομα.

«Συγγνώμη», είπα. «Δεν—»

«Σιωπή», διέταξε η γιαγιά. Έκλεισε ξανά τα μάτια. Το πιάνο συνέχιζε να παίζει, η μουσική κλιμακώθηκε με ένα μεγαλειώδες κρεσέντο κι έπειτα... σιωπή. «Ήξερες ότι μπορείς ν' ακούς κονσέρτα με αυτό το πράγμα;» Η γιαγιά άνοιξε τα μάτια και άπλωσε το χέρι στο μπαστούνι της. Χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να σηκωθεί. «Κάποιος βιρτουόζος πιανίστας παίζει κάπου στον κόσμο και, με το πάτημα ενός κουμπιού, κινούνται τα πλήκτρα αυτού του πιάνου». Τα μάτια της στάθηκαν στο πιάνο. Το πρόσωπό της είχε μια σχεδόν θλιμμένη, νοσταλγική έκφραση.

«Παίζετε πιάνο;» ρώτησα.

Η γιαγιά κάγχασε. «Έπαιζα όταν ήμουν νέα. Κέρδισα περισσότερη αναγνώριση απ' όση θα έπρεπε, και ο άντρας μου μου έσπασε τα δάχτυλα, για να ξεμπερδεύει μια και καλή μ' αυτή την ιστορία».

Ο τόνος της φωνής της και ο τρόπος της όταν πρόφερε αυτή τη φράση — σαν να μην έτρεχε τίποτα— με σόκαραν σχεδόν όσο και τα λόγια της. «Μα αυτό είναι φοβερό», είπα με πάθος.

Η γιαγιά κοίταξε πρώτα το πιάνο κι ύστερα το ροζιασμένο, κοκαλιάρικο χέρι της. Σήκωσε ψηλά το πιγούνι και άφησε το βλέμμα της να ταξιδέψει έξω από τα τεράστια παράθυρα. «Είχε ένα τρομερό ατύχημα λίγο καιρό ύστερα απ' αυτό το περιστατικό».

Δεν μπορούσα να απαλλαγώ από την αίσθηση ότι η ίδια η γιαγιά είχε κανονίσει αυτό το «ατύχημα». *Άραγε σκότωσε τον άντρα της;*

«Γιαγιά!» ήχησε μια επιτιμητική φωνή στην είσοδο της αίθουσας. «Την έχεις τρομοκρατήσει τη μικρή».

Η γιαγιά ρουθούνησε ειρωνικά. «Αν τρομοκρατείται τόσο εύκολα, δε θ' αντέξει πολύ καιρό εδώ μέσα». Και με αυτά τα λόγια, η γιαγιά έφυγε από το δωμάτιο.

Ο μεγαλύτερος από τους αδελφούς Χόθορν έστρεψε την προσοχή του σ' εμένα. «Είπες στην αδελφή σου ότι περιφρονείς τους νόμους σήμερα;»

Η αναφορά στη Λίμπι έφερε ξανά στον νου μου τον καβγά μας. *Μιλάει με τον μπαμπά. Δεν ήθελε να επιβληθούν περιοριστικά μέτρα στον Ντρέικ. Δεν τον έχει μπλοκάρει.* Αναρωτήθηκα πόσα απ' όλα αυτά γνώριζε ο Νας.

«Η Λίμπι ξέρει πού είμαι», είπα ψυχρά.

Μου έριξε μια αυστηρή ματιά. «Τα πράγματα δεν είναι εύκολα για την αδελφή σου, μικρή. Εσύ είσαι στο μάτι του κυκλώνα – εκεί επικρατεί ηρεμία. Όμως η Λίμπι βάλλεται από παντού».

Δεν ξέρω αν η λέξη «ηρεμία» είναι κατάλληλη, δεδομένου ότι λίγο έλειψε να πεθάνω από μια σφαίρα.

«Πού το πας με την αδελφή μου;» τον ρώτησα.

Ήταν φανερό ότι ο Νας βρήκε την ερώτησή μου διασκεδαστική. «Εσύ πού το πας με τον Τζέιμσον;»

Δεν υπήρχε κανένας σε αυτό το σπίτι που να μην είχε μάθει για εκείνο το φιλί;

«Είχες δίκιο για το παιχνίδι του παππού σου», είπα στον Νας. Είχε προσπαθήσει να με προειδοποιήσει. Μου είχε εξηγήσει για ποιον λόγο ο Τζέιμσον με είχε από κοντά.

«Σχεδόν πάντα έχω δίκιο». Ο Νας πέρασε τους αντίχειρές του στις θηλιές της ζώνης του. «Όσο περισσότερο πλησιάζεις στο τέρμα, τόσο χειρότερα θα γίνονται τα πράγματα».

Αν άκουγα τη λογική μου, θα έπρεπε να σταματήσω να παίζω. Να αποχωρήσω από το παιχνίδι. Όμως διψούσα για απαντήσεις. Και ένα κομμάτι του εαυτού μου –εκείνο το κομμάτι που είχε μεγαλώσει με μια μαμά που μετέτρεπε τα πάντα σε πρόκληση, εκείνο το κομμάτι που είχε παίξει πρώτη φορά σκάκι σε ηλικία έξι ετών– ήθελε να νικήσει.

«Μήπως ξέρεις πού μπορεί να έχει καταχωσιάσει ο παππούς σου ένα γραφείο Ντάβενपोर्ट;» τον ρώτησα.

Ο Ναζ κάγχασε. «Είσαι ανεπίδεκτη μαθήσεως, μικρή».

Ανασήκωσα τους ώμους.

Ο Ναζ σκέφτηκε την ερώτησή μου κι έπειτα έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Κοίταξες στις βιβλιοθήκες;»

«Στην κυκλική βιβλιοθήκη, στη βιβλιοθήκη από όνυχα, σε αυτή με το βιτρό, σε αυτή με τις υδρογείους, στον λαβύρινθο...» Στράφηκα στον σωματοφύλακά μου. «Αυτές δεν είναι όλες;»

Ο Όρεν έγνεψε καταφατικά.

Ο Ναζ, γέρνοντας ξανά το κεφάλι στο πλάι, με κοίταξε και είπε: «Κι όμως, δεν είναι».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 64

Ακολούθησα τον Ναζ. Ανεβήκαμε δυο σκάλες, διασχίσαμε τρεις διαδρόμους και προσπεράσαμε μια πόρτα που ήταν χτισμένη με τούβλα.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα.

Ο Ναζ βράδυνε για μια στιγμή το βήμα του. «Ήταν η πτέρυγα του θείου μου. Όταν πέθανε, ο γέρος ζήτησε να χτιστεί η είσοδος».

Απολύτως λογική σκέψη. Όσο λογική ήταν και η απόφαση να αποκληρώσει τους δικούς του πριν από είκοσι χρόνια και να μην τους πει ούτε λέξη.

Ο Ναζ τάχυνε ξανά το βήμα του, ώσπου τελικά φτάσαμε σε μια ατσάλινη πόρτα που θύμιζε πόρτα θησαυροφυλακίου. Είχε έναν περιστροφικό διακόπτη για την καταχώριση του συνδυασμού ασφαλείας και, αποκάτω, έναν μοχλό με πέντε δόντια. Ο Ναζ στριφογύρισε με άνεση τον διακόπτη –αριστερά, δεξιά, αριστερά–, αλλά οι κινήσεις του ήταν τόσο γρήγορες, ώστε δεν μπόρεσα να διακρίνω τους αριθμούς. Ακούστηκε ένα δυνατό κλικ κι ύστερα ο Ναζ έστρεψε τον μοχλό. Η ατσάλινη πόρτα άνοιξε, αποκαλύπτοντας έναν διάδρομο.

Τι σόι βιβλιοθήκη χρειάζεται τόσα μέτρα ασφαλ–

Το μυαλό μου δεν είχε προλάβει να ολοκληρώσει αυτή τη σκέψη, όταν διάβηκα την πόρτα πίσω από τον Ναζ και συνειδητοποίησα ότι δε βρισκόμασταν σε ένα δωμάτιο, αλλά σε μια ολόκληρη, άλλη πτέρυγα.

«Ο γέρος άρχισε να χτίζει αυτό το τμήμα του σπιτιού όταν γεννήθηκα», μου είπε ο Ναζ. Όπου κι αν κοίταζα, οι τοίχοι του διαδρόμου ήταν καλυμμένοι από περιστροφικούς διακόπτες, ψηφιακούς πίνακες για την καταχώριση κωδικών ασφαλείας, κλειδαριές και κλειδιά, όλα τοποθετημένα σαν έργα τέχνης. «Οι Χόθορν μαθαίνουν από μικροί να παραβιάζουν κλειδαριές», μου είπε ο Ναζ καθώς διασχίζαμε τον διάδρομο. Κοίταξα μέσα σε ένα δωμάτιο στ' αριστερά μου και είδα ένα μικρό αεροπλάνο – μόνο που δεν ήταν παιχνίδι. Ήταν ένα πραγματικό μονοθέσιο αεροπλάνο.

«Όλη αυτή η πτέρυγα ήταν το δωμάτιο παιχνιδιών σου;» τον ρώτησα.

Κοίταξα τις υπόλοιπες πόρτες στις δυο πλευρές του διαδρόμου και αναρωτήθηκα τι είδους εκπλήξεις μπορεί να κρύβονταν μέσα σε αυτά τα δωμάτια.

«Η Σκάι ήταν δεκαεπτά ετών όταν γεννήθηκα». Ο Νας ανασήκωσε τους ώμους. «Προσπάθησε να το παίξει γονιός. Αλλά δεν τα κατάφερε. Και ο γέρος ήθελε να επανορθώσει».

Χτίζοντας μια ολόκληρη πτέρυγα μόνο για σένα.

«Έλα, πάμε». Ο Νας με οδήγησε ως το τέρμα του διαδρόμου και άνοιξε μια άλλη πόρτα. «Ηλεκτρονικάδικο», μου είπε, αν και η διευκρίνισή του ήταν εντελώς περιττή. Υπήρχε ένα ποδοσφαιράκι, ένα μπαρ, τρία φλιπεράκια και μια σειρά από ηλεκτρονικά παιχνίδια παραταγμένα μπροστά σε έναν τοίχο.

Πλησίασα το ένα από τα τρία φλιπεράκια, πάτησα ένα κουμπί και το μηχανήμα ζωντάνεψε.

Έριξα μια ματιά στον Νας πάνω από τον ώμο μου. «Δεν έχω πρόβλημα να περιμένω», είπε.

Έπρεπε να είχα μείνει προσηλωμένη στον στόχο μου. Ο Νας με οδηγούσε στην τελευταία βιβλιοθήκη – και πιθανότατα στο μέρος όπου βρίσκονταν το Ντάβενपोर्ट και το επόμενο στοιχείο. Όμως τι ψυχή είχε ένα παιχνίδι; Ύστερα από ένα προπαρασκευαστικό τίναγμα των πτερυγίων, εκσφενδόνισα την μπίλια στο ταμπλό.

Δεν πλησίασα ούτε κατά διάνοια το ψηλότερο σκορ. Παρ' όλα αυτά, μετά το τέλος του παιχνιδιού, το μηχανήμα μου ζήτησε να καταχωρίσω τα αρχικά μου. Όταν τα καταχώρισα, εμφανίστηκε στην οθόνη ένα γνώριμο φωτεινό μήνυμα:

ΚΑΛΩΣΗΡΘΕΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΙΑ ΧΟΘΟΡΝ,
ΕΪΒΕΡΙ ΚΑΪΛΙ ΓΚΡΑΜΠΣ!

Ήταν το ίδιο μήνυμα που είχε εμφανιστεί στην οθόνη της αίθουσας μπόουλινγκ και, όπως κι εκείνη τη μέρα, έτσι και τώρα ένιωσα λες και πλανιόταν γύρω μου το φάντασμα του Τομπάιας Χόθορν. *Ακόμα και αν νόμιζες ότι χειραγωγούσες τον παππού μας, είναι απολύτως βέβαιο ότι στην πραγματικότητα σε χειραγωγούσε εκείνος.*

Ο Νας πήγε πίσω από την μπάρα. «Το ψυγείο είναι φισκαρισμένο με αναψυκτικά. Τι θες να πιεις;»

Πλησίασα και είδα ότι ο Ναζ σοβαρολογούσε: το ψυγείο ήταν όντως φίσκα! Σε όλα τα ράφια του υπήρχαν γυάλινα μπουκάλια αναψυκτικών με οποιαδήποτε γεύση μπορούσε να φανταστεί κανείς. «Μαλλί της γριάς;» Σούφρωσα τη μύτη μου. «Φραγκόσυκο; Μπέικον και χαλαπένιο;»

«Ήμουν έξι χρόνων όταν γεννήθηκε ο Γκρέι», είπε ο Ναζ, λες και αυτό αποτελούσε εξήγηση. «Ο γέρος έκανε τα αποκαλυπτήρια αυτού του δωματίου τη μέρα που ήρθε στο σπίτι ο μικρός μου αδελφός». Άνοιξε με μια περιστροφική κίνηση το καπάκι ενός αναψυκτικού με ένα ύποπτο πράσινο χρώμα και ήπιε μια γουλιά. «Ήμουν επτά χρόνων όταν γεννήθηκε ο Τζέιμι και οκτώμισι όταν γεννήθηκε ο Αλεξάντερ». Έκανε μια παύση, σαν να ζύγιζε αν ήμουν αξιόλογο ακροατήριο. «Η θεία Ζάρα και ο άντρας της δεν μπορούσαν να κάνουν παιδιά. Η Σκάι έφευγε για λίγους μήνες και επέστρεφε έγκυος. Τα ίδια κάθε τρεις και λίγο: Ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε».

Αυτό πρέπει να ήταν το πιο φρικτό πράγμα που είχα ακούσει ποτέ.

«Θέλεις;» ρώτησε ο Ναζ, γνέφοντας με το κεφάλι προς το ψυγείο.

Ήθελα να πάρω καμιά δεκαριά αναψυκτικά, αλλά αρκέστηκα σε ένα με γεύση Μπισκότα και Κρέμα. Έριξα μια ματιά στον Όρεν, που όλη αυτή την ώρα στεκόταν πιο πίσω σιωπηλός, σαν σκιά μου. Δε μου υπέδειξε ότι ήταν επικίνδυνο να πιω, οπότε άνοιξα με μια στροφή το καπάκι και ήπια μια γουλιά.

«Και η βιβλιοθήκη;» υπενθύμισα στον Ναζ καθώς φεύγαμε από την αίθουσα με τα ηλεκτρονικά.

«Φτάνουμε». Ο Ναζ με οδήγησε στο επόμενο δωμάτιο. «Δωμάτιο παιχνιδιών», είπε.

Στο κέντρο του δωματίου υπήρχαν τέσσερα τραπέζια: ένα ορθογώνιο, ένα τετράγωνο, ένα οβάλ και ένα στρογγυλό. Και τα τέσσερα τραπέζια ήταν μαύρα, αλλά το υπόλοιπο δωμάτιο –τοίχοι, πάτωμα και εντοιχισμένες ραφιέρες– ήταν λευκό. Οι ραφιέρες ήταν χτισμένες σε τρεις από τους τέσσερις τοίχους του δωματίου.

Δεν είναι βιβλιοθήκες, διαπίστωσα. Ήταν φορτωμένες με παιχνίδια. Εκατοντάδες –ίσως χιλιάδες– επιτραπέζια παιχνίδια. Δεν μπόρεσα να αντισταθώ. Πλησίασα στο κοντινότερο ράφι και διέτρεξα τα κουτιά με τα δάχτυλά μου. Δεν είχα καν ακουστά τα περισσότερα απ' αυτά τα παιχνίδια.

«Ο γέρος είχε τη μανία να συλλέγει», είπε ο Ναζ με απαλή φωνή.

Είχα μείνει άφωνη. Πόσα απογεύματα είχα περάσει με τη μαμά μου παίζοντας με μεταχειρισμένα επιτραπέζια παιχνίδια αγορασμένα από κάποιο παζάρι; Όταν ο καιρός ήταν βροχερός, είχαμε αποκτήσει τη συνήθεια να στήνουμε τρία ή τέσσερα απ' αυτά και να τα μετατρέπουμε σε ένα τεράστιο παιχνίδι. Αυτό το θέαμα, όμως, ήταν απίστευτο. Υπήρχαν παιχνίδια απ' όλον τον κόσμο. Τα μισά απ' αυτά είχαν ξένα γράμματα στα κουτιά. Ξαφνικά φαντάστηκα τους τέσσερις αδελφούς Χόθορν να κάθονται γύρω από ένα απ' αυτά τα τραπέζια. Να χαμογελούν μοχθηρά. Να ανταλλάσσουν βρισιές. Να τη φέρνουν ο ένας στον άλλον. Να παλεύουν –ίσως και κυριολεκτικά– για την επικράτησή τους.

Απόδιωξα αυτή τη σκέψη. Είχα έρθει εδώ για να βρω το Ντάβενπορτ – το επόμενο στοιχείο. Σε αυτό το παιχνίδι έπρεπε να συγκεντρωθώ τώρα, όχι στα παιχνίδια που υπήρχαν μέσα σ' εκείνα τα κουτιά. «Η βιβλιοθήκη;» ρώτησα τον Ναζ, παίρνοντας με δυσκολία τα μάτια μου από τα επιτραπέζια.

Έδειξε με το κεφάλι στο βάθος του δωματίου – τον έναν και μοναδικό τοίχο που δεν καλυπτόταν από επιτραπέζια παιχνίδια. Δεν υπήρχε πόρτα. Υπήρχε μόνο ένας μεταλλικός στύλος και κάτι που έμοιαζε με το τέρμα κάποιου είδους αγωγού. Μα τι ήταν αυτό; Τσουλήθρα;

«Πού είναι η βιβλιοθήκη;» ρώτησα.

Ο Ναζ στάθηκε μπροστά στον στύλο και σήκωσε το κεφάλι στην οροφή. «Εκεί πάνω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 65

Ο Όρεν ανέβηκε να ελέγξει τον χώρο κι ύστερα επέστρεψε – από τον στύλο, όχι από την τσουλήθρα.

«Όλα εντάξει», μου είπε. «Αλλά αν προσπαθήσεις να σκαρφαλώσεις εκεί πάνω, φοβάμαι ότι μπορεί να φύγει κάποιο από τα ράμματά σου».

Ανέφερε τον τραυματισμό μου μπροστά στον Ναζ – και αυτό έλεγε πολλά. Είτε ο Όρεν ήθελε να δει πώς θα αντιδρούσε ο Ναζ, είτε τον εμπιστευόταν.

«Ποια ράμματα; Πότε χτύπησες;» ρώτησε ο Ναζ, τσιμπώντας το δόλωμα.

«Κάποιος πυροβόλησε την Έιβερι», είπε ο Όρεν επιφυλακτικά. «Μήπως ξέρεις κάτι γι' αυτό το περιστατικό, Ναζ;»

«Αν ήξερα οτιδήποτε», απάντησε ο Ναζ με σιγανή και οργισμένη φωνή, «το θέμα θα είχε ήδη τακτοποιηθεί».

«Ναζ». Ο Όρεν τον κοίταξε με ένα ύφος που έμοιαζε να δηλώνει «Μην ανακατευτείς σε αυτή την ιστορία»· μόνο που, όπως είχα ήδη καταλάβει, αυτό ήταν αδύνατο για τους Χόθορν.

«Φεύγω», είπε χαλαρά ο Ναζ. «Θέλω να κάνω μερικές ερωτήσεις στα άτομα που έχω φέρει εδώ μέσα».

Στα άτομα που έχει φέρει εδώ μέσα – συμπεριλαμβανομένης και της Μέλι. Κοίταξα τον Ναζ να απομακρύνεται με τον νωχελικό βηματισμό του. Έπειτα στράφηκα στον Όρεν. «Ήξερες ότι θα πήγαινε να μιλήσει στο προσωπικό».

«Ξέρω ότι το προσωπικό θα μιλήσει σ' εκείνον», με διόρθωσε ο Όρεν. «Εξάλλου, το στοιχείο του αιφνιδιασμού χάθηκε εξαιτίας σου σήμερα το πρωί».

Το είχα πει στον Γκρέισον. Ο Γκρέισον το είχε πει στη μητέρα του. Η Λίμπι το είχε μάθει. «Συγγνώμη», είπα κι ύστερα σήκωσα το κεφάλι και κοίταξα προς το δωμάτιο που βρισκόταν αποπάνω μας. «Λοιπόν, ανεβαίνω».

«Δεν υπάρχει κανένα γραφείο εκεί πάνω», μου είπε ο Όρεν.

Πλησίασα στον στύλο και τύλιξα σφιχτά γύρω του τα χέρια μου. «Θ' ανεβώ ούτως ή άλλως». Άρχισα την αναρρίχηση, αλλά ο πόνος με σταμάτησε. Ο Όρεν είχε δίκιο. Δεν μπορούσα να σκαρφαλώσω. Κατέβηκα από τον στύλο και κοίταξα αριστερά μου.

Αφού δεν μπορούσα να ανεβώ από τον στύλο, θα ανέβαινα από την τσουλήθρα.

Η τελευταία βιβλιοθήκη της Οικίας Χόθορν ήταν μικρή. Η επικλινή οροφή είχε σχήμα πυραμίδας. Οι ραφιέρες ήταν απλές και μόλις που έφταναν στο ύψος της μέσης μου. Ήταν γεμάτες με παιδικά βιβλία. Φθαρμένα, αγαπημένα, και ορισμένα απ' αυτά τόσο γνώριμα, ώστε ένιωσα την ακατανίκητη επιθυμία να καθίσω και να τα διαβάσω.

Όμως δεν ενέδωσα στην επιθυμία μου, επειδή ξαφνικά αισθάνθηκα ένα ρεύμα αέρα. Δεν μπορεί να έμπαινε από το παράθυρο, αφού ήταν κλειστό. Μήπως από τις ραφιέρες στον πίσω τοίχο; Όχι. Καθώς πλησίασα, διαπίστωσα ότι τρύπωνε από μια ρωγμή ανάμεσα στις δύο ραφιέρες.

Κάτι υπάρχει εκεί πίσω. Ένιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται, την ανάσα μου να κόβεται. Ξεκίνησα από τη δεξιά ραφιέρα. Γάντζωσα τα δάχτυλά μου στην κορυφή της και τράβηξα. Δε χρειάστηκε να βάλω ιδιαίτερη δύναμη. Η ραφιέρα ήταν στερεωμένη σε έναν μεντεσέ. Όταν την τράβηξα, στράφηκε προς τα έξω, αποκαλύπτοντας ένα μικρό άνοιγμα.

Ήταν το πρώτο μυστικό πέρασμα που ανακάλυπτα μόνη μου. Ένιωσα μια παράξενη έξαψη, σαν να στεκόμουν στο χείλος του Γκραντ Κάνιον ή σαν να κρατούσα στα χέρια μου ένα ανεκτίμητο έργο τέχνης. Με την καρδιά μου να χτυπάει ξέφρενα, χώθηκα στο πέρασμα και είδα μια σκάλα.

Η μια παγίδα μετά την άλλη, θυμήθηκα τα λόγια του Τζέιμσον. *Και ο ένας γρίφος μετά τον άλλον.*

Κατέβηκα προσεκτικά και αργά τα σκαλοπάτια. Είχα απομακρυνθεί από το φως που έφτανε ως εδώ κάτω από τη βιβλιοθήκη, κι έτσι αναγκάστηκα να ανάψω τον φακό του κινητού μου για να βλέπω πού πήγαινα. *Θα έπρεπε να γυρίσω πίσω και να ζητήσω από τον Όρεν να με συνοδεύσει.* Το ήξερα, κι όμως άρχισα να προχωράω πιο γρήγορα, να κατεβαίνω τη στριφογυριστή, ελικοειδή σκάλα, ώσπου έφτασα στο τελευταίο

σκαλοπάτι.

Και εκεί, κρατώντας έναν αναμμένο φακό, στεκόταν ο Γκρέισον Χόθορν.

Στράφηκε προς το μέρος μου. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει, αλλά δεν έκανα πίσω. Κοίταξα πέρα από τον Γκρέισον και είδα το ένα και μοναδικό έπιπλο που υπήρχε στη βάση της μυστικής σκάλας.

Ένα Ντάβενπορτ.

«Γεια σου, Έιβερι». Ο Γκρέισον με καλημέρισε κι έπειτα έστρεψε ξανά την προσοχή του στο γραφείο.

«Βρήκες το στοιχείο που είναι κρυμμένο στο Ντάβενπορτ;» τον ρώτησα.

«Όχι, περίμενα».

Δεν μπορούσα να ερμηνεύσω τον τόνο της φωνής του. «Ποιον;»

Ο Γκρέισον σήκωσε το βλέμμα του από το γραφείο. Τα ασημόγκριζα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου μες στο σκοτάδι. «Μάλλον τον Τζέιμσον».

Είχαν περάσει ώρες από τη στιγμή που ο Τζέιμσον είχε φύγει για το σχολείο, ώρες από τη στιγμή που είχα δει τελευταία φορά τον Γκρέισον. Άραγε όλες αυτές τις ώρες ήταν εκεί κάτω και περίμενε;

«Δεν είναι δυνατόν ο Τζέιμσον να μην αντιλήφθηκε κάτι τόσο προφανές. Ό,τι σόι παιχνίδι κι αν είναι αυτό, αφορά εμάς. Εμάς τους τέσσερις. Τα στοιχεία ήταν τα ονόματά μας. Εννοείται ότι θα βρίσκαμε κάτι εδώ».

«Στη βάση της σκάλας;» ρώτησα.

«Στην πτέρυγά μας», απάντησε ο Γκρέισον. «Εδώ μεγαλώσαμε ο Τζέιμσον, ο Αλεξάντερ κι εγώ. Και ο Νας, φαντάζομαι, αλλά εκείνος ήταν μεγαλύτερος».

Θυμήθηκα τον Νας να μου λέει ότι ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον συμμαχούσαν για να τον νικήσουν, αλλά πρόδιδαν ο ένας τον άλλον στο τέλος του παιχνιδιού.

«Ο Νας ξέρει για τον πυροβολισμό», ενημέρωσα τον Γκρέισον. «Του το είπα». Με κοίταξε με μια ανεξιχνίαστη έκφραση. «Τι έγινε;» τον ρώτησα.

«Τώρα θα θέλει να σε σώσει», είπε άτονα.

«Και είναι τόσο τρομερό αυτό;» ρώτησα.

Με κοίταξε με την ίδια ανεξιχνίαστη έκφραση, και με περισσότερο συναίσθημα, αν και φρόντισε να το κρύψει. «Θα μου δείξεις πού

τραυματίστηκες;» ρώτησε ο Γκρέισον με φωνή όχι ακριβώς σφιγμένη, αλλά αλλόκοτη.

Μάλλον θέλει απλώς να δει αν το τραύμα είναι σοβαρό, σκέφτηκα. Παρ' όλα αυτά, η ερώτησή του με χτύπησε σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, αισθανόμουν τα μέλη μου βαριά. Είχα απόλυτη επίγνωση κάθε ανάσας που έπαιρνα. Βρισκόμασταν σε έναν μικρό χώρο. Και στεκόμασταν πλάι πλάι, κοντά στο γραφείο.

Είχα πάρει το μάθημά μου με τον Τζέιμσον, αλλά τώρα ένιωθα διαφορετικά. Λες και ο Γκρέισον ήθελε να είναι αυτός που θα με σώσει. Λες και είχε ανάγκη να είναι αυτός που θα με σώσει.

Έφερα το χέρι μου στον γιακά της μπλούζας μου και τον τράβηξα μέχρι κάτω από την κλείδα μου, αποκαλύπτοντας την πληγή.

Ο Γκρέισον σήκωσε το χέρι του προς τον ώμο μου. «Συγγνώμη για ό,τι πέρασες...»

«Μήπως ξέρεις ποιος με πυροβόλησε;» Δεν μπορούσα παρά να ρωτήσω, επειδή είχε ζητήσει συγγνώμη – και ο Γκρέισον Χόθορν δεν είναι από τους τύπους που ζητούν συγγνώμη. *Αν ήξερε...*

«Όχι, ορκίζομαι», είπε ο Γκρέισον.

Τον πίστεψα – ή, τουλάχιστον, ήθελα να τον πιστέψω. «Αν φύγω από την Οικία Χόθορν προτού κλείσω έναν χρόνο, τα χρήματα θα πάνε σε φιλανθρωπικές οργανώσεις. Αν πεθάνω, τα χρήματα θα πάνε είτε σε φιλανθρωπικές οργανώσεις είτε στους κληρονόμους μου». Έκανα μια παύση. «Αν πεθάνω, το Ίδρυμα θα πάει σ' εσάς τους τέσσερις».

Σίγουρα ήξερε τι εντυπώσεις δημιουργούσε αυτό.

«Ο παππούς μου έπρεπε να είχε αφήσει εξ αρχής το Ίδρυμα σ' εμάς». Ο Γκρέισον έστρεψε το κεφάλι του από την άλλη, πιέζοντας τον εαυτό του να πάρει τα μάτια του από το κορμί μου. «Η στη Ζάρα. Εμείς μαθαίναμε από μικρά παιδιά να συνεισφέρουμε για να κάνουμε καλύτερο αυτόν τον κόσμο, αλλά εσύ...»

«Είμαι ένα μηδενικό», ολοκλήρωσα τη φράση του, όσο επώδυνο κι αν μου ήταν να προφέρω αυτές τις λέξεις.

Ο Γκρέισον κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω τι είσαι». Ακόμα και στο ασθενικό φως των φακών μας, διέκρινα το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει με κάθε ανάσα.

«Πιστεύεις ότι ο Τζέιμσον έχει δίκιο;» τον ρώτησα. «Πιστεύεις ότι αν λύσουμε τον γρίφο του παππού σας, θα βρούμε τις απαντήσεις που

ψάχνουμε;»

«Το σίγουρο είναι ότι θα βρούμε κάτι. Πάντοτε βρίσκαμε κάτι στο τέλος των παιχνιδιών που σκάρωνε ο παππούς μας». Ο Γκρέισον έκανε μια παύση. «Πόσους αριθμούς έχεις βρει;»

«Δύο», απάντησα.

«Κι εγώ το ίδιο», μου είπε. «Δεν έχω βρει ακόμα αυτόν εδώ και του Αλεξάντερ».

Συνοφρυώθηκα. «Του Αλεξάντερ;»

«Ναι, τον αριθμό που αντιστοιχεί στο Μπλάγκουντ, το μεσαίο όνομα του Αλεξάντερ. Το στοιχείο που βρήκα στο Δυτικό Ρυάκι αντιστοιχούσε στο Γουέστμπρουκ, το μεσαίο όνομα του Νας. Και αυτό που βρήκα στην καραμπίνα αντιστοιχούσε στο Γουίντσεστερ, το μεσαίο όνομα του Τζέιμσον».

Κοίταξα ξανά το γραφείο. «Και αυτό εδώ το γραφείο αντιστοιχεί στο Ντάβενपोर्ट, το δικό σου μεσαίο όνομα».

Έκλεισε τα μάτια του. «Οι κυρίες προηγούνται, Κληρονόμε».

Γιατί με είχε προσφωνήσει με το παρατσούκλι που χρησιμοποιούσε ο Τζέιμσον; Σίγουρα κάτι θα σήμαινε, αλλά δεν ήξερα τι. Έστρεψα την προσοχή μου στην έρευνά μας. Το γραφείο ήταν φτιαγμένο από χαλκόχρωμο ξύλο και είχε τέσσερα συρτάρια στο πλαϊνό του τοίχωμα. Τα έλεγξα ένα προς ένα. Ήταν όλα άδεια. Διέτρεξα με τα δάχτυλά μου το εσωτερικό τους, αναζητώντας οτιδήποτε ασυνήθιστο. Τίποτα.

Νιώθοντας πλάι μου την παρουσία του Γκρέισον, γνωρίζοντας ότι παρακολουθούσε και έκρινε κάθε κίνησή μου, ανασήκωσα την επικλινή επιφάνεια του γραφείου για να ελέγξω τον αποθηκευτικό χώρο αποκάτω. Άδειος κι αυτός. Όπως και με τα συρτάρια, διέτρεξα με τα δάχτυλά μου τον πάτο και τα τοιχώματά του. Ένιωσα μια μικρή προεξοχή στη δεξιά πλευρά. Εξετάζοντας πιο προσεκτικά το γραφείο, υπολόγισα ότι το πλάτος του πλαισίου του πρέπει να ήταν περίπου τέσσερα εκατοστά, ίσως και πέντε.

Αρκετά μεγάλο για να χωρέσει ένα κρυφό ερμάρι.

Μιας και δεν ήξερα πώς αποκαλυπτόταν αυτή η κρυψώνα, ψηλάφισα ξανά το σημείο όπου είχα εντοπίσει την προεξοχή. Ίσως να ήταν απλώς ένας αρμός, όπου ενώνονταν δύο κομμάτια ξύλου. *Ή ίσως...* Πίεσα το ξύλο με δύναμη και αυτό πετάχτηκε απότομα προς τα έξω. Έπιασα το κομμάτι ξύλου που είχε μόλις ελευθερωθεί και το τράβηξα έξω. Και τότε

αποκαλύφθηκε μπροστά μας μια μικρή εσοχή. Μέσα στην εσοχή υπήρχε ένα μπρελόκ χωρίς κλειδί.

Το μπρελόκ ήταν πλαστικό και απεικόνιζε τον αριθμό ένα.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 66

Οκτώ. Ένα. Ένα.

Κοιμήθηκα πάλι στο δωμάτιο της Λίμπι εκείνο το βράδυ. Μόνο που η Λίμπι δεν κοιμήθηκε εκεί. Είπα στον Όρεν να ρωτήσει την ομάδα ασφαλείας της αν η αδελφή μου ήταν καλά και αν βρισκόταν κάπου στις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν.

Ήταν καλά και βρισκόταν κάπου στις εκτάσεις της Οικίας Χόθορν – αλλά ο Όρεν δε μου είπε πού.

Δεν ήταν εδώ η Λίμπι. Δεν ήταν εδώ η Μαξ. Ήμουν μόνη – πιο μόνη απ’ όσο είχα υπάρξει από τη στιγμή που είχα έρθει εδώ. Δεν ήταν εδώ ο Τζέιμσον. Δεν τον είχα δει μετά την πρωινή του αναχώρηση για το σχολείο. Δεν ήταν εδώ ο Γκρέισον. Δεν είχε μείνει μαζί μου για πολλή ώρα μετά την ανακάλυψη του στοιχείου.

Ένα. Ένα. Οκτώ. Δεν έπρεπε να σκέφτομαι τίποτε άλλο εκτός από αυτά τα στοιχεία. Τρεις αριθμοί, που μου επιβεβαίωναν ότι το δέντρο του Τόμπι στο Σκοτεινό Δάσος ήταν ένα τυχαίο, συνηθισμένο δέντρο. Αν υπήρχε και τέταρτος αριθμός, βρισκόταν ακόμα κάπου κρυμμένος. Και αν έκρινα από το μπρελόκ, το στοιχείο στο Σκοτεινό Δάσος δεν ήταν απαραίτητα κάποια εγγάραξη – θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε μορφή.

Αργά το βράδυ, όταν είχα σχεδόν αποκοιμηθεί, άκουσα έναν ήχο που έμοιαζε με βήματα. *Πίσω μου; Αποκάτω μου;* Ο άνεμος σφύριζε έξω από το παράθυρο. Οι πυροβολισμοί παραμόνευαν μες στη μνήμη μου. Όμως δεν είχα ιδέα τι ήταν αυτό που παραμόνευε μες στους τοίχους.

Δεν μπόρεσα να αποκοιμηθώ μέχρι να ξημερώσει. Και όταν επιτέλους κοιμήθηκα, ονειρεύτηκα ότι κοιμόμουν.

«Έχω ένα μυστικό», λέει η μαμά μου. Με ξυπνάει απότομα, έτσι όπως χοροπηδάει κεφάλι στο κρεβάτι μου. «Μπορείς να το μαντέψεις, αγαπημένη μου κορούλα, που σήμερα κλείνεις τα δεκαπέντε;»

«Δε θέλω να παίζω», μουγκρίζω, τραβώντας ξανά τα σκεπάσματα πάνω από το κεφάλι μου. «Δεν πέφτω ποτέ μέσα όποτε προσπαθώ να μαντέψω».

«Θα σου δώσω ένα στοιχείο», προσπαθεί να με καλοπιάσει η μαμά μου.

«Σαν δώρο για τα γενέθλιά σου». Τραβάει ξανά τα σκεπάσματα και σωριάζεται δίπλα μου, ακουμπώντας το κεφάλι της στο μαξιλάρι μου. Το χαμόγελό της είναι μεταδοτικό.

Τελικά λυγίζω και της ανταποδίδω το χαμόγελο. «Εντάξει. Δώσ' μου ένα στοιχείο».

«Έχω ένα μυστικό... για τη μέρα που γεννήθηκες».

Ξύπνησα με πονοκέφαλο και είδα τη δικηγόρο μου να ανοίγει διάπλατα τα παντζούρια. «Καλημερούδια», είπε η Αλίσσα, με τον δυναμισμό και τη σιγουριά ενός ανθρώπου που αγορεύει στο δικαστήριο.

«Φύγε». Σαν να είχε αναδυθεί στην επιφάνεια ο παιδικός μου εαυτός, τράβηξα τα σκεπάσματα πάνω από το κεφάλι μου.

«Λυπάμαι», είπε η Αλίσσα χωρίς να ακούγεται στο ελάχιστο λυπημένη, «αλλά πρέπει να σηκωθείς».

«Δεν πρέπει να κάνω τίποτα», μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου. «Είμαι δισεκατομμυριούχος».

Το σχόλιό μου αποδείχτηκε τόσο εύστοχο όσο περίμενα. «Αν θυμάσαι», μου απάντησε εύθυμα η Αλίσσα, «προσπαθώντας να μαζέψω τα ασυμμάζευτα μετά την απροσχεδίαστη συνέντευξη Τύπου που έδωσες αυτή την εβδομάδα, κανόνισα να κάνεις το ντεμπούτο σου στην υψηλή κοινωνία του Τέξας αυτό το Σαββατοκύριακο. Θα πρέπει να παραστείς σε μια φιλανθρωπική εκδήλωση απόψε».

«Κοιμήθηκα ελάχιστα χθες βράδυ», της είπα, μήπως και με λυπηθεί. «Με πυροβόλησαν!»

«Θα πάρεις μια βιταμίνη C και ένα παυσίπονο», απάντησε ανελέητα η Αλίσσα. «Φεύγουμε σε μισή ώρα – θα σε πάω ν' αγοράσεις φορέματα. Στις 13.00 έχεις μάθημα για τον χειρισμό του Τύπου και στις 16.00 χτένισμα και μακιγιάζ».

«Καλύτερα να το κανονίσουμε για άλλη μέρα», είπα. «Ξέρεις, επειδή κάποιος θέλει να με σκοτώσει».

«Ο Όρεν μας έδωσε την άδεια να βγούμε». Η Αλίσσα μου έριξε μια αυστηρή ματιά. «Έχεις 29 λεπτά». Κοίταξε τα μαλλιά μου. «Φρόντισε να περιποιηθείς την εμφάνισή σου όσο περισσότερο μπορείς. Θα συναντηθούμε στο αυτοκίνητο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 67

Ο Όρεν με συνόδευσε ως το SUV, όπου είχαν ήδη επιβιβαστεί δύο από τους άντρες του, η Αλίσσα και ένα ακόμη άτομο. «Ξέρω ότι δε θα πήγαινες για ψώνια χωρίς εμένα», είπε η Θία αντί για καλημέρα. «Όπου βρίσκονται οι μπουτίκ υψηλής ραπτικής βρίσκεται και η Θία».

Κοίταξα τον Όρεν, ελπίζοντας ότι θα την πετούσε έξω από το αυτοκίνητο και θα την ξεφορτωνόταν. Αλλά δεν την ξεφορτώθηκε.

«Και εκτός αυτού», είπε η Θία με υπεροπτική, ψιθυριστή φωνή καθώς έδενε τη ζώνη ασφαλείας της, «πρέπει να μιλήσουμε για τη Ρεμπέκα».

Το SUV είχε τρεις σειρές καθισμάτων. Ο Όρεν και άλλος ένας σωματοφύλακας κάθονταν μπροστά. Η Αλίσσα και ο τρίτος σωματοφύλακας κάθονταν πίσω, ενώ η Θία κι εγώ στη μέση.

«Τι έκανες στη Ρεμπέκα;» Η Θία περίμενε μέχρι να βεβαιωθεί ότι οι υπόλοιποι επιβάτες δεν μπορούσαν να μας ακούσουν καθαρά κι έπειτα μου έθεσε την ερώτησή της με σιγανή, σχεδόν ξέπνοη φωνή.

«Δεν της έκανα τίποτα».

«Δέχομαι ότι δεν έπεσες στην παγίδα του Τζέιμσον Χόθορν για να ανασύρεις σκόπιμα στην επιφάνεια αναμνήσεις από τη σχέση του Τζέιμσον και της Έμιλι». Η Θία προφανώς πίστευε ότι έδειχνε γενναιοφροσύνη. «Όμως η μεγαλοψυχία μου εξαντλείται εδώ. Η Ρεμπέκα είναι καλλονή, όμως ασχημαίνει τρομακτικά όταν κλαίει. Και καταλαβαίνω πότε έχει περάσει ένα ολόκληρο βράδυ κλαίγοντας. Ό,τι κι αν είναι αυτό που την απασχολεί, δεν έχει καμία σχέση με τον Τζέιμσον. Τι συνέβη στην αγροικία;»

Η Ρεμπέκα ξέρει ότι με πυροβόλησαν, αλλά της απαγόρευσαν να το πει σε οποιονδήποτε. Προσπάθησα να σκεφτώ τις πιθανές προεκτάσεις. Γιατί μπορεί να έκλαιγε;

«Και μιλώντας για τον Τζέιμσον...» είπε η Θία, αλλάζοντας τακτική.

«Έχει τα μαύρα του τα χάλια και δεν μπορώ παρά να υποθέσω ότι φταις εσύ».

Έχει τα μαύρα του τα χάλια; Ένωσα ένα πετάρισμα στο στήθος μου – ένα «μήπως;»– αλλά το κατέπνιξα. «Γιατί τον μισείς τόσο πολύ;» ρώτησα τη Θία.

«Το ερώτημα είναι γιατί εσύ δεν τον μισείς τόσο πολύ».

«Και γιατί είσαι εδώ;» Μισόκλεισα τα μάτια. «Δεν εννοώ στο αυτοκίνητο», διευκρίνισα, προτού αναφερθεί πάλι στις μπουτίκ υψηλής ραπτικής. «Εννοώ στην Οικία Χόθορν. Τι σου ζήτησαν η Ζάρα και ο θείος σου να κάνεις όσο θα βρίσκεσαι εδώ;»

Γιατί με έχεις συνέχεια από κοντά; Τι θέλουν από μένα;

«Γιατί νομίζεις ότι μου ζήτησαν να κάνω κάτι;» Ο τόνος και ο τρόπος της μαρτυρούσαν ότι ήταν από τους ανθρώπους που είχαν εκ γενετής το πάνω χέρι και δεν το έχαναν ποτέ.

Για όλα υπάρχει η πρώτη φορά, σκέφτηκα, αλλά προτού προλάβω να της εκθέσω τα επιχειρήματά μου, το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην μπουτίκ και οι παπαράτσι σχημάτισαν γύρω μας έναν εκκωφαντικό, ασφυκτικό κλοιό.

Έγειρα βαριά στη ράχη του καθίσματός μου. «Έχω ένα ολόκληρο εμπορικό κέντρο μες στην ντουλάπα μου». Έριξα μια άγρια ματιά στην Αλίσα. «Αν φορούσα κάτι απ' όσα ήδη έχω, δε θα χρειαζόταν ν' αντιμετωπίσουμε αυτόν τον χαμό».

«Αυτός ο χαμός», επανέλαβε η Αλίσα καθώς ο Όρεν έβγαινε από το αυτοκίνητο και ο βρυχηθμός των ρεπόρτερ δυνάμωνε, «είναι το ζητούμενο».

Ήμουν εδώ για να προβληθώ, για να ελέγξω τα αφηγήματα του Τύπου.

«Κοίτα να φορέσεις το πιο ωραίο σου χαμόγελο», μου είπε σιγανά η Θία στο αυτί.

Το κατάστημα που είχε επιλέξει η Αλίσα γι' αυτή την προσεκτικά σκηνοθετημένη έξοδο ήταν από αυτές τις μπουτίκ που έχουν μόνο ένα κομμάτι από κάθε φόρεμα. Είχαν κλείσει όλο το μαγαζί για χάρη μου.

«Πράσινο!» Η Θία τράβηξε μια βραδινή τουαλέτα από μια κρεμάστρα. «Σμαραγδί, για να ταιριάζει με τα μάτια σου».

«Τα μάτια μου είναι καστανοπράσινα», είπα ανέκφραστα. Απέστρεψα το βλέμμα μου από το φόρεμα που κρατούσε και απευθύνθηκα στην πωλήτρια. «Μήπως έχετε κάτι με λιγότερο βαθύ ντεκολτέ;»

«Προτιμάτε τα ψηλότερα ντεκολτέ;» Ο τόνος της ήταν πολύ προσεκτικά επικριτικός.

«Θα ήθελα να καλύπτεται η κλείδα», είπα, ρίχνοντας μια ματιά στην Αλίσσα. *Και τα ράμματά μου.*

«Ακούσατε τι ζήτησε η δεσποινίς Γκραμπς», είπε κοφτά η Αλίσσα. «Και η Θία έχει δίκιο. Φέρτε μας κάτι σε πράσινο».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 68

Βρήκαμε ένα φόρεμα. Οι παπαράτσι τράβηξαν τις φωτογραφίες τους καθώς ο Όρεν μας έσπρωχνε όλους κακήν κακώς στο πίσω μέρος του SUV. Όταν βγήκαμε στον δρόμο, μας έριξε μια ματιά από το καθρεφτάκι του αυτοκινήτου. «Έχετε βάλει τις ζώνες σας;»

Εγώ την είχα ήδη βάλει. Η Θία έβαζε εκείνη τη στιγμή τη δική της. «Έχεις σκεφτεί τι χτένισμα και μακιγιάζ θα κάνεις;»

«Εννοείται», απάντησα με άχρωμη φωνή. «Είναι το μοναδικό πράγμα που σκέφτομαι τώρα τελευταία. Όλα τα κορίτσια θα έπρεπε να ιεραρχούν τόσο σωστά τις προτεραιότητές τους».

Η Θία χαμογέλασε. «Κι εγώ που νόμιζα ότι όλες σου οι προτεραιότητες έχουν το επώνυμο Χόθορν...»

«Δεν ισχύει αυτό», είπα. *Η μήπως ισχύει;* Πόσο συχνά τους σκεφτόμουν; Πόσο πολύ ήθελα να ξέρω ότι ο Τζέιμσον το εννοούσε όταν μου έλεγε ότι είμαι ιδιαίτερη;

Πόσο ζωντανή ήταν ακόμα η ανάμνηση του Γκρέισον καθώς περιεργαζόταν την πληγή μου;

«Ο σωματοφύλακάς σου δεν ήθελε να έρθω μαζί σου σήμερα», είπε χαμηλόφωνα η Θία καθώς στρίβαμε σε έναν ελικοειδή δρόμο που εκτεινόταν ως πέρα μακριά. «Ούτε και η δικηγόρος σου. Όμως εγώ επέμεινα. Και ξέρεις γιατί;»

«Δεν έχω ιδέα».

«Ο λόγος δεν έχει καμία σχέση με τον θείο μου ή τη Ζάρα», είπε η Θία, παίζοντας με τις άκρες των σκούρων μαλλιών της. «Κάνω αυτό που θα ήθελε η Έμιλι να κάνω. Να το θυμάσαι αυτό, εντάξει;»

Χωρίς καμία προειδοποίηση, το αυτοκίνητο έκανε έναν απότομο ελιγμό. Το σώμα μου, κυριευμένο από πανικό, τέθηκε σε κατάσταση μάχης ή φυγής – μόνο που έτσι όπως ήμουν δεμένη με τη ζώνη ασφαλείας στο κάθισμά μου, δεν είχα την επιλογή ούτε της μάχης ούτε της φυγής. Στράφηκα να κοιτάξω τον Όρεν, που οδηγούσε, και πρόσεξα ότι ο φρουρός στη θέση του συνοδηγού είχε το χέρι του στο όπλο του, έτοιμος,

σε εγρήγορση.

Κάτι τρέχει. Δεν έπρεπε να είχα βγει, δεν έπρεπε να είχα πιστέψει ούτε για μια στιγμή ότι ήμουν ασφαλής. Η Αλίσα με πίεσε. Η Αλίσα ήθελε να βγω.

«Κρατηθείτε», ούρλιαξε ο Όρεν.

«Τι γίνεται;» ρώτησα. Οι λέξεις σφήνωσαν στον λαιμό μου και ήχησαν σαν ψίθυρος. Είδα μια αστραπιαία κίνηση έξω από το παράθυρό μου – ένα αυτοκίνητο ερχόταν καταπάνω μας με ταχύτητα. Έβγαλα μια κραυγή.

Το υποσυνείδητό μου ούρλιαζε να το βάλω στα πόδια.

Ο Όρεν έκανε άλλον έναν ελιγμό και κατάφερε να αποφύγει τη σφοδρή σύγκρουση, αλλά άκουσα τον ανατριχιαστικό ήχο του μετάλλου που τρίβεται πάνω σε μέταλλο.

Κάποιος προσπαθεί να μας βγάλει από τον δρόμο. Ο Όρεν πάτησε το γκάζι. Μεσ στην κακοφωνία που αντηχούσε στο μυαλό μου από τον πανικό, ίσα που κατάφερα να ακούσω τις σειρήνες των περιπολικών.

Δεν μπορεί, βλέπω εφιάλτη. Θεέ μου, ας είναι μόνο ένας εφιάλτης. Σε παρακαλώ, Θεέ μου.

Ο Όρεν επιτάχυνε και χώθηκε στην αριστερή λωρίδα, μπροστά από το αυτοκίνητο που μας είχε επιτεθεί. Έπειτα έστριψε το τιμόνι εκατόν ογδόντα μοίρες, καβάλησε τη διαχωριστική νησίδα και μπήκε με ταχύτητα στο αντίθετο ρεύμα.

Προσπαθούσα να ουρλιάξω, αλλά η φωνή μου δεν ηχούσε δυνατή ή στριγκιά. Στην πραγματικότητα κλαψούριζα· και δεν μπορούσα να το ελέγξω.

Τώρα ακούγονταν περισσότερες σειρήνες. Κοίταξα πίσω μας, περιμένοντας τη χειρότερη έκβαση, προσπαθώντας να προετοιμαστώ για τη σύγκρουση, και είδα το αυτοκίνητο που μας είχε χτυπήσει να ντεραπάρει και, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, να περικυκλώνεται από αστυνομικούς.

«Γλιτώσαμε», ψιθύρισα. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Το σώμα μου εξακολουθούσε να μου φωνάζει ότι δε θα ήμουν ποτέ ξανά ασφαλής.

Ο Όρεν έκοψε ταχύτητα, αλλά δε σταμάτησε ούτε γύρισε πίσω.

«Τι στην ευχή ήταν αυτό;» ρώτησα. Η φωνή μου ακούστηκε τόσο δυνατή και τσιριχτή, ώστε θα μπορούσε να ραγίσει γυαλί.

«Αυτό», απάντησε ήρεμα ο Όρεν, «ήταν η απόδειξη ότι κάποιος

τσίμπησε το δόλωμα».

Το δόλωμα; Έστρεψα το βλέμμα μου στην Αλίσσα. «Τι εννοεί ο Όρεν;»

Πάνω στον πανικό μου, είχα σκεφτεί ότι βρισκόμασταν εδώ εξαιτίας της Αλίσσα. Την είχα αμφισβητήσει. Όμως η αντίδραση του Όρεν μαρτυρούσε ότι μάλλον έπρεπε να θεωρώ υπεύθυνους και τους δυο τους.

«Αυτό», είπε η Αλίσσα, με τη χαρακτηριστική ψυχραιμία της ελαφρώς τσαλακωμένη αλλά κατά τα άλλα άθικτη, «ήταν το ζητούμενο». Τα ίδια λόγια είχε πει όταν είχαμε δει τους παπαράτσι έξω από την μπουτίκ.

Οι παπαράτσι. Η προβολή. Η επιτακτική ανάγκη να βγούμε για ψώνια, παρ' όλα όσα είχαν συμβεί. Εξαιτίας όσων είχαν συμβεί.

«Με χρησιμοποιήσατε σαν δόλωμα;» Δεν είχα τη συνήθεια να φωνάζω, όμως τώρα φώναζα.

Η Θία ξαναβρήκε τη φωνή της: «Τι στο διάολο συμβαίνει;»

Ο Όρεν βγήκε από τον αυτοκινητόδρομο, έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε σε ένα κόκκινο φανάρι. «Ναι», είπε με απολογητικό ύφος, «χρησιμοποιήσαμε και εσένα και τους εαυτούς μας σαν δόλωμα». Έπειτα κοίταξε τη Θία και απάντησε στην ερώτησή της. «Κάποιος πυροβόλησε την Έιβερι πριν από δύο μέρες. Οι φίλοι μας στην αστυνομία συμφώνησαν να ακολουθήσουν το σχέδιό μου».

«Το σχέδιό σου κόντεψε να μας σκοτώσει!» Δεν μπορούσα να ελέγξω τους ξέφρενους χτύπους της καρδιάς μου. Δεν μπορούσα καλά καλά να ανασάνω.

«Είχαμε ενισχύσεις», με διαβεβαίωσε ο Όρεν. «Ήταν στο κόλπο και οι άντρες μου και οι αστυνομικοί. Δε θα σου πω ότι δεν κινδύνευες, αλλά, δεδομένων των συνθηκών, δεν μπορούσαμε να αποκλείσουμε όλους τους κινδύνους. Δεν είχαμε πολλές επιλογές. Έπρεπε να συνεχίσεις να ζεις σ' αυτό το σπίτι. Αντί να περιμένουμε την επόμενη επίθεση, η Αλίσσα κι εγώ σκηνοθετήσαμε αυτή την έξοδο, που αποτελούσε μοναδική ευκαιρία για τον δράστη. Τώρα μπορεί να πάρουμε τις απαντήσεις που αναζητούσαμε».

Πρώτα μου είπαν ότι δεν κινδύνευα από τους Χόθορν. Κι ύστερα με χρησιμοποίησαν για να ανακαλύψουν τον δράστη. «Θα μπορούσατε να μου το πείτε», είπα θυμωμένα.

«Ήταν προτιμότερο να μην το ξέρεις», μου είπε η Αλίσσα. «Να μην το ξέρει κανείς».

Προτιμότερο για ποιον; Προτού προλάβω να προφέρω δυνατά την

ερώτησή μου, ο Όρεν δέχτηκε ένα τηλεφώνημα.

«Η Ρεμπέκα ήξερε για την επίθεση;» με ρώτησε η Θία. «Γι' αυτό ήταν τόσο αναστατωμένη;»

«Όρεν...» Η Αλίσα αγνόησε τη Θία κι εμένα. «Έπιασαν τον οδηγό;»

«Ναι». Ο Όρεν έκανε μια παύση και τον είδα να με κοιτάζει από το καθρεφτάκι. Το βλέμμα του ήταν τόσο συμπονετικό, ώστε ένιωσα το στομάχι μου να σφίγγεται. «Είβερι, ήταν ο φίλος της αδελφής σου».

Ο Ντρέικ. «Πρώην φίλος της», τον διόρθωσα με σπασμένη φωνή.

Ο Όρεν δεν απάντησε στο σχόλιό μου. «Βρήκαν μια καραμπίνα στο πορτομπαγκάζ του που, τουλάχιστον σύμφωνα με τις πρώτες ενδείξεις, είναι συμβατή με τις σφαίρες. Η αστυνομία θα ζητήσει να μιλήσει με την αδελφή σου».

«Τι;» είπα, νιώθοντας την καρδιά μου να σφυροκοπάει ακόμα βίαια στα πλευρά μου. «Γιατί;» Βαθιά μέσα μου ήξερα γιατί – ήξερα την απάντηση σε αυτή την ερώτηση, αλλά δεν μπορούσα να τη δεχτώ.

Δεν ήθελα να τη δεχτώ.

«Αν ο δράστης ήταν ο Ντρέικ, κάποιος πρέπει να τον έβαλε κρυφά μες στην Οικία Χόθορν», είπε η Αλίσα με ασυνήθιστα απαλή φωνή.

Δεν ήταν η Λίμπι, σκέφτηκα. «Η Λίμπι ποτέ δε θα—»

«Είβερι». Η Αλίσα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο μου. «Αν πάθεις κάτι, η αδελφή σου και ο πατέρας σου –ακόμα και αν δεν υπάρχει διαθήκη– είναι οι νόμιμοι κληρονόμοι σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 69

Οπότε, είχαμε τα εξής δεδομένα: Ο Ντρέικ είχε προσπαθήσει να βγάλει από τον δρόμο το αυτοκίνητό μου. Είχε ένα όπλο πιθανότατα συμβατό με τις σφαίρες που είχε μαζέψει ο Όρεν. Και, φυσικά, είχε βεβαρυμένο ποινικό μητρώο.

Οι αστυνομικοί μου πήραν κατάθεση. Μου έκαναν ερωτήσεις για τον πυροβολισμό. Για τον Ντρέικ. Για τη Λίμπι. Και ύστερα με συνόδευσαν στην Οικία Χόθορν.

Η εξώπορτα άνοιξε διάπλατα, προτού ακόμα η Αλίσα κι εγώ ανεβούμε τα σκαλοπάτια.

Ο Νας όρμησε έξω από το σπίτι, αλλά βράδυνε το βήμα του όταν μας είδε. «Θα μου εξηγήσεις γιατί έμαθα μόλις τώρα ότι η αστυνομία τραβολόγησε τη Λίμπι στο τμήμα;» ρώτησε την Αλίσα.

Πρώτη φορά άκουγα τόσο αργόσυρτη νότια προφορά.

Η Αλίσα σήκωσε ψηλά το πιγούνι. «Αν οι αστυνομικοί δεν είχαν εντολή να τη συλλάβουν δεν ήταν υποχρεωμένη να τους ακολουθήσει».

«Μόνο που η Λίμπι δεν το ήξερε αυτό!» φώναξε ο Νας. Έπειτα χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του και κοίταξε την Αλίσα κατάματα. «Αν ήθελες, μπορούσες να την προστατεύσεις».

Υπήρχαν τόσα υπονοούμενα σε αυτή την πρόταση, ώστε δεν ήξερα σε ποιο να πρωτοσταθώ – ειδικά τώρα που το μυαλό μου ήταν απασχολημένο με άλλες σκέψεις. *Η Λίμπι. Η Λίμπι ήταν στο αστυνομικό τμήμα.*

«Δεν είναι μέρος των καθηκόντων μου η προστασία όσων δεν έχουν στον ήλιο μοίρα», είπε η Αλίσα στον Νας.

Ήξερα ότι δε μιλούσε μόνο για τη Λίμπι, αλλά δεν είχε σημασία. «Δεν είναι καμιά τυχαία που δεν έχει στον ήλιο μοίρα», είπα με σφιγμένα δόντια. «Είναι η αδελφή μου!»

«Και πιθανότατα συνεργός σε απόπειρα φόνου». Η Αλίσα άπλωσε το χέρι για να με αγγίξει στον ώμο, αλλά εγώ τραβήχτηκα.

Η Λίμπι δε θα μου έκανε κακό. Δε θα επέτρεπε σε κανέναν να μου κάνει

κακό. Το πίστευα, αλλά δεν μπορούσα να το ξεστομίσω. Γιατί δεν μπορούσα να το ξεστομίσω;

«Αυτό το κάθαρμα της έστελνε μηνύματα», είπε ο Ναζ, που στεκόταν δίπλα μου. «Προσπάθησα να την πείσω να τον μπλοκάρει, αλλά νιώθει φοβερές ενοχές—»

«Γιατί;» τον πίεσε η Αλίσα. «Γιατί νιώθει ενοχές; Αν δεν έχει να κρύψει τίποτα από την αστυνομία, γιατί ανησυχείς τόσο πολύ που την κάλεσαν να καταθέσει;»

Μια λάμψη τρεμόπαιξε στα μάτια του Ναζ. «Σοβαρά τώρα; Θα συνεχίσεις να μου το παίζεις ότι δε μεγαλώσαμε και οι δύο υπακούοντας τυφλά στην εντολή “Δε μιλάμε ποτέ στις Αρχές χωρίς την παρουσία δικηγόρου”;»

Σκεφτόμουν τη Λίμπι, μόνη της σε ένα κελί. Πιθανότατα, βέβαια, δεν την κρατούσαν σε κελί, αλλά δεν μπορούσα να διώξω αυτή την εικόνα από το μυαλό μου. «Στείλε κάποιον στο τμήμα», είπα με τρεμάμενη φωνή στην Αλίσα. «Κάποιον από την εταιρεία σας». Άνοιξε το στόμα της για να διαμαρτυρηθεί, αλλά δεν την άφησα. «Τώρα αμέσως».

Μπορεί να μην έκανα ακόμα κουμάντο στο ταμείο, αλλά θα ερχόταν κι αυτή η μέρα. Η Αλίσα ήταν υπάλληλός μου.

«Θα το κανονίσω», είπε η Αλίσα.

«Και αφήστε με ήσυχη», της είπα οργισμένη. Εκείνη και ο Όρεν με είχαν αφήσει να ζω στο σκοτάδι. Με είχαν χρησιμοποιήσει σαν πιόνι στο παιχνίδι τους. «Αφήστε με ήσυχη όλοι», πρόσθεσα καθώς στρεφόμουν να κοιτάξω τον Όρεν που στεκόταν πίσω μου.

Είχα ανάγκη να μείνω μόνη. Είχα ανάγκη να κάνω ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να μην τους αφήσω να σπείρουν μέσα μου τον σπόρο της αμφιβολίας. Γιατί αν δεν μπορούσα να εμπιστευτώ τη Λίμπι...

Θα ήμουν ολομόναχη.

Ο Ναζ ξερόβηξε. «Λι-Λι, θα της πεις εσύ ότι την περιμένει στο σαλόνι η σύμβουλος που θ' αναλάβει την εκπαίδευσή της για τον χειρισμό του Τύπου; Ή να την ενημερώσω εγώ;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 70

Δέχτηκα να συναντήσω την ακριβοπληρωμένη σύμβουλο που μου είχε κουβαλήσει η Αλίσα. Όχι επειδή είχα την πρόθεση να πάω στο αποψινό φιλανθρωπικό γκαλά, αλλά επειδή δεν έβρισκα άλλον τρόπο για να με αφήσουν όλοι στην ησυχία μου.

«Σήμερα θα μιλήσουμε για τρία πράγματα, Έιβερι». Η σύμβουλος, μια κομψή μαύρη γυναίκα με αριστοκρατική βρετανική προφορά, μου συστήθηκε ως Λάντον. Δεν είχα ιδέα αν αυτό ήταν το μικρό της όνομα ή το επώνυμό της. «Μετά την επίθεση που δέχτηκες σήμερα το πρωί, η ιστορία σου –και της αδελφής σου– θα προσελκύσει ακόμα περισσότερο το ενδιαφέρον όλων».

Η Λίμπι δε θα μου έκανε κακό, σκέφτηκα με απόγνωση. Δε θα επέτρεπε στον Ντρέικ να μου κάνει κακό. Κι ύστερα: Η Λίμπι δεν είχε μπλοκάρει τον τηλεφωνικό αριθμό του Ντρέικ.

«Σήμερα, λοιπόν, θα εξασκηθούμε στα εξής: Τι πρέπει να λες, πώς πρέπει να το λες και, τέλος, πώς να αντιλαμβάνεσαι σε ποιες ερωτήσεις δεν πρέπει να απαντάς και πώς να τις αποκρούεις». Η Λάντον ήταν συγκροτημένη, σαφής και πιο στιλάτη απ' όλους τους στιλίστες μου. «Εννοείται, βέβαια, ότι το σημερινό ατυχές περιστατικό θα τραβήξει την προσοχή, αλλά οι νομικοί σου σύμβουλοι προτιμούν να σχολιάσεις όσο το δυνατόν λιγότερο αυτό το επεισόδιο».

Αυτό το επεισόδιο ήταν η δεύτερη απόπειρα κατά της ζωής μου μέσα σε τρεις μέρες. *Η Λίμπι δεν είναι μπλεγμένη σ' αυτή την ιστορία. Αποκλείεται.*

«Επανάλαβε μετά από μένα», είπε η Λάντον: «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

Προσπάθησα να καταχωριάσω σε μια γωνιά του μυαλού μου τις σκέψεις που με στοίχειωναν. «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή», επανέλαβα ανέκφραστα, «και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

Η Λάντον στύλωσε πάνω μου το βλέμμα της. «Πώς πιστεύεις ότι φαίνεσαι;»

«Τσαντισμένη;» μάντεψα κακόκεφα.

Η Λάντον μου πρότεινε διακριτικά: «Γιατί δεν προσπαθείς να φαίνεσαι λιγότερο τσαντισμένη;» Σώπασε για μια στιγμή κι έπειτα ζύγισε τον τρόπο που καθόμουν. «Ίσιωσε τους ώμους. Χαλάρωσε τους μυς. Η στάση του σώματός σου είναι το πρώτο πράγμα που αποτυπώνεται στο μυαλό του κόσμου. Όταν δίνεις την εντύπωση ότι προσπαθείς να κρυφτείς, να περάσεις απαρατήρητη, στέλνεις ένα μήνυμα».

Σήκωσα με αγανάκτηση τα μάτια μου στο ταβάνι. Κάθισα λίγο πιο στητή και άφησα τα χέρια μου να πέσουν στα πλευρά μου. «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

«Όχι», είπε η Λάντον κουνώντας δεξιά αριστερά το κεφάλι της. «Πρέπει ν' ακούγεσαι σαν πραγματικός άνθρωπος».

«Είμαι πραγματικός άνθρωπος».

«Ο κόσμος δε σε βλέπει έτσι. Όχι ακόμα. Σε βλέπει σαν ένα θέαμα». Ο τόνος της Λάντον ήταν ήπιος και καλοσυνάτος. «Φαντάσου ότι βρίσκεσαι στο παλιό σου σπίτι, εκεί που ένιωθες ασφαλής».

Πότε ένιωθα ασφαλής; Όταν μιλούσα με τη Μαξ, που θα αγνοούνταν για το επόμενο διάστημα; Όταν χωνόμουν στο κρεβάτι της Λίμπι και κοιμόμουν δίπλα της;

«Σκέψου κάποιον που εμπιστεύεσαι».

Τα λόγια της με πλήγωσαν σαν μαχαιριά στα σωθικά και μου προκάλεσαν ένα κύμα ναυτίας. Ξεροκατάπια. «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

«Ακούγεται βεβιασμένο, Έιβερι».

Έσφιξα τα δόντια μου. «Είναι βεβιασμένο».

«Χρειάζεται να είναι;» Η Λάντον με άφησε για λίγο να σκεφτώ την ερώτησή της. «Δε νιώθεις ούτε ελάχιστα ευγνώμων που σου δόθηκε αυτή η ευκαιρία; Που ζεις σ' αυτό το σπίτι; Που ξέρεις πως, ό,τι κι αν συμβεί, εσύ και οι αγαπημένοι σου άνθρωποι θα έχετε πάντα όλα όσα χρειάζεστε;»

Όταν έχεις χρήμα, είσαι εξασφαλισμένος. Είσαι ασφαλής. Ακόμα και αν κάνεις ό,τι βλακεία σου κατέβει στο κεφάλι, δεν κινδυνεύεις να τινάξεις τη ζωή σου στον αέρα. *Ακόμα και αν η Λίμπι έβαλε τον Ντρέικ στην Οικία Χόθορν, ακόμα και αν ο Ντρέικ είναι αυτός που με πυροβόλησε, η αδελφή μου δεν μπορεί να ήξερε τις προθέσεις του.*

«Δεν είσαι ευγνώμων που είσαι ζωντανή ύστερα απ' όσα συνέβησαν;

Ήθελες να πεθάνεις σήμερα;»

Όχι. Ήθελα να ζήσω. Να ζήσω πραγματικά.

«Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή», είπα με περισσότερο συναίσθημα αυτή τη φορά, «και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

«Καλύτερα. Αλλά αυτή τη φορά... νιώσε βαθιά τη θλίψη και τον πόνο».

«Συγγνώμη;»

«Δείξ' τους ότι είσαι ευάλωτη».

Την κοίταξα σουφρώνοντας τη μύτη.

«Δείξ' τους ότι είσαι ένα συνηθισμένο κορίτσι. Ένας συνηθισμένος άνθρωπος, σαν εκείνους. Αυτό είναι το μυστικό της δουλειάς μου. Πόσο αληθινή και ευάλωτη μπορείς να δείχνεις, χωρίς να είσαι πραγματικά ευάλωτη;»

Η λέξη «ευάλωτη» δεν ταίριαζε στην ιστορία που είχα επιλέξει να αφηγηθώ όταν μου έφτιαχναν την γκαρνταρόμπα μου. Ο σκοπός ήταν να έχω έναν μπλαζέ αέρα. Όμως ακόμα και τα μπλαζέ κορίτσια έχουν αισθήματα.

«Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή», είπα, «και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

«Ωραία!» σχολίασε η Λάντον με ένα επιδοκιμαστικό νεύμα του κεφαλιού. «Και τώρα θα παίξουμε ένα παιχνίδι. Θα σου κάνω μερικές ερωτήσεις κι εσύ θα κάνεις το ένα και μοναδικό πράγμα που θα πρέπει να έχεις εμπεδώσει, προτού σε αφήσω απόψε να βγεις αποδώ μέσα και να πας στο γκαλά».

«Και ποιο είναι αυτό το ένα και μοναδικό πράγμα;» ρώτησα αποκαμωμένη.

«Δε θα απαντάς στις ερωτήσεις». Η Λάντον με κοίταζε με ένταση. «Ούτε με λόγια. Ούτε με τις εκφράσεις του προσώπου σου. Ούτε με κανέναν άλλον τρόπο. Θα μιλήσεις μόνο αν –και όταν– νιώσεις έτοιμη να δώσεις την απάντηση που προβάραμε, ώστε να περάσεις το μήνυμα που θέλουμε».

«Για την ευγνωμοσύνη, και τα λοιπά και τα λοιπά», είπα. «Δε μου φαίνεται και τόσο δύσκολο», πρόσθεσα με ένα ανασήκωμα των ώμων.

«Ειβερι, είναι αλήθεια ότι η μητέρα σου διατηρούσε μακροχρόνια σεξουαλική σχέση με τον Τομπάιαν Χόθορν;»

Παραλίγο να πέσω στην παγίδα. Παραλίγο να πετάξω οργισμένα τη λέξη «Όχι». Αλλά, με κάποιον τρόπο, συγκρατήθηκα.

«Μήπως σκηνοθέτησες εσύ η ίδια την επίθεση που δέχτηκες σήμερα το πρωί;»

Τι πράγμα;

«Πρόσεχε τις εκφράσεις του προσώπου σου», μου είπε η Λάντον και, χωρίς να χάσει χρόνο, εξαπέλυσε την επόμενη ερώτησή της: «Πώς είναι η σχέση σου με τους Χόθορν;»

Καθόμουν εκεί, ανέκφραστη, απαγορεύοντας στον εαυτό μου ακόμα και να σκεφτεί τα ονόματά τους

«Τι θα κάνεις με τα χρήματα; Τι έχεις να πεις σε όσους σε αποκαλούν “απατεώνισσα” και “κλέφτρα”; Τραυματίστηκες σήμερα;»

Άρπαξα την ευκαιρία που μου δόθηκε με την τελευταία ερώτηση. «Είμαι μια χαρά», είπα. «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

Περίμενα επαίνους και επευφημίες, αλλά η Λάντον δεν είπε λέξη.

«Αληθεύει ότι η αδελφή σου τα έχει με τον άντρα που επιχείρησε να σε σκοτώσει; Εμπλέκεται στην απόπειρα δολοφονίας σου;»

Δεν ήξερα αν έφταιγε ο τρόπος που στρίμωξε ύπουλα τις ερωτήσεις της αμέσως μετά την απάντησή μου ή το γεγονός ότι αυτές οι ερωτήσεις είχαν αγγίξει την ευαίσθητη χορδή μου, αλλά δεν κατάφερα να μην εκραγώ.

«Όχι!» Η λέξη ξέφυγε με ορμή από τα χείλη μου. «Η αδελφή μου δεν έχει καμία σχέση με αυτό το περιστατικό».

Η Λάντον μου έριξε μια ματιά όλο νόημα. «Πάμε απ’ την αρχή», είπε αποφασιστικά. «Ας προσπαθήσουμε ξανά».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 71

Μετά το μάθημα, η Λάντον με συνόδευσε στο δωμάτιό μου, όπου με περίμεναν οι στιλίστες μου. Θα μπορούσα να τους πω ότι δε σκόπευα να πάω στο γκαλά, αλλά η Λάντον με είχε βάλει στη διαδικασία να σκεφτώ: *Τι μήνυμα θα έστελνα αν δεν εμφανιζόμουν;*

Ότι φοβόμουν; Ότι κρυβόμουν – ή ότι έκρυβα κάτι; Ότι η Λίμπι ήταν ένοχη;

Δεν είναι ένοχη. Το επαναλάμβανα στον εαυτό μου, ξανά και ξανά. Ήμουν στα μισά του χτενίσματος και του μακιγιάζ, όταν η Λίμπι μπήκε στο δωμάτιό μου. Το στομάχι μου σφίχτηκε, η καρδιά μου σκίρτησε. Το πρόσωπό της ήταν λεκιασμένο από το μακιγιάζ που είχε τρέξει μαζί με τα δάκρυά της. Ήταν προφανές ότι είχε κλάψει.

Δεν έκανε τίποτα κακό. Δε φταίει. Η Λίμπι δίστασε για δυο τρία δευτερόλεπτα κι έπειτα έτρεξε προς το μέρος μου και με αγκάλιασε πιο ζεστά και σφιχτά απ' όσο με είχαν αγκαλιάσει ποτέ στη ζωή μου. «Συγγνώμη. Συγγνώμη...»

Για μια στιγμή –μόνο για μια στιγμή– ένιωσα το αίμα μου να παγώνει στις φλέβες μου.

«Έπρεπε να τον είχα μπλοκάρει», συνέχισε η Λίμπι. «Όχι ότι έχει πλέον καμία σημασία, αλλά θέλω να ξέρεις ότι μόλις έβαλα το τηλέφωνό μου στο μπλέντερ. Κι έπειτα έθεσα το μπλέντερ σε λειτουργία».

Δε ζητούσε συγγνώμη επειδή είχε βοηθήσει τον Ντρέικ ή επειδή του είχε κάνει πλάτες. Ζητούσε συγγνώμη επειδή δεν είχε μπλοκάρει τον τηλεφωνικό αριθμό του. Επειδή τσακώθηκε μαζί μου όταν της ζήτησα να τον μπλοκάρει.

Έσκυψα το κεφάλι, αλλά δυο χέρια σήκωσαν αμέσως το πιγούνι μου καθώς οι στιλίστες μου συνέχιζαν το έργο τους.

«Πες κάτι», είπε η Λίμπι.

Ήθελα να της πω ότι την πίστευα, αλλά και μόνο στη σκέψη ότι θα πρόφερα αυτές τις λέξεις ένιωθα σαν να την πρόδιδα, σαν να παραδεχόμουν ότι δεν ήμουν πραγματικά σίγουρη μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Θα πρέπει να πάρεις καινούριο κινητό», είπα.

Ένα πνιχτό γελάκι ξέφυγε από τα χείλη της. «Θα πρέπει να πάρουμε και καινούριο μπλέντερ», είπε. Σκούπισε τα μάτια της με την άκρη της παλάμης της.

«Δε θέλω δάκρυα!» βρυχήθηκε ο άντρας που με μακιγιάριζε. Η διαταγή απευθυνόταν σ' εμένα, όχι στη Λίμπι, αλλά συμμορφώθηκε κι εκείνη. «Θέλεις να μοιάζεις με την κοπέλα στη φωτογραφία που μας έδωσαν, έτσι δεν είναι;» με ρώτησε ο άντρας στρώνοντας βίαια τον αφρό στα μαλλιά μου.

«Ναι, ναι», απάντησα. «Ό,τι πείτε». Αν η Αλίσα τους είχε δώσει κάποια φωτογραφία, τόσο το καλύτερο – τουλάχιστον δε θα χρειαζόταν να πάρω και αυτή την απόφαση, δε θα ήμουν αναγκασμένη να ασχοληθώ και με αυτό το ζήτημα.

Εξάλλου, το φλέγον ζήτημα ήταν άλλο: Αν με είχε πυροβολήσει ο Ντρέικ, και η Λίμπι δεν είχε καμία ανάμειξη, ποιος τον είχε αφήσει να μπει στην Οικία Χόθορν;

Μία ώρα αργότερα στεκόμουν μπροστά στον καθρέφτη. Οι στιλίστες είχαν πλέξει τα μαλλιά μου, αλλά όχι σε μια συνηθισμένη πλεξίδα. Πρώτα είχαν χωρίσει τα μαλλιά μου σε δύο μισά κι έπειτα κάθε μισό σε τρία τρίτα. Τέλος, είχαν χωρίσει καθένα από τα τρία τρίτα στη μέση και είχαν πλέξει το ένα μισό γύρω από το άλλο, έτσι ώστε τα μαλλιά να αποκτήσουν μια σπειροειδή όψη που θύμιζε σπάγγο. Μικροσκοπικά, διαφανή λαστιχάκια και μια ασύλληπτη ποσότητα λακ διατηρούσε άθικτο το έργο τους όσο εκείνοι προχωρούσαν στο επόμενο στάδιο: στη δημιουργία δύο γαλλικών πλεξίδων, μία σε κάθε πλευρά του κεφαλιού μου. Δεν έχω ιδέα τι συνέβη μετά – το μόνο που ξέρω είναι ότι ένιωσα έναν αφόρητο πόνο και ότι χρειάστηκαν να επέμβουν τα χέρια και των τεσσάρων μελών της στιλιστικής μου ομάδας, συν ένα χέρι της Λίμπι, ώστε η τελική πλεξίδα να τυλιχτεί γύρω από το κεφάλι μου και να σταθεί πάνω από τη μία πλευρά του προσώπου μου. Οι σπείρες είχαν διάφορες αποχρώσεις, αναδεικνύοντας τις ανταύγειές μου και τις φυσικές ξανθές πινελιές των καστανόξανθων μαλλιών μου. Το αποτέλεσμα ήταν μαγευτικό, ομορφότερο απ' ό,τι είχα δει ποτέ.

Το μακιγιάζ δεν ήταν τόσο εντυπωσιακό – ήταν φυσικό, νεανικό και διακριτικό, με εξαίρεση τα μάτια. Δεν ξέρω τι μαγικά είχαν κάνει, αλλά τα μάτια μου με το μαύρο περίγραμμα έμοιαζαν να έχουν αποκτήσει διπλάσιο μέγεθος και πράσινο χρώμα – ένα αληθινό πράσινο χρώμα, με πιτσιλιές που φαίνονταν περισσότερο χρυσαφίες παρά καστανές.

«Και τώρα το καλύτερο...» Ένας από τους στιλίστες πέρασε ένα κολιέ γύρω από τον λαιμό μου. «Λευκόχρυσος και τρία σμαράγδια».

Οι πολύτιμες πέτρες είχαν το μέγεθος του αντίχειρά μου.

«Είσαι κούκλα», μου είπε η Λίμπι.

Δεν αναγνώριζα τον εαυτό μου. Έμοιαζα με κάποια που ανήκε στο περιβάλλον ενός γκαλά, κι όμως παραλίγο να μην πάω. Μόνο για έναν λόγο δεν έκανα πίσω. Για τη Λίμπι.

Η ανάγκη να προβάλλω το δικό μου αφήγημα ήταν τώρα πιο επιτακτική από ποτέ.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 72

Ο Όρεν με περίμενε στην κορυφή της σκάλας.

«Είπε τίποτα στους αστυνομικούς ο Ντρέικ;» ρώτησα. «Παραδέχτηκε ότι με πυροβόλησε; Ποιος είναι ο συνεργός του;»

«Πάρε μια βαθιά ανάσα», μου είπε ο Όρεν. «Ο Ντρέικ αποκάλυψε ένα σωρό στοιχεία που τον ενοχοποιούν, αλλά προσπαθεί να πείσει τους αστυνομικούς ότι ο εγκέφαλος του σχεδίου ήταν η Λίμπι. Κάτι δεν κολλάει σ' αυτή την ιστορία. Οι κάμερες ασφαλείας δεν τον έχουν καταγράψει να μπαίνει στην Οικία Χόθορν – και σίγουρα θα τον είχαν καταγράψει αν του είχε ανοίξει την πύλη η αδελφή σου, όπως ισχυρίζεται εκείνος. Προς το παρόν εικάζουμε ότι μάλλον μπήκε από τις σήραγγες».

«Τις σήραγγες;» επανέλαβα.

«Είναι σαν τα μυστικά περάσματα της έπαυλης, μόνο που βρίσκονται κάτω από την έπαυλη και τις εκτάσεις της. Ξέρω δύο εισόδους – και φρουρούνται και οι δύο».

Κατάλαβα τι εννοούσε ο Όρεν. «Ξέρεις δύο εισόδους, αλλά, αφού βρισκόμαστε στην Οικία Χόθορν, είναι πιθανό να υπάρχουν κι άλλες».

Πήγαινα σε έναν χορό, και θα έπρεπε να νιώθω σαν πριγκίπισσα του παραμυθιού, αλλά η άμαξά μου ήταν ένα SUV ολόιδιο με αυτό που είχε τρακάρει ο Ντρέικ εκείνο το πρωί. Τα παραμύθια και οι απόπειρες δολοφονίας δεν πάνε μαζί.

Ποιος μπορεί να ξέρει πού βρίσκονται οι σήραγγες; Αυτό ήταν τώρα το μεγάλο ερώτημα. Αν αυτές οι σήραγγες ήταν άγνωστες στον ίδιο τον υπεύθυνο ασφαλείας της Οικίας Χόθορν, θα ήταν απίθανο ο Ντρέικ να τις είχε ανακαλύψει μόνος του. Και σίγουρα δε θα γνώριζε την ύπαρξή τους ούτε η Λίμπι.

Επομένως, ποιος έμενε; Κάποιο άτομο που ήξερε σαν την παλάμη του την Οικία Χόθορν. Μήπως αυτό το άτομο είχε προσεγγίσει τον Ντρέικ; Και

γιατί; Αυτή η τελευταία ερώτηση δεν ήταν κανένα φοβερό μυστήριο. Στο κάτω κάτω, γιατί αυτό το άτομο να διαπράξει έναν φόνο, όταν υπήρχε κάποιος πρόθυμος και έτοιμος να τον διαπράξει για λογαριασμό του; Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να γνωρίζει την ύπαρξη και το βίαιο παρελθόν του Ντρέικ και να ξέρει ότι ο Ντρέικ είχε κάθε λόγο να με μισεί.

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν ήταν μυστικό μες στους τοίχους της Οικίας Χόθορν.

Μπορεί ο συνεργός του, για να του χρυσώσει το χάπι, να του είχε πει ότι αν πάθαινα κάτι, θα κληρονομούσε την περιουσία η Λίμπι.

Και άφησαν τον εγκληματία να κάνει τη βρομοδουλειά – και να φορτωθεί στην πλάτη του το φταίξιμο. Καθόμουν μες στο αλεξίσφαιρο SUV μου, με ένα φόρεμα που κόστιζε πέντε χιλιάδες δολάρια και ένα κολιέ που πιθανότατα θα κάλυπτε τα δίδακτρα του πανεπιστημίου τουλάχιστον για έναν χρόνο, και αναρωτιόμουν αν είχα γλιτώσει από τον κίνδυνο τώρα που ο Ντρέικ είχε συλληφθεί, ή αν το άτομο που τον είχε οδηγήσει στις σήραγγες είχε άλλα σχέδια για μένα.

«Το Ίδρυμα έχει κλείσει δύο τραπέζια για τη σημερινή εκδήλωση», μου είπε η Αλίσα από το μπροστινό κάθισμα. «Η Ζάρα δεν ήθελε να παραχωρήσει καμία από τις θέσεις, αλλά, από τη στιγμή που το Ίδρυμα είναι στην ουσία δικό σου, δεν είχε άλλη επιλογή».

Η Αλίσα φερόταν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Σαν να ήταν απόλυτα λογικό να της έχω εμπιστοσύνη, όταν στην πραγματικότητα ένιωθα ότι πρόδιδε την εμπιστοσύνη μου ολοένα και περισσότερο.

«Δηλαδή, θα καθίσω μαζί τους», είπα με άχρωμη φωνή. «Μαζί με τους Χόθορν».

Και ενώ ένας –τουλάχιστον ένας– από τους Χόθορν μπορεί να ήθελε ακόμα να με βγάλει από τη μέση.

«Σε συμφέρει να δείξεις ότι έχετε φιλικές σχέσεις». Η Αλίσα σίγουρα αντιλήφθηκε πόσο γελοίο ακούστηκε το σχόλιό της, δεδομένων των συνθηκών. «Αν οι Χόθορν σε αποδεχτούν, θα είναι ευκολότερο να ξεχαστούν οι λιγότερο ευπρεπείς θεωρίες για τους λόγους που κληρονόμησες την περιουσία».

«Και τι θα γίνει με την απρεπή θεωρία που λέει ότι ένας απ' αυτούς – τουλάχιστον ένας– θέλει να με σκοτώσει;» ρώτησα σε ύφος έντονο.

Μπορεί να ήταν η Ζάρα, ή ο άντρας της, ή η Σκάι, ή ακόμα και η γιαγιά που, ούτε λίγο ούτε πολύ, μου είχε πει ότι είχε σκοτώσει τον άντρα της.

«Εξακολουθούμε να βρισκόμαστε σε πλήρη επιφυλακή», με διαβεβαίωσε ο Όρεν. «Αλλά δε μας συμφέρει να το μάθουν οι Χόθορν. Αν ο συνεργός σκόπευε να τα φορτώσει όλα στον Ντρέικ –και στη Λίμπι–, είναι προτιμότερο να τον αφήσουμε να πιστεύει ότι πέτυχε τον σκοπό του».

Την προηγούμενη φορά, το στοιχείο του αιφνιδιασμού είχε χαθεί εξαιτίας μου. Αυτή τη φορά, όμως, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 73

«Ειβερι, γύρνα στον φακό!»

«Τι έχεις να πεις για τη σύλληψη του Ντρέικ Σάντερς;»

«Μπορείς να μας πεις κάτι για το μέλλον του Ιδρύματος Χόθορν;»

«Είναι αλήθεια η φήμη ότι η μητέρα σου είχε συλληφθεί για πορνεία;»

Αν δεν είχα υποστεί επτά φορές τις ερωτήσεις της Λάντον στο απογευματινό μας μάθημα, αυτή η τελευταία ερώτηση σίγουρα θα με έβγαζε εκτός εαυτού. Θα είχα απαντήσει – και θα είχα απαντήσει με κάμποσα κοσμητικά επίθετα. Αντί γι' αυτό, στάθηκα δίπλα στο αυτοκίνητο και περίμενα.

Ώσπου κάποιος μου έκανε την ερώτηση που περίμενα. «Πώς νιώθεις ύστερα απ' όλα αυτά που έχουν συμβεί;»

Κοίταξα κατάματα τον ρεπόρτερ που μου είχε θέσει την ερώτηση. «Είμαι ευγνώμων που είμαι ζωντανή», είπα. «Και είμαι ευγνώμων που βρίσκομαι εδώ απόψε».

Η εκδήλωση γινόταν σε ένα μουσείο τέχνης. Μπήκαμε στο ισόγειο και κατεβήκαμε μια τεράστια, μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στον εκθεσιακό χώρο. Μέχρι να φτάσω στα μισά της σκάλας, όλοι οι παρευρισκόμενοι είτε με κοίταζαν εξεταστικά, είτε προσπαθούσαν να μη με κοιτάζουν καθόλου, πράγμα που ήταν χειρότερο

Στη βάση της σκάλας είδα τον Γκρέισον. Ήταν τόσο κομψός με το σμόκιν του όσο και με τα κοστούμια του. Κρατούσε ένα ποτήρι – διαυγές, με ένα διαυγές ποτό. Μόλις με είδε, πάγωσε ξαφνικά στη θέση του, λες και κάποιος είχε σταματήσει τον χρόνο. Θυμήθηκα πόσο κοντά στεκόμασταν στην κρυψώνα κάτω από τη μυστική σκάλα, θυμήθηκα πώς με κοίταζε· και κάπου βαθιά μέσα μου σκέφτηκα ότι τώρα με κοίταζε με τον ίδιο τρόπο.

Σκέφτηκα ότι τον είχα σαγηνεύσει.

Και τότε το ποτήρι του γλίστρησε από το χέρι του. Έπεσε στο πάτωμα και έσπασε, σκορπίζοντας παντού κρυστάλλινα θραύσματα.

Τι έγινε; Τι έκανα;

Η Αλίσα με σκούνηξε διακριτικά, για να προχωρήσω. Κατέβηκα τα υπόλοιπα σκαλοπάτια, ενώ το προσωπικό έτρεχε να μαζέψει τα σπασμένα γυαλιά.

Ο Γκρέισον είχε στυλώσει πάνω μου το βλέμμα του. «Τι νομίζεις ότι κάνεις;» Η φωνή του ήχησε τραχιά.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς», είπα.

«Τα μαλλιά σου», είπε ξέπνοος. Έφερε το χέρι του στην πλεξίδα μου και τα δάχτυλά του την άγγιξαν, προτού σφίχτούν σε γροθιά. «Αυτό το κολιέ. Αυτό το φόρεμα...»

«Τι συμβαίνει;» είπα.

Αντί για απάντηση, κατάφερε να προφέρει μόνο ένα όνομα.

Έμιλι. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από την Έμιλι. Κατευθύνθηκα προς τις τουαλέτες, προσπαθώντας να μη δίνω την εντύπωση ότι το έβαζα στα πόδια. Έψαξα με τρεμάμενα δάχτυλα το κινητό μου μες στο μαύρο σατέν τσαντάκι που μου είχαν δώσει, χωρίς να ξέρω τι θα το έκανα όταν θα το έβγαζα. Κάποιος ήρθε και στάθηκε δίπλα μου, μπροστά στον καθρέφτη.

«Είσαι πολύ όμορφη», είπε η Θία καθώς μου έριχνε μια λοξή μάτια. «Βασικά, είσαι τέλεια».

Κοίταξα τη Θία. Και τότε κατάλαβα. «Τι έκανες, Θία;»

Χαμήλωσε το βλέμμα στο δικό της κινητό, πάτησε μερικά πλήκτρα και, μερικά δευτερόλεπτα αργότερα, έλαβα ένα μήνυμα. Δεν ήξερα καν ότι είχε τον αριθμό του κινητού μου.

Άνοιξα το μήνυμα και τη συνημμένη φωτογραφία και ένιωσα το αίμα να στραγγίζει από το πρόσωπό μου. Σε αυτή τη φωτογραφία, η Έμιλι Λάφλιν δε γελούσε. Χαμογελούσε στον φακό. Το χαμόγελό της ήταν πονηρό και αχνό, σαν να ετοιμαζόταν να κλείσει το μάτι στον φωτογράφο. Το μακιγιάζ της ήταν φυσικό, αλλά τα μάτια της έδειχναν αφύσικα μεγάλα. Και τα μαλλιά της...

Ήταν χτενισμένα ακριβώς σαν τα δικά μου.

«Τι έκανες;» ρώτησα ξανά τη Θία, με τον τόνο της φωνής μου να ηχεί

αυτή τη φορά περισσότερο σαν μομφή παρά σαν ερώτηση. Είχε επιμείνει να έρθει μαζί μας στην μπουτίκ. Είχε προτείνει να φορέσω πράσινο – όπως ακριβώς και η Έμιλι σε αυτή τη φωτογραφία.

Ακόμα και το κολιέ μου έμοιαζε τρομακτικά με το δικό της.

Όταν ο στιλίστας με είχε ρωτήσει αν ήθελα να μοιάζω με την κοπέλα στη φωτογραφία, είχα υποθέσει ότι του την είχε δώσει η Αλίσα. Είχα υποθέσει ότι ήταν η φωτογραφία κάποιου μοντέλου. Όχι μιας νεκρής κοπέλας.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησα ξανά πολύ καθαρά και επίμονα τη Θία.

«Επειδή αυτό θα ήθελε η Έμιλι». Η Θία έβγαλε ένα κραγιόν από το τσαντάκι της. «Και για να νιώσεις καλύτερα», μου είπε με χείλη που τώρα ήταν αστραφτερά και κατακόκκινα σαν ρουμπίνι, «δεν ήθελα να εκδικηθώ εσένα».

Ήθελε να εκδικηθεί τους Χόθορν.

«Δε σκότωσαν εκείνοι την Έμιλι», είπα έξω φρενών. «Η Ρεμπέκα μου είπε ότι δεν άντεξε η καρδιά της».

Για την ακρίβεια, μου είπε ότι αυτό της είχε πει ο Γκρέισον.

«Είσαι απολύτως σίγουρη ότι οι Χόθορν δεν προσπαθούν να σε σκοτώσουν;» Η Θία χαμογέλασε. Ήταν μαζί μας στο αυτοκίνητο εκείνο το πρωί. Είχε τρομοκρατηθεί. Και τώρα φερόταν λες και όλα αυτά ήταν ένα αστείο.

«Δεν πας καθόλου καλά», της είπα.

Η οργή μου δεν έμοιαζε να την αγγίζει. «Τη μέρα που γνωριστήκαμε, σου είχα πει ότι οι Χόθορν είναι τρελοί και προβληματικοί». Κοίταξε ξανά την αντανάκλασή της στον καθρέφτη. «Δε σου είχα πει όμως ότι δεν είμαι κι εγώ τρελή και προβληματική».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 74

Έβγαλα το κολιέ, το κράτησα στα χέρια μου και στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη. Τα μαλλιά ήταν δυσκολότερη υπόθεση. Για να γίνει αυτή η πλεξίδα, χρειάστηκε να συνεργαστούν δύο άτομα. Για να λυθεί, χρειαζόταν ένα θαύμα.

«Είβερι;» Το κεφάλι της Αλίσσα ξεπρόβαλε πίσω από την πόρτα της τουαλέτας.

«Χρειάζομαι βοήθεια», της είπα.

«Για ποιο πράγμα;»

«Για τα μαλλιά μου».

Άρχισα να τα τραβάω με μανία, αλλά η Αλίσσα έκλεισε τα χέρια μου στα δικά της. Στήριξε τους καρπούς μου στο δεξί χέρι της και κλείδωσε την πόρτα της τουαλέτας με το αριστερό. «Δεν έπρεπε να σε πιέσω», είπε σιγανά. «Δεν ήσουν ακόμα έτοιμη για τόση προβολή, έτσι δεν είναι;»

«Ξέρεις με ποια μοιάζω;» τη ρώτησα. Σήκωσα με οργή το κολιέ μπροστά στο πρόσωπό της κι εκείνη το πήρε από τα χέρια μου.

Η Αλίσσα συνοφρυώθηκε. «Με ποια μοιάζεις;» Η απορία της φαινόταν ειλικρινής, ιδιαίτερα δεδομένου ότι η δικηγόρος μου ήταν απ' αυτούς τους ανθρώπους που δεν ήθελαν να θέτουν ερωτήσεις αν δε γνώριζαν ήδη την απάντηση.

«Με την Έμιλι Λάφλιν». Δεν μπόρεσα να αντισταθώ στην παρόρμηση να ρίξω μια φευγαλέα ματιά στον καθρέφτη. «Η Θία ζήτησε να με ντύσουν, να με χτενίσουν και να με βάψουν σαν την Έμιλι».

Η Αλίσσα προσπαθούσε να επεξεργαστεί την πληροφορία. «Δεν το ήξερα». Σώπασε συλλογισμένη. «Ούτε ο Τύπος το ξέρει. Η Έμιλι ήταν μια συνηθισμένη κοπέλα».

Ίσα ίσα, η Έμιλι δεν ήταν μια συνηθισμένη κοπέλα.

Δεν ξέρω πότε είχα σχηματίσει αυτή την εντύπωση. Τη μέρα που είχα δει τη φωτογραφία της; Τη βραδιά που είχα συζητήσει με τη Ρεμπέκα; Την πρώτη φορά που ο Τζέιμσον είχε προφέρει το όνομά της ή την πρώτη φορά που είχα αναφέρει το όνομά της στον Γκρέισον;

«Δε γίνεται να μείνεις άλλο εδώ μέσα, θα το πάρουν είδηση όλοι», με προειδοποίησε η Αλίσα. «Ήδη έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται την απουσία σου. Ό,τι και αν είναι να γίνει, πρέπει να εμφανιστείς».

Είχα συμφωνήσει να εμφανιστώ επειδή είχα την αλλόκοτη πεποίθηση ότι, αν το έπαιζα χαρούμενη και χαμογελαστή, θα προστάτευα τη Λίμπι. Δε θα βρισκόμουν εκεί αν η ίδια μου η αδελφή είχε βάλει κάποιον να με σκοτώσει, έτσι δεν είναι;

«Εντάξει», είπα με σφιγμένα δόντια. «Αλλά αν σου κάνω αυτή τη χάρη, θέλω να μου υποσχεθείς πως θα κάνεις ό,τι περνάει απ' το χέρι σου για να προστατεύσεις την αδελφή μου. Δε με νοιάζει τι παίζει ανάμεσα σ' εσένα και τον Ναζ, ή ανάμεσα στον Ναζ και τη Λίμπι. Δε θα δουλεύεις πια μόνο για μένα. Θα δουλεύεις και για εκείνη».

Είδα την Αλίσα να συγκρατεί με κόπο την απάντηση που ήθελε πραγματικά να μου δώσει. Αλλά οι μόνες λέξεις που βγήκαν από τα χείλη της ήταν: «Έχεις τον λόγο μου».

Έπρεπε να σφίξω τα δόντια και να αντέξω το δείπνο, έναν δυο χορούς και τη δημοπρασία. Πιο εύκολο να το λες παρά να το κάνεις. Η Αλίσα με οδήγησε στα δύο τραπέζια που είχε κλείσει το Ίδρυμα Χόθορν. Στο τραπέζι στ' αριστερά, η γιαγιά βρισκόταν στο επίκεντρο της προσοχής μιας συντροφιάς ασπρομάλληδων. Το τραπέζι στα δεξιά ήταν κατά το ήμισυ κατειλημμένο από τους Χόθορν: τη Ζάρα και τον Κονσταντίν, τον Ναζ, τον Γκρέισον και τον Αλεξάντερ.

Προχώρησα κατευθείαν προς το τραπέζι της γιαγιάς, αλλά η Αλίσα μου έκλεισε τον δρόμο και με οδήγησε διακριτικά στην άδεια καρέκλα δίπλα στον Γκρέισον. Έπειτα κάθισε πλάι μου, αφήνοντας μόνο τρεις κενές θέσεις. Υπέθεσα ότι τουλάχιστον μία απ' αυτές προοριζόταν για τον Τζέιμσον.

Δίπλα μου, ο Γκρέισον παρέμενε σιωπηλός. Πάλεψα για να μη ρίξω ούτε μια φευγαλέα ματιά προς το μέρος του, αλλά έχασα τη μάχη. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο ευθεία μπροστά. Δεν κοίταζε ούτε εμένα ούτε κανέναν άλλον στο τραπέζι.

«Δεν το έκανα επίτηδες», του είπα ψιθυριστά, προσπαθώντας να διατηρήσω μια φυσιολογική έκφραση στο πρόσωπό μου για να

ικανοποιήσω το κοινό μας – τόσο τους καλεσμένους όσο και τους φωτογράφους.

«Όχι βέβαια», απάντησε ο Γκρέισον με παγωμένη φωνή, επαναλαμβάνοντας μηχανικά τις ίδιες λέξεις που πρέπει να είχε ξαναπεί χιλιάδες φορές.

«Αν μπορούσα, θα έλυνα την πλεξίδα», μουρμούρισα. «Αλλά δεν μπορώ να τη λύσω μόνη μου».

Το κεφάλι του έγειρε προς τα κάτω, τα μάτια του έκλεισαν – μόνο για μια στιγμή. «Το ξέρω».

Το μυαλό μου κυριεύτηκε από μια εικόνα: Ο Γκρέισον να βοηθάει την Έμιλι να λύσει την πλεξίδα, τα δάχτυλά του να ξεπλέκουν σιγά σιγά τα μαλλιά της.

Έσπρωξα κατά λάθος με το μπράτσο μου το ποτήρι της Αλίσια. Προσπάθησε να το συγκρατήσει, αλλά οι κινήσεις της δεν ήταν αρκετά γρήγορες. Καθώς το κρασί έβαφε κόκκινο το λευκό τραπεζομάντιλο, συνειδητοποίησα αυτό που έπρεπε να είχα καταλάβει από την αρχή, από τη στιγμή που είχε ολοκληρωθεί η ανάγνωση της διαθήκης.

Δεν είχα καμία θέση σε αυτόν τον κόσμο. Δεν είχα καμία θέση σε μια τέτοια δεξίωση, ή στο πλευρό του Γκρέισον Χόθορν. Και αυτό δε θα άλλαζε ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 75

Το δείπνο τελείωσε χωρίς να προσπαθήσει κανείς να με σκοτώσει. Ο Τζέιμσον ήταν άφαντος. Είπα στην Αλίσα ότι ήθελα να πάρω λίγο καθαρό αέρα, αλλά δε βγήκα έξω. Δεν άντεχα να αντιμετωπίσω ξανά τους ρεπόρτερ τόσο σύντομα, κι έτσι περιπλανήθηκα στο μουσείο και κατέληξα σε μια άλλη πτέρυγα, με τον Όρεν να με ακολουθεί και να μη με αφήνει από τα μάτια του.

Η πτέρυγα ήταν κλειστή. Τα φώτα ήταν χαμηλωμένα και οι αίθουσες με τα εκθέματα κλειστές, αλλά ο διάδρομος ήταν ανοιχτός. Προχώρησα στον μακρύ διάδρομο, ακούγοντας πίσω μου τα βήματα του Όρεν. Στο βάθος έφεγγε ένα φως, που φάνταζε πιο λαμπερό μες στο σκοτάδι που το περιέβαλλε. Το κορδόνι που έκλεινε αυτόν τον εκθεσιακό χώρο είχε παραμεριστεί στη μια πλευρά. Όταν το προσπέρασα, ένιωσα σαν να έβγαινα από ένα σκοτεινό θέατρο στον ήλιο. Η αίθουσα ήταν φωτεινή. Ακόμα και οι κορνίζες των ζωγραφικών έργων ήταν λευκές. Υπήρχε μόνο ένα άτομο εκεί μέσα. Φορούσε σμόκιν, αλλά είχε βγάλει το σακάκι.

«Τζέιμσον», είπα, αλλά εκείνος δε στράφηκε. Στεκόταν μπροστά σε έναν μικρό πίνακα και τον περιεργαζόταν προσηλωμένος από μια απόσταση περίπου ενός μέτρου. Μου έριξε μια φευγαλέα ματιά καθώς προχωρούσα προς το μέρος του κι έπειτα έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον πίνακα.

Με είδες, σκέφτηκα. Είδες πώς με χτένισαν. Η αίθουσα ήταν τόσο σιωπηλή, ώστε μπορούσα να ακούσω τους χτύπους της καρδιάς μου. *Πες κάτι.*

Έδειξε με το κεφάλι τον πίνακα. «*Οι τέσσερις αδελφοί, του Σεζάν*», είπε όταν στάθηκα δίπλα του. «Ένας από τους αγαπημένους πίνακες της οικογένειας Χόθορν. Για τους προφανείς λόγους».

Πίεσα τον εαυτό μου να κοιτάξει τον πίνακα, και όχι τον Τζέιμσον. Τέσσερις φιγούρες με θολά χαρακτηριστικά ήταν αποτυπωμένες στον καμβά. Διέκρινα τις γραμμές των μυών τους. Σχεδόν τους έβλεπα να κινούνται, αλλά σκοπός του καλλιτέχνη δεν ήταν η ρεαλιστική

απεικόνισή τους. Κοίταξα τη χρυσή πινακίδα κάτω από τον πίνακα.

Οι τέσσερις αδελφοί. Πολ Σεζάν. 1898. Επί δανείω παραχώρηση από τη συλλογή του Τομπάιας Χόθορν.

Ο Τζέιμσον έστρεψε το πρόσωπό του προς το δικό μου. «Ξέρω ότι βρήκες το Ντάβενπορτ». Ανασήκωσε το ένα του φρύδι. «Με νίκησες. Το βρήκες πριν από μένα».

«Το ίδιο και ο Γκρέισον», είπα.

Η έκφρασή του σκοτεινίασε. «Είχες δίκιο. Το δέντρο στο Σκοτεινό Δάσος ήταν ένα τυχαίο, συνηθισμένο δέντρο. Το στοιχείο που ψάχνουμε είναι ένας αριθμός. Οκτώ. Ένα. Ένα. Και μας λείπει άλλο ένα ψηφίο».

«Δεν υπάρχει “μας”», είπα. «Με βλέπεις σαν άνθρωπο ή απλώς σαν ένα εργαλείο, Τζέιμσον;»

«Μάλλον μου άξιζε αυτό». Τα μάτια του έμειναν στυλωμένα στα δικά μου για μια στιγμή ακόμα, προτού στραφούν ξανά στον πίνακα. «Ο γέρος έλεγε ότι εστίαζα πάντα όλη μου την προσοχή σε έναν και μοναδικό στόχο μέχρι να τον πετύχω. Ξέρεις, είναι στη φύση μου να νοιάζομαι μόνο για ένα πράγμα κάθε φορά».

Αναρωτιόμουν αν αναφερόταν στο παιχνίδι – ή σ’ εκείνη.

«Ό,τι κι αν ήταν αυτό που υπήρχε μεταξύ μας, Τζέιμσον, τελείωσε». Τα λόγια μου αντήχησαν στη λευκή αίθουσα. Έκανα μεταβολή και άρχισα να απομακρύνομαι.

«Δε με νοιάζει που έχεις το ίδιο χτένισμα με την Έμιλι». Ο Τζέιμσον ήξερε ακριβώς τι να πει για να με σταματήσει. «Δε με νοιάζει», επανέλαβε, «επειδή δε με νοιάζει η Έμιλι». Μια βαριά, τρεμάμενη ανάσα βγήκε από τα χείλη του. «Της είχα πει να χωρίσουμε εκείνο το βράδυ. Είχα βαρεθεί τα παιχνιδάκια της. Της είχα ανακοινώσει ότι τελειώσαμε. Και μερικές ώρες αργότερα η Έμιλι πέθανε».

Γύρισα πίσω. Τα πράσινα μάτια του, ελαφρώς κοκκινισμένα, στάθηκαν στα δικά μου. «Λυπάμαι», είπα. Αναρωτήθηκα πόσο συχνά έπαιζε στον νου του η τελευταία τους συζήτηση.

«Έλα μαζί μου στο Σκοτεινό Δάσος», μου είπε ικετευτικά ο Τζέιμσον. Είχε δίκιο. Εστίαζε όλη του την προσοχή σε έναν και μοναδικό στόχο μέχρι να τον πετύχει. «Δε χρειάζεται να με φιλήσεις. Δε χρειάζεται καν να με συμπαθείς, Κληρονόμε. Μόνο, σε παρακαλώ, μη μ’ αφήσεις να τα βγάλω πέρα εντελώς μόνος μου».

Έδειχνε ειλικρινής· και ευάλωτος· πιο αληθινός από κάθε άλλη φορά. *Δε χρειάζεται να με φιλήσεις.* Το είχε πει σαν να ήθελε να τον φιλήσω.

«Ελπίζω να μη διακόπτω».

Ο Τζέιμσον κι εγώ γυρίσαμε ταυτόχρονα προς την είσοδο και είδαμε τον Γκρέισον. Συνειδητοποίησα ότι, από την οπτική γωνία που είχε μπαίνοντας στην αίθουσα, δεν μπορούσε να δει τίποτε άλλο πάνω μου εκτός από την πλεξίδα.

Ο Γκρέιμσον και ο Τζέιμσον αναμετρήθηκαν για μια στιγμή με το βλέμμα.

«Ξέρεις πού θα είμαι, Κληρονόμε», μου είπε ο Τζέιμσον. «Αν κάποιο κομμάτι του εαυτού σου θέλει να με βρει».

Άγγιξε φευγαλέα τον Γκρέισον καθώς προχωρούσε προς την έξοδο. Ο Γκρέισον τον κοίταζε για ώρα, προτού στραφεί ξανά σ' εμένα. «Τι είπε όταν σε είδε;»

Όταν είδε τα μαλλιά μου, εννοείς. Ξεροκατάπια. «Μου είπε ότι η Έμιλι πέθανε τη βραδιά που της είχε ανακοινώσει ότι χωρίζουν».

Σιωπή.

Γύρισα να κοιτάξω τον Γκρέισον.

Τα μάτια του ήταν κλειστά, κάθε μυς του κορμιού του σφιγμένος. «Σου είπε ο Τζέιμσον ότι τη σκότωσα εγώ;»

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 76

Όταν ο Γκρέισον έφυγε, έμεινα άλλα δεκαπέντε λεπτά στην αίθουσα και κοίταζα τον πίνακα του Σεζάν, ώσπου η Αλίσα έστειλε κάποιον να με βρει.

«Συμφωνώ», μου είπε ο Αλεξάντερ, παρόλο που δεν είχα πει τίποτα ώστε να δηλώσει ότι συμφωνούσε. «Αυτή η δεξίωση είναι χάλια. Η αναλογία μεταξύ καλεσμένων και σκόουν είναι απαράδεκτη».

Δεν είχα όρεξη για πλάκες με σκόουν. *Ο Τζέιμσον λέει ότι χώρισε την Έμιλι. Ο Γκρέισον ισχυρίζεται ότι τη σκότωσε. Η Θία με χρησιμοποιεί για να τους τιμωρήσει και τους δύο.* «Εγώ φεύγω», είπα στον Αλεξάντερ.

«Δεν μπορείς να φύγεις ακόμα!»

Τον κοίταξα θυμωμένη. «Γιατί;»

«Επειδή...» Ο Αλεξάντερ κούνησε το ένα φρύδι του. «Μόλις άνοιξε η πίστα. Κι εσύ θα πρέπει να δώσεις στους δημοσιογράφους τροφή για κουτσομπολιά, έτσι δεν είναι;»

Έναν χορό. Μόνο έναν χορό θα παραχωρούσα στην Αλίσα –και στους φωτογράφους–, προτού φύγω τρέχοντας.

«Προσποιήσου ότι είμαι ο πιο συναρπαστικός άνθρωπος που έχεις γνωρίσει ποτέ», με συμβούλευσε ο Αλεξάντερ καθώς με συνόδευε στην πίστα για ένα βαλς.

Άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το δικό μου κι έπειτα τύλιξε το άλλο μπράτσο του γύρω από τη μέση μου. «Λοιπόν, θα σε βοηθήσω... Κάθε χρόνο στα γενέθλιά μου, από τα επτά μου μέχρι τα δώδεκα, ο παππούς μου έδινε να επενδύσω ένα ποσό, κι εγώ το τοποθετούσα όλο σε κρυπτονομίσματα, επειδή είμαι μεγαλοφυής και όχι επειδή έβρισκα κουλ τη λέξη “κρυπτονομίσματα”». Έκανε μια παύση και με στροβίλισε. «Πούλησα τις επενδύσεις μου πριν από τον θάνατο του παππού μου και έβγαλα σχεδόν εκατό εκατομμύρια δολάρια».

Τον κοίταξα έκπληκτη. «Τι πράγμα;»

«Βλέπεις;» μου είπε. «Είμαι συναρπαστικός». Ο Αλεξάντερ συνέχισε να χορεύει, αλλά χαμήλωσε το βλέμμα. «Δεν το ξέρουν ούτε οι αδελφοί μου».

«Και οι αδελφοί σου πού επένδυναν τα χρήματά τους;» ρώτησα. Τόσον καιρό φανταζόμουν ότι είχαν μείνει στην ψάθα. Ο Νας μου είχε πει για την παράδοση που τηρούσε ο Τομπάιας Χόθορν στα γενέθλια των εγγονών του, αλλά δεν είχα σκεφτεί ποτέ τις «επενδύσεις» τους.

«Δεν έχω ιδέα», είπε εύθυμα ο Αλεξάντερ. «Δεν επιτρεπόταν να το συζητάμε με κανέναν».

Συνεχίζαμε να χορεύουμε, και οι φωτογράφοι συνέχιζαν να τραβούν τις φωτογραφίες τους. Ο Αλεξάντερ έφερε το πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό μου.

«Οι δημοσιογράφοι θα νομίζουν ότι τα έχουμε», του είπα, ενώ το κεφάλι μου εξακολουθούσε να γυρίζει από εκείνη την αποκάλυψη.

«Τυχαίνει να ειδικεύομαι στις πλασματικές σχέσεις», απάντησε ο Αλεξάντερ με πονηρό ύφος.

«Με ποια είχες πλασματική σχέση;» τον ρώτησα.

Ο Αλεξάντερ κοίταξε πίσω μου, προς το μέρος της Θία. «Είμαι μια ανθρώπινη μηχανή τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ», μου είπε. «Κάνω απλά πράγματα με περίπλοκους τρόπους». Σώπασε για λίγο. «Ήταν ιδέα της Έμιλι να τα φτιάξω με τη Θία. Η Εμ ήταν... πώς να το πω... Επίμονη. Δεν ήξερε ότι η Θία είχε ήδη άλλη σχέση».

«Κι εσύ συμφώνησες να παίζεις θέατρο;» τον ρώτησα κατάπληκτη.

«Επαναλαμβάνω: Είμαι μια ανθρώπινη μηχανή τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ». Η φωνή του μαλάκωσε. «Και δεν το έκανα για τη Θία».

Τότε για ποιον το έκανε; Πέρασαν μερικά λεπτά μέχρι να καταλάβω. Ο Αλεξάντερ είχε αναφερθεί σε αυτές τις πλασματικές σχέσεις *δύο φορές*: μία όταν μου είχε μιλήσει για τη Θία και άλλη μία όταν τον είχα ρωτήσει για τη Ρεμπέκα.

«Η Θία τα είχε με τη Ρεμπέκα;» είπα.

«Μάλιστα, τρελός έρωτας!» επιβεβαίωσε ο Αλεξάντερ. *Η Θία την είχε χαρακτηρίσει «καλλονή»*. «Μιλάμε για την κολλητή φίλη της Θία και τη μικρότερη αδελφή της Έμιλι. Τι να έκανα; Πίστευαν ότι η Έμιλι δε θα καταλάβαινε. Ήταν κτητική με τους ανθρώπους που αγαπούσε. Και ήξερα ότι η Ρεμπέκα δεν μπορούσε να της πάει κόντρα. Για μία και μοναδική

φορά, η Ρεμπέκα ήθελε να ικανοποιήσει μια δική της επιθυμία».

Αναρωτήθηκα αν ο Αλεξάντερ ήταν ερωτευμένος μαζί της· αν η πλασματική σχέση του με τη Θία ήταν ένας διεστραμμένος, τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ τρόπος να εκφράσει τα συναισθήματά του. «Είχαν δίκιο η Θία και η Ρεμπέκα;» ρώτησα. «Όντως δε θα καταλάβαινε η Έμιλι;»

«Με τίποτα». Ο Αλεξάντερ έκανε μια παύση. «Η Εμ το ανακάλυψε εκείνο το βράδυ. Το είδε σαν προδοσία».

Εκείνο το βράδυ. Το βράδυ που πέθανε.

Το βαλς τελείωσε και ο Αλεξάντερ άφησε το χέρι μου, αλλά δεν πήρε το μπράτσο του από τη μέση μου. «Χάρισε ένα χαμόγελο στους δημοσιογράφους», μου είπε χαμηλόφωνα. «Δώσ' τους υλικό. Κοίταξέ με στα μάτια. Αφέσου στη γοητεία μου. Σκέψου το αγαπημένο σου γλυκό».

Οι άκρες των χειλιών μου ανασηκώθηκαν και ο Αλεξάντερ με οδήγησε από την πίστα στην Αλίσσα. «Τώρα μπορείς να φύγεις», είπε ικανοποιημένη η δικηγόρος μου. «Αν θέλεις».

Εννοείται ότι ήθελα. «Θα έρθεις μαζί μου;» ρώτησα τον Αλεξάντερ.

Η πρόσκληση φάνηκε να τον ξαφνιάζει. «Δεν μπορώ». Σώπασε. «Έλυσα τον γρίφο του Σκοτεινού Δάσους». Τα λόγια του αιχμαλώτισαν την προσοχή μου. «Θα μπορούσα να είμαι ο νικητής αυτού του παιχνιδιού». Ο Αλεξάντερ χαμήλωσε το βλέμμα στα ακριβά παπούτσια του. «Όμως ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον χρειάζονται αυτή τη νίκη περισσότερο. Πήγαινε στην Οικία Χόθορν. Μόλις φτάσεις, θα σε περιμένει εκεί ένα ελικόπτερο. Πες στον πιλότο να σε πάει μια βόλτα πάνω από το Σκοτεινό Δάσος».

Ελικόπτερο;

«Θα σε ακολουθήσουν κι εκείνοι, όπου κι αν πας».

Εκείνοι – δηλαδή, οι αδελφοί του. «Νόμιζα ότι ήθελες να νικήσεις», είπα στον Αλεξάντερ.

Ξεροκατάπιε με δυσκολία. «Θέλω».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 77

Δεν ήμουν απολύτως βέβαιη ότι ο Αλεξάντερ σοβαρολογούσε για το ελικόπτερο. Κι όμως, ήταν εκεί, στην μπροστινή πρασιά της Οικίας Χόθορν, με τον έλικά του ακίνητο. Ο Όρεν δε με άφηνε να επιβιβαστώ, προτού το ελέγξει. Ακόμα και αφότου το έλεγξε, όμως, επέμενε να το πιλοτάρει εκείνος. Κάθισα στο πίσω μέρος και διαπίστωσα ότι ο Τζέιμσον βρισκόταν ήδη εκεί.

«Ζήτησες ελικόπτερο;» με ρώτησε, λες και ήταν ένα απόλυτα φυσιολογικό αίτημα.

Κάθισα δίπλα του και έδεσα τη ζώνη ασφαλείας. «Μου κάνει εντύπωση που με περιμένες για την απογείωση».

«Σου το είπα, Κληρονόμε». Με κοίταξε με ένα λοξό χαμόγελο. «Δε θέλω να τα βγάλω πέρα μόνος μου». Για μια απειροελάχιστη στιγμή ένιωσα σαν να ήμασταν πάλι οι δυο μας στην πίστα αγώνων, μες στο αυτοκίνητο που έτρεχε σαν σφαίρα προς τη γραμμή του τερματισμού. Όμως ξαφνικά τράβηξε την προσοχή μου μια μαυροντυμένη φιγούρα έξω από το ελικόπτερο.

Ένα σμόκιν. Ο Γκρέισον επιβιβάστηκε στο ελικόπτερο, με μια ανεξιχνίαστη έκφραση στο πρόσωπό του.

Σου είπε ο Τζέιμσον ότι τη σκότωσα εγώ; Η ερώτηση αντηχούσε εκκωφαντικά μες στο κεφάλι μου. Ο Τζέιμσον, σαν να άκουσε την ερώτηση, έστρεψε απότομα το κεφάλι του προς τον Γκρέισον. «Τι κάνεις εσύ εδώ;»

Ο Αλεξάντερ είχε πει ότι, όπου κι αν πήγαινα, θα με ακολουθούσαν και οι δυο τους. *Ο Τζέιμσον δε με ακολουθούσε, υπενθύμισα στον εαυτό μου, νιώθοντας τα νεύρα μου τεντωμένα σαν χορδές. Είχε επιβιβαστεί πρώτος στο ελικόπτερο.*

«Μου επιτρέπεις;» με ρώτησε ο Γκρέισον, δείχνοντας με το κεφάλι μια άδεια θέση. Ένιωθα το βλέμμα του Τζέιμσον καρφωμένο πάνω μου, ένιωθα πόσο ήθελε να απαντήσω αρνητικά στον αδελφό του.

Έγνεψα καταφατικά με το κεφάλι.

Ο Γκρέισον κάθισε δίπλα μου. Ο Όρεν έριξε μια ματιά πίσω, για να βεβαιωθεί ότι είχαμε δέσει τις ζώνες μας, κι έπειτα έβαλε μπρος τον έλικα. Ο ήχος του ήταν εκκωφαντικός. Μόλις απογειωθήκαμε, ένιωσα την ανάσα μου να κόβεται από την αγωνία.

Είχα ενθουσιαστεί την πρώτη φορά που είχα πετάξει με αεροπλάνο, αλλά τώρα ήταν όλα διαφορετικά – πιο έντονα. Ο θόρυβος, οι δονήσεις, η ζωντανή αίσθηση ότι δεν υπήρχε τίποτα που να με χωρίζει από τον αέρα – ή από το έδαφος. Η καρδιά μου χτυπούσε ξέφρενα, αλλά δεν μπορούσα να ακούσω τους χτύπους της. Δεν μπορούσα καλά καλά ούτε να σκεφτώ· να σκεφτώ τον Γκρέισον που μου είχε κάνει εκείνη την ερώτηση με ραγισμένη φωνή, ή τον Τζέιμσον που μου είχε πει ότι δε χρειαζόταν να τον φιλήσω, ή να τον συμπαθώ.

Η μόνη έγνοια μου εκείνη τη στιγμή ήταν να κοιτάζω κάτω στο έδαφος.

Καθώς πετούσαμε πάνω από τις παρυφές του Σκοτεινού Δάσους, διέκρινα το μπερδεμένο κουβάρι των δέντρων που δεν άφηναν τον ήλιο να περάσει μέσα από τα πυκνά φυλλώματά τους. Όμως, όταν το βλέμμα μου στράφηκε στο κέντρο του δάσους, είδα ότι τα δέντρα αραίωναν, αποκαλύπτοντας ένα ξέφωτο. Ο Τζέιμσον κι εγώ πλησιάζαμε σε αυτό το ξέφωτο, όταν είχε αρχίσει να πυροβολεί ο Ντρέικ. Είχα αντιληφθεί τη χλόη, αλλά δεν την είχα δει πραγματικά, όπως την έβλεπα τώρα από ψηλά.

Από εδώ, το ξέφωτο, ο δακτύλιος των πιο αραιών δέντρων που το περιέβαλλε και το πυκνό δάσος που εκτεινόταν προς όλες τις κατευθύνσεις τριγύρω σχημάτιζαν ένα μακρόστενο όμικρον.

Η τον αριθμό μηδέν.

Μέχρι να προσγειωθεί το ελικόπτερο, ένιωθα σαν λιοντάρι στο κλουβί. Προτού ακόμα ο έλικας σταματήσει να περιστρέφεται, πήδηξα στο έδαφος, παραζαλισμένη και πλημμυρισμένη από αδρεναλίνη.

Οκτώ. Ένα. Ένα. Μηδέν.

Ο Τζέιμσον, κατενθουσιασμένος, με πλησίασε με μεγάλες δρασκελιές. «Τα καταφέραμε, Κληρονόμε». Στάθηκε μπροστά μου, απλώνοντας σε πρόταση τα χέρια του, με τις παλάμες στραμμένες προς τα πάνω. Μεθυσμένη από την έξαψη της πτήσης με το ελικόπτερο, τον μιμήθηκα.

Ο Τζέιμσον έπλεξε τα δάχτυλά του στα δικά μου. «Τέσσερα μεσαία ονόματα. Τέσσερις αριθμοί».

Ήταν λάθος μου που τον είχα φιλήσει. Ήταν λάθος μου που τον άφηνα να κρατάει τα χέρια μου μες στα δικά του – αλλά δε με ένοιαζε.

«Οκτώ, ένα, ένα, μηδέν», είπα. «Με αυτή τη σειρά ανακαλύψαμε τους αριθμούς – και με αυτή τη σειρά αναφέρονται τα στοιχεία στη διαθήκη». Γουέστμπρουκ, Ντάβενपोर्ट, Γουίντσεστερ και Μπλάγκουντ. «Μήπως είναι κάποιος συνδυασμός χρηματοκιβωτίου;»

«Υπάρχουν πάνω από δέκα χρηματοκιβώτια στην έπαυλη», είπε σκεπτικός ο Τζέιμσον. «Όμως υπάρχουν και άλλα ενδεχόμενα. Μπορεί οι αριθμοί να παραπέμπουν σε μια διεύθυνση... σε συντεταγμένες... και δεν μπορούμε να είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι τα στοιχεία είναι στη σωστή σειρά. Για να λύσουμε τον γρίφο, ίσως χρειαστεί να αλλάξουμε τη σειρά των αριθμών».

Μια διεύθυνση. Συντεταγμένες. Ένας συνδυασμός χρηματοκιβωτίου. Έκλεισα τα μάτια, μόνο για μια στιγμή, ίσα για να προλάβει το μυαλό μου να σκεφτεί, αν υπήρχε, κάποιο άλλο ενδεχόμενο. «Μήπως πρόκειται για ημερομηνία;» Και τα τέσσερα στοιχεία ήταν αριθμοί. Και ήταν μονοψήφιοι. Αν ήταν συνδυασμός χρηματοκιβωτίου ή συντεταγμένες, θα έπρεπε να υπάρχει και κάποιος διψήφιος αριθμός. Όμως, αν ήταν ημερομηνία...

Το ένα ή το μηδέν θα έπρεπε να βρίσκονται μπροστά. Οι αριθμοί 1-1-0-8 θα ήταν 08/11. «Οκτώ Νοεμβρίου», είπα. Έπειτα άρχισα να σκέφτομαι τις υπόλοιπες πιθανές εκδοχές. 11/08. «Έντεκα Αυγούστου». 18/01. «Δεκαοκτώ Ιανουαρίου».

Όσπου έφτασα στην τελευταία πιθανή εκδοχή· στην τελευταία ημερομηνία.

Ένιωσα την ανάσα μου να κόβεται. Δεν μπορεί! Θα ήταν τόσο μεγάλη σύμπτωση, ώστε δεν υπήρχε περίπτωση να είναι σύμπτωση.

«Δεκαοκτώ δεκάτου· 18/10. Δεκαοκτώ Οκτωβρίου». Πήρα μια βαθιά εισπνοή. Ένιωθα κάθε ίνα του κορμιού μου ηλεκτρισμένη. «Είναι η ημερομηνία των γενεθλίων μου!»

«Έχω ένα μυστικό για τη μέρα που γεννήθηκες», μου είχε πει η μαμά μου όταν έκλεισα τα δεκαπέντε, πριν από δύο χρόνια, λίγες μέρες προτού πεθάνει.

«Αδύνατον!» Ο Τζέιμσον άφησε τα χέρια μου να πέσουν άνευρα.

«Κι όμως», απάντησα. «Γεννήθηκα στις 18 Οκτωβρίου. Και η μητέρα μου—»

«Αυτή η ιστορία δεν έχει καμία σχέση με τη μητέρα σου». Ο Τζέιμσον έσφιξε τα χέρια του σε γροθιές και έκανε μερικά βήματα πίσω.

«Τζέιμσον;» Δεν μπορούσα να καταλάβω τι συνέβαινε. Ίσως ο Τομπάιας Χόθορν με είχε επιλέξει ως κληρονόμο του λόγω κάποιου περιστατικού που είχε συμβεί τη μέρα που γεννήθηκα. Αυτή θα ήταν φοβερή αποκάλυψη. Συγκλονιστική. «Μπορεί να βρήκαμε την απάντηση που αναζητούσαμε. Ίσως ο παππούς σας συνάντησε τυχαία τη μαμά μου την ώρα που γεννούσε. Ίσως η μαμά μου του έκανε κάποια χάρη όταν ήταν έγκυος σ' εμένα».

«Σταμάτα!» Η διαταγή του ήχησε σαν βουρδουλιά. Με κοίταζε σαν να ήμουν ένα έκτρωμα της φύσης, σαν να ήμουν ένα σκουπίδι, σαν να προκαλούσα απέχθεια σε όποιον με κοίταζε, συμπεριλαμβανομένου, ιδιαίτερα, του ίδιου του Τζέιμσον.

«Μα τι—»

«Οι αριθμοί δεν είναι ημερομηνία».

Κι όμως, σκέφτηκα παθιασμένα. Είναι ημερομηνία.

«Δεν μπορεί να είναι αυτή η απάντηση που ψάχνουμε», πρόσθεσε.

Έκανα ένα βήμα προς το μέρος του, αλλά εκείνος πισωπάτησε. Ένιωσα ένα ανάλαφρο άγγιγμα στο μπράτσο μου. *Ο Γκρέισον*. Παρόλο που με άγγιξε τόσο απαλά, είχα την ξεκάθαρη αίσθηση ότι με συγκρατούσε για να μην προχωρήσω.

Γιατί; Τι είχα κάνει;

«Η Έμιλι πέθανε πέρσι», μου είπε ο Γκρέισον με σφιγμένη φωνή, «στις 18 Οκτωβρίου».

«Το διεστραμμένο κάθαрма!» βλαστήμησε ο Τζέιμσον. «Όλα αυτά —τα στοιχεία, η διαθήκη, η Έιβερι—,για να μας οδηγήσει εδώ; Βρήκε ένα τυχαίο άτομο που έχει γεννηθεί εκείνη τη μέρα για να μας στείλει ένα μήνυμα; Αυτό το μήνυμα;»

«Τζέιμι—»

«Μη μου μιλάς». Ο Τζέιμσον έστρεψε το βλέμμα του από τον Γκρέισον σ' εμένα. «Άι στον διάολο πια. Εγώ παραιτούμαι απ' το παιχνίδι».

Καθώς απομακρυνόταν οργισμένος μες στο σκοτάδι, του φώναξα: «Πού πας;»

«Συγχαρητήρια, Κληρονόμε», φώναξε κι εκείνος, αν και ο τόνος του ήταν περισσότερο πικρόχολος παρά επιδοκιμαστικός. «Είχες την τύχη να γεννηθείς τη σωστή μέρα. Το μυστήριο λύθηκε».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 78

Ήμουν σίγουρη ότι δεν είχαμε λύσει ακόμα τον γρίφο. Απολύτως σίγουρη. Δεν ήταν δυνατό να ήμουν απλώς ένα τυχαίο άτομο που είχε γεννηθεί τη σωστή μέρα. *Δεν μπορεί να είναι αυτή η απάντηση που ψάχνουμε.* Άραγε τι σχέση μπορεί να είχε με αυτή την υπόθεση η μητέρα μου; Ή το μυστικό που μου είχε αναφέρει στα δέκατα πέμπτα γενέθλιά μου, έναν ολόκληρο χρόνο πριν από τον θάνατο της Έμιλι; Ή το γράμμα που μου είχε αφήσει ο Τομπάιας Χόθορν;

Συγγνώμη.

Για ποιον λόγο μού ζητούσε συγγνώμη ο Τομπάιας Χόθορν; *Δεν επέλεξε απλώς ένα τυχαίο άτομο που είχε γεννηθεί τη σωστή μέρα. Η λύση είναι σίγουρα πιο περίπλοκη.*

Όμως εξακολουθούσαν να αντηχούν στον νου μου τα λόγια του Ναζ: *Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα – ή το μαχαίρι.*

«Σου ζητώ συγγνώμη εκ μέρους του», είπε ο Γκρέισον, που στεκόταν ακόμα δίπλα μου. «Δε φταίει ο Τζέιμσον που αντέδρασε έτσι. Δε φταίει ο Τζέιμσον...» Ο άτρωτος Γκρέισον Χόθορν δυσκολευόταν να βρει τις κατάλληλες λέξεις. «Δε φταίει ο Τζέιμσον που το παιχνίδι τελειώνει μ' αυτόν τον τρόπο».

Ήμουν ακόμα ντυμένη με τα ρούχα που φορούσα στο γκαλά. Και τα μαλλιά μου ήταν ακόμα πλεγμένα σε μια κοτσίδα ίδια με της Έμιλι.

«Έπρεπε να το είχα καταλάβει». Η φωνή του Γκρέισον ήταν βαριά από την ταραχή. «Στην πραγματικότητα, το είχα καταλάβει. Τη μέρα της ανάγνωσης της διαθήκης συνειδητοποίησα ότι εγώ φταίω για όλα».

Θυμήθηκα ότι εκείνο το βράδυ ο Γκρέισον με είχε επισκεφτεί στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. Ήταν έξω φρενών, αποφασισμένος να ανακαλύψει τι είχα κάνει εγώ.

«Τι εννοείς;» Κοίταξα εξεταστικά το πρόσωπο και τα μάτια του, αναζητώντας απαντήσεις. «Γιατί φταις εσύ; Και μη μου πεις ότι σκότωσες εσύ την Έμιλι».

Κανένας –ούτε καν η Θία– δεν είχε χαρακτηρίσει «φόνο» τον θάνατο

της Έμιλι.

«Κι όμως, εγώ τη σκότωσα», επέμεινε ο Γκρέισον, με σιγανή φωνή που παλλόταν από την ένταση. «Αν δεν ήμουν εγώ, η Έμιλι δε θα βρισκόταν εκεί. Δε θα πηδούσε στο κενό».

Δε θα πηδούσε στο κενό. Ένωσα τον λαιμό μου κατάξερο. «Πού βρισκόταν;» ρώτησα χαμηλόφωνα. «Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με τη διαθήκη του παππού σας;»

Ο Γκρέισον αναρίγησε. «Ίσως έπρεπε να σου το πω», είπε ύστερα από λίγο. «Ίσως αυτός να ήταν ανέκαθεν ο σκοπός. Ίσως αυτός να ήταν ανέκαθεν ο ρόλος σου: να είσαι ταυτόχρονα ο γρίφος... και ο τιμωρός μου». Έσκυψε το κεφάλι.

Δεν είμαι ο τιμωρός σου, Γκρέισον. Προτού προλάβω να του το πω, άρχισε πάλι να μιλάει – και από τη στιγμή που άρχισε, οι λέξεις ξεχύνονταν πια από μέσα του σαν χείμαρρος.

«Την ξέραμε από τότε που ήμασταν παιδάκια. Ο κύριος και η κυρία Λάφλιν ζουν εδώ και δεκαετίες στην Οικία Χόθορν. Η κόρη τους και οι εγγονές τους ζούσαν στην Καλιφόρνια. Τα κορίτσια τούς επισκέπτονταν δύο φορές τον χρόνο: μία με τους γονείς τους για τα Χριστούγεννα και άλλη μία μόνες τους για τρεις εβδομάδες το καλοκαίρι. Τα Χριστούγεννα δεν τις πολυβλέπαμε, αλλά τα καλοκαίρια παίζαμε όλοι μαζί. Σκέψου τους φίλους που αποκτάς στην κατασκήνωση – τους βλέπεις μόνο το καλοκαίρι, δεν ανήκουν στην καθημερινότητά σου. Κάπως έτσι ήμασταν με την Έμιλι και τη Ρεμπέκα. Ήταν εντελώς διαφορετικές από εμάς τους τέσσερις. Η Σκάι έλεγε ότι διαφέραμε επειδή εκείνες ήταν κορίτσια, αλλά εγώ πάντα πίστευα ότι διαφέραμε επειδή εκείνες ήταν μόνο οι δυο τους, δεν είχαν άλλα αδέρφια και η Έμιλι ήταν η πρωτότοκη. Ήταν πραγματικός σίφουνας, και οι γονείς της πάντα ανησυχούσαν ότι το παράκανε. Της επέτρεπαν να παίζει μαζί μας χαρτιά και άλλα ήρεμα παιχνίδια μες στο σπίτι, αλλά δεν την άφηναν να τριγυρνάει μαζί μας έξω ή να τρέχει.

»Μας έβαζε να της φέρνουμε διάφορα πράγματα – όσο πιο ασυνήθιστα τόσο το καλύτερο. Από κάποια στιγμή και μετά αυτό ήταν το καθιερωμένο μας παιχνίδι. Μας έστελνε σε κυνήγια θησαυρού και ο νικητής ήταν όποιος από εμάς έβρισκε ό,τι είχε ζητήσει η Έμιλι».

«Και τι κέρδιζε ο νικητής;» ρώτησα.

Ο Γκρέισον ανασήκωσε τους ώμους. «Είμαστε αδέρφια. Δε μας ένοιαζε να κερδίσουμε κάτι συγκεκριμένο – μας ένοιαζε μόνο να νικήσουμε».

Όσο γι' αυτό, το είχα καταλάβει. «Και μετά η Έμιλι έκανε τη μεταμόσχευση καρδιάς», είπα. Μου το είχε πει ο Τζέιμσον. Και είχε προσθέσει ότι, μετά τη μεταμόσχευση, η Έμιλι ήθελε να ζήσει πραγματικά.

«Οι γονείς της εξακολουθούσαν να είναι πολύ προστατευτικοί, αλλά η Έμιλι είχε ζήσει ολόκληρα χρόνια μες στη γυάλα. Εκείνη και ο Τζέιμσον ήταν δεκατριών. Εγώ ήμουν δεκατεσσάρων. Η Έμιλι ερχόταν εδώ τα καλοκαίρια, γεμάτη ζωή και ανεμελιά, λαχταρώντας να ζήσει έντονα και ριψοκίνδυνα. Η Ρεμπέκα μας γκρίνιαζε συνέχεια να προσέχουμε, αλλά η Έμιλι επέμενε ότι οι γιατροί τής είχαν πει πως η ένταση της σωματικής της δραστηριότητας εξαρτιόταν μόνο από τις αντοχές της. Αν μπορούσε να κάνει κάτι, δεν υπήρχε κανένας λόγος να μην το κάνει. Όταν η Έμιλι ήταν δεκάξι ετών, η οικογένειά της εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Τέξας. Η Ρεμπέκα κι εκείνη δεν έμεναν στην Οικία Χόθορν, όπως όταν επισκέπτονταν τον κύριο και την κυρία Λάφλιν, αλλά ο παππούς μου ανέλαβε να πληρώνει τα δίδακτρά τους σε ένα ιδιωτικό σχολείο».

Είχα αρχίσει να καταλαβαίνω πώς θα εξελισσόταν η ιστορία. «Η Έμιλι δεν ήταν πια απλώς μια φίλη από την κατασκήνωση».

«Ήταν σωστή βασίλισσα», είπε ο Γκρέισον – αλλά δεν το είπε σαν να ήταν κομπλιμέντο. «Στο σχολείο, όλοι γίνονταν χαλί να τους πατήσει. Ίσως επειδή γνώριζε εμάς».

Θυμήθηκα τα λόγια της Θία: *«Ακόμα και αν έχεις την παραμικρή σχέση με τους Χόθορν, οι άλλοι σε αντιμετωπίζουν διαφορετικά».*

«Η ίσως απλώς επειδή ήταν αυτή που ήταν», συνέχισε ο Γκρέισον. «Απίστευτα έξυπνη, απίστευτα όμορφη, απίστευτα ικανή να αποκτά πάντα αυτό που ήθελε. Ήταν ατρόμητη».

«Και ήθελε εσένα», είπα. «Και τον Τζέιμσον, αλλά δεν ήθελε να διαλέξει».

«Η Έμιλι μετέτρεψε την κατάσταση σε παιχνίδι». Ο Γκρέισον κούνησε το κεφάλι. «Κι εμείς δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να παίζουμε. Πολύ θα ήθελα να πω ότι δεχτήκαμε να παίζουμε για χάρη της, επειδή την αγαπούσαμε, αλλά δεν ξέρω αν αυτό ισχύει. Το βασικότερο χαρακτηριστικό των Χόθορν είναι η επιθυμία τους να βγαίνουν νικητές».

Άραγε το ήξερε αυτό η Έμιλι; Το εκμεταλλεύτηκε; Τη στενοχώρησε

ποτέ;

«Το θέμα ήταν ότι...» Η φωνή του Γκρέισον έσπασε. «Δεν ήθελε μόνο εμάς. Ήθελε όσα μπορούσαμε να της προσφέρουμε».

«Χρήματα;»

«Εμπειρίες», απάντησε ο Γκρέισον. «Έντονες συγκινήσεις. Αγωνιστικά αυτοκίνητα και γρήγορες μηχανές, εξωτικά φίδια, πάρτι και κλαμπ και μέρη που δε θα έπρεπε να επισκεπτόμαστε. Ήταν συναρπαστικό – και για εκείνη και για εμάς». Σώπασε για λίγο. «Για μένα», διευκρίνισε. «Δεν ξέρω αν ήταν και για τον Τζέιμι».

Ο Τζέιμσον της είχε πει να χωρίσουν τη βραδιά που η Έμιλι πέθανε.

«Ένα βράδυ, αργά, η Έμιλι μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι είχε χωρίσει με τον Τζέιμσον, ότι ήθελε μόνο εμένα». Ο Γκρέισον ξεροκατάπιε. «Ήθελε να το γιορτάσουμε. Υπάρχει ένα μέρος που λέγεται “Πύλη του Διαβόλου”. Είναι μια απότομη, βραχώδης πλαγιά πάνω από τη θάλασσα – μία από τις πιο γνωστές τοποθεσίες του κόσμου για ελεύθερη κατάδυση από βράχια». Ο Γκρέισον έσκυψε το κεφάλι. «Ήξερα ότι ήταν κακή ιδέα».

Προσπάθησα να βρω κάτι να πω· οτιδήποτε. «Πόσο κακή;»

Η ανάσα του τώρα ακουγόταν βαριά. «Όταν φτάσαμε εκεί, εγώ προχώρησα προς έναν χαμηλότερο βράχο. Η Έμιλι άρχισε να σκαρφαλώνει στην κορυφή, προσπερνώντας τις πινακίδες σήμανσης κινδύνου. Η ώρα ήταν πολύ προχωρημένη. Δε θα έπρεπε καν να βρισκόμαστε εκεί. Δεν καταλάβαινα γιατί δεν ήθελε να περιμένουμε ως το πρωί – το κατάλαβα αργότερα, όταν συνειδητοποίησα ότι μου είχε πει ψέματα, ότι δεν είχε επιλέξει εμένα».

Ο Τζέιμσον της είχε πει να χωρίσουν. Κι εκείνη είχε τηλεφωνήσει στον Γκρέισον και δεν ήθελε να περιμένει.

«Έτσι πέθανε; Κάνοντας ελεύθερη κατάδυση απ’ τα βράχια;» ρώτησα ασθμαίνοντας

«Όχι», είπε ο Γκρέισον. «Ήταν μια χαρά. Ήμασταν και οι δύο μια χαρά. Πήγα να φέρω τις πετσέτες μας, αλλά όταν γύρισα... Η Έμιλι δεν ήταν πια μες στο νερό. Κειτόταν στην ακτή. Νεκρή». Έκλεισε τα μάτια του. «Δεν άντεξε η καρδιά της».

«Δεν τη σκότωσες εσύ», είπα.

«Τη σκότωσε η αδρεναλίνη. Ή το ύψος, η αλλαγή πίεσης. Δεν ξέρω. Ο

Τζέιμσον την είχε απορρίψει. Έπρεπε να είχα κάνει κι εγώ το ίδιο».

Είχε την ικανότητα να παίρνει αποφάσεις. Είχε ελεύθερη βούληση. Δεν ήταν δική σου δουλειά να της βάζεις όρια. Ήξερα ενστικτωδώς ότι δεν ήταν καλή ιδέα να πω οτιδήποτε απ' όλα αυτά, παρόλο που ήταν η αλήθεια.

«Ξέρεις τι μου είπε ο παππούς μου μετά την κηδεία της Έμιλι; *Η οικογένεια είναι πάνω απ' όλα.* Μου είπε ότι η Έμιλι δε θα είχε αυτό το τέλος, αν είχα βάλει την οικογένειά μου πάνω απ' όλα. Αν είχα αρνηθεί να παίξω το παιχνίδι της, αν είχα επιλέξει τον αδελφό μου αντί για εκείνη». Οι φωνητικές χορδές του ήταν τσιτωμένες μες στον λαιμό του, σαν να ήθελε να πει κάτι ακόμα, αλλά να μην μπορούσε. Όσπου τελικά το είπε. «Ένα-οκτώ-ένα-μηδέν. Δεκαοκτώ Οκτωβρίου. Η μέρα που πέθανε η Έμιλι. Η μέρα των γενεθλίων σου. Αυτή είναι η λύση του γρίφου. Είναι ο τρόπος του παππού μου να μου επιβεβαιώσει αυτό που ήξερα εξ αρχής βαθιά μέσα μου: Ότι για όλα –για όλα αυτά που έχουν συμβεί– φταίω εγώ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 79

Όταν έφυγε ο Γκρέισον, ο Όρεν με συνόδευσε ως την έπαυλη. «Πόσα άκουσες;» τον ρώτησα, νιώθοντας το μυαλό μου πλημμυρισμένο από μπερδεμένες σκέψεις και την καρδιά μου κυριευμένη από συναισθήματα που δεν ήμουν σίγουρη ότι μπορούσα να αντέξω.

Ο Όρεν μου έριξε μια ματιά όλο νόημα. «Πόσα θέλεις να έχω ακούσει;»

Δάγκωσα τα χείλη μου. «Γνώριζες καλά τον Τομπάιας Χόθορν. Θα με όριζε κληρονόμο του μόνο και μόνο επειδή η Έμιλι Λάφλιν πέθανε τη μέρα των γενεθλίων μου; Αποφάσισε ν' αφήσει την περιουσία του σε ένα τυχαίο άτομο που γεννήθηκε στις 18 Οκτωβρίου; Απλώς έριξε κλήρο;»

«Δεν ξέρω, Έιβερν». Ο Όρεν κούνησε το κεφάλι. «Ο μοναδικός άνθρωπος που γνώριζε πραγματικά τι σκεφτόταν ο Τομπάιας Χόθορν ήταν ο ίδιος ο Τομπάιας Χόθορν».

Διέσχισα τους διαδρόμους της Οικίας Χόθορν και κατευθύνθηκα προς την πτέρυγα που μοιραζόμουν με την αδελφή μου. Δεν ήξερα αν ο Τζέιμσον και ο Γκρέισον θα μου ξαναμιλούσαν ποτέ. Δεν ήξερα τι μου επιφύλασσε το μέλλον, ή γιατί ένιωθα τόσο απογοητευμένη όταν σκεφτόμουν ότι ο Τομπάιας Χόθορν μπορεί να με είχε επιλέξει για κάποιον εντελώς ασήμαντο λόγο.

Πόσοι άνθρωποι στη Γη είχαν γενέθλια την ίδια μέρα μ' εμένα;

Σταμάτησα στη σκάλα, μπροστά στο πορτρέτο του Τομπάιας Χόθορν που μου είχε δείξει ο Αλεξάντερ. Ένιωθα σαν να είχε περάσει μια αιωνιότητα από κείνη τη μέρα. Έψαξα απεγνωσμένα στη μνήμη μου, όπως και τότε, αναζητώντας κάποια ανάμνηση, προσπαθώντας να θυμηθώ αν ο δρόμος μου είχε διασταυρωθεί κάποια στιγμή με τον δρόμο του δισεκατομμυριούχου. Κοίταξα τον Τομπάιας Χόθορν στα μάτια –τα ασημόγκριζα μάτια του Γκρέισον– και τον ρώτησα σιωπηλά: *Γιατί;*

Γιατί επέλεξες εμένα;

Γιατί μου ζητάς συγγνώμη;

*Σκέφτηκα τη μαμά μου και το παιχνίδι της: «Έχω Ένα Μυστικό...»
Μήπως συνέβη κάτι τη μέρα που γεννήθηκα;*

Περιεργάστηκα το πορτρέτο, παρατηρώντας κάθε ρυτίδα στο πρόσωπο του ηλικιωμένου άντρα, κάθε στοιχείο της προσωπικότητάς του που αποκαλυπτόταν από τη στάση του, ακόμα και το μουντό χρώμα στο φόντο του πίνακα. Δεν πήρα καμία απάντηση. Το βλέμμα μου έπεσε στην υπογραφή του καλλιτέχνη.

Τομπάιας Χόθορν Χ. Χ. VIII

Κοίταξα ξανά τα ασημόγκριζα μάτια του ηλικιωμένου άντρα. Ο μοναδικός άνθρωπος που γνώριζε πραγματικά τι σκεφτόταν ο Τομπάιας Χόθορν ήταν ο ίδιος ο Τομπάιας Χόθορν. Το έργο ήταν αυτοπροσωπογραφία. Και τα γράμματα δίπλα στο όνομα;

«Λατινικοί αριθμοί», ψιθύρισα.

«Ειβερι;» άκουσα δίπλα μου τη φωνή του Όρεν. «Όλα καλά; Εντάξει;»

Στους λατινικούς αριθμούς, το Χ αντιστοιχούσε στο δέκα, το V στο πέντε και το I στο ένα.

«Δέκα». Άγγιξα το πρώτο Χ κι έπειτα διέτρεξα με το δάχτυλό μου τα υπόλοιπα γράμματα και τα διάβασα σαν ένα σύνολο. «Δεκαοκτώ».

Θυμήθηκα τον καθρέφτη που έκρυβε το οπλοστάσιο. Ψηλάφισα το πίσω μέρος της κορνίζας του πίνακα. Δεν ήμουν σίγουρη τι έψαχνα, ώσπου το βρήκα. Ένας διακόπτης. Ένας μηχανισμός απασφάλισης. Πίεσα τον διακόπτη και το πορτρέτο άνοιξε προς τα έξω σαν πόρτα.

Πίσω από τον πίνακα, στον τοίχο, υπήρχε ένα ψηφιακό πληκτρολόγιο.

«Ειβερι;» είπε ξανά ο Όρεν, αλλά εγώ είχα ήδη φέρει τα δάχτυλά μου στο πληκτρολόγιο. *Και αν οι αριθμοί δεν είναι η τελική λύση του γρίφου;* Αυτό το ενδεχόμενο είχε κυριεύσει τον νου μου και δεν έλεγε να με αφήσει σε ησυχία. *Και αν οι αριθμοί απλώς οδηγούν στο επόμενο στοιχείο;*

Πάτησα με τον δείκτη μου τα πλήκτρα, καταχωρίζοντας τον προφανή συνδυασμό. «Ένα. Οκτώ. Ένα. Δέκα».

Ακούστηκε ένα μπιπ και αμέσως μετά η επιφάνεια του αποκάτω σκαλοπατιού άνοιξε σαν καπάκι, αποκαλύπτοντας μια κρυφή εσοχή. Έσκυσα και έχωσα μέσα το χέρι μου. Υπήρχε μόνο ένα πράγμα εκεί: ένα κομμάτι από βιτρό. Ήταν μοβ και οκταγωνικό και είχε στην κορυφή μια

μικροσκοπική τρύπα, απ' όπου κάποιος είχε περάσει μια λεπτή, γυαλιστερή κορδέλα. Έμοιαζε με χριστουγεννιάτικο στολίδι.

Καθώς κρατούσα το βιτρό από την κορδέλα, το βλέμμα μου έπεσε στην εσωτερική πλευρά της επιφάνειας του μυστικού ανοίγματος. Στο ξύλο ήταν σκαλισμένο ένα ποίημα:

*Στην κορυφή του ρολογιού
Συνάντησέ με στο μέσο τ' ουρανού
Προϋπάντησε το δειλινό
Αποχαιρέτησε το πρωινό
Ένας στροβιλισμός και μια περιστροφή
Τώρα τι βλέπεις εκεί;
Αφού δυο δυο τα κατεβείς
Έλα επιτέλους να με βρεις.*

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 80

Δεν ήξερα τι να κάνω με το βιτρό στολίδι ή πώς να ερμηνεύσω το ποίημα που ήταν γραμμένο στο μυστικό άνοιγμα-σκαλοπάτι. Όμως, καθώς η Λίμπι με βοηθούσε να λύσω τα μαλλιά μου το ίδιο βράδυ, ήμουν απολύτως σίγουρη για ένα πράγμα.

Το παιχνίδι δεν είχε τελειώσει.

Το επόμενο πρωί, με τη συνοδεία του Όρεν, πήγα να βρω τον Τζέιμσον και τον Γκρέισον. Ο πρώτος ήταν στο σολάριουμ και στεκόταν στον ήλιο, γυμνός από τη μέση και πάνω.

«Φύγε», είπε μόλις άνοιξα την πόρτα, χωρίς καν να δει ποιος ήταν.

«Βρήκα ένα στοιχείο», είπα. «Δε νομίζω ότι η λύση του γρίφου είναι η ημερομηνία. Δεν είναι αυτή η τελική λύση».

Δε μου απάντησε.

«Τζέιμσον, μ' ακούς; Βρήκα ένα στοιχείο». Παρόλο που δεν τον γνώριζα πολύ καιρό, ήξερα πόσο παθιασμένος και επίμονος ήταν. Το αντικείμενο που κρατούσα στο χέρι μου θα έπρεπε να κινήσει έστω και ελάχιστα την περιέργειά του. Όμως, όταν στράφηκε προς το μέρος μου, με κοίταξε ανέκφραστα και αρκέστηκε να μου πει: «Ρίξ' το εκεί, μαζί με τα άλλα».

Σε έναν κάδο αχρήστων εκεί κοντά, είδα τουλάχιστον πεντέξι οκταγωνικά βιτρό, ολόδια με αυτό που κρατούσα στο χέρι μου – μέχρι και η κορδέλα ήταν ίδια.

«Οι αριθμοί δεκαοκτώ και δέκα βρίσκονται παντού μέσα σ' αυτό το αναθεματισμένο σπίτι». Η φωνή του Τζέιμσον ήταν πνιχτή, η συμπεριφορά του ήρεμη. «Τους βρήκα χαραγμένους σε μια σανίδα στον πάτο της ντουλάπας μου. Κι αποκάτω υπήρχε αυτό το μοβ μαραφέτι».

Δεν μπήκε στον κόπο να δείξει προς τον κάδο των αχρήστων ή να διευκρινίσει σε ποιο απ' όλα τα βιτρό αναφερόταν.

«Και τα υπόλοιπα;» ρώτησα.

«Από τη στιγμή που άρχισα να ψάχνω τους αριθμούς, δεν μπορούσα να σταματήσω την αναζήτηση», είπε χαμηλόφωνα ο Τζέιμσον. «Και όταν τους δεις μία φορά, αρχίζεις να τους βλέπεις παντού μπροστά σου. Ο γέρος νόμιζε ότι ήταν μεγαλοφυΐα. Πρέπει να έχει κρύψει εκατοντάδες απ' αυτά τα μπιγλιμπίδια σε όλο το σπίτι. Βρήκα έναν πολυέλαιο με δεκαοκτώ κρυστάλλους στην εξωτερική του περίμετρο και δέκα κρυστάλλους στο κέντρο – και κάτω από τον πολυέλαιο υπήρχε μια κρυφή εσοχή. Το σιντριβάνι στον κήπο έχει δεκαοκτώ πέτρινα φύλλα και δέκα λεπτοδουλεμένα, ζωγραφισμένα τριαντάφυλλα στη γούρνα του. Οι ζωγραφικοί πίνακες στην αίθουσα μουσικής...» Ο Τζέιμσον χαμήλωσε το βλέμμα. «Όπου κι αν κοιτάξω, όπου κι αν πάω, βρίσκω κάτι που μου τη θυμίζει».

«Μα δεν το καταλαβαίνεις;» του είπα με έμφαση. «Αποκλείεται ο παππούς σου να τα είχε κάνει όλα αυτά μετά τον θάνατο της Έμιλι. Θα είχες προσέξει—»

«Μάστορες στο σπίτι;» είπε ο Τζέιμσον, ολοκληρώνοντας τη φράση μου. «Ο μεγάλος και τρανός Τομπάιανς Χόθορν πρόσθετε κάθε χρόνο ένα δωμάτιο ή μια πτέρυγα στην έπαυλη και, σ' ένα σπίτι αυτού του μεγέθους, όλο και κάτι χρειάζεται επισκευή ή αντικατάσταση. Η μητέρα μου αγόραζε συνέχεια καινούριους πίνακες, καινούρια σιντριβάνια, καινούριους πολυελαίους. Δε θα είχαμε πάρει είδηση τίποτα».

«Η λύση του γρίφου δεν είναι οι αριθμοί δεκαοκτώ και δέκα», επέμεινα, προσπαθώντας να αιχμαλωτίσω το βλέμμα του. «Πώς είναι δυνατόν να μην το καταλαβαίνεις; Είναι απλώς ένα στοιχείο· ένα στοιχείο που ο παππούς σου ήθελε οπωσδήποτε να βρούμε».

Να βρούμε. Εννοούσα «εμείς οι δυο». Και το εννοούσα πραγματικά, αλλά τα λόγια μου δεν άγγιξαν τον Τζέιμσον.

«Θα αρκεστώ σε αυτή τη λύση», μου είπε και μου γύρισε την πλάτη. «Σ' το είπα και χθες, Έιβερι. Εγώ παραιτούμαι απ' το παιχνίδι».

Δυσκολεύτηκα περισσότερο να βρω τον Γκρέισον. Όταν πήγα να δω μήπως ήταν στην κουζίνα, βρήκα εκεί τον Νας.

«Μήπως έχεις δει τον Γκρέισον;» τον ρώτησα.

Η έκφραση του Νας ήταν επιφυλακτική. «Νομίζω ότι δε θέλει να σε δει, μικρή».

Το προηγούμενο βράδυ ο Γκρέισον δε με είχε κατηγορήσει. Δεν είχε αφήσει τα συναισθήματά του να ξεσπάσουν. Όταν μου είπε τι είχε συμβεί στην Έμιλι, έκανε μεταβολή και έφυγε.

Με είχε αφήσει μόνη μου.

«Πρέπει να τον δω», είπα.

«Δώσ' του λίγο χρόνο», με συμβούλευσε ο Νας. «Μερικές φορές πρέπει να σπάσει το απόστημα, για να κλείσει η πληγή».

Επέστρεψα στη σκάλα της Ανατολικής Πτέρυγας και στάθηκα μπροστά στο πορτρέτο. Ο Όρεν δέχτηκε ένα τηλεφώνημα και μάλλον αποφάσισε ότι δε διέτρεχα κάποιον ιδιαίτερο κίνδυνο και ότι δε χρειαζόταν να με ακολουθεί παντού μες στην Οικία Χόθορν, όπου περιφερόμουν όλη τη μέρα σαν την άδικη κατάρρα. Με ενημέρωσε ότι θα έφευγε κι εγώ συγκεντρώθηκα ξανά στο πορτρέτο του Τομπάιας Χόθορν.

Όταν είχα βρει το στοιχείο στο πορτρέτο, είχα την αίσθηση ότι με είχε οδηγήσει εκεί η μοίρα. Αφότου μίλησα με τον Τζέιμσον, όμως, κατάλαβα ότι δεν ήταν σημάδι – ούτε καν σύμπτωση. Το στοιχείο που είχα ανακαλύψει ήταν ένα από τα πολλά που υπήρχαν σε όλο το σπίτι. *Ήθελες οπωσδήποτε να λάβουν το μήνυμά σου*, είπα σιωπηλά στον δισεκατομμυριούχο. Αν πράγματι τα είχε κάνει όλα αυτά μετά τον θάνατο της Έμιλι, η επιμονή του έμοιαζε απάνθρωπη. *Ήθελες να βεβαιωθείς ότι δε θα ξεχάσουν αυτό το περιστατικό;*

Μήπως όλο αυτό το διεστραμμένο παιχνίδι είναι μια υπενθύμιση – μια διαρκής υπενθύμιση – ότι πρέπει να βάζεις πάνω απ' όλα την οικογένειά σου;

Και μήπως εγώ είμαι απλώς το μέσο για να πετύχεις αυτόν τον σκοπό;

Ο Τζέιμσον μου είχε πει εξ αρχής ότι ήμουν ιδιαίτερη, διαφορετική. Δεν είχα συνειδητοποιήσει μέχρι τώρα πόσο πολύ ήθελα να πιστέψω ότι είχε δίκιο, ότι δεν ήμουν ασήμαντη, ότι δεν ήμουν αόρατη. Ήθελα να πείσω τον εαυτό μου ότι ο Τομπάιας Χόθορν είχε αντιληφθεί ότι μπορούσα να τα καταφέρω, ότι μπορούσα να αντέξω τα επίμονα βλέμματα και τα φώτα της δημοσιότητας, τις ευθύνες, τους γρίφους, τις απειλές – τα πάντα.

Ήθελα να νιώθω σημαντική.

Δεν ήθελα να είμαι η γυάλινη μπαλαρίνα ή το μαχαίρι. Ήθελα να αποδείξω, έστω στον εαυτό μου, ότι άξιζα.

Μπορεί ο Τζέιμσον να είχε παραιτηθεί από το παιχνίδι, αλλά εγώ ήθελα να νικήσω.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 81

*Στην κορυφή του ρολογιού
Συνάντησέ με στο μέσο τ' ουρανού
Προϋπάντησε το δειλινό
Αποχαιρέτησε το πρωινό
Ένας στροβιλισμός και μια περιστροφή
Τώρα τι βλέπεις εκεί;
Αφού δυο δυο τα κατεβείς
Έλα επιτέλους να με βρεις.*

Κάθισα στα σκαλιά, με το βλέμμα μου καρφωμένο στο ποίημα, και άρχισα να συλλογίζομαι κάθε στίχο του με τη σειρά, στριφογυρίζοντας το βιτρό στα χέρια μου. *Στην κορυφή του ρολογιού.* Έφερα στον νου μου το καντράν ενός ρολογιού. *Τι υπάρχει στην κορυφή του;*

«Ο αριθμός δώδεκα». Το σκέφτηκα για λίγο. *Ο αριθμός στην κορυφή του ρολογιού είναι το δώδεκα.* Σαν ντόμινο που πέφτει συμπαρασύροντας μαζί του όλα τα υπόλοιπα, η σκέψη αυτή πυροδότησε μια αλυσιδωτή αντίδραση μες στο μυαλό μου. *Συνάντησέ με στο μέσο τ' ουρανού...*

Τι μπορεί να εννοούσε;

«Το μεσημέρι». Ήταν απλώς μια εικασία, αλλά οι δύο επόμενοι στίχοι έμοιαζαν να αποδεικνύουν ότι ήταν σωστή. Το μεσημέρι, όταν ο ήλιος μεσουρανούσε, αποχαιρετούσες το πρωινό και υποδεχόσουν το απόγευμα κι ύστερα το δειλινό.

Προχώρησα στο δεύτερο μισό του αινίγματος, αλλά δεν έβγαλα άκρη.

*Ένας στροβιλισμός και μια περιστροφή
Τώρα τι βλέπεις εκεί;
Αφού δυο δυο τα κατεβείς
Έλα επιτέλους να με βρεις.*

Έστρεψα την προσοχή μου στο βιτρό. Έπρεπε να το περιστρέψω; Να το στροβιλίσω; Μήπως έπρεπε να συγκεντρώσουμε όλα τα βιτρό;

«Φαίνεσαι εντελώς σαλταρισμένη». Ο Αλεξάντερ κάθισε βαριά δίπλα

μου στο σκαλοπάτι.

Δε φαινόμουν καθόλου σαλταρισμένη, αλλά υπέθεσα ότι ο Αλεξάντερ δε βρήκε καλύτερο τρόπο για να με ρωτήσει αν ήμουν καλά, οπότε το άφησα να πέσει κάτω.

«Οι αδελφοί σου δε θέλουν να με βλέπουν ούτε ζωγραφιστή», είπα με σβησμένη φωνή.

«Να υποθέσω ότι πήγε φούντο η ευγενική μου χειρονομία να σας στείλω όλους στο Σκοτεινό Δάσος». Ο Αλεξάντερ έκανε έναν μορφασμό. «Για να λέμε την αλήθεια, οι περισσότερες χειρονομίες μου πάνε φούντο».

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα γελάκι. Έγειρα το σκαλοπάτι προς το μέρος του. «Το παιχνίδι δεν έχει τελειώσει ακόμα», του είπα. Ο Αλεξάντερ διάβασε το ποίημα. «Το βρήκα χθες βράδυ, όταν γύρισα από το Σκοτεινό Δάσος». Σήκωσα μπροστά του το βιτρό. «Σου λέει κάτι αυτό εδώ;»

«Για μισό λεπτό...» είπε σκεφτικός ο Αλεξάντερ. «Πού έχω δει κάτι παρόμοιο;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 82

Δεν είχα ξαναπάει στη Μεγάλη Αίθουσα μετά τη μέρα της ανάγνωσης της διαθήκης. Το βιτρό παράθυρό της ήταν ψηλό –είχε ύψος δυόμισι μέτρα και πλάτος μικρότερο από ένα μέτρο– και το χαμηλότερο σημείο του έφτανε ως το κεφάλι μου. Το σχέδιό του ήταν απλό και γεωμετρικό. Στις δύο απάνω γωνίες υπήρχαν δύο οκτάγωνα, που είχαν ακριβώς τις ίδιες σκιάσεις και ακριβώς το ίδιο μέγεθος, χρώμα και σχήμα με αυτό που κρατούσα στο χέρι μου.

Τέντωσα τον λαιμό μου, για να τα εξετάσω πιο προσεκτικά. *Ένας στροβιλισμός και μια περιστροφή...*

«Τι λες;» με ρώτησε ο Αλεξάντερ.

«Λέω ότι θα χρειαστούμε μια σκάλα».

Σκαρφαλωμένη στην κορυφή της σκάλας, με τον Αλεξάντερ αποκάτω να την κρατάει γερά για να τη σταθεροποιήσει, πίεσα με το χέρι μου ένα από τα οκτάγωνα βιτρό. Στην αρχή δε συνέβη τίποτα. Όμως, όταν έσπρωξα την αριστερή πλευρά του, το οκτάγωνο έκανε μια στροφή εβδομήντα μοιρών, ώσπου η πορεία του ανακόπηκε από ένα εμπόδιο.

Άραγε αυτό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «περιστροφή»;

Προσπάθησα να περιστρέψω το δεύτερο οκτάγωνο. Πίεσα πρώτα την αριστερή κι έπειτα τη δεξιά πλευρά του. Η προσπάθειά μου ήταν μάταιη. Όμως όταν πίεσα τη βάση του, το οκτάγωνο βιτρό στράφηκε εκατόν ογδόντα μοίρες και κάτι, προτού ακινητοποιηθεί σε εκείνο το σημείο.

Κατέβηκα προς τον Αλεξάντερ, που εξακολουθούσε να κρατάει τη σκάλα. Δεν ήξερα αν είχα καταφέρει κάτι ή αν είχα κάνει απλώς μια τρύπα στο νερό. *«Ένας στροβιλισμός και μια περιστροφή. Τώρα τι βλέπεις εκεί;»* απήγγειλα.

Κάναμε μερικά βήματα πίσω, ώστε να περιεργαστούμε το παράθυρο από απόσταση. Οι ηλιαχτίδες διαπερνούσαν το βιτρό, σχηματίζοντας

πολύχρωμες δέσμες φωτός στο δάπεδο της Μεγάλης Αίθουσας. Τα δύο οκτάγωνα που είχα περιστρέψει, όμως, έριχναν μόνο δύο μαβιές δέσμες φωτός που διασταυρώνονταν.

Τώρα τι βλέπεις εκεί;

Ο Αλεξάντερ κάθισε ανακούρκουδα μπροστά στο σημείο όπου διασταυρώνονταν οι φωτεινές δέσμες. «Δε βλέπω τίποτα». Πίεσε τις σανίδες του παρκέ. «Περίμενα ότι μπορεί να ανασηκώνονταν ή να υποχωρούσαν...»

Σκέφτηκα ξανά το αίνιγμα. *Τώρα τι βλέπεις εκεί;* Έβλεπα το φως. Έβλεπα τις φωτεινές δέσμες να διασταυρώνονται... Καθώς δεν έβγαζα άκρη, άρχισα να σκέφτομαι ξανά κάθε στίχο του ποιήματος από την αρχή.

«Μεσημέρι...» θυμήθηκα. «Το πρώτο μισό του αινίγματος περιγράφει το μεσημέρι». Τα γρανάζια του μυαλού μου άρχισαν να περιστρέφονται πιο γρήγορα. «Η θέση του ήλιου πρέπει να επηρεάζει έστω και λίγο τη γωνία που σχηματίζουν οι δύο φωτεινές δέσμες. Μήπως ο “στροβιλισμός” και η “περιστροφή” αποκαλύπτουν μόνο το μεσημέρι αυτό που υποτίθεται ότι πρέπει να δούμε;»

Ο Αλεξάντερ το σκέφτηκε για λίγο. «Μπορούμε να περιμένουμε», είπε. «Η...» συνέχισε, τραβώντας τη λέξη. «Μπορούμε να κάνουμε μια ζαβολιά».

Αρχίσαμε να ελέγχουμε όλες τις σανίδες του παρκέ γύρω από εκείνο το σημείο. Κόντευε να μεσημεριάσει. Οι γωνίες δεν μπορεί να άλλαζαν τόσο πολύ. Χτυπούσα απαλά με την άκρη της παλάμης μου τη μια σανίδα μετά την άλλη. *Σταθερή. Σταθερή. Σταθερή.*

«Βρήκες τίποτα;» με ρώτησε ο Αλεξάντερ.

Σταθερή. Σταθερή. Χαλαρή. Η σανίδα κάτω από το χέρι μου δεν κουνιόταν, αλλά ήταν πιο λασκαρισμένη από τις άλλες. «Αλεξάντερ... Εδώ!»

Ο Αλεξάντερ ήρθε δίπλα μου, ακούμπησε τα χέρια του στη σανίδα και έσπρωξε. Η σανίδα ανασηκώθηκε με ένα απότομο τίναγμα. Ο Αλεξάντερ την έβγαλε από τη θέση της, αποκαλύπτοντας αποκάτω έναν μικρό κυκλικό διακόπτη. Τον περιέστρεψα, χωρίς να ξέρω τι μπορεί να συνέβαινε. Και προτού καλά καλά το καταλάβουμε, το πάτωμα γύρω μας άρχισε να υποχωρεί και, μαζί του, αρχίσαμε να βουλιάζουμε κι εμείς.

Όταν η κίνηση σταμάτησε, ο Αλεξάντερ κι εγώ δε βρισκόμασταν πια στη Μεγάλη Αίθουσα αλλά αποκάτω της. Ακριβώς μπροστά μας υπήρχε

μια σκάλα. Δεν είχα ιδέα αν η εικασία μου ήταν σωστή, αλλά υπέθετα ότι αυτή πρέπει να ήταν μία από τις εισόδους στις σήραγγες που δε γνώριζε ο Όρεν.

«Αφού δυο δυο τα κατεβείς...» είπα στον Αλεξάντερ. «Αυτός είναι ο επόμενος στίχος». *Αφού δυο δυο τα κατεβείς, έλα επιτέλους να με βρεις.*

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 83

Δεν ξέρω τι μπορεί να συνέβαινε αν δεν κατεβαίναμε δυο δυο τα σκαλοπάτια, αλλά χαιρόμουν που δεν το ανακαλύψαμε.

«Έχεις έρθει ποτέ στις σήραγγες;» ρώτησα τον Αλεξάντερ, όταν φτάσαμε κάτω χωρίς να συναντήσουμε δυσάρεστες εκπλήξεις.

Έτσι όπως ο Αλεξάντερ έμεινε σιωπηλός για ώρα, η ερώτησή μου ήχησε φορτωμένη με υπονοούμενα. «Όχι», είπε τελικά.

Συγκεντρώθηκα και κοίταξα γύρω μου. Οι σήραγγες ήταν μεταλλικές έμοιαζαν με γιγάντιους σωλήνες αποχετευτικού δικτύου, αλλά ήταν εντυπωσιακά καλοφωτισμένες. *Λάμπες αερίου;* αναρωτήθηκα. Δεν είχα αίσθηση πόσο βαθιά είχαμε κατεβεί. Μπροστά μας, οι σήραγγες εκτείνονταν προς τρεις κατευθύνσεις.

«Προς τα πού πάμε;» ρώτησα τον Αλεξάντερ.

Με σοβαρό ύφος, έδειξε ευθεία μπροστά μας.

Συνοφρυώθηκα. «Γιατί είσαι τόσο σίγουρος;»

«Επειδή αυτό λέει ο παππούς μας», απάντησε με σιγουριά ο Αλεξάντερ, δείχνοντας προς το έδαφος, κοντά στα πόδια μου. Κοίταξα κάτω και έβγαλα ένα επιφώνημα έκπληξης.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι στη βάση της σκάλας υπήρχαν τερατόμορφες φιγούρες, ίδιες με αυτές που είχα δει στη Μεγάλη Αίθουσα, μόνο που η φιγούρα στα αριστερά είχε ένα χέρι – και, με το δάχτυλο τεντωμένο, έδειχνε προς εκείνη την κατεύθυνση.

Έλα επιτέλους να με βρεις.

Προχώρησα ευθεία μπροστά. Ο Αλεξάντερ με ακολούθησε. Αναρωτήθηκα αν ήξερε τι μας περίμενε.

Έλα επιτέλους να με βρεις.

Θυμήθηκα τον Αλεξάντερ να μου λέει ότι ακόμα και αν νόμιζα ότι χειραγωγούσα τον παππού τους, ήταν απολύτως βέβαιο ότι στην πραγματικότητα με χειραγωγούσε εκείνος.

Έχει πεθάνει, μονολόγησα σιωπηλά. *Έτσι δεν είναι;* Αυτή η σκέψη μου πάγωσε το αίμα. Ήταν βέβαιο ότι ο Τύπος πίστευε πως ο Τομπάιας

Χόθορν είχε πεθάνει. Το ίδιο έμοιαζε να πιστεύει και η οικογένειά του. Όμως είχε δει κανείς τη σορό του; Ήταν σίγουρα νεκρός ο Τομπάιιας Χόθορν;

Έλα επιτέλους να με βρεις. Τι άλλο θα μπορούσε να σημαίνει αυτός ο στίχος;

Πέντε λεπτά αργότερα φτάσαμε σε αδιέξοδο. Δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε παραπέρα, δε βλέπαμε τίποτα σημαντικό γύρω μας, δεν είχαμε συναντήσει καμία στροφή στον δρόμο μας.

«Μπορεί η τερατόμορφη φιγούρα να έλεγε ψέματα». Ο Αλεξάντερ έμοιαζε να διασκεδάζει με την ατάκα του περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε.

Έσπρωξα τον τοίχο. *Τίποτα*. Γύρισα προς τα πίσω. «Μήπως μας ξέφυγε κάτι;»

«Μπορεί η τερατόμορφη φιγούρα να έλεγε ψέματα!» επανέλαβε σκεπτικός ο Αλεξάντερ.

Κοίταξα πίσω μου, προς το σημείο εκκίνησής μας. Προχώρησα προς τα εκεί με αργό βήμα, παρατηρώντας προσεκτικά κάθε λεπτομέρεια της σήραγγας. Πόντο προς πόντο.

«Κοίτα!» είπα στον Αλεξάντερ. «Εκεί!»

Ήταν μια μεταλλική σχάρα στο έδαφος της σήραγγας. Έσκυψα και είδα χαραγμένη στο μέταλλο μια εμπορική επωνυμία, αλλά η φθορά του χρόνου είχε σβήσει τα περισσότερα γράμματα. Τα μοναδικά γράμματα που απέμεναν ήταν ένα Μ...

Και ένα Ε.

«Έλα επιτέλους να με βρεις», ψιθύρισα. Κάθισα ανακούρκουδα μπροστά στη σχάρα, πέρασα τα δάχτυλά μου ανάμεσα στα ελάσματά της και την τράβηξα. Μάταιος κόπος. Τράβηξα ξανά. Και αυτή τη φορά η σχάρα ανασηκώθηκε απότομα. Έπεσα προς τα πίσω, αλλά ο Αλεξάντερ πρόλαβε να με πιάσει.

Κοιτάξαμε κι οι δυο το άνοιγμα αποκάτω μας.

«Μπορεί η τερατόμορφη μορφή να έλεγε αλήθεια», ψιθύρισε ο Αλεξάντερ. Χωρίς να με περιμένει, χώθηκε στο άνοιγμα και προσγειώθηκε στον πάτο του. «Θα έρθεις;»

Αν ο Όρεν ήξερε τι κάνω αυτή τη στιγμή, θα με σκότωνε. Κατέβηκα στο

άνοιγμα και βρέθηκα σε ένα μικρό δωμάτιο. *Πόσα μέτρα κάτω από τη γη να βρισκόμαστε τώρα;* Το δωμάτιο είχε τέσσερις τοίχους. Οι τρεις απ' αυτούς ήταν ολοίδιοι. Ο τέταρτος ήταν τσιμεντένιος. Είδα τρία γράμματα χαραγμένα στο τσιμέντο.

A. K. Γ.

Τα αρχικά μου.

Προχώρησα σαν υπνωτισμένη προς τα γράμματα. Και τότε είδα μια κόκκινη φωτεινή δέσμη, σαν φως λείζερ, να περνάει πάνω από το πρόσωπό μου. Ακούστηκε ένα μπιπ και αμέσως μετά ο τσιμεντένιος τοίχος χωρίστηκε στα δύο, σαν ασανσέρ που ανοίγει. Από πίσω υπήρχε μια πόρτα.

«Σύστημα αναγνώρισης προσώπου», είπε ο Αλεξάντερ. «Όποιος από εμάς ανακάλυπτε αυτό το μέρος, δε θα μπορούσε να προχωρήσει πέρα απ' αυτόν τον τοίχο χωρίς εσένα».

Τον καημένο τον Τζέιμσον... Είχε καταβάλει τόσες προσπάθειες για να με έχει από κοντά και με παράτησε λίγο προτού παίξω τον ρόλο μου. *Η γυάλινη μπαλαρίνα. Το μαχαίρι. Το κορίτσι με το πρόσωπο που ξεκλειδώνει τον τοίχο που αποκαλύπτει την πόρτα που...*

«Που τι;» Πλησίασα την πόρτα και την περιεργάστηκα. Υπήρχαν τέσσερις ψηφιακοί πίνακες ασφαλείας, ένας σε κάθε γωνία της πόρτας. Ο Αλεξάντερ άγγιξε έναν απ' αυτούς, για να τον ενεργοποιήσει. Αμέσως εμφανίστηκε η φωσφορίζουσα εικόνα ενός χεριού.

«Οχ», έκανε ο Αλεξάντερ.

«Τι έγινε;» τον ρώτησα.

«Αυτός ο πίνακας έχει τα αρχικά του Τζέιμσον». Ο Αλεξάντερ εξέτασε τους υπόλοιπους πίνακες. «Αυτός του Γκρέισον. Αυτός του Ναζ». Όταν έφτασε στον τελευταίο, σώπασε για λίγο. «Κι αυτός τα δικά μου».

Ακούμπησε την παλάμη του στην οθόνη. Ακούστηκε ένα μπιπ κι έπειτα ένας ήχος σαν κλειδαριάς που απασφάλιζε.

Δοκίμασα να στρίψω το πόμολο της πόρτας. «Είναι ακόμα κλειδωμένη».

«Τέσσερις κλειδαριές», είπε ο Αλεξάντερ μορφάζοντας. «Τέσσερις αδελφοί».

Για να φτάσουμε ως εδώ, ήταν απαραίτητο το πρόσωπό μου. Για να προχωρήσουμε παραπέρα, χρειαζόμασταν τα χέρια τους. Τα χέρια των εγγονών του Τομπάιας Χόθορν.

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 84

Ο Αλεξάντερ με άφησε εκεί, για να φυλάω το δωμάτιο. Μου είπε ότι θα επέστρεφε – με τους αδελφούς του.

Πιο εύκολο στα λόγια παρά στην πράξη. Ο Τζέιμσον είχε ξεκαθαρίσει τη θέση του. Ο Γκρέισον είχε εξαφανιστεί. Ο Νας δεν ήθελε εξαρχής να πάρει μέρος στο παιχνίδι του παππού τους. *Και αν δεν έρθουν; Ό,τι και αν υπήρχε πίσω από εκείνη την πόρτα, ήταν αυτό που ο Τομπάιας Χόθορν ήθελε να βρούμε.* Η ημερομηνία 18/10 δεν ήταν η λύση του γρίφου – τουλάχιστον όχι η τελική λύση.

Απ' όλους τους ανθρώπους του κόσμου που είχαν γεννηθεί εκείνη τη μέρα, γιατί ο δισεκατομμυριούχος είχε επιλέξει εμένα; Γιατί μου ζητούσε συγγνώμη; *Αυτό το παζλ έχει υπερβολικά πολλά κομμάτια, σκέφτηκα. Δεν μπορώ να βρω ποια ταιριάζουν μεταξύ τους. Χρειάζομαι βοήθεια.*

Βήματα ήχησαν πάνω από το κεφάλι μου. Ξαφνικά ο ήχος σταμάτησε. «Αλεξάντερ;» φώναξα. Καμία απάντηση. «Αλεξάντερ, εσύ είσαι;»

Τα βήματα ήχησαν ξανά, τώρα πιο κοντά μου. *Ποιος άλλος ξέρει αυτή τη σήραγγα;* Ήμουν τόσο αποφασισμένη να βρω απαντήσεις και να φτάσω ως το τέρμα, ώστε το είχα σχεδόν ξεχάσει. Κάποιος στην Οικία Χόθορν είχε οδηγήσει τον Ντρέικ στις σήραγγες.

Σε αυτές τις σήραγγες.

Κόλλησα την πλάτη μου στον τοίχο. Άκουγα ξεκάθαρα κάποιον να κινείται ακριβώς αποπάνω. Τα βήματα σταμάτησαν. Μια μορφή εμφανίστηκε στο άνοιγμα που οδηγούσε στο δωμάτιο. Στεκόταν κόντρα στο φως και έφραζε τη μοναδική έξοδό μου αποκεί μέσα. *Ήταν μια μορφή γυναικεία. Ωχρή.*

«Ρεμπέκα;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 85

«Ειβερι;» Η Ρεμπέκα με κοίταζε από ψηλά. «Τι κάνεις εκεί κάτω;» Παρόλο που το ύφος της ήταν εντελώς φυσιολογικό, δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτε άλλο πέρα από το γεγονός ότι η Ρεμπέκα Λάφλιν βρισκόταν στην Οικία Χόθορν τη βραδιά που με πυροβόλησε ο Ντρέικ. Η Ρεμπέκα δεν είχε άλλοθι – δεν ήταν εκεί όταν φτάσαμε στο Γουέιμπακ Κότατζ και οι παππούδες της δεν ήξεραν πού βρισκόταν. Και μου είχε πει ότι ήθελε να με προειδοποιήσει.

Την επόμενη μέρα η Ρεμπέκα –σύμφωνα με τη Θία– φαινόταν κλαμένη. *Γιατί;*

«Πού ήσουν τη βραδιά των πυροβολισμών;» τη ρώτησα, νιώθοντας το στόμα μου να στεγνώνει.

Η Ρεμπέκα έκλεισε τα μάτια. «Δεν ξέρεις πώς είναι να περιστρέφεται όλη σου η ζωή γύρω από ένα άτομο και μια μέρα να ξυπνάς και αυτό το άτομο να έχει χαθεί», είπε χαμηλόφωνα.

Τα λόγια της δεν απαντούσαν στην ερώτησή μου. Θυμήθηκα τη Θία να μου λέει ότι έκανε αυτό που θα ήθελε η Έμιλι.

Τι θα ήταν ικανή να μου κάνει η Ρεμπέκα για χάρη της Έμιλι;
αναρωτήθηκα, όχι χωρίς τρόπο.

Ο Αλεξάντερ έπρεπε να γυρίσει – όσο το δυνατόν συντομότερα.

«Εγώ φταίω», είπε η Ρεμπέκα, με τα μάτια της ακόμα κλειστά. «Η Έμιλι φερόταν πολύ ρισκοκίνδυνα. Το είπα στους γονείς μας. Την τιμώρησαν και της απαγόρευσαν να βλέπει τους Χόθορν. Όμως η Εμ τους έφερε με τα νερά της. Έπεισε τη μαμά και τον μπαμπά ότι θα συμμορφωνόταν. Δεν την άφηναν να βλέπει τ' αγόρια, αλλά άρχισαν να της επιτρέπουν να κάνει πάλι παρέα με τη Θία».

«Τη Θία. Το κορίτσι σου. Τα είχατε στα κρυφά».

Τα βλέφαρα της Ρεμπέκα άνοιξαν διάπλατα. «Η Έμιλι μας βρήκε μαζί εκείνο το απόγευμα. Και... θύμωσε. Αμέσως μόλις με πέτυχε μόνη μου, μου είπε ότι αυτό που είχα με τη Θία δεν ήταν αγάπη· ότι αν η Θία με αγαπούσε πραγματικά, δε θα υποκρινόταν ποτέ ότι τα είχε με τον

Αλεξάντερ. Η Έμιλι είπε...» Οι αναμνήσεις έμοιαζαν να την έχουν κατακλύσει. Απόλυτα. Βίαια. «Μου είπε ότι η Θία αγαπούσε περισσότερο εκείνη – και ότι θα μου το αποδείκνυε. Ζήτησε από τη Θία να την καλύψει, όταν θα πήγαινε για ελεύθερη κατάδυση από τα βράχια. Ικέτευσα τη Θία να μη δεχτεί, αλλά εκείνη μου είπε ότι, ύστερα απ’ όσα είχαν συμβεί, το χρωστούσαμε στην Έμιλι».

Η Θία είχε καλύψει την Έμιλι τη βραδιά του θανάτου της.

«Η Έμιλι όντως μπορούσε να κάνει τα περισσότερα από εκείνα τα πράγματα που πρότεινε στ’ αγόρια, αλλά ακόμα και οι επαγγελματίες του είδους δεν κάνουν ελεύθερη κατάδυση από την κορυφή της Πύλης του Διαβόλου. Με την έκκριση τόσης αδρεναλίνης και κορτιζόλης, την τόσο απότομη αλλαγή του ύψους και της πίεσης... Θα ήταν επικίνδυνο για οποιονδήποτε, πόσο μάλλον για την Έμιλι, που είχε πρόβλημα με την καρδιά της». Η Ρεμπέκα μιλούσε τώρα τόσο σιγανά, ώστε δεν ήμουν σίγουρη ότι θυμόταν πως δε μονολογούσε, πως μιλούσε σε κάποιον. «Προσπάθησα να πω στους γονείς μας τι ετοιμαζόταν να κάνει, αλλά δε μου έδωσαν σημασία. Προσπάθησα να ικετεύσω τη Θία να μην την καλύψει, αλλά εκείνη έβαλε την Έμιλι πάνω από μένα. Οπότε αποφάσισα να μιλήσω στον Τζέιμσον. Υποτίθεται ότι θα την πήγαινε εκείνος στην Πύλη του Διαβόλου».

Το κεφάλι της έγειρε προς τα κάτω, τα κατακόκκινα μαλλιά της έπεσαν μπροστά στο πρόσωπό της. Η Θία είχε δίκιο – η Ρεμπέκα Λάφλιν ήταν όμορφη. Όμως εκείνη τη στιγμή έμοιαζε σαν να είχε χάσει τα λογικά της.

«Είχα μια ηχογράφιση από μια κουβέντα μου με την Έμιλι», είπε χαμηλόφωνα. «Μου περιέγραφε πάντα με κάθε λεπτομέρεια τι έκανε με τα αγόρια ή τι έκαναν τα αγόρια για εκείνη. Της άρεσε να κρατάει λογαριασμό». Η Ρεμπέκα έκανε μια παύση. Όταν μίλησε ξανά, η φωνή της ήχησε πιο άγρια. «Έβαλα στον Τζέιμσον ν’ ακούσει την ηχογράφιση. Είχα πείσει τον εαυτό μου ότι το έκανα για να προστατεύσω την αδελφή μου, για να τον αποθαρρύνω και να μην την πάει στα βράχια. Όμως η αλήθεια ήταν ότι έχασα τη Θία εξαιτίας της Έμιλι».

Άρα ήθελες να χάσει κάτι κι εκείνη, σκέφτηκα. «Ο Τζέιμσον τη χώρισε», της είπα. Το ήξερα, επειδή μου το είχε εκμυστηρευτεί ο ίδιος ο Τζέιμσον.

«Αν δεν τη χώριζε, μπορεί η Έμιλι να μην έφτανε στα άκρα», απάντησε η Ρεμπέκα. «Μπορεί να υποχωρούσε και να πηδούσε από τα χαμηλότερα βράχια. Μπορεί όλα να πήγαιναν καλά». Η φωνή της χαμήλωσε ακόμα

περισσότερο. «Αν η Έμιλι δε με είχε δει μαζί με τη Θία εκείνο το απόγευμα, αν δεν είχε θεωρήσει τη σχέση μας τόσο φοβερή προδοσία, μπορεί να μην πηδούσε καν από τα βράχια».

Η Ρεμπέκα κατηγορούσε τον εαυτό της. Η Θία κατηγορούσε τα αγόρια. Ο Γκρέισον πίστευε ότι έφταιγε μόνο εκείνος. *Και ο Τζέιμσον...*

«Συγγνώμη».

Ο απολογητικός τόνος της Ρεμπέκα με έβγαλε απότομα από τις σκέψεις μου. Ήταν προφανές ότι δε μιλούσε πια για την Έμιλι. Δε μιλούσε για κάτι που συνέβη πριν από έναν χρόνο και βάλε.

«Γιατί ζητάς συγγνώμη;» τη ρώτησα. *Τι δουλειά έχεις εδώ κάτω, Ρεμπέκα;*

«Δεν έχω κάτι μαζί σου. Αλλά αυτό θα ήθελε η Έμιλι».

Είναι τρελή. Έπρεπε να βρω έναν τρόπο για να βγω αποκεί μέσα. Έπρεπε να απομακρυνθώ από τη Ρεμπέκα.

«Η Έμιλι θα θύμωνε πολύ που έκλεψες τα λεφτά τους. Θα θύμωνε πολύ αν έβλεπε πώς σε κοιτάζουν τα αγόρια».

«Κι έτσι αποφάσισες να με βγάλεις απ' τη μέση», είπα, προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο. «Για χάρη της Έμιλι».

Η Ρεμπέκα με κοίταξε κατάματα. «Όχι».

«Ήξερες ότι υπάρχουν αυτές οι σήραγγες και ενημέρωσες με κάποιον τρόπο τον Ντρέικ...»

«Όχι», επέμεινε η Ρεμπέκα. «Δε θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο, Έιβερι».

«Το είπες και μόνη σου. Η Έμιλι θα ήθελε να εξαφανιστώ».

«Μόνο που δεν είμαι η Έμιλι». Η φωνή της ήχησε πνιχτή.

«Τότε γιατί ζητάς συγγνώμη;» τη ρώτησα.

Η Ρεμπέκα ξεροκατάπιε. «Ο κύριος Χόθορν μου μίλησε για τις σήραγγες ένα καλοκαίρι, όταν ήμουν μικρή. Μου έδειξε όλες τις εισόδους και μου είπε ότι μου άξιζε να έχω κάτι που θα ήταν μόνο δικό μου. Ένα μυστικό. Έρχομαι εδώ κάτω όταν θέλω να ξεφύγω απ' όλους και απ' όλα. Και όχι μόνο όταν επισκέπτομαι τους παππούδες μου. Από τότε που πέθανε η Έμιλι, η κατάσταση στο σπίτι είναι αφόρητη, κι έτσι μερικές φορές έρχομαι στην Οικία Χόθορν και μπαίνω στις σήραγγες απέξω».

Περίμενα. «Και;»

«Τη βραδιά των πυροβολισμών είδα κάποιον μες στις σήραγγες. Δεν το είπα σε κανέναν, επειδή δε θα το ήθελε η Έμιλι. Της το χρωστούσα, Έιβερι. Μετά απ' αυτό που έκανα... Της το χρωστούσα».

«Ποιον είδες;» τη ρώτησα. Δεν απάντησε. «Τον Ντρέικ;»
Το βλέμμα της συνάντησε το δικό μου. «Δεν ήταν μόνος».
«Ποιος ήταν μαζί του;» Περίμενα. *Σιωπή*. «Ρεμπέκα, ποιος ήταν στις
σήραγγες μαζί με τον Ντρέικ;»
Ποιον μπορεί να προστάτευε η Ρεμπέκα, πεπεισμένη ότι αυτό θα ήθελε
η αδελφή της;
«Κάποιο από τα αγόρια;» ρώτησα, νιώθοντας σαν να έχανα τη γη κάτω
από τα πόδια μου.
«Όχι», είπε σιγανά η Ρεμπέκα. «Τη μητέρα τους».

OceanofPDF.com

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 86

«Τη Σκάι;» Προσπαθούσα να το χωνέψω. Δεν είχα θεωρήσει ποτέ ότι ήταν επικίνδυνη, όπως η Ζάρα. Ναι, μπορεί να εκδήλωνε ύπουλα την επιθετικότητά της. Ναι, μπορεί να ήταν μικροπρεπής. Αλλά δε μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι ήταν βίαιη.

Θυμήθηκα τα λόγια της: *Είμαστε όλοι φίλοι μεταξύ μας, έτσι δεν είναι; Είναι πάγια τακτική μου να θεωρώ φίλο μου όποιον κλέβει την πατρογονική μου κληρονομιά.*

Θυμήθηκα ότι κρατούσε ένα ποτήρι σαμπάνια και ότι με παρότρυνε να πω κι εγώ.

«Η Σκάι ήταν στις σήραγγες μαζί με τον Ντρέικ τη βραδιά των πυροβολισμών», είπα, πιέζοντας τον εαυτό μου να κοιτάξει κατάματα την αλήθεια. «Εκείνη τον έβαλε στην Οικία Χόθορν. Και πιθανότατα εκείνη του είπε να έρθει στο Σκοτεινό Δάσος».

Για να με βρει.

«Έπρεπε να το είχα πει σε κάποιον», είπε χαμηλόφωνα η Ρεμπέκα. «Μετά τους πυροβολισμούς, μόλις συνειδητοποίησα τι είχα δει, έπρεπε να μιλήσω».

«Ναι». Η λέξη ήχησε αιχμηρή σαν λεπίδα – όμως δεν είχε βγει από τα δικά μου χείλη. «Έπρεπε να μιλήσεις». Ο Γκρέισον εμφανίστηκε στο άνοιγμα.

Η Ρεμπέκα στράφηκε προς το μέρος του. «Ήταν η μητέρα σου, Γκρέι. Δεν μπορούσα να—»

«Μπορούσες να το πεις σ' εμένα», είπε ο Γκρέισον με σβησμένη φωνή. «Θα τακτοποιούσα εγώ το θέμα, Ρεμπέκα».

Πολύ αμφέβαλλα ότι ο Γκρέισον «θα τακτοποιούσε το θέμα» καταγγέλλοντας τη μητέρα του στην αστυνομία.

«Ο Ντρέικ έκανε κι άλλη απόπειρα εναντίον μου», είπα, κοιτάζοντας τη Ρεμπέκα με μάτια που πετούσαν σπίθες από τον θυμό. «Το ξέρεις, έτσι δεν είναι; Προσπάθησε να βγάλει το αυτοκίνητό μας απ' τον δρόμο. Θα μπορούσε να με είχε σκοτώσει – και την Αλίσα και τον Όρεν και τη Θία».

Ένας αλλόκοτος, ασαφής ήχος βγήκε από τα χείλη της Ρεμπέκα όταν ανέφερα το όνομα της Θία.

«Ρεμπέκα...» είπε ο Γκρέισον χαμηλόφωνα.

«Το ξέρω», είπε η Ρεμπέκα. «Όμως η Έμιλι δε θα ήθελε...»

«Η Έμιλι έχει πεθάνει». Ο τόνος του Γκρέισον δεν ήταν σκληρός, αλλά τα λόγια του της έκοψαν την ανάσα. «Ρεμπέκα». Την ανάγκασε να τον κοιτάξει. «Ρεμπέκα, θα τα τακτοποιήσω όλα εγώ. Σ' το υπόσχομαι. Όλα θα πάνε καλά».

«Πώς; Αφού όλα πάνε στραβά!» είπα στον Γκρέισον.

«Πήγαινε», μουρμούρισε στη Ρεμπέκα. Η κοπέλα έφυγε και μας άφησε μόνους.

Ο Γκρέισον κατέβηκε αργά στο κρυφό δωμάτιο. «Ο Αλεξάντερ μου είπε ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μου».

Είχε έρθει. Ίσως αυτό να μου φαινόταν πιο σημαντικό, αν δεν είχε προηγηθεί η κουβέντα μου με τη Ρεμπέκα.

«Η μητέρα σου έβαλε κάποιον να με σκοτώσει».

«Η μητέρα μου είναι περίπλοκος άνθρωπος», είπε ο Γκρέισον. «Αλλά είναι μέλος της οικογένειάς μου».

Και θα επέλεγε την οικογένειά του χωρίς δεύτερη σκέψη.

«Αν σου ζητούσα να με αφήσεις να χειριστώ εγώ το ζήτημα, θα δεχόσουν; Μπορώ να σου εγγυηθώ ότι εσύ και οι αγαπημένοι σου άνθρωποι δε θα κινδυνεύσετε ποτέ ξανά».

Δεν ήξερα πώς θα μπορούσε να μου το εγγυηθεί, αλλά ήταν σαφές ότι πίστευε πως μπορούσε να το καταφέρει. Όταν ο Γκρέισον Χόθορν διατάζει, όλοι στέκονται προσοχή. Θυμήθηκα τη μέρα που τον είχα γνωρίσει – φαινόταν τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, τόσο άτρωτος.

«Τι θα έλεγες να το δούμε σαν παιχνίδι; Και αν νικήσω, να με αφήσεις να χειριστώ εγώ το ζήτημα;» ρώτησε ο Γκρέισον, όταν είδε ότι δεν απαντούσα. «Ξέρω ότι σου αρέσουν οι προκλήσεις». Προχώρησε προς το μέρος μου. «Σε παρακαλώ, Έιβερι. Δώσ' μου την ευκαιρία να επανορθώσω».

Ήταν αδύνατον να επανορθώσει ύστερα απ' όσα μου είχαν συμβεί. Όμως το μόνο που μου ζητούσε ήταν μια ευκαιρία.

Δεν του τη χρωστάω. Δεν του χρωστάω τίποτα. Αλλά...

Ίσως ήταν η έκφραση του προσώπου του. Ή η σκέψη ότι είχε ήδη χάσει τα πάντα εξαιτίας μου. Ίσως ήθελα απλώς να σκέφτεται κάτι άλλο εκτός

από τη δεκάτη ογδόη Οκτωβρίου όταν με έβλεπε.

«Εντάξει, ας παίξουμε», είπα. «Ποιοι είναι οι κανόνες του παιχνιδιού;»

Τα ασημόγκριζα μάτια του Γκρέισον συνάντησαν τα δικά μου. «Σκέψου έναν αριθμό. Από το ένα ως το δέκα. Αν τον μαντέψω, θα με αφήσεις να χειριστώ με τον δικό μου τρόπο το ζήτημα της μητέρας μου. Αν δεν τον μαντέψω...»

«Θα την καταγγείλω στην αστυνομία».

Ο Γκρέισον έκανε μισό βήμα προς το μέρος μου. «Σκέψου έναν αριθμό».

Οι πιθανότητες ήταν με το μέρος μου. Ο Γκρέισον είχε μόνο δέκα τοις εκατό πιθανότητες να μαντέψει σωστά, ενώ εγώ είχα ενενήντα τοις εκατό πιθανότητες να μαντέψει λάθος. Διάλεξα με την ησυχία μου έναν αριθμό. Χωρίς να το συνειδητοποιούν, οι άνθρωποι έχουν την τάση να επιλέγουν συχνότερα ορισμένους αριθμούς. Για παράδειγμα, το επτά. Θα μπορούσα να επιλέξω κάποια από τις δύο ακραίες τιμές –το ένα ή το δέκα–, αλλά σκέφτηκα ότι δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει κανείς αυτούς τους αριθμούς. Το οκτώ είχε αποτυπωθεί στο μυαλό μου ήδη από εκείνες τις μέρες που προσπαθούσαμε να λύσουμε τον γρίφο της αριθμητικής αλληλουχίας. Το τέσσερα παρέπεμπε στους αδελφούς Χόθορν.

Αν δεν ήθελα να νικήσει ο Γκρέισον, η επιλογή μου δε θα έπρεπε να είναι προβλέψιμη. Θα έπρεπε να είναι τυχαία, παράδοξη.

Το δύο.

«Θέλεις να σημειώσω κάπου τον αριθμό;» ρώτησα.

«Πού;» είπε χαμηλόφωνα ο Γκρέισον.

Ξεροκατάπια. «Και αν μαντέψεις σωστά, πώς ξέρεις ότι δε θα σου πω ψέματα πως δεν είχα επιλέξει αυτόν τον αριθμό;»

Ο Γκρέισον έμεινε σιωπηλός για λίγο κι έπειτα είπε: «Σου έχω εμπιστοσύνη».

Ήξερα, με απόλυτη βεβαιότητα, ότι ο Γκρέισον Χόθορν δεν εμπιστευόταν τους άλλους εύκολα· ή πολύ. Ξεροκατάπια. «Εντάξει, ξεκίνα».

Χρειάστηκε τόση ώρα για να μαντέψει όση είχα χρειαστεί κι εγώ για να επιλέξω τον αριθμό μου. Έτσι όπως με κοίταζε, ένιωθα ότι προσπαθούσε να διαβάσει τις σκέψεις και τις διαθέσεις μου, σαν να ήμουν άλλο ένα αίνιγμα που έπρεπε να λύσει.

Αραγε τι βλέπεις όταν με κοιτάς, Γκρέισον;

Τελικά, ύστερα από σκέψη, είπε: «Το δύο».

Έστρεψα το κεφάλι μου στο πλάι, παίρνοντας το βλέμμα μου από το δικό του. Θα μπορούσα να πω ψέματα. Θα μπορούσα να πω στον Γκρέισον ότι έκανε λάθος. Όμως είπα: «Σωστά».

Μια βαριά, τρεμουλιαστή ανάσα ξέφυγε από τα χείλη του Γκρέισον. Έπειτα ένιωσα το χέρι του να στρέφει απαλά το πρόσωπό μου προς το δικό του. «Ειβερι». Δε με αποκαλούσε σχεδόν ποτέ με το όνομά μου. Διέτρεξε με τα δάχτυλά του το περίγραμμα της γνάθου μου. «Δε θα επιτρέψω σε κανέναν να σου ξανακάνει κακό. Έχεις τον λόγο μου».

Πίστευε ότι μπορούσε να με προστατεύσει. Ήθελε να με προστατεύσει. Με άγγιζε. Και το μόνο που ήθελα ήταν να τον αφήσω να με προστατεύσει, να τον αφήσω να με αγγίζει, να τον αφήσω να—

Βήματα. Ακούγοντας τον ήχο αποπάνω μας, τραβήχτηκα από κοντά του. Λίγα λεπτά μετά, ο Αλεξάντερ και ο Νας κατέβαιναν στο δωμάτιο.

Κατάφερα να αποστρέψω το βλέμμα μου από τον Γκρέισον και να τους κοιτάξω. «Πού είναι ο Τζέιμσον;» ρώτησα.

Ο Αλεξάντερ ξερόβηξε. «Μπορώ να αναφέρω ότι, όταν του ζήτησα να έρθει, η απάντησή του δεν ήταν ιδιαίτερα κόσμια».

Ο Νας κάγχασε. «Θα έρθει».

Περιμέναμε — πέντε λεπτά, δέκα λεπτά.

«Μπορείτε τουλάχιστον να ξεκλειδώσετε τις δικές σας κλειδαριές», είπε ο Αλεξάντερ στους αδελφούς του. «Μπορώ να έχω τα χέρια σας, παρακαλώ;»

Ο Γκρέισον ξεκίνησε πρώτος κι ύστερα ακολούθησε ο Νας. Όταν ακούμπησαν τα χέρια τους στις οθόνες αφής, ακούσαμε εκείνον τον ίδιο ήχο που μαρτυρούσε ότι οι κλειδαριές, η μια μετά την άλλη, απασφάλισαν.

«Ανοίξαμε τις τρεις», μουρμούρισε ο Αλεξάντερ. «Μένει μόνο μία».

Πέρασαν άλλα πέντε λεπτά. Οκτώ λεπτά. *Δε θα έρθει*, σκέφτηκα.

«Δε θα έρθει ο Τζέιμσον», είπε ο Γκρέισον, σαν να είχε διαβάσει τη σκέψη μου με την ίδια ευκολία που είχε μαντέψει τον αριθμό μου.

«Θα έρθει», επανέλαβε ο Νας.

«Αφού πάντα κάνω ό,τι μου λένε».

Σηκώσαμε τα κεφάλια μας, και είδαμε τον Τζέιμσον να πηδάει από το άνοιγμα. Προσγειώθηκε ανάμεσα στους αδελφούς του και σ' εμένα,

σκύβοντας σχεδόν ως το πάτωμα για να ανακόψει τη φόρα του άλματός του. Έπειτα ίσιωσε το κορμί του και τους κοίταξε κατάματα, έναν προς έναν. *Τον Νας. Τον Αλεξάντερ. Τον Γκρέισον.*

Και, τέλος, εμένα. «Δεν ξέρεις πότε πρέπει να τα παρατήσεις, έτσι δεν είναι, Κληρονόμε;» Τα λόγια του δεν ήχησαν ακριβώς σαν μομφή.

«Είμαι πιο σκληρό καρύδι απ' όσο φαίνομαι», του είπα. Τα μάτια του έμειναν στυλωμένα στα δικά μου για μια στιγμή ακόμα. Έπειτα στράφηκε προς την πόρτα και ακούμπησε την παλάμη του στην οθόνη με τα αρχικά του. Η τελευταία κλειδαριά απασφάλισε και, με ένα δυνατό τρίξιμο, η πόρτα άνοιξε γύρω στα τρία με τέσσερα εκατοστά. Περίμενα ότι ο Τζέιμσον θα άπλωνε το χέρι για να τραβήξει την πόρτα, αλλά, αντί γι' αυτό, επέστρεψε στη δίοδο, έδωσε ένα σάλτο και γραπώθηκε από τις δυο πλευρές του ανοίγματος.

«Πού πας;» τον ρώτησα. Δεν ήταν δυνατόν να φύγει ύστερα απ' όσα είχαμε περάσει για να φτάσουμε σε αυτό το σημείο.

«Στην κόλαση κάποια στιγμή», απάντησε ο Τζέιμσον. «Προς το παρόν, μάλλον στο κελάρι με τα κρασιά».

Όχι. Δε γινόταν να φύγει. Εκείνος με είχε μπλέξει σε αυτή την ιστορία, επομένως έπρεπε να μείνει ως το τέλος. Πήδηξα για να γραπωθώ από το άνοιγμα και να τον ακολουθήσω, όμως ένιωσα τα χέρια μου να γλιστρούν. Δύο δυνατά μπράτσα με άρπαξαν αποκάτω – ο Γκρέισον. Με έσπρωξε προς τα πάνω και κατάφερα να βγω από το άνοιγμα.

«Μη φεύγεις», είπα στον Τζέιμσον.

Εκείνος είχε ήδη απομακρυνθεί. Όταν άκουσε τη φωνή μου, κοντοστάθηκε, αλλά δε γύρισε να με κοιτάξει.

«Δεν ξέρω τι υπάρχει στην άλλη μεριά αυτής της πόρτας, Κληρονόμε, αλλά ξέρω ότι ο γέρος έστησε αυτή την παγίδα για μένα».

«Ειδικά για σένα;» είπα, με φωνή που μαρτυρούσε ότι είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι. «Γι' αυτό ήταν απαραίτητα τα χέρια και των τεσσάρων αδελφών, αλλά και το πρόσωπό μου για να φτάσουμε ως εδώ;» Ήταν προφανές ότι ο Τομπάιανς Χόθορν ήθελε να είμαστε όλοι εδώ.

«Ήξερε ότι θα έπαιζα οποιοδήποτε παιχνίδι κι αν σκάρωνε. Ο Νας μπορεί να μην έμπαινε στον κόπο ν' ασχοληθεί, ο Γκρέισον μπορεί να κολλούσε στους κανόνες και τα πρέπει, ο Αλεξάντερ μπορεί να σκεφτόταν ταυτόχρονα άλλα χίλια πράγματα – όμως εγώ θα έπαιζα». Τον

έβλεπα να βαριανασαίνει· να υποφέρει. «Επομένως, ναι, σκάρωσε αυτό το παιχνίδι ειδικά για μένα. Ό,τι κι αν υπάρχει πίσω απ' αυτή την πόρτα...» Ο Τζέιμσον πήρε άλλη μια τρεμουλιαστή ανάσα. «Ο γέρος ήξερε. Ήξερε τι είχα κάνει, και ήθελε να εξασφαλίσει ότι δε θα το ξεχνούσα ποτέ».

«Τι ήξερε;» ρώτησα.

Ο Γκρέισον εμφανίστηκε δίπλα μου και επανέλαβε την ερώτησή μου. «Τι ήξερε ο γέρος, Τζέιμι;»

Άκουσα τον Νας και τον Αλεξάντερ να σκαρφαλώνουν, αλλά το μυαλό μου μόλις που κατέγραψε την παρουσία τους. Παρακολουθούσα με απόλυτη, τεταμένη προσοχή τον Τζέιμσον και τον Γκρέισον.

«Τι ήξερε, Τζέιμι;»

Ο Τζέιμσον στράφηκε και κοίταξε τον αδελφό του. «Τι συνέβη στις δεκαοκτώ Οκτωβρίου».

«Εγώ έφταιγα». Ο Γκρέισον τον πλησίασε με μεγάλες δρασκελιές και ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους του Τζέιμσον. «Εγώ πήγα την Έμιλι σ' εκείνο το μέρος. Ήξερα ότι ήταν κακή ιδέα, αλλά δε μ' ένοιαζε. Το μόνο που ήθελα ήταν να νικήσω. Ήθελα να αγαπήσει εμένα».

«Σας ακολούθησα εκείνο το βράδυ». Τα λόγια του Τζέιμσον έμειναν να πλανιούνται μερικές στιγμές στον αέρα. «Σας είδα να πηδάτε από τα βράχια, Γκρέι».

Ξαφνικά η μνήμη μου ταξίδεψε πίσω στον χρόνο, σε εκείνη τη βραδιά που ο Τζέιμσον κι εγώ είχαμε πάει στο Δυτικό Ρυάκι. Μου είχε πει δύο ψέματα και μία αλήθεια. *Η Έμιλι Λάφλιν πέθανε μπροστά στα μάτια μου.*

«Μας ακολούθησες;» Ο Γκρέισον έμοιαζε να μην καταλαβαίνει. «Γιατί;»

«Ίσως επειδή είμαι μαζοχιστής;» Ο Τζέιμσον ανασήκωσε τους ώμους. «Ήμουν τσαντισμένος». Έκανε μια παύση. «Κάποια στιγμή πήγες να φέρεις τις πετσέτες. Και τότε...»

«Τζέιμι». Τα χέρια του Γκρέισον έπεσαν άνευρα στα πλευρά του. «Τι έκανες;»

Ο Γκρέισον μου είχε πει ότι είχε πάει να φέρει τις πετσέτες. Και ότι όταν είχε επιστρέψει, η Έμιλι κειτόταν στην ακτή. *Νεκρή.*

«Τι έκανες;»

«Η Έμιλι με είδε». Ο Τζέιμσον πήρε τα μάτια του από τον αδελφό του και τα έστρεψε πάνω μου. «Με είδε και μου χαμογέλασε. Νόμιζε ότι είχε

νικήσει. Νόμιζε ότι με είχε ακόμα του χεριού της, όμως εγώ έκανα μεταβολή κι έφυγα. Η Έμιλι φώναξε το όνομά μου, αλλά δε σταμάτησα. Την άκουσα να βαριανασαίνει, να αγκομαχάει σαν να ασφυκτιούσε».

Κάλυψα έντρομη με το χέρι μου το στόμα μου.

«Νόμιζα ότι με δούλευε. Άκουσα έναν παφλασμό, αλλά δε γύρισα να κοιτάξω. Είχα προχωρήσει κάπου εκατό μέτρα. Η Έμιλι είχε πάψει να με φωνάζει. Έριξα μια ματιά προς τα πίσω». Η φωνή του Τζέιμσον έσπασε. «Η Έμιλι προχωρούσε σκυφτή, προσπαθώντας με κόπο να βγει από το νερό. Νόμιζα ότι έπαιζε θέατρο».

Νόμιζε ότι η Έμιλι προσπαθούσε να τον τουμπάρει.

«Στεκόμουν εκεί και την κοίταζα», είπε ο Τζέιμσον με άχρωμη φωνή. «Δεν έκανα απολύτως τίποτα· δεν έκανα το παραμικρό για να τη βοηθήσω».

Η Έμιλι Λάφλιν πέθανε μπροστά στα μάτια μου. Ένιωθα το στομάχι μου να ανακατεύεται. Τον έβλεπα με τα μάτια της φαντασίας μου να στέκεται εκεί πέρα, προσπαθώντας να της δείξει ότι δεν ήταν πια δικός της, προσπαθώντας να αντισταθεί.

«Κι ύστερα σωριάστηκε στο έδαφος. Ήταν ακίνητη. Και *παρέμεινε ακίνητη*. Και μετά επέστρεψες εσύ, Γκρέι, κι εγώ έφυγα». Ο Τζέιμσον αναρίγησε. «Σε μισούσα, επειδή την είχες πάει σ' εκείνο το μέρος. Αλλά μισώ περισσότερο τον εαυτό μου, επειδή την άφησα να πεθάνει. Στεκόμουν απλώς εκεί και κοίταζα».

«Είχε πρόβλημα με την καρδιά της», είπα. «Τι θα μπορούσες να είχες—»

«Θα μπορούσα να της είχα κάνει τεχνητή αναπνοή. Θα μπορούσα να είχα κάνει κάτι – οτιδήποτε». Ο Τζέιμσον ξεροκατάπιε. «Αλλά δεν έκανα τίποτα. Δεν ξέρω πώς το έμαθε ο γέρος, αλλά λίγες μέρες αργότερα με στρίμωξε στη γωνία. Μου είπε ότι ήξερε πως ήμουν εκεί και με ρώτησε αν ένιωθα ένοχος. Ήθελε να σου το πω, Γκρέι, αλλά εγώ αρνήθηκα. Του απάντησα ότι αν ήθελε τόσο πολύ να μάθεις ότι ήμουν εκεί, θα μπορούσε να σ' το πει ο ίδιος. Όμως εκείνος δε σ' το είπε. Και, αντί να σ' το πει, έστησε όλο αυτό το παιχνίδι».

Το γράμμα. Η βιβλιοθήκη. Η διαθήκη. Τα μεσαία τους ονόματα. Η ημερομηνία των γενεθλίων μου – και του θανάτου της Έμιλι. Οι αριθμοί που ήταν διασκορπισμένοι στις εκτάσεις της έπαυλης. Τα βιτρό, το αίνιγμα. Το πέραςμα που έβγαζε στις σήραγγες. Η σχάρα με τα γράμματα M. E. Το

κρυφό δωμάτιο. Ο κινούμενος τοίχος. Η πόρτα.

«Ήθελε να είναι σίγουρος ότι δε θα το ξεχάσω ποτέ», είπε ο Τζέιμσον.

«Όχι», πετάχτηκε ο Αλεξάντερ. Οι άλλοι στράφηκαν να τον κοιτάζουν. «Δεν είναι αυτό», είπε με ειλικρινή, κατηγορηματικό τόνο. «Δεν ήταν αυτός ο στόχος του. Ήθελε να βρεθούμε όλοι μαζί, και οι τέσσερις. Εδώ».

Ο Νας ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Αλεξάντερ. «Ο γέρος φερόταν σαν κάθαρμο μερικές φορές, Αλεξάντερ».

«Δεν ήταν αυτός ο στόχος του», επανέλαβε. Η φωνή του ήταν πιο φορτισμένη απ' όσο την είχα ακούσει ποτέ. Έδινε την εντύπωση ότι ο Αλεξάντερ δεν έκανε εικασίες, αλλά ότι κάτι ήξερε.

Ο Γκρέισον, που δεν είχε πει ούτε λέξη μετά την εξομολόγηση του Τζέιμσον, επιτέλους μίλησε. «Τι προσπαθείς να μας πεις, Αλεξάντερ;»

«Εσείς οι δυο είχατε καταντήσει να είστε σαν φαντάσματα. Φερόσουν σαν ρομπότ, Γκρέισον». Ο Αλεξάντερ μιλούσε γρήγορα τώρα – τόσο γρήγορα, ώστε μας ήταν δύσκολο να τον παρακολουθήσουμε. «Ο Τζέιμι έμοιαζε με ωρολογιακή βόμβα. Μισούσατε ο ένας τον άλλον».

«Περισσότερο μισούσαμε τους εαυτούς μας», είπε ο Γκρέισον με φωνή τραχιά σαν γυαλόχαρτο.

«Ο παππούς ήξερε ότι ήταν άρρωστος», είπε ο Αλεξάντερ. «Μου τα είπε όλα, λίγο πριν πεθάνει. Μου ζήτησε να του κάνω μια χάρη».

Τα μάτια του Νας μισόκλεισαν. «Τι χάρη;»

Ο Αλεξάντερ δεν απάντησε. Ο Γκρέισον ζάρωσε τα μάτια. «Να φροντίσεις να πάρουμε μέρος στο παιχνίδι».

«Μου ανέθεσε να βεβαιωθώ ότι θα φτάνατε ως το τέρμα». Ο Αλεξάντερ κοίταξε πρώτα τον Γκρέισον κι ύστερα τον Τζέιμσον. «Και οι δυο σας. Αν ένας από εσάς τα παρατούσε, ήταν δουλειά μου να τον επαναφέρω».

«Τα ήξερες όλα;» είπα. «Τόσον καιρό ήξερες πού οδηγούσαν τα στοιχεία;»

Ο Αλεξάντερ με είχε βοηθήσει να βρω τις σήραγγες. Είπε πως είχε λύσει τον γρίφο του Σκοτεινού Δάσους. Ακόμα και στις αρχές...

Μου είχε πει ότι ο παππούς του δεν είχε μεσαίο όνομα.

«Με βοηθούσες», του είπα.

Με χειραγωγούσε. Με χρησιμοποιούσε σαν δόλωμα.

«Σου είπα ότι είμαι μια ανθρώπινη μηχανή τύπου Ρουμπ Γκόλντμπεργκ». Ο Αλεξάντερ χαμήλωσε το βλέμμα. «Σε προειδοποίησα. Κατά κάποιον τρόπο». Θυμήθηκα τη μέρα που μου είχε δείξει τη μηχανή

που κατασκεύαζε. Τον είχα ρωτήσει αν είχε κάποια σχέση με τη Θία κι εκείνος μου είπε πει: *«Ποιος σου είπε ότι όλα αυτά έχουν οποιαδήποτε σχέση με τη Θία;»*

Κοίταξα έκπληκτη τον Αλεξάντερ – τον νεότερο, ψηλότερο και πιθανότατα ευφυέστερο Χόθορν. *Θα σε ακολουθήσουν κι εκείνοι, όπου κι αν πας*, μου είχε πει στο γκαλά. Όλο εκείνο το διάστημα νόμιζα ότι με εκμεταλλευόταν ο Τζέιμσον. Νόμιζα ότι με είχε από κοντά για κάποιον λόγο.

Δε μου είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι είχε και ο Αλεξάντερ τους δικούς του λόγους.

«Ξέρεις γιατί ο παππούς σας διάλεξε εμένα;» τον ρώτησα. *«Ήξερες εξ αρχής την απάντηση;»*

Ο Αλεξάντερ σήκωσε τα χέρια του μπροστά του, σαν να φοβόταν ότι μπορεί να τον στραγγάλιζα. *«Ξέρω μόνο όσα ήθελε εκείνος να ξέρω. Δεν έχω ιδέα τι υπάρχει πίσω απ' αυτή την πόρτα. Εγώ έπρεπε μόνο να φροντίσω να βρεθούν εδώ ο Τζέιμι και ο Γκρέι. Μαζί».*

«Να βρεθούμε εδώ και οι τέσσερίς μας», τον διόρθωσε ο Ναζ. *«Μαζί»*. Θυμήθηκα τι είχε πει στην κουζίνα. *Μερικές φορές πρέπει να σπάσει το απόστημα, για να κλείσει η πληγή.*

Αυτός ήταν ο σκοπός; Αυτό ήταν το μεγαλεπήβολο σχέδιο του Τομπάιας Χόθορν; Να με φέρει εδώ για να τους παρακινήσω να αναλάβουν δράση, με την ελπίδα ότι τελικά θα αποκαλυπτόταν η αλήθεια;

«Όχι μόνο οι τέσσερίς μας», είπε ο Γκρέισον στον Ναζ. Στράφηκε προς τα πίσω και με κοίταξε. *«Είναι προφανές ότι αυτό το παιχνίδι ήταν για πέντε παίκτες».*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 87

Κατεβήκαμε ξανά στο δωμάτιο, ένας ένας με τη σειρά. Ο Τζέιμσον ακούμπησε την παλάμη του στην πόρτα και την έσπρωξε προς τα μέσα. Η πόρτα έβγαζε σε έναν μικρό χώρο που έμοιαζε με κελί. Εκεί μέσα δεν υπήρχε τίποτα, εκτός από ένα μικρό ξύλινο κουτί. Πάνω στο κουτί υπήρχε μια σειρά από γράμματα – χρυσά γράμματα, χαραγμένα σε χρυσά πλακίδια, που έμοιαζαν σαν να ανήκαν στο πιο ακριβό Scrabble του κόσμου.

Τα γράμματα σχημάτιζαν το όνομά μου: ΕΪΒΕΡΙ ΚΑΪΛΙ ΓΚΡΑΜΠΣ.

Υπήρχαν τέσσερα λευκά πλακίδια: ένα πριν από το μικρό μου όνομα, ένα μετά το επώνυμό μου και δύο ανάμεσά τους. Ύστερα απ' όσα είχαν μόλις συμβεί – ύστερα από τις εξομολογήσεις του Τζέιμσον και του Αλεξάντερ– δε μου φαινόταν σωστό να είμαι εγώ το κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας.

Γιατί εγώ; Αυτό το παιχνίδι είχε στόχο να ξαναφέρει κοντά τον Τζέιμσον και τον Γκρέισον, να αποκαλύψει τα μυστικά, να καθαρίσει το δηλητήριο από την πληγή προτού προκαλέσει σήψη. Κι όμως, για κάποιον λόγο, κατέληγε σ' εμένα.

«Απ' ό,τι φαίνεται, μικρή, η μπάλα είναι στα χέρια σου». Ο Νας με έσπρωξε απαλά προς το κουτί.

Ξεροκατάπια και γονάτισα στο έδαφος. Προσπάθησα να ανοίξω το κουτί, αλλά ήταν κλειδωμένο. Δεν υπήρχε κλειδαριά· ούτε λουκέτο με συνδυασμό ασφαλείας.

Άκουσα τον Τζέιμσον πάνω από το κεφάλι μου να λέει: «Τα γράμματα, Κληρονόμε».

Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, συνέχιζε να συμμετέχει στο παιχνίδι.

Τράβηξα ανιχνευτικά το Ε του «Ειβερι». Βγήκε από το κουτί. Έπειτα έβγαλα ένα προς ένα τα άλλα γράμματα και τα λευκά πλακίδια και συνειδητοποίησα ότι αυτό ήταν το κόλπο για να ανοίξει το κουτί. Κοίταξα τα πλακίδια. Ήταν δεκαεννιά στο σύνολο. *Το όνομά μου.* Προφανώς δεν

ήταν αυτός ο συνδυασμός που ξεκλείδωνε το κουτί. *Τότε, λοιπόν, ποιος μπορεί να ήταν;*

Ο Γκρέισον γονάτισε δίπλα μου. Ταξινόμησε τα γράμματα, πρώτα τα φωνήεντα, ύστερα τα σύμφωνα με αλφαβητική σειρά.

«Είναι ένας αναγραμματισμός», σχολίασε ο Ναζ. «Πρέπει να βάλεις σε άλλη σειρά τα γράμματα».

Η πρώτη, ενστικτώδης σκέψη μου ήταν ότι το όνομά μου ήταν απλώς το όνομά μου, και όχι κάποια τυχαία, αναγραμματισμένη λέξη. Όμως το μυαλό μου εξέταζε ήδη όλους τους πιθανούς αναγραμματισμούς.

Το μικρό μου όνομα ήταν εύκολο να διαιρεθεί σε δύο λέξεις⁴ – αρκεί να χρησιμοποιούσα το λευκό πλακίδιο που υπήρχε μπροστά από το όνομά μου, ώστε να χωρίσω τα γράμματα. Τοποθέτησα ξανά τα πλακίδια πάνω στο κουτί και τα πίεσα ένα ένα, μέχρι που κούμπωσαν όλα στη θέση τους με ένα κλικ.

Ένα πολύ...

Έβαλα άλλο ένα λευκό πλακίδιο μετά τη λέξη «πολύ». Έτσι, μου έμειναν δύο λευκά πλακίδια και όλα τα γράμματα του μεσαίου ονόματος και του επιθέτου μου.

Άρχισα να σχηματίζω τη μια λέξη μετά την άλλη, προσπαθώντας να σκεφτώ ποιες άλλες λέξεις έβγαιναν με τα γράμματα που απέμεναν. Και τότε το είδα.

Εντελώς ξαφνικά το είδα.

«Δεν είναι δυνατόν!» ψιθύρισα.

«Τι έγινε;» Ο Τζέιμσον, είτε το ήθελε είτε όχι, είχε παθιαστεί ξανά με το παιχνίδι. Γονάτισε δίπλα στον Γκρέισον κι εμένα. Άρχισα να στήνω ένα ένα τα γράμματα στη σωστή σειρά.

Όταν αναγραμματιζόταν, το Έιβερι Κάιλι Γκραμπς –το όνομα που μου είχαν δώσει τη μέρα που γεννήθηκα, το όνομα που ο Τομπάιιας Χόθορν είχε καταχωρίσει στα προγράμματα στην αίθουσα μπόουλινγκ και στο φλιπεράκι και ποιος ξέρει πού αλλού στην έπαυλη– διαβαζόταν «Ένα πολύ ριψοκίνδυνο στοίχημα»⁵.

«Το έλεγε συνέχεια αυτό», είπε χαμηλόφωνα ο Αλεξάντερ. «Ότι το σχέδιό του μπορεί να μην πετύχαινε. Ότι ήταν...»

«Ένα πολύ ριψοκίνδυνο στοίχημα», συμπλήρωσε ο Γκρέισον, στρέφοντας πάνω μου το βλέμμα του.

Το όνομά μου; Προσπαθούσα να το χωνέψω. Πρώτα τα γενέθλιά μου και

τώρα το όνομά μου. Αυτό ήταν, λοιπόν; Αυτός ήταν ο λόγος που ο Τομπάιαν Χόθορν είχε επιλέξει εμένα; Μα πώς με είχε βρει;

Τοποθέτησα το τελευταίο λευκό πλακίδιο στη θέση του και το κουτί ξεκλείδωσε. Το καπάκι άνοιξε με ένα τίναγμα. Στο εσωτερικό υπήρχαν πέντε φάκελοι, ένας με το όνομα καθενός από εμάς.

Κοίταξα τα αγόρια όσο άνοιγαν και διάβαζαν τα δικά τους γράμματα. Ο Νας βλαστήμησε μέσα από τα δόντια του. Ο Γκρέισον κοίταζε το γράμμα του εμβρόντητος. Ο Τζέιμσον έβγαλε ένα γελάκι. Ο Αλεξάντερ έχωσε το δικό του μες στην τσέπη του.

Έστρεψα την προσοχή μου από τα τέσσερα αγόρια στο γράμμα μου. Στο τελευταίο γράμμα που μου είχε αφήσει, ο Τομπάιαν Χόθορν δε μου έδινε καμία εξήγηση. Καθώς άνοιγα αυτόν τον φάκελο, περίμενα ότι θα έπαιρνα σαφέστερες απαντήσεις. *Πώς με βρήκες; Γιατί μου ζητάς συγγνώμη; Για ποιον λόγο ένιωθες την ανάγκη να μου ζητήσεις συγγνώμη;*

Μες στον φάκελο δεν υπήρχε χαρτί, δεν υπήρχε γράμμα. Το μοναδικό πράγμα που υπήρχε ήταν ένα φακελάκι ζάχαρη.

⁴ Το όνομα της ηρωίδας γράφεται «Avery», και μπορεί να διαιρεθεί στις λέξεις «A» και «very», που σημαίνουν «Ένα» και «πολύ». (Σ.τ.Μ.)

⁵ Στα αγγλικά: «A very risky gamble», το οποίο προκύπτει από τον αναγραμματισμό του ονόματος «Avery Kylie Grambs». (Σ.τ.Μ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 88

Στήνω δύο φακελάκια ζάχαρης κάθετα στο τραπέζι, έτσι ώστε να εφάπτονται οι άκρες τους και να σχηματίζουν ένα τρίγωνο που μπορεί να σταθεί όρθιο. «Έτοιμο», λέω. Επαναλαμβάνω την ίδια διαδικασία με άλλα δύο φακελάκια κι έπειτα τοποθετώ οριζόντια αποπάνω τους ένα πέμπτο φακελάκι που ενώνει τα δύο τρίγωνα μου.

«Ειβερι Κάιλι Γκραμπς!» Η μαμά μου κάθεται χαμογελαστή στην άλλη άκρη του τραπεζιού. «Τι έχουμε πει για τα κάστρα από ζάχαρη;»

Την κοιτάζω με ένα πλατύ χαμόγελο. «Ότι αξίζουν μόνο όταν είναι πέντε ορόφων!»

Εκείνο το όνειρο που είχα δει σταματούσε σε αυτό το σημείο. Όμως τώρα, καθώς κρατούσα στο χέρι μου το φακελάκι με τη ζάχαρη, η μνήμη μου ταξίδεψε: Ένας άντρας τρώει στο τραπέζι που βρίσκεται πίσω μου. Γυρίζει προς το μέρος μου, με κοιτάζει και με ρωτάει πόσων ετών είμαι.

«Έξι», απαντάω.

«Οι εγγονοί μου, στο Τέξας, είναι περίπου στην ηλικία σου», μου λέει. «Για πες μου, Έιβερι... Ξέρεις να συλλαβίζεις το όνομά σου; Όλο το όνομά σου, έτσι όπως το είπε πριν από λίγο η μαμά σου».

Ναι, ξέρω. Και το συλλαβίζω, για να το αποδείξω.

«Τον είχα συναντήσει», είπα με σβησμένη φωνή. «Μόνο μία φορά, πριν από πολλά χρόνια – για λίγα λεπτά, φευγαλέα». Ο Τομπάιαν Χόθορν είχε ακούσει τη μαμά μου να με αποκαλεί με το πλήρες όνομά μου. Κι ύστερα μου είχε ζητήσει να του το συλλαβίσω.

«Λάτρευε τους αναγραμματισμούς πιο πολύ κι από το ούισκι», είπε ο Νας. «Και ήταν άνθρωπος που πραγματικά λάτρευε το καλό ούισκι».

Άραγε ο Τομπάιαν Χόθορν είχε αναγραμματίσει νοερά το όνομά μου ακριβώς εκείνη τη στιγμή; Είχε βρει τη διαδικασία διασκεδαστική; Θυμήθηκα ότι ο Γκρέισον είχε προσλάβει κάποιον να σκαλίζει το παρελθόν μου, ελπίζοντας ότι θα ανακάλυπτε βρόμικα μυστικά για εμένα και τη μητέρα μου. Άραγε είχαμε κινήσει την περιέργεια του Τομπάιαν Χόθορν; Είχε σκαλίζει κι εκείνος το παρελθόν μας;

«Σίγουρα παρακολουθούσε την πορεία σου», είπε ο Γκρέισον θυμωμένος. «Ένα μικρό κοριτσάκι με ένα περίεργο μικρό όνομα». Κοίταξε τον Τζέιμσον. «Πρέπει να γνώριζε την ημερομηνία γέννησής της».

«Και όταν πέθανε η Έμιλι...» Ο Τζέιμσον κοίταζε τώρα εμένα – μόνο εμένα. «Σκέφτηκε εσένα».

«Και αποφάσισε να μου αφήσει όλη την περιουσία του λόγω του ονόματός μου;» είπα. «Αποκλείεται».

«Το είπες και μόνη σου, Κληρονόμο: Δε μας αποκλήρωσε εξαιτίας σου. Ούτως ή άλλως δε θα μας άφηνε τα λεφτά».

«Ναι, αλλά θα πήγαιναν σε φιλανθρωπικές οργανώσεις», είπα. «Θέλεις να μου πεις ότι πάνω σε μια παρόρμηση της στιγμής άλλαξε τη διαθήκη που είχε συντάξει πριν από είκοσι χρόνια; Δεν—»

«Χρειαζόταν κάτι που θα τραβούσε την προσοχή μας», είπε ο Γκρέισον. «Κάτι τόσο απρόσμενο, τόσο μυστηριώδες, ώστε θα μπορούσε να εκληφθεί μόνο ως—»

«Ως γρίφος», συμπλήρωσε ο Τζέιμσον. «Κάτι που δε θα μπορούσαμε να αγνοήσουμε. Κάτι που θα μας ξυπνούσε ξανά. Κάτι που θα μας έφερνε εδώ· και τους τέσσερις».

«Κάτι που θα καθάριζε το δηλητήριο», είπε ο Νας με ανεξιχνίαστο ύφος.

Τα τέσσερα αγόρια ήξεραν καλά τον ηλικιωμένο άντρα. Εγώ δεν τον ήξερα. Για εκείνους, αυτή εξήγηση ήταν απόλυτα λογική. Δε θεωρούσαν ότι ο Τομπάιας Χόθορν είχε ενεργήσει πάνω σε μια παρόρμηση της στιγμής, αλλά ότι είχε βάλει ένα πολύ ρινοκίνδυνο στοίχημα. Ότι εγώ ήμουν ένα πολύ ρινοκίνδυνο στοίχημα. Ο Τομπάιας Χόθορν είχε ποντάρει ότι η παρουσία μου στην έπαυλη θα τάραζε τα νερά, θα έφερνε στην επιφάνεια παλιά μυστικά· ότι, με κάποιον τρόπο, ένας γρίφος θα άλλαζε τα πάντα· ότι ο θάνατος της Έμιλι τους είχε χωρίσει, και ότι εγώ θα μπορούσα να τους ξαναφέρω κοντά.

«Θυμάσαι πως σ' το είχα πει, μικρή;» είπε ο Νας, που στεκόταν δίπλα μου. «Δεν είσαι παίκτρια. Είσαι η γυάλινη μπαλαρίνα – ή το μαχαίρι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 89

Αμέσως μόλις πάτησα το πόδι μου στη Μεγάλη Αίθουσα, βρήκα τον Όρεν να με περιμένει εκεί. Αναρωτήθηκα γιατί με είχε αφήσει μόνη μου προηγουμένως. Έπρεπε πράγματι να μιλήσει στο τηλέφωνο; Ή μήπως ο Τομπάιας Χόθορν του είχε δώσει εντολή να μας αφήσει να ολοκληρώσουμε το παιχνίδι μόνοι μας;

«Ξέρεις τι υπάρχει εκεί κάτω;» ρώτησα τον υπεύθυνο ασφαλείας μου. Ήταν πιο αφοσιωμένος στον ηλικιωμένο άντρα παρά σ' εμένα. *Τι άλλο σου ζήτησε να κάνεις;*

«Εκτός από τις σήραγγες;» είπε ο Όρεν. «Όχι». Κοίταξε εξεταστικά πρώτα εμένα κι ύστερα τα αγόρια. «Θα 'πρεπε;»

Σκέφτηκα τι είχε συμβεί εκεί κάτω όσο έλειπε ο Αλεξάντερ. Σκέφτηκα τη Ρεμπέκα και όσα μου είχε πει μες στις σήραγγες. Σκέφτηκα τη Σκάι. Κοίταξα τον Γκρέισον. Τα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου. Είδα μέσα τους ένα ερωτηματικό, μια σπίθα ελπίδας και κάτι άλλο που δεν μπορούσα να προσδιορίσω.

«Όχι», αρκέστηκα να πω στον Όρεν.

Το ίδιο βράδυ κάθισα στο γραφείο του Τομπάιας Χόθορν – εκείνο που βρισκόταν στην πτέρυγά μου. Κρατούσα στα χέρια μου το γράμμα που μου είχε αφήσει.

Αγαπητή μου Έιβερι,

Συγγνώμη.

T. Π. Ι. Χ.

Τόσον καιρό αναρωτιόμουν για ποιον λόγο μού ζητούσε να τον συγχωρήσω, όμως τώρα είχα αρχίσει να πιστεύω ότι είχα παρεξηγήσει εντελώς τις προθέσεις του. Ίσως δε μου είχε αφήσει τα χρήματα για να τον συγχωρήσω. Ίσως μου ζητούσε να τον συγχωρήσω επειδή μου είχε

αφήσει τα χρήματα. *Επειδή με είχε χρησιμοποιήσει.*

Με είχε φέρει εδώ για χάρη των εγγονών του.

Δίπλωσα το γράμμα στα δύο κι έπειτα στα τέσσερα. Τίποτα απ' όλα αυτά δεν είχε την παραμικρή σχέση με τη μαμά μου. Όποια και αν ήταν τα μυστικά της, προηγούνταν του θανάτου της Έμιλι. Μέσα σε όλη αυτή την ιστορία, η αλυσίδα των απίστευτων γεγονότων που είχαν ανατρέψει τις ζωές μας και είχαν γίνει πρωτοσέλιδα δεν είχε καμία σχέση μ' εμένα. Εγώ ήμουν απλώς ένα μικρό κοριτσάκι με ένα περίεργο μικρό όνομα, που έτυχε να γεννηθεί την κατάλληλη μέρα.

Άκουγα τη φωνή του ηλικιωμένου άντρα να αντηχεί μες στο κεφάλι μου: *Οι εγγονοί μου, στο Τέξας, είναι περίπου στην ηλικία σου.*

«Αυτή η ιστορία αφορούσε εξ αρχής μόνο εκείνους», είπα μεγαλόφωνα. «Τι πρέπει να κάνω τώρα εγώ;» Το παιχνίδι είχε τελειώσει. Ο γρίφος είχε λυθεί. Είχα επιτελέσει τον σκοπό μου. Και πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα τόσο ασήμαντη.

Τα μάτια μου στάθηκαν στην πυξίδα που ήταν ενσωματωμένη στην επιφάνεια του γραφείου. Όπως είχα κάνει και την πρώτη φορά που είχα καθίσει εδώ, έστρεψα την πυξίδα. Το πάνελ του γραφείου άνοιξε με ένα απότομο τίναγμα και αποκάλυψε την κρυψώνα αποκάτω. Διέτρεξα με το δάχτυλό μου το T που ήταν χαραγμένο στο ξύλο. Μετά κοίταξα ξανά στο γράμμα μου την υπογραφή του Τομπάιας Χόθορν. *T. Π. I. X.*

Το βλέμμα μου στράφηκε ξανά στο γραφείο. Ο Τζέιμσον μου είχε πει ότι όλα τα γραφεία του παππού του είχαν κρυψώνες και μυστικές εσοχές. Τώρα που είχα συμμετάσχει στο παιχνίδι και είχα ζήσει στην Οικία Χόθορν, δεν μπορούσα παρά να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά. Πίεσα το ξύλο στο σημείο όπου ήταν χαραγμένο το T.

Τίποτα.

Έπειτα ακούμπησα τα δάχτυλά μου ακριβώς πάνω στο T και έσπρωξα. Το ξύλο υποχώρησε. Κλικ. Κι ύστερα επανήλθε στη θέση του.

«T», είπα μεγαλόφωνα. Και μετά επανέλαβα τη διαδικασία. Άλλο ένα κλικ. «T». Κοίταζα το πάνελ για ώρα, μέχρι να το αντιληφθώ: ένα κενό ανάμεσα στο ξύλο και στην επιφάνεια του γραφείου, στη βάση του T. Έχωσα τα δάχτυλά μου στο κενό και βρήκα άλλη μια αυλακιά· και πάνω από την αυλακιά ένα μάνταλο. Άνοιξα το μάνταλο και το πάνελ περιστράφηκε αντίθετα με τη φορά των δεικτών του ρολογιού.

Τώρα που το πάνελ είχε περιστραφεί κατά ενενήντα μοίρες, δεν έβλεπα πια το Τ. Έβλεπα ένα Π, ένα Ι και ένα Χ. Πίεσα ταυτόχρονα και τα τρία γράμματα. Κλικ. Η κίνησή μου ενεργοποίησε κάποιο μοτέρ και το πάνελ εξαφανίστηκε στο βάθος του γραφείου, αποκαλύπτοντας αποκάτω άλλο ένα κρυφό συρτάρι.

Τ. Π. Ι. Χ. Ο Τομπάιας Χόθορν είχε αφήσει εντολή να μου παραχωρηθεί η συγκεκριμένη πτέρυγα. Είχε υπογράψει το γράμμα μου μόνο με τα αρχικά του. Και αυτά τα αρχικά είχαν ξεκλειδώσει το συρτάρι. Μέσα στο συρτάρι υπήρχε ένα ντοσιέ, που έμοιαζε πολύ με αυτό που μου είχε δείξει ο Γκρέισον εκείνη τη μέρα στο Ίδρυμα. Στην επιφάνειά του ήταν γραμμένο το όνομά μου – το πλήρες όνομά μου.

Ειβερι Κάιλι Γκραμψ.

Τώρα που είχα δει τον αναγραμματισμό, δεν μπορούσα να τον βγάλω από το μυαλό μου. Χωρίς να ξέρω τι μπορεί να έβρισκα –ή τι περίμενα να βρω–, πήρα στα χέρια μου τον φάκελο και τον άνοιξα. Το πρώτο πράγμα που είδα ήταν ένα αντίγραφο του πιστοποιητικού γέννησής μου. Ο Τομπάιας Χόθορν είχε υπογραμμίσει με φωσφορίζε μαρκαδόρο την ημερομηνία γέννησής μου – και την υπογραφή του πατέρα μου. Καταλάβαινα γιατί είχε υπογραμμίσει την ημερομηνία. Όμως γιατί είχε υπογραμμίσει την υπογραφή;

Έχω ένα μυστικό για τη μέρα που γεννήθηκες, άκουσα τη φωνή της μητέρας μου μες στο κεφάλι μου.

Δεν είχα ιδέα τι σήμαιναν όλα αυτά. Κοίταξα την επόμενη σελίδα κι ύστερα την επόμενη και τη μεθεπόμενη. Ήταν γεμάτες φωτογραφίες από τότε που ήμουν έξι ετών –τέσσερις ή πέντε από κάθε χρόνο.

Σίγουρα παρακολουθούσε την πορεία σου, θυμήθηκα τα λόγια του Γκρέισον. Ένα μικρό κοριτσάκι με ένα περίεργο μικρό όνομα.

Ο αριθμός των φωτογραφιών αυξήθηκε αισθητά μετά τα δέκατα έκτα γενέθλιά μου. Μετά τον θάνατο της Έμιλι. Ήταν τόσες πολλές, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ο Τομπάιας Χόθορν είχε στείλει κάποιον να παρακολουθεί και την παραμικρή μου κίνηση. *Δε θα πόνταρες όλη σου την περιουσία σε μια εντελώς άγνωστη,* σκέφτηκα. Στην πραγματικότητα, αυτό ακριβώς είχε κάνει. Όμως, τώρα που έβλεπα αυτές τις φωτογραφίες, είχα κυριευτεί από την αίσθηση ότι ο Τομπάιας Χόθορν ήταν καλά διαβασμένος.

Δεν ήμουν μόνο ένα όνομα και μια ημερομηνία για εκείνον.

Με είχαν φωτογραφίσει ενώ συντόνιζα παιχνίδια πόκερ στο υπαίθριο πάρκινγκ ή ενώ κουβαλούσα υπερβολικά πολλά φλιτζάνια στο diner. Σε μια φωτογραφία ήμουν μαζί με τη Λίμπι και γελούσαμε, ενώ σε μια άλλη στεκόμουν ανάμεσα στην αδελφή μου και τον Ντρέικ. Υπήρχε μια φωτογραφία που με έδειχνε να παίζω σκάκι στο πάρκο και μια άλλη που με έδειχνε να περιμένω με τον Χάρι στην ουρά για το πρωινό, αν και σε αυτή φαινόταν μόνο το πίσω μέρος των κεφαλιών μας. Με είχαν απαθανατίσει ακόμα και να κάθομαι μέσα στο αυτοκίνητό μου και να κρατώ μια δέσμη καρτ ποστάλ στα χέρια μου.

Με είχαν φωτογραφίσει ενώ ονειροπολούσα.

Μπορεί ο Τομπάιας Χόθορν να μη με γνώριζε – αλλά γνώριζε τα πάντα για εμένα. Μπορεί να ήμουν ένα πολύ ριψοκίνδυνο στοίχημα. Μπορεί να ήμουν κομμάτι του παζλ και όχι παίκτρια. Όμως ο δισεκατομμυριούχος ήξερε ότι είχα την ικανότητα να παίζω. Δεν είχε ρισκάρει τα πάντα αψηφώντας τους κινδύνους. Είχε μελετήσει και είχε καταστρώσει προσεκτικά το σχέδιό του – κι εγώ ήμουν μέρος του σχεδίου του. Δεν ήμουν απλώς η Έιβερι Κάιλι Γκραμπς που γεννήθηκε την ημερομηνία του θανάτου της Έμιλι Λάφλιν. Ήμουν το κορίτσι σε αυτές τις φωτογραφίες.

Θυμήθηκα τι μου είχε πει ο Τζέιμσον εκείνη την πρώτη βραδιά που είχε μπει στο δωμάτιό μου από το τζάκι. Ο Τομπάιας Χόθορν άφησε σ' εμένα όλη την περιουσία του – και σ' εκείνους άφησε μόνο εμένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 90

Νωρίς το επόμενο πρωί, ο Όρεν με ενημέρωσε ότι η Σκάι θα έφευγε από την Οικία Χόθορν – θα μετακόμιζε αλλού. Και ο Γκρέισον είχε δώσει εντολή στους φρουρούς ασφαλείας να μην της επιτρέψουν ξανά την είσοδο στην έπαυλη.

«Μήπως ξέρεις γιατί;» Ο Όρεν με κοίταζε με ένα ύφος που έδειχνε πως γνώριζε ότι ήξερα κάτι.

Τον κοίταξα κατάματα. «Δεν έχω ιδέα», είπα ψέματα.

Βρήκα τον Γκρέισον στην κρυψώνα κάτω από τη μυστική σκάλα, εκεί που βρισκόταν το Ντάβενπορτ. «Έδιωξες τη μητέρα σου απ' το σπίτι;»

Δεν περίμενα ότι θα έκανε κάτι τέτοιο όταν κέρδισε το στοίχημα που είχαμε βάλει. Όπως και να το κάναμε, η Σκάι ήταν η μητέρα του. *Η οικογένεια ήταν πάνω απ' όλα.*

«Η μητέρα μου έφυγε με τη θέλησή της», είπε ο Γκρέισον με άχρωμη φωνή. «Της έδωσα να καταλάβει ότι αυτή ήταν η καλύτερη επιλογή».

Καλύτερη από την καταγγελία στην αστυνομία.

«Κέρδισες το στοίχημα», είπα στον Γκρέισον. «Δεν ήσουν υποχρεωμένος να—»

Στράφηκε και ανέβηκε στο τελευταίο σκαλοπάτι, εκεί όπου στεκόμουν εγώ. «Κι όμως, ήμουν υποχρεωμένος».

Αν έπρεπε να επιλέξω ανάμεσα σ' εσένα και οποιονδήποτε από τους συγγενείς μου, θα επέλεγα τον δικό μου άνθρωπο χωρίς δεύτερη σκέψη, μου είχε πει κάποτε.

Όμως τελικά επέλεξε εμένα.

«Γκρέισον...» Στεκόμουν πολύ κοντά του. Την τελευταία φορά που είχαμε σταθεί μαζί σε εκείνα τα σκαλοπάτια, οι πληγές μου ήταν ακόμα ανοιχτές – κυριολεκτικά. Αυτή τη φορά τα χέρια μου άγγιξαν το δικό του στέρνο. Ήταν υπερόπτης και εκνευριστικός και μου είχε κάνει τη ζωή

κόλαση την πρώτη εβδομάδα της γνωριμίας μας. Δεν είχε ξεπεράσει ακόμα εντελώς την Έμιλι Λάφλιν. Όμως, από την πρώτη στιγμή που τον είχα δει, ένιωθα ότι δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου αποπάνω του.

Και στο κάτω κάτω, είχε επιλέξει εμένα. *Με είχε βάλει πάνω από την οικογένειά του. Πάνω από τη μητέρα του.*

Το χέρι μου ανηφόρισε διστακτικά από το στήρνο του στο πιγούνι του. Με άφησε να τον αγγίξω για μερικές στιγμές, προτού στρέψει το κεφάλι του από την άλλη μεριά.

«Θα σε προστατεύω για πάντα», μου είπε, με το σαγόνι του σφιγμένο, τα μάτια του συννεφιασμένα. «Έχεις το δικαίωμα να νιώθεις ασφαλής μες στο ίδιο σου το σπίτι. Και θα σε βοηθήσω με το Ίδρυμα. Θα σου μάθω όλα όσα χρειάζεται να ξέρεις, ώστε να προσαρμοστείς σε αυτόν τον νέο τρόπο ζωής και να νιώθεις ότι ζούσες ανέκαθεν έτσι. Αλλά αυτό που υπάρχει ανάμεσά μας...» Ξεροκατάπιε. «Πρέπει να το ξεχάσουμε, Έιβερι. Έχω δει πώς σε κοιτάζει ο Τζέιμσον».

Δε μου είπε ότι δε θα άφηνε ποτέ ξανά μια κοπέλα να μπει ανάμεσά τους. Δε χρειαζόταν να μου το πει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 91

Όταν γύρισα στην έπαυλη μετά το σχολείο, τηλεφώνησα στη Μαξ, παρόλο που ήξερα ότι μάλλον δε θα είχε το κινητό της. Η κλήση μου προωθήθηκε στον τηλεφωνητή. «Έχετε καλέσει τη Μαξίν Λιου. Ζω σε έναν κόσμο αποκομμένο από κάθε μέσο τεχνολογίας, σαν να είμαι κλεισμένη σε ένα εικονικό μοναστήρι. Την ευλογία μου να έχετε, ρεμάλια».

Κάλεσα το κινητό του αδελφού της, αλλά απάντησε πάλι ο τηλεφωνητής. «Έχετε καλέσει τον Άιζακ Λιου». Η Μαξ είχε καταλάβει και τον δικό του τηλεφωνητή. «Για μικρός αδελφός, καλούτσικος είναι. Αν αφήσετε μήνυμα, μάλλον θα σας τηλεφωνήσει. Έιβερι, αν είσαι εσύ, κόψε τις προσπάθειες να σκοτωθείς. Μου χρωστάς μια Αυστραλία!»

Δεν άφησα μήνυμα – αλλά αποφάσισα να σκεφτώ πώς θα έπειθα την Αλίσα να στείλει για όλα τα μέλη της οικογένειας Λιου αεροπορικά εισιτήρια πρώτης θέσης με προορισμό την Αυστραλία. Εγώ δεν μπορούσα να ταξιδέψω μέχρι να κλείσω έναν χρόνο παραμονής στην Οικία Χόθορν, όμως η Μαξ ίσως να μπορούσε.

Της το χρωστούσα.

Νιώθοντας μόνη, χαμένη και πληγωμένη από τα λόγια του Γκρέισον και από το γεγονός ότι δεν ήταν δίπλα μου η Μαξ για να με βοηθήσει να αντιμετωπίσω την κατάσταση, πήγα να βρω τη Λίμπι. Έπρεπε οπωσδήποτε να της πάρουμε ένα καινούριο κινητό, επειδή ήταν εύκολο να χαθεί κανείς μέσα σε αυτό το σπίτι.

Και δεν ήθελα να χάσω κανέναν άλλον.

Μπορεί και να μην την έβρισκα ποτέ, αλλά μόλις πλησίασα στην Αίθουσα Μουσικής, άκουσα το πιάνο. Ακολούθησα τη μελωδία και βρήκα τη Λίμπι να κάθεται στο μεγάλο σκαμπό του πιάνου, δίπλα στη γιαγιά. Άκουγαν και οι δυο τη μουσική με τα μάτια κλειστά.

Η μελανιά στο μάτι της Λίμπι είχε υποχωρήσει επιτέλους. Έτσι όπως την έβλεπα δίπλα στη γιαγιά, σκέφτηκα τη δουλειά της στον οίκο ευγηρίας. Δεν μπορούσα να της ζητήσω να μένει όλη τη μέρα κλεισμένη

και άπρακτη, απομονωμένη στην Οικία Χόθορν.

Αναρωτήθηκα τι θα πρότεινε ο Ναζ. *Θα μπορούσα να της ζητήσω να ξεκινήσουμε μαζί μια επιχείρηση. Ίσως θα ταίριαζε μια καντίνα...*

Ή μπορεί να ήθελε κι εκείνη να ταξιδέψει. Μέχρι να επικυρωθεί η διαθήκη, δεν ήμουν ελεύθερη να κάνω ό,τι ήθελα – όμως τα αξιοσέβαστα στελέχη της Μακναμάρα, Ορτέγκα και Τζόουνς είχαν έναν πολύ σοβαρό λόγο για να με καλοπιάνουν. Κάποια στιγμή τα χρήματα θα περνούσαν στα χέρια μου. Κάποια στιγμή τα χρήματα θα αποδεσμεύονταν.

Κάποια στιγμή θα ήμουν μία από τις πλουσιότερες και ισχυρότερες γυναίκες του κόσμου.

Η μουσική σταμάτησε και η αδελφή μου κι η γιαγιά σήκωσαν το βλέμμα και με είδαν. Η Λίμπι πήρε το πιο μητρικό της ύφος.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε. «Δε μου φαίνεσαι καλά».

Σκέφτηκα τον Γκρέισον. Σκέφτηκα τον Τζέιμσον. Σκέφτηκα για ποιον λόγο είχα βρεθεί στην Οικία Χόθορν. «Είμαι μια χαρά», είπα στη Λίμπι με τόσο σταθερή φωνή, ώστε σχεδόν έπεισα ακόμα και τον εαυτό μου.

Μόνο που δεν έπεισα τη Λίμπι. «Θα σου φτιάξω κάτι να φας», μου είπε. «Έχεις δοκιμάσει κις λορέν; Δεν έχω φτιάξει ποτέ μου».

Δεν είχα καμία όρεξη να δοκιμάσω κις λορέν, αλλά η Λίμπι ήθελε να εκφράζει την αγάπη της μέσα από τη μαγειρική. Προχώρησε προς την κουζίνα και ετοιμαζόμουν να την ακολουθήσω, αλλά με σταμάτησε η γιαγιά.

«Μείνε εδώ», διέταξε.

Δεν είχα άλλη επιλογή παρά να υπακούσω.

«Άκουσα ότι η εγγονή μου φεύγει από την έπαυλη», είπε λακωνικά η γιαγιά, αφού πρώτα με άφησε να βράσω για λίγο στο ζουμί μου.

Σκέφτηκα να μην της αποκαλύψω την αλήθεια, αλλά η γιαγιά είχε ήδη αποδείξει ότι προτιμούσε τις ξεκάθαρες εξηγήσεις. «Έβαλε κάποιον να με σκοτώσει», είπα.

Η γιαγιά κάγχασε. «Η Σκάι δεν ήθελε ποτέ να λερώνει τα δικά της χέρια. Η γνώμη μου είναι ότι αν θέλεις να σκοτώσεις κάποιον, πρέπει τουλάχιστον να έχεις την τσίπα να το κάνεις ο ίδιος· και να το κάνεις σωστά».

Αυτή πρέπει να ήταν η πιο παράξενη συζήτηση της ζωής μου – πράγμα που κάτι έλεγε.

«Αλλά οι άνθρωποι σήμερα δεν έχουν τίσιπα», συνέχισε η γιαγιά. «Δεν έχουν σεβασμό. Ούτε αυτοσεβασμό. Ούτε κότσια». Έβγαλε έναν αναστεναγμό. «Αν η καημένη μου η Άλις έβλεπε τα παιδιά της τώρα...»

Αναρωτήθηκα πώς μπορεί να ήταν η ζωή της Σκάι και της Ζάρα στην Οικία Χόθορν όταν ήταν νεότερες. Πώς μπορεί να ήταν η ζωή του Τόμπι.

Τι ήταν αυτό που τις άλλαξε, που τις μεταμόρφωσε στις γυναίκες που ήταν σήμερα;

«Ο γαμπρός σας άλλαξε τη διαθήκη του μετά τον θάνατο του Τόμπι». Κοίταξα προσεκτικά τη γιαγιά, προσπαθώντας να μαντέψω από την έκφρασή της αν το γνώριζε.

«Ο Τόμπι ήταν καλό παιδί», είπε κοφτά η γιαγιά. «Όμως άλλαξε».

Δεν ήξερα πώς να ερμηνεύσω την απάντησή της.

Τα χέρια της άγγιξαν το μενταγιόν που κρεμόταν γύρω από τον λαιμό της. «Ήταν ένα γλυκύτατο, πανέξυπνο παιδί. Σαν τον μπαμπά του – έτσι έλεγαν όλοι. Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι αυτό το αγόρι είχε πάρει από μένα».

«Τι συνέβη;» ρώτησα.

Το πρόσωπο της γιαγιάς σκοτείνιασε. «Η καρδιά της Άλις μου έγινε χίλια κομμάτια. Μαραζώσαμε όλοι». Τα δάχτυλά της σφίχτηκαν γύρω από το μενταγιόν. Το χέρι της έτρεμε. Έσφιξε τα δόντια και άνοιξε το μενταγιόν. «Δες τον», μου είπε. «Δες τι γλυκό αγόρι ήταν. Σε αυτή τη φωτογραφία είναι δεκάξι ετών».

Έγειρα προς το μέρος της, για να δω τη φωτογραφία καλύτερα. Άραγε ο Τομπάιαν Χόθορν II έμοιαζε με κάποιον από τους ανιψιούς του; Όταν αντίκρισα το πρόσωπό του, ένιωσα την ανάσα μου να κόβεται.

Όχι!

«Αυτός είναι ο Τόμπι;» Δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Δεν μπορούσα να σκεφτώ.

«Ήταν πολύ καλό παιδί», είπε με βραχνή φωνή η γιαγιά.

Όμως εγώ μετά βίας την άκουσα. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από τη φωτογραφία. Δεν μπορούσα να μιλήσω, επειδή γνώριζα εκείνον τον άντρα. Ήταν νεότερος –πολύ νεότερος– στη φωτογραφία, αλλά το πρόσωπό του ήταν τόσο μοναδικό, ώστε ήταν αδύνατον να το μπερδέψεις με οποιονδήποτε άλλον.

«Κληρονόμος;» ακούστηκε μια φωνή από την είσοδο της αίθουσας. Στράφηκα και είδα τον Τζέιμσον να στέκεται εκεί. Έμοιαζε διαφορετικός

απ' ό,τι τις προηγούμενες μέρες. Κάπως πιο ανάλαφρος. Μια σταλιά λιγότερο θυμωμένος. Κατάφερε μέχρι και να μου σκάσει ένα αχνό, λοξό χαμόγελο. «Γιατί δείχνεις σαν να είδες φάντασμα;»

Κοίταξα ξανά το μενταγιόν και πήρα μια βαθιά εισπνοή που μου λόγχισε τους πνεύμονες. «Δεν είδα φάντασμα. Είδα τον Τόμπι...» κατάφερα να ψελλίσω. «Τον ξέρω».

«Τι πράγμα;» Ο Τζέιμσον προχώρησε προς το μέρος μου. Η γιαγιά στεκόταν μαρμαρωμένη δίπλα μου.

«Έπαιζα μαζί του σκάκι στο πάρκο», είπα. «Κάθε πρωί». *Ο Χάρι!*

«Αποκλείεται», είπε η γιαγιά με τρεμάμενη φωνή. «Ο Τόμπι πέθανε πριν από είκοσι χρόνια».

Και πριν από είκοσι χρόνια ο Τομπάιας Χόθορν είχε αποκληρώσει την οικογένειά του. *Τι σήμαιναν όλα αυτά; Τι στην ευχή συνέβαινε;*

«Είσαι σίγουρη, Κληρονόμε;» Τώρα ο Τζέιμσον στεκόταν δίπλα μου. *Έχω δει πώς σε κοιτάζει ο Τζέιμσον*, είχε πει ο Γκρέισον. «Είσαι απολύτως σίγουρη;»

Κοίταξα τον Τζέιμσον. Όλα έμοιαζαν εξωπραγματικά. *Έχω ένα μυστικό για τη μέρα που γεννήθηκες*, άκουσα τη φωνή της μητέρας μου μες στο κεφάλι μου.

Έπιασα το χέρι του Τζέιμσον και το έσφιξα δυνατά. «Είμαι σίγουρη».

OceanofPDF.com

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Αλεξάντερ κοίταξε το γράμμα, ακριβώς όπως το κοίταζε κάθε μέρα εδώ και μία εβδομάδα. Φαινομενικά, ήταν ιδιαίτερα λακωνικό.

*Αλεξάντερ,
Συγχαρητήρια.
Τομπάιας Χόθορν*

Συγχαρητήρια. Είχε πείσει τους αδελφούς του και την Έιβερι να ολοκληρώσουν το παιχνίδι. Είχε τηρήσει την υπόσχεσή του. Όμως, και ο ηλικιωμένος άντρας είχε δώσει μια υπόσχεση στον Αλεξάντερ.

«Όταν τελειώσει το δικό τους παιχνίδι, θα ξεκινήσει το δικό σου», του είχε πει.

Ο Αλεξάντερ δεν ήταν ποτέ τόσο ανταγωνιστικός όσο οι αδελφοί του, παρόλο που ζήλευε αυτό το χαρακτηριστικό τους. Δεν έλεγε ψέματα όταν είχε πει στην Έιβερι ότι, έστω για μία φορά, ήθελε να νικήσει. Όταν είχαν φτάσει στο τελευταίο δωμάτιο, όταν η Έιβερι είχε ξεκλειδώσει το κουτί, όταν εκείνος είχε ανοίξει τον φάκελο, περίμενε... *κάτι*.

Ένα αίνιγμα.

Έναν γρίφο.

Ένα στοιχείο.

Αλλά το μόνο που είχε λάβει ήταν αυτό. *Συγχαρητήρια.*

«Αλεξάντερ;» ακούστηκε δίπλα του η απαλή φωνή της Ρεμπέκα. «Τι κάνουμε εδώ;»

«Φυσάμε και ξεφυσάμε μελοδραματικά», είπε ειρωνικά η Θία. «Δεν είναι προφανές;»

Ο Αλεξάντερ είχε κατορθώσει το ακατόρθωτο: Τις είχε πείσει να βρεθούν μαζί στον ίδιο χώρο. Δεν ήταν σίγουρος ποιο ήταν το κίνητρό του, πέρα από το γεγονός ότι χρειαζόταν έναν μάρτυρα. Ή και περισσότερους μάρτυρες. Αν ήθελε να είναι ειλικρινής με τον εαυτό του, ο Αλεξάντερ θα έπρεπε να παραδεχτεί ότι είχε φέρει εδώ τη Ρεμπέκα επειδή ήθελε να βρίσκεται κοντά της. Και είχε φέρει εδώ τη Θία επειδή

διαφορετικά...

Θα έμενε μόνος του με τη Ρεμπέκα.

«Υπάρχουν πολλά είδη αόρατης μελάνης», τους είπε ο Αλεξάντερ. Τις τελευταίες μέρες είχε κάνει διάφορα πειράματα: είχε κρατήσει πίσω από τη σελίδα ένα αναμμένο σπίρτο, για να ζεστάνει την επιφάνειά της. Είχε αγοράσει μια λάμπα υπεριώδους ακτινοβολίας και είχε εξετάσει το γράμμα εξονυχιστικά. Είχε δοκιμάσει όλες τις μεθόδους αποκάλυψης των κρυφών μηνυμάτων, εκτός από μία. «Όμως υπάρχει μόνο ένα είδος μελάνης που καταστρέφει το μήνυμα μετά την αποκάλυψή του», πρόσθεσε με ανέκφραστη φωνή.

Αν έκανε λάθος, όλα θα τέλειωναν οριστικά. Δε θα υπήρχε άλλο παιχνίδι, δε θα υπήρχε η ευκαιρία να νικήσει. Ο Αλεξάντερ δεν ήθελε να είναι μόνος του τη στιγμή της αποκάλυψης.

«Τι ακριβώς περιμένεις να βρεις;» τον ρώτησε η Θία.

Ο Αλεξάντερ κοίταξε άλλη μια φορά το γράμμα.

Αλεξάντερ,

Συγχαρητήρια.

Τομπάιας Χόθορν

Ίσως η υπόσχεση του ηλικιωμένου άντρα να ήταν ψεύτικη. Ίσως, για τον Τομπάιας Χόθορν, ο Αλεξάντερ να ερχόταν σε δεύτερη μοίρα. Όμως, έπρεπε να προσπαθήσει. Στράφηκε προς τη λεκάνη που είχε δίπλα του. Τη γέμισε με νερό.

«Αλεξάντερ;» είπε ξανά η Ρεμπέκα. Η φωνή της τον αναστάτωσε.

«Όλα ή τίποτα». Ο Αλεξάντερ ακούμπησε προσεκτικά το γράμμα στην επιφάνεια του νερού κι έπειτα το βύθισε.

Στην αρχή είχε την αίσθηση ότι έκανε ένα τρομερό λάθος. Νόμιζε ότι δε θα αποκαλυπτόταν τίποτα. Κι ύστερα, σιγά σιγά, άρχισαν να εμφανίζονται τα γράμματα που παισίωναν δεξιά κι αριστερά την υπογραφή του παππού του. Είχε υπογράψει απλώς «Τομπάιας Χόθορν», χωρίς μεσαία ονόματα, και τώρα ο λόγος αυτής της παράλειψης ήταν προφανής.

Η αόρατη μελάνη ολοένα και σκούραινε πάνω στο χαρτί. Δεξιά από την υπογραφή υπήρχαν μόνο δύο γράμματα, που αντιστοιχούσαν σε έναν λατινικό αριθμό: *II*. Και αριστερά υπήρχαν δύο λέξεις: *Βρες τον*.

Βρες τον Τομπάιας Χόθορν II.

OceanofPDF.com

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Η συγγραφή αυτού του βιβλίου ήταν μια πρόκληση που με γέμισε χαρά. Είμαι βαθιά ευγνώμων στις υπέροχες ομάδες (στον πληθυντικό!) που μου πρόσφεραν τη στήριξή τους σε κάθε βήμα αυτής της διαδικασίας. Για την έκδοση αυτού του βιβλίου συνεργάστηκα με δύο εκπληκτικές επιμελήτριες. Οφείλω πολύ μεγάλη ευγνωμοσύνη στην Kieran Viola, η οποία αντιλήφθηκε ότι αυτό ακριβώς ήταν το βιβλίο που έπρεπε να γράψω και που με βοήθησε να ζωντανέψω στο χαρτί την Έιβερι, τους αδελφούς Χόθορν και τον κόσμο τους. Στη συνέχεια, η Lisa Yoskowitz συνόδευσε το βιβλίο ως την έκδοσή του. Χάρη στο πάθος και το όραμά της γι' αυτό το βιβλίο, καθώς και στις γνώσεις και τις ικανότητές της στο μάρκετινγκ, η διαδικασία ήταν απολαυστική. Κάθε συγγραφέας που έχει την ευκαιρία να συνεργαστεί με οποιαδήποτε από αυτές τις δύο επιμελήτριες είναι πραγματικά τυχερός. Όμως εγώ είμαι ακόμα πιο τυχερή, επειδή συνεργάστηκα και με τις δύο!

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σε ολόκληρη την ομάδα της Little Brown Books for Young Readers, και ιδιαίτερα στους: Janelle DeLuise, Jackie Engel, Marisa Finkelstein, Shawn Foster, Bill Grace, Savannah Kennelly, Hannah Koerner, Christie Michel, Hannah Milton, Emilie Polster, Victoria Stapleton και Megan Tingley. Ιδιαίτερες ευχαριστίες: Στον Alex Kelleher-Nagorski, υπεύθυνο δημοσίων σχέσεων, ο οποίος μου έφτιαχνε τη διάθεση με τον ενθουσιασμό που επιδείκνυε γι' αυτό το βιβλίο· στη Michelle Campbell, που σύστησε το βιβλίο σε βιβλιοθηκάρχους και δασκάλους· και στην Karina Granda, για τη δουλειά της στο ωραιότερο εξώφυλλο που έχω δει ποτέ! Είμαι επίσης βαθιά ευγνώμων στον καλλιτέχνη Katt Phatt, για το απίστευτο artwork του εξωφύλλου. Ευχαριστώ τους Anthea Townsend, Phoebe Williams και όλη την ομάδα της Penguin Random House UK, για τον ενθουσιασμό τους και τη συνεργασία τους, καθώς και την ομάδα της Disney Hyperion, που διέκριναν τις δυνατότητες αυτού του βιβλίου ήδη από το 2018, όταν δεν ήταν ακόμα τίποτα παραπάνω από μια τετρασέλιδη πρόταση.

Η Elizabeth Harding είναι ατζέντισσά μου από τότε που ήμουν φοιτήτρια και είναι η πιο σοφή και υπέροχη υποστηρίκτρια που θα μπορούσα να έχω στο πλευρό μου. Σε ολόκληρη την ομάδα μου στην Curtis Brown: Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ. Η Holly Frederick ανέλαβε την πώληση των δικαιωμάτων για την τηλεοπτική μεταφορά του βιβλίου. Η Sarah Perillo, υπεύθυνη για την πώληση των δικαιωμάτων του βιβλίου στους εκδοτικούς οίκους του εξωτερικού, έκανε καταπληκτική δουλειά – μάλιστα, εν μέσω πανδημίας! Ευχαριστώ, επίσης, τις Nicole Eisenbraun, Sarah Gerton, Maddie Tavis και Jazmia Young. Σας εκτιμώ όλες απεριόριστα.

Είμαι απερίγραπτα ευγνώμων στους συγγενείς και τους φίλους που μου στάθηκαν κατά τη διάρκεια της συγγραφής αυτού του βιβλίου. Η Rachel Vincent καθόταν απέναντί μου στην καφετέρια Panera μία φορά την εβδομάδα, μου επαναλάμβανε ότι θα τα καταφέρω, ήταν πάντα διαθέσιμη για να με βοηθήσει να κατεβάσω ιδέες και με έκανε να χαμογελάω ακόμα και όταν ήμουν τόσο αγχωμένη, ώστε ήθελα να βάλω τα κλάματα. Η Ally Carter είναι πάντα στο πλευρό μου, στις καλές και στις κακές στιγμές της διαδικασίας έκδοσης του βιβλίου. Οι συνάδελφοι και οι φοιτητές μου στο Πανεπιστήμιο της Οκλαχόμα με υποστήριξαν με ένα σωρό τρόπους. Σας ευχαριστώ όλους!

Τέλος, θέλω να ευχαριστήσω τον σύζυγο και τους γονείς μου, που βρίσκονται πάντα στο πλευρό μου, καθώς και τα παιδιά μου, που με άφηναν να κοιμάμαι αρκετά, ώστε να γράψω αυτό το βιβλίο.

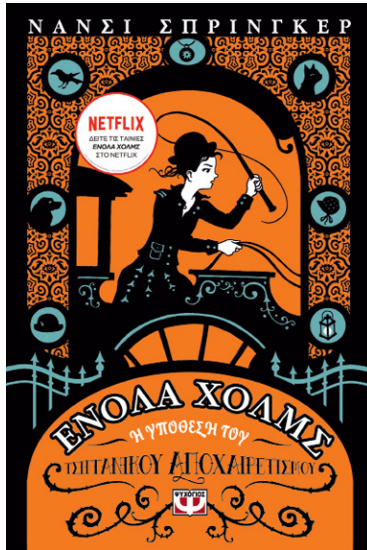
OceanofPDF.com

ΤΕΛΟΣ

Στις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, όταν κλείνει ένα βιβλίο, ανοίγει ένας κύκλος επικοινωνίας, γι' αυτό σας προσκαλούμε να μοιραστείτε μαζί μας κριτικές και σκέψεις σχετικές με το βιβλίο που μόλις διαβάσατε στην ιστοσελίδα <https://www.psichogios.gr/paixnidia-klhronomias.html>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

Ενόλα Χολμς 6:

Η υπόθεση του τσιγγάνικου αποχαιρετισμού

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΙΑΣΤΙΚΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΛΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ!

Καθώς η Ενόλα αναζητά την εξαφανισμένη Λαίδη Μπλανσφλέρ δελ Κάμπο, ανακαλύπτει ότι ο αδελφός της ο Σέρλοκ αναζητά εξίσου επίμονα την ίδια. Χρειάζεται τη βοήθειά της για ν' αποκρυπτογραφήσει ένα μήνυμα από τη χαμένη εδώ και καιρό μητέρα τους. Ο Σέρλοκ, η Ενόλα και ο αδελφός τους, ο Μάικροφτ, καλούνται να λύσουν ένα τριπλό μυστήριο: Τι απέγινε η μητέρα τους; Τι συνέβη στη Λαίδη Μπλανσφλέρ; Και τι σχέση έχουν αυτές οι υποθέσεις με τον Μάικροφτ, ο οποίος κρατά στα χέρια του το μέλλον της Ενόλα;

Το βιβλίο θα το βρείτε εδώ: <https://www.psichogios.gr/enola-xolms-6-h-ypothesh-toy-tsigganikoy-apoxairetismoy.html>

TZON ΓΚΡΙΝ

Το λάθος αστέρι

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Το τελευταίο κεφάλαιο στη ζωή της Χέιζελ γράφτηκε όταν διαγνώστηκε με καρκίνο. Παρά το ιατρικό θαύμα που της χάρισε μερικά χρόνια ζωής, παραμένει ανίατη περίπτωση. Όμως όταν μια γοητευτική ανατροπή που ακούει στο όνομα Ογκάστους Γουότερς εμφανίζεται ξαφνικά στην Ομάδα Υποστήριξης Παιδιών με Καρκίνο, η ιστορία της Χέιζελ θα γραφτεί ξανά απ' την αρχή...

Από τον κορυφαίο σε πωλήσεις συγγραφέα βιβλίων για εφήβους και νέους, Το λάθος αστέρι είναι ένα ουσιαστικό, τολμηρό και αιρετικό μυθιστόρημα που εξερευνά με ευφύεστατο τρόπο την κωμική, συναρπαστική και τραγική υπόθεση της ζωής και του έρωτα.

Το βιβλίο θα το βρείτε εδώ: <https://www.psichogios.gr/to-lathos-asteri.html>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Η ΤΖΕΝΙΦΕΡ ΛΙΝ ΜΠΑΡΝΣ είναι συγγραφέας είκοσι και πλέον μυθιστορημάτων για εφήβους και νέους. Τα βιβλία της έχουν κατά καιρούς καταλάβει την πρώτη θέση στη λίστα ευπώλητων βιβλίων των New York Times. Έχει λάβει υποτροφία Fulbright και είναι κάτοχος πτυχίων ψυχολογίας, ψυχιατρικής και γνωστικής επιστήμης. Έχει κάνει διδακτορικό στο Πανεπιστήμιο Γέιλ και επί σειρά ετών έχει διατελέσει καθηγήτρια ψυχολογίας και δημιουργικής γραφής στο Πανεπιστήμιο της Οκλαχόμα. Η σειρά ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ έχει πουληθεί σε 28 χώρες και βρίσκεται ψηλά στις λίστες ευπώλητων βιβλίων. Το πρώτο μυθιστόρημα της σειράς ήταν υποψήφιο το 2021 για το Βραβείο Edgar (*Best young adult* και *Best juvenile*).

www.jenniferlynnbarnes.com

[@jenlynnbarnes](#)

OceanofPDF.com